TAYLOR INSTITUTION
DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA

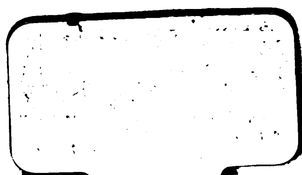

17

DE
GRAECAE LINGUAE
DIALECTIS

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

LIBER PRIMUS.
DE DIALECTIS AEOLICIS
ET PSEUDAEOLICIS.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXIX.

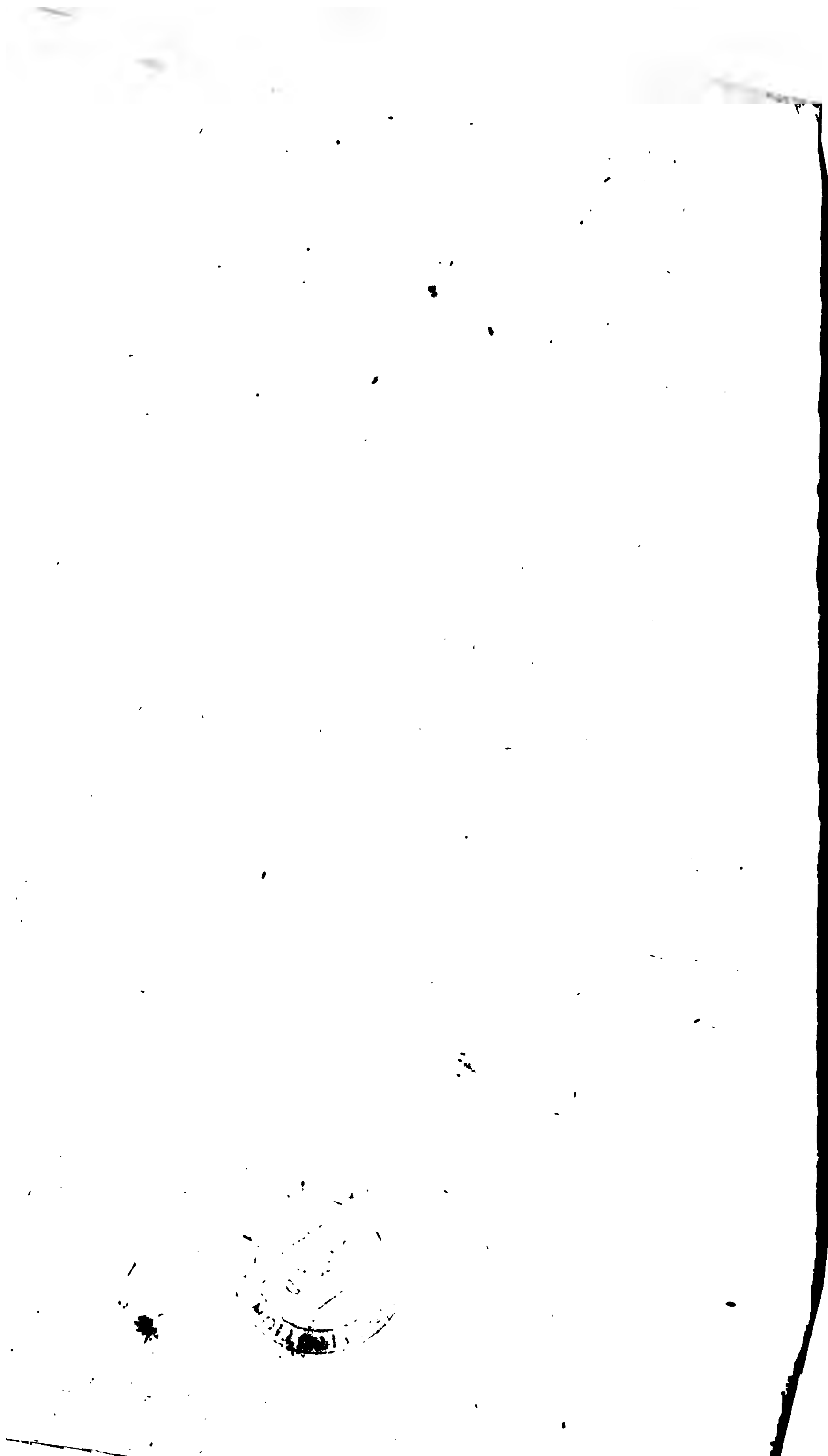

DE

DIALECTIS AEOLICIS

ET

PSEUDAEOLICIS

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUP
MDCCCXXXIX.

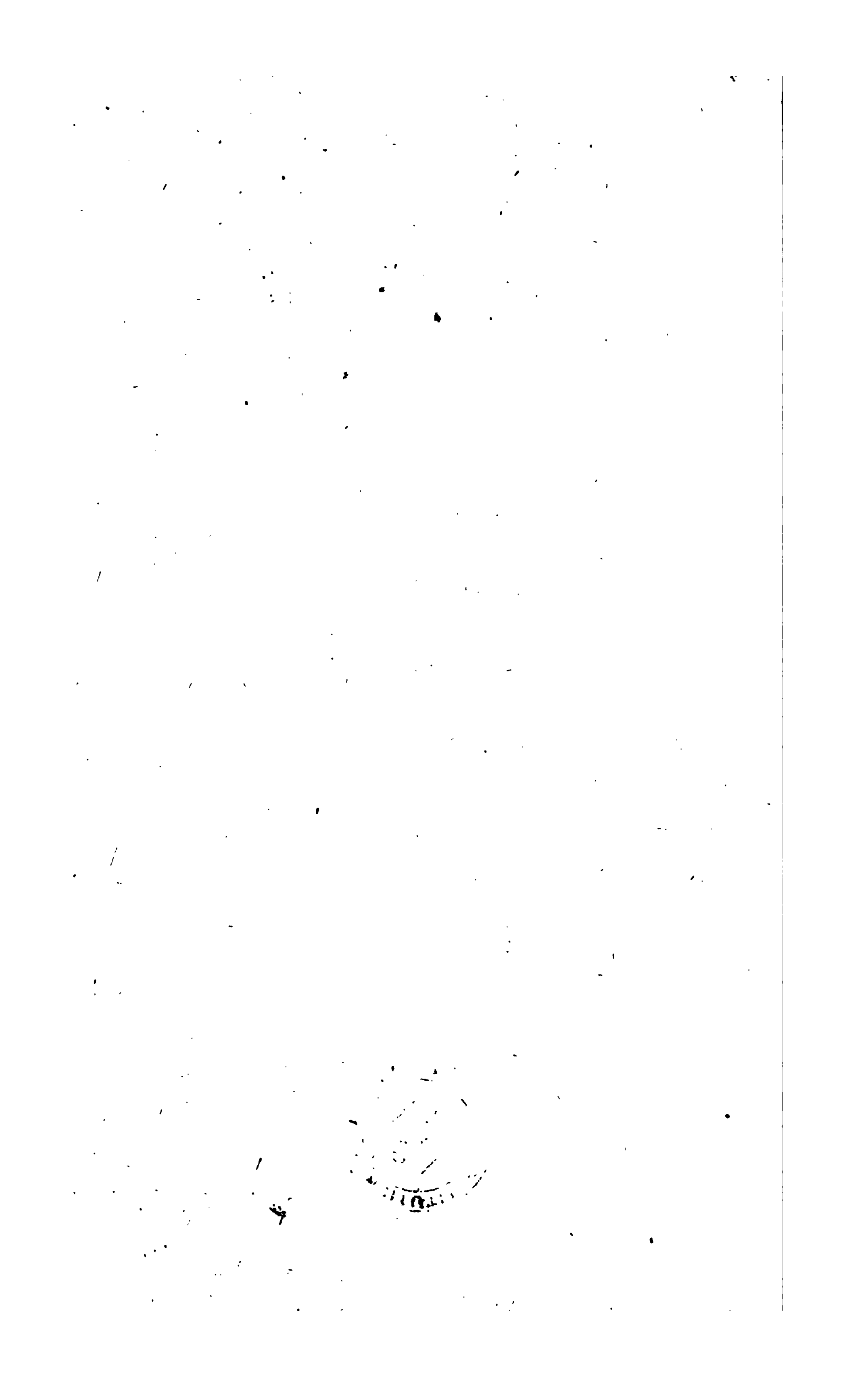

DE

DIALECTIS AEOLICIS

ET

PSEUDAEOLICIS

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

GOTTINGAE
APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.
MDCCCXXXIX.

AUGUSTO BOECKHIO

S. P. D.

HENR. LUD. AHRENS.

Quum ante hos decem annos almae Georgiae Augustae (heu, quantum nunc distat ab illa!) alumnorum numero tum adscriptus primitias studiorum meorum (de Athenarum statu etc.) in lucem edidissem, nullum cujusquam judicium gratius mihi contigit, quam quod Carolus Fridericus Hermannus, vir et doctrinae et humanitatis nomine insignis, primum eum Corporis Tui Inscriptionum Graecarum fructum appellare dignatus est. Ita enim a praeceptoribus numquam satis colendis, Beato Dissenio et Carolo Odofredo Müllero, ita assiduo operum Tuorum usu Te et admirari et amare edoctus eram, ut summa voluptate afficerer, quum Tibi meam qualemcumque laudem debere atque Tecum pietatis quodam vinculo conjunctus esse viderer. Jam duobus lustris peractis quum majus opus publico judicio committere auso iterum Tuis potissimum vestigiis insistendum fuisset, accedente praeterea insigni humanitate,

qua studia mea privatim adjuvisti, non potui mihi temperare, quin reverentiae meae atque pietatis documentum hoc Tibi dedicarem, simul quaesiturus, num hanc alteram Corporis Tui progeniem suscipiendam judicares. Neque despero fore, ut sanguinis quodam amore victus filiolam, pulchrae matri vix comparandam, nolis aspernari. Pauca tamen praefando, quae plura essent, nisi molestissima dextrae debilitas ex aliquot mensibus scribendi laborem paene intolerabilem efficeret, infantis causam agere haud alienum videtur.

Operam in hac potissimum antiquitatis parte collocatam vix opus est excusare. Mirum enim potius videtur et paene incredibile, his triginta annis, quibus tantum studii et laboris in linguarum, nec minime Graecae, indole cognoscenda cum uberrimo fructu consumptum est, neminem exstitisse, qui post Maittairii opus Sturzii cura iteratum universam de Graecis dialectis doctrinam retractare dignaretur. Neque enim illi ita rem egerant, ut sua aetate magna laude digni essent, neque, etiamsi sex abhinc lustris, quae exhibuerunt, omnibus numeris absoluta visa essent, diu hominibus satisfacere poterant, quum gravissima multa grammaticorum scripta postea aut primum aut emendatiora in lucem edita, plerique scriptores Graeci accuratius recensiti, inscriptionum thesaurus Tua opera tandem reclusus, multa de singulis sagaciter et docte disquisita, denique linguarum ratio omnino penitius cognita, novam huic parti operam navari juberent. Ne-

que qui id faceret, indigne otio abusurus esse cuiquam videri poterat, qui quidem Graecam linguam et Graecos scriptores accuratius cognoscere operae pretium judicaret, praesertim postquam Jacobus Grimmius, vir omnigena laude cumulandus, conspicuo Grammaticae Diutiscae exemplo docuit, dialectorum secundum aetates vel stirpes diversarum diligenti et sagaci comparatione quam possit in secreta linguarum penetrari.

Contra exponendum est, cur nostris humeris gravissimum onus subire conati simus, neque aliorum operam, praesertim liberali praemiorum pollicitatione nuper excitatam, exspectare maluerimus. Lustrum ferme praeterlapsum est, ex quo otium nostrum Homericae linguae pervestigationi dedimus eoque omnium virium contentione eniti constituimus, ut veram et incorruptam Graecae linguae, qua Homerus usus esset, speciem quam fieri posset accuratissime describeremus. Quo quum primum diligenti ipsius Homericae linguae observatione pervenire conati essemus, neque sine aliquo fructu, nisi forte documentum studii nostri, quod in lucem edidimus *), immerito doctorum quorundam aliquam laudem tulit; mox tamen intellectum est, summam operis non posse nos absolvere, nisi accurata Graecarum dialectorum cognitione instructos. Eo ipso tempore, novissimi anni mense Martio, in ma-

*) Ueber die Conjugation auf μι im homerischen Dialecte. Nordhausen 1838.

nus nostras incidit Petropolitanae Academiae provocatio, qua omnium terrarum docti viri exciti sunt, ut pleno et absoluto Graecarum dialectorum corpore confecto et antiquissimae Graecae linguae ratione inde illustrata de praemio insigni munificentia proposito certarent. Quaestio proposita ita nostrorum studiorum rationi convenit, ut primo infelicissimum casum exsecraremur, quo post annum demum exactum provocatio illa in solitudinem nostram silvestrem perlata est, quippe qui, quum in gravissima operis parte jam diu versati essemus, plerisque melius instructi in arenam descensuri fuisse videremur; deinde, operis amore victi, quamquam totum perfici non posse satis patebat, dubitavimus, possetne fieri, ut graviore parte absoluta aliquam laudem reportaremus, et intrepido animo nos adcinximus. Mox intelleximus, ita non posse aliorum vestigiis insisti, sed omnia proprio labore esse retractanda, ut, si nobis, nedum doctioribus, satisfacere vellemus, integram quaestionem vix decem annorum indefesso labore, uno anno tantillam partem absoluturi essemus, quam Petropolitanae Academiae judicio subjicere ridiculum videretur. Ita tamen interea hoc studiorum genus adamaveramus totque nova et utilia in re paucorum studiis delibuta brevi tempore reperire nobis visi eramus, ut non possemus nobis temperare, quin et continuaremus opus inceptum et nostri laboris qualescumque fructus in publicum edere constitueremus. Neque tamen reprehensionem aut possumus aut volumus deprecari, si forte Pe-

tropolitana provocatione excitati doctiores in hoc argumento ita versati erunt, ut nostra studia inania videri possint. — Sin vero haec prima operis pars Tibi et aliis idoneis judicibus aliqua laude digna erit visa neque alii interim exstiterint, qui laudabiliora exhibeant, propositum est de omnibus Graecis dialectis, praeter Atticam, quae vulgo grammaticis curae est, ita disputare, ut cujusque proprietas, omnium inter se ratio appareat. Neque tamen praemittenda judicavimus, quae universo operi prooemio essent, et quia dubium videbatur an desistendum esset a proposito, et quia pleraque non possunt cum fructu disputari, priusquam de singulis dialectis accuratius quaesitum sit. Nunc sufficit monere, primum de iis nos acturos Graecae linguae differentiis, quibus variae Graecorum stirpes usae sunt, deinde ad eas accessuros, quae aut, quod in Homericis carminibus factum esse videtur, antiquorum rhapsodorum et librariorum culpa aut scriptorum arbitrio mixtam quandam speciem praebent, nisi forte inter ipsum opus ordinem propositum mutare satius visum erit. Ab Aeolicis dialectis initium faciendum duximus et quia fuerunt nuper, qui, Te potissimum auctore, Aeoles reliquis Graecis antiquissimae linguae tenaciores fuisse contenderent, et quia in hac operis parte minus doctorum studiis destituta optime, quid ipsi valeremus, dijudicari posse opinabamur.

De via atque ratione, quam secuti sumus, nunc in tanta scribendi difficultate praefari nolumus. Alii alia

reprehendent et desiderabunt, qui si meliora docebunt, gratissimum nobis facient. Si qua deerunt ex antiquis grammaticis, e scriptoribus Aeolicis, ex inscriptionibus atque nummis, quae ad Aeolicam dialectum illustrandam facere videantur (neque tamen multa aut gravia esse confidimus), amplae bibliothecae continuo usu destitutis apud aequos judices aliquid excusationis erit. Grammaticorum graviora testimonia quod in annotationibus subjecimus, omnibus, etiam qui illorum opera teneant, gratum fore existimamus. Contra ne libri moles supra modum augeretur, maxime brevitati studuimus in grammaticorum erroribus refutandis, iis potissimum, qui quasi solemnes saepissime redeunt. Antiquorum enim de dialectis opiniones aliquando singulari commentatione illustrare in animo est. Non minus chartae pepercimus in recentiorum opinionibus commemorandis. Si qua acute et accurate disputata sunt ante nos, suas cuique laudes detrectare noluimus. Prae aliis nonnulla debemus Giesio, qui insigni doctrina instructus in Aeolicam dialectum inquirere instituit, sed, longe diversam a nostra rationem secutus, tantum in aditu operis moratus est, ut immatura morte praereptus vix limen superaverit, plura de Lesbiaca dialecto Nevio, Welckero, Seidlero, plurima de Boeotica Tibi. Errores autem, etiam eorum, qui merito summa doctrinae laude florent, raro, unde solent multi sibi laudem quaerere, amplis disputationibus detegere placuit, sed satis habuimus nostris rationibus probandis

illorum peccata tacite damnare. Saepius Tecum quam cum aliis pugnavimus, non quo saepius Te lapsum esse judicaremus, sed quia tanta est Tua apud nos auctoritas, ut aegre ipsi nobis crederemus, si quando a Te dissentiendum videretur.

In Appendice Alcaei, Sapphus, Corinnae carmina addidimus, quanquam nuper a Schneidewino nostro in Delectu multo quam antea emendatiora edita erant. At primum id spectavimus, ut lucido exemplo declararemus, qua dialecto illorum carmina usa esse arbitraremur, nostro quidem proposito audaciorem constantiam convenire rati; praeterea haud paucas, quibus sensus tangitur, emendationes tentavimus. Ordinem fragmentorum servavimus Schneidewinianum, numeris tamen Matthianis et Nevianis adscriptis; addidimus ea frustula, quae ille suum consilium secutus omisit; in notulis eas librorum lectiones enotavimus, quae proxime ad conjecturas receptas accedunt, et brevissime, plerumque ad nostrum libellum vel ad Museum Rhenanum ablegando indicavimus, cur a prioribus editoribus, maxime a Schneidewino discesserimus. Quum enim, ne libri moles nimis augeretur, emendationes nostras, quae ampliore disputatione egerent, Welckero transmisissemus, pars in Musei Rhenani vol. VI. fasc. II. lucem vidit, reliquis speramus Welckerum in proximo fasciculo locum concessurum. In Theocriti carminibus Aeolicis raro a codicibus discedere ausi sumus, quia latet, quam accurate imitator

Aeolicam dialectum expresserit; ceterum haec vix addidissemus, si editio Meineckiana recentior prius in manus nostras pervenisset.

Haec fere sunt, quae neque Te, Vir Clarissime, neque reliquos lectores celare volui. Deus optimus maximus precibus meis concedet, ut dextrae libero usu restituto mox et inceptum opus continuare et, si opus erit visum, rationes meas accuratius probare liceat. Tu, quod consilium in quibusque secutus sim, etiam tacente me optime intelliges, Tuum qualecunque judicium justum habebo, Tibi quae placuerint satis placuisse, quae Tu vituperaveris, mihi quoque damnanda judicabo. Vale!

Dabam Ilfeldae Idibus Sextilibus.

Index.

Index siglorum et abbreviationum.

A. vel Alc. Alcaeus e nostra, quam in Appendice dedimus, recensione.

Ann. Ox. Anecdota Graeca e codd. manuscriptis bibliothecarum Oxoniensium descripta a Cramero.

App. Et. G. Appendix Etymologici Gudiani.

Auct. π. ὁμ. δ. Auctor περὶ Ὁμηρικῆς διαλέκτου apud Maittairium de dialectis ed. Sturz.

Aug. Grammaticus Augustanus post Schaeferi Gregorium Corinthium.

Bekk. Anecdota Graeca Bekkeri.

Choer. Choeroboscus et, ubi nihil additur, ejus liber de orthographia in Anecdotorum Oxoniensium volumine secundo.

Cor. Corinnae fragmenta in Appendice.

C. I. Corpus Inscriptionum Graecarum ed. Boeckh.

Cum. Marmor Cumaeum. vid. §. 2.

Cod. Par. }
Exc. Par. } Excerpta e codice Parisiensi post Schaeferi Gregorium Corinthium.

Et. G. Etymologicum Gudianum.

— M. — Magnum.

— Or. — Orionis.

Eust. Eustathii Commentarii Homerici.

Ex. Cr. Exercitationes Criticae.

Giese über den Aeolischen Dialect.

Gr. Grammaticus.

Greg. C. Gregorius Corinthius ex editione Schaeferi.

H. Ad. Hortus Adonidis.

Herod. π. μ. λ. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως ed. Dindorf.

J. Gr. Joannes Grammaticus in Horto Adonidis.

Jo. Al. Joannes Alexandrinus περὶ τόνων ed. Dindorf.

Lamps. Marmor Lampsacenum. vid. §. 2.

Leid. Grammaticus Leidensis post Schaeferi Gregorium Corinthium.

Lesb. Inscriptiones Lesbiacae in Corp. Inscr.

Lex. de spir. Lexicon de spiritibus post Ammonium Valckenarii.

Meerm. Grammaticus Meermannianus post Schaeferi Gregorium.

Mus. Rhen. Musei Rhenani Welckeriani Vol. VI. Fasc. II. et fortasse Fasc. III., vid. Praef.

Ox. Anecdota Oxoniensia Crameri.

Prisc. Priscianus ed. Krehl.

S. Sapphonis reliquiae in Appendice.

Scholl. Dion. Scholia ad Dionysium Thracem in Bekkeri Anecdotis.

Seidl. Seidlerus in Mus. Rhen. 1829.

Th. Theocritus in Appendice.

Tryph. παθ. λεξ. Tryphonis πάθη λέξεως in Mus. Cantabr. Vol. I.

Vatic. Excerpta e codice Vaticano post Gregorium Schaeferi.

De dialectis Aeolicis in universum.

§. 1.

1) Quod vulgo quatuor Graecae linguae dialecti enumerantur, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica [1]), indicare videtur, omnes, qui reliquis non usi sint, Graecos Aeolice loquutos esse et Aeolicae fuisse stirpis. Neque aliter Strabo [2]) judicavit, qui hanc stirpem dicit plerosque Graeciae populos amplecti; extra Isthmum omnes, exceptis Megarensibus, Atticis et Doribus ad Parnassum, etiamtum Aeoles vocari; Peloponnesum olim totam Aeoles tenuisse, quibus etiam Achaeos adnumerat; post Heraclidarum reditum solos Eleos et Arcades integriorem

1) Vid. quos affert Maittair. de diall. ed. St. p. XXX; dialectum communem, quam multi quintam ponunt, consulto omisimus.

2) Strab. VIII. p. 513: *πάντες οἱ ἐκτὸς ἰσθμοῦ πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων καὶ περὶ τὸν Παρνασὸν Δωριέων καὶ νῦν ἔτι Αἰολεῖς καλοῦνται· — καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερόν ἦσαν, εἶτ' ἐμίχθησαν, Ἰώνων μὲν ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιαλὸν κατασχόντων, τῶν δὲ Ἡρακλειδῶν τοὺς Δωριεῖς καταγαγόντων — οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν, Αἰολικοῦ ἔθνους, ἐλείφθη δὲ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἧσσον τοῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις — οὗτοι Αἰολιστὶ διελέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι μικτῇ τινὶ ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧσσον Αἰολίζοντες. —*

Aeolicam dialectum servasse. Strabonem vero in his non antiquas de Aeolica stirpe et dialecto traditiones, sed vulgatam illam quatuor dialectorum divisionem sequutum esse, ipse satis prodit, quum paullo ante tot Graecorum fuisse stirpes affirmat, quot dialectos, quatuor, Ionicam, Atticam, Doricam, Aeolicam, Athenienses propter dialectum male ab Ionibus segregans, dum Heraclides Ponticus apud Athen. XIV, 624 cautius tria Graecorum *γένη* Dores, Aeoles, Iones distinguit. Neque recte Strabo illa divisione omnes Graecorum stirpes et dialectos contineri opinatus est. Antiqui enim grammatici eas tantum dialectos spectabant, quibus scriptores usi essent, ceteras, quae non vigebant, nisi in ore populi, non curabant. Nec, si omittamus, quaecunque e mythicis genealogiis colliguntur, quia vix quidquam est, quod inde colligi nequeat, Elei, Arcades, Locri, Phocenses, Aetoli, Acarnanes, unquam praeter Strabonem Aeolicae stirpi diserte adnumerantur vel Aeolica dialecto usi esse referuntur. Contra, ut taceamus de Arcadibus Pelasgis, quia etiam Aeoles Pelasgi vocantur [3]), Locri certe Leleges habebantur [4]), Aëtoli adeo Doribus adnumerantur [5]), nec minus Epirotae Dorica dialecto uti dicuntur [6]), quae quam vera sint, alio loco quaeretur. Nunc sufficiat monere, et in Eleorum Arcadumque dialectis nihil, quod quidem sciamus, inesse, cur Aeolicae potius quam Doricae dialecto adnumerentur, et Phocenses, Delphos,

---

3) Herod. VII, 95. Strab. V. p. 335.

4) Strab. VII. p. 495. Dion. Hal. I, 18.

5) Steph. Byz. s. v. *Ἰωνία*: *ἐν δὲ Δωριεῦσιν Αἰτωλοὶ, ἐν δὲ Αἰολεῦσι Βοιωτοὶ, ἐν δὲ Ἴωσιν Ἀθηναῖοι.*

6) Joann. Gr. 236, b: *Δωρίδι χρῶνται Ῥόδιοί τε καὶ Κῷοι καὶ Πελοποννήσιοι καὶ Κρίσκοι καὶ Σικελοὶ καὶ Λιβύες καὶ οἱ τὴν ἤπειρον λεγομένην οἰκοῦντες*, pro quo in recèntioribus editionibus et Gr. Meerm. p. 642 est *οἱ τὴν παλαιὰν ἠπ. οἰκ.* — *Κρίσκοι* in edd. recc. et apud Gr. Meerm. omissum nescio, quomodo emendari possit, nisi velis *Κρισαῖοι*, quanquam mirum est urbis olim dirutae a grammatico mentionem fieri.

Aetolos, si qua fides est inscriptionibus, non multum a Dorica dialecto discrepare (vid. §. 52—54).

2) Strabone repudiato tres tantummodo populi ab Heraclidarum inde reditu et Aeoles vocantur et Aeolica dialecto usi dicuntur, Aeoles Asiani, Boeoti, Thessali.

In Aeolibus Asianis firmissime haesit Aeolum nomen, ita ut nullo alio appellarentur. Quo quum accederet praeterea, quod horum dialectus e Lesbiorum poëtarum carminibus notior erat ceteris, non mirum est, antiquos, ubi Aeoles Aeolicamque dialectum nominant, fere semper Asianos Aeoles significare. Patet vero haec grammaticorum consuetudo inde, quod Alcaeum et Sappho Aeolicae dialecti auctores habere solent, et quod quae ex illa tradunt, nunquam fere non conspirant cum Lesbiorum poëtarum et titulorum lingua, simul a Boeotorum et Thessalorum dialectis haud levi discrimine distant. — Boeoti non multis, sed certissimis testimoniis Aeoles vocantur [7]), et interdum, raro tamen, grammatici, qui plerumque Boeoticam dialectum suo nomine distinguunt, Aeolica vocant, quae certissime aut magna cum veri specie Boeotica habenda sunt [8]). Thessaliam olim fere universam Aeolum fuisse, antiquis certum erat, qui ipsam terram Aeolidis nomen habuisse tradunt [9]). Etiam Thessali, qui e Thesprotia irruentes antiquis incolis vel expulsis vel subjectis terrae a se nomen indidere, Aeoli-

---

7) Thucyd. VII, 57. cf. III, 2; Steph. B. s. v. *Ἰωνία* et s. v. *Χαλία* e Theopompo; Pausan. X, 8; Id. IX, 22, 3 Corinnam, quae Boeotica dialecto usa est, cecinisse dicit, *ὁποῖα συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς*; Plut. Q. Symp. VI, 7. p. 694, A, ubi Plutarchus Boeotus *παρ᾽ ἡμῖν Αἰολεῦσιν*; Id. Quaest. Gr. p. 292. *Βοιωτοὶ Αἰολίζοντες*; Scholl. Pind. Ol. I, 162 et Pyth. II, 127.

8) Res certissima in Prisc. I. p. 35. vid. §. 38 not. 5; alia videbimus §. 37 not. 1, §. 40, not. 5. 9, §. 42, 1 etc.

9) Herod. VII, 176. *Θεσσαλοὶ ἦλθον ἐκ Θεσπρωτῶν, οἰκήσοντες τὴν γῆν Αἰολίδα, τήνπερ νῦν ἐκτέαται.* cf. Diod. IV, 67. 68 etc.

bus cognati dicuntur ab Heraclide Pontico [10]). Quem si forte minus accurate antiquos incolas Thessalis subditos Thessalorum nomine significasse putes, tamen hos ipsos antiquam dialectum servasse et fortasse cum dominis rudioribus communicasse, et satis verisimile est et comprobatur iis, quae de Thessalorum dialecto cognita habemus, quippe quae fere omnia vel Asianis Aeolibus vel Boeotis communia sint. Etiam Perrhaebi, antiquus Thessaliae populus, Aeolibus adnumerantur, eorumque urbis Gonnorum nomen recte, ut videtur, ex Aeolica dialecto explicatur [11]). Denique grammatici, rarissime quidem, Aeolibus tribuere videntur, quae sunt Thessalicae dialecti (vid. §. 50, 3).

3) Praeter hos tres populos nulli Graecorum usquam, si Strabonem excipias, Aeolibus adnumerantur. Illos enim Aeoles, qui antiquissimis temporibus Corinthi, in Euboea, in Aetolia habitabant, postea a Doribus, Ionibus, Aetolis pulsi sunt, nostro jure praetermittimus. Nec plures quam tres Aeolicas fuisse dialectos, etiam grammatici cujusdam notabili testimonio comprobari videtur [12]). — Summopere autem cavendum est, ne unam fuisse Aeolicam dialectum putemus, cujus tria genera ita

---

10) Heracl. ap. Ath. XIV, 624, C: *Θεσσαλοί εἰσι τὴν ἀρχὴν γένους Αἰολεῦσι μεταδόντες.*

11) Steph. Byz. s. v. *Γόννοι* ex Eustathio p. 335, 38 supplendus. vid. §. 50 not. 3.

12) Gramm. Leid. p. 639: *γεγόνασι δὲ αὐτῆς (Αἰολίδος) τρεῖς μεταπτώσεις*, quae explicanda sunt ex eodem p. 629, ubi Ionicae dialecti agnoscit quatuor *μεταπτώσεις*; in quo quum aperte Herodotum sequutus sit, qui (I, 142) Ionicae dialecti dicit esse *τέσσερας τρόπους παραγωγέων* in quatuor Ioniae partibus, etiam Aeolicae dialecti varietates intellexit, non procedente tempore natas, sed secundum tres Aeolicae stirpis populos diversas. Neque aliter idem de dialecto Dorica p. 635: *γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις πλεῖσται οὐ μόνον κατὰ πόλεις ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη* (Koen. *κατὰ ἔθνη ἀλλὰ καὶ κατὰ πόλεις*); eaedem a J. Gr. 242, a, Greg. Cor. 294, Meerm. 656 vocantur *ὑποδιαιρέσεις τοπικαί.*

discrepuerint, ut ad omnes Aeoles referri possint, quae de singulis tradantur et maxime quae Aeolica vocentur, nisi de reliquorum differentia constet. Quem perniciosum errorem furca propellendum esse, Aeolicarum dialectorum, quam infra (§. 51) instituemus, comparatio lucidissime docebit. Apparebit enim, Aeolibus Asianis et Boeotis nihil fere commune esse, quin idem sit Doriensium, contra multis gravissimis rebus ita eorum dialectos differre, ut utraque vix alteri cognata videretur, nisi Thessalica, media inter illos, atque utrique haud dubie affinis, dissimiles sorores eadem matre ortas esse proderet. Praeterea grammaticos, ubi de Aeolica dialecto loquuntur, semper fere de Aeolibus Asianis, raro de Boeotis vel Thessalis, nunquam de omnibus Aeolibus cogitasse, satis inde apparet, quod quae Aeolica vocantur, ea ipsa rarissime Asianis et Boeotis communia sunt, et utrique simul nominari solent, si convenit inter eos.

4) Quae quum ita sint, rem ita instituendam duximus, ut de singulis dialectis Aeolicis ageremus, Aeolibus Asianis omnia dubitanter adscriberemus, quae quum Aeolica a grammaticis vocentur, non reperiuntur apud poëtas Lesbios neque in Aeolidis Asiaticae titulis, neque ea in horum dialecto tractanda silentio transmitteremus, quae Aeolibus tributa, Boeotica vel Thessalica fuisse, certissimum videtur. — Deinde etiam de ceteris, quae vulgo Aeolicae habentur, dialectis Eleorum, Arcadum, aliorum Pseudaeolicarum nomine disputabimus, quo melius appareat, optimo jure contra Strabonis auctoritatem ex Aeolicarum numero eas a nobis exemtas esse. —

De dialecto Aeolum Asianorum.

§. 2.

De fontibus.

1) Grammaticos antiquos, ubi monent de dialecto Aeolica, nunquam fere non intelligere solos Asianos

Aeoles, auctores habere Alcaeum et Sappho, supra monuimus. Unus Heraclides semel accuratius Lesbiorum dialectum distinguit [1]). Inde et ipsi, ubi nullum erroris est periculum, saepe Aeolicae dialecti nomen retinebimus, ubi accuratius distincto opus est, vel Asianos Aeoles nominabimus, vel brevitatis studio Lesbiacam dialectum vocabimus, a qua continentis incolas non multum recessisse, marmor Cumaeum docet. — Ceterum de grammaticorum auctoritate alio tempore agendum est. Nunc sufficit monere, plurima et optima deberi Heraclidae Alexandrino, cujus haud pauca servavit Eustathius, Apollonio Dyscolo et Herodiano, hujus filio, unde omnia fere sua hauserunt Theognostus, Choeroboscus et Etymologica. Neque tamen hos omnis erroris immunes esse, accurata inquisitio docebit. Grammatici de dialectis, Joannes, qui fertur, Philoponus sive Grammaticus, Grammatici (qui editi sunt post Gregorium Corinthium) Leidensis, Augustanus, Meermannianus, Vaticanus, deinde Excerpta Birnbaumiana post Etymologicum Gudianum, denique Gregorius Corinthius ex eodem fonte sua derivarunt, nisi quod hic pauca aliunde hausta addidit, et, quanquam saepe ita sunt corrupti, ut nihil inde sani elici possit, tamen multa non contemnenda de Aeolica dialecto tradunt. —

2) Certissima Lesbiacae dialecti, qualis inde ab Alexandro M. erat, cognitio capitur ex inscriptionibus Lesbiacis, quod valde dolendum, satis paucis. Propriam Lesbiorum dialectum tenent nr. 2166, Alexandri M. tempore incisa, quae quanquam lacera tamen summi est pretii, nr. 2167 valde lacera et recentioris aetatis, ut docet $\bar{\varepsilon\iota}$ pro $\bar{\iota}$ in *πολείταις*, deinde nr. 2172—2190 breviores et Romanorum imperatorum tempore scriptae, sed propter dialectum antiquam fidelius servatam, quam aliis in civitatibus hoc tempore fieri solet, non negligendae. Accedit decretum Cumaeorum, quod legitur in (*Caylus*) *Re-*

---

1) Eust. 1613, 22 ex Heracl. *τὸ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ Αἰολικὰ ὄντα τῆς Λεσβίων ἔχονται διαλέκτου.*

cueil d'antiquités Vol. II. Pl. LVI — LVIII, Augusti tempore scriptum, cujus dialectus nihil fere differt a Lesbiaca; denique ignotae urbis Aeolicae decretum ad Lampsacenos, unde nonnulla protulerunt Koenius ad Gregorium et Giesius de dialecto Aeolica, meis precibus, quale mox in Corpore Inscriptionum Graecarum in lucem prodibit, insigni humanitate Boeckhii et Franzii concessum. Titulus ante Romanorum in illis regionibus imperium scriptus videtur; interdum purior Aeolismus desideratur, ut *πᾶσαν* l. 9 pro *παῖσαν*, l. 28 *ὑπάρχειν* pro *ὑπάρχην* etc., vel dialectus sibi non constat, ut l. 16. 22 legitur *ἐν τῷ ἄγωνι*, quanquam in reliquis iota dativi semper omittitur, quae inde explicanda sunt, quod inscriptio Lampsaci, in urbe non Aeolica, a lapicida Aeolicae dialecti ignaro incisa est. —

3) Poëtae Lesbii, Alcaeus et Sappho, Aeolica i. e. Lesbiaca dialecto usi feruntur [2]) et saepissime a grammaticis ejus auctores habentur. Et satis quidem accurate eam expresserunt, non, ut Dorici poëtae lyrici, dialectum sibi ipsi finxerunt e variis dialectis compositam. Modo enim reputemus, in fragmentis hic illic servatis proprietatem dialecti facile deleri, paucissima, immo nulla fere apud illos leguntur diversa ab iis, quae aliunde Lesbiaca fuisse certum est. Nam ne duplices quidem, quae interdum reperiuntur [3]), formae sunt certa mixtae dialecti indicia; saepe enim in linguis et dialectis simul vigent formae pleniores et breviores, obsoletiores et usitatiores, neque mirum maxime poëtas talem linguae copiam in suum usum convertere, ut iidem quantitate syllabarum in

2) Apoll. de synt. 279, 25. Joann. Gr. 245, b, Greg. C. p. 6. 11, Leid. 639, Meerm. 643, Epigr. in Scholl. Pind. p. 8, B.

3) Ut *πιέζω* et *πιάζω* apud Alcaeum teste Herod. *π. μ. λ.* 44, 9 (§. 12 not. 1); gen. sg. decl. II. in *ω̄* et *οιο̄* §. 20, 3; dat. pl. decl. III. in *εσσῑ* et *σῑ* §. 21, 3; *βασίληα* et *Ἀχίλλεα* §. 21, 6; digamma modo assumptum modo neglectum vid. §. 5, 3; *πόθημι* et *ποθήω* §. 25, 5 etc.

vulgari sermone minus certa ex arbitrio uti solent [4]). Ceterum Lesbiorum poëtarum dialectum majoris hic illic antiquitatis vestigia habere, quam quae in titulis multo recentioribus reperitur (vid. §. 31), neminem mirum habebit. — Fragmenta Alcaei et Sapphus, quantum fieri poterat, propria dialecto restituta, in Appendice addidimus. —

Praeterea Lesbiaca dialecto utuntur **Theocriti** idyllia 28 et 29, quorum dialectus a scholiasta [5]) Aeolica vocatur. Dialectum in priore codicum ope fere integram restituere licet; pauca non Aeolica, ut *ἱερὸν* pro *ἶρον*, *ἀπαλαλκέμεν* pro *ἀπαλάλκην*, metrum tuetur; in altero saepius codices deserunt. Nec mirum esset, si etiam saepius imitator puram dialectum Lesbiacam non expressisset. Etiam haec carmina in Appendice emendatiora addidimus. Quae vulgata contra Aeolicae dialecti indolem in iis leguntur, saepe tacite negleximus.

4) Alii poëtae carminibus suis Doricis nonnulla e dialecto Lesbiaca intermiscuerunt. **Alcman**, qui ab Apollonio Dyscolo de pron. p. 136, ubi de digamma loquitur, *συνεχῶς Αἰολίζων* dicitur, nec minus a Prisciano, de eodem digamma agente (I. p. 21. 22), inter poëtas Aeolicos [6]) refertur (vid. §. 5 not. 4 et 12), digamma quidem non minus a Doribus antiquis accipere poterat, sed alia sibi concessit solis Asianis Aeolibus propria, ut *σδ* pro *ζ*, *ἔχοισα* etc. — Recte etiam **Pindarus** et Dorica et Aeolica dialecto usus esse dicitur ab Eust. p. 1702, 5 (cf. Ann. Ox. I, 278: *Αἰολεῖς μοῖσα, ὧν ἐστὶ Πίνδαρος*); is enim

---

4) Talia sunt *ὤρανος* et *ὄρανος*, *πεῤῥάτων* et *περάτων*, *μέσσος* et *μέσος* etc. vid. §. 8, 11; §. 9, 1 et §. 16, 3; §. 7, 1 et §. 16, 2.

5) Argum. Id. 28. *γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ*; item Id. 29. in eodem cod. Vat. 6. inscriptum est *Αἰολικὰ παιδικά*.

6) Inde etiam hexametri, quos Priscianus ibidem ex Aeolicis poëtis non nominatis affert, Alcmanis esse videntur, docente etiam Laconica forma *Μῶσα*, vid. §. 5. not. 5; de uno ex illis versibus idem sensit Welckerus ad Alcm. fr. 1.

etiam plura quam Alcman a Lesbiis assumpsit, non solum ἔχοισα, Μοῖσα, sed etiam ὀρθώσαις, πνέοισι pro ὀρθώσας, πνέουσι et similia vere Lesbiaca, vid. §. 10. — Theocritus quoque, ut Argumenti ad Id. I. verbis utamur, οὐκ ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος διαλέκτου; certe, etiamsi Id. 28 et 29 omittas, saepe similia atque Alcman adhibuit, σδ pro ζ, Μοῖσα etc. — Accuratius et de his poëticis dialectis alio tempore agendum est, et de Homerica atque Hesiodea, apud quos poëtas haud pauca grammaticis Aeolica sunt.

Erinnam quoque Lesbiam Ἠλακάτην Dorica et Aeolica dialecto scripsisse tradunt Suid. s. v. et Eust. p. 326 fin. Nunc ejus carminis nihil superest; epigrammata, quae ejusdem nomen ferunt (Schneidew. Delect. p. 323), nihil fere Lesbiaci habent. — Melinno, quam Stobaei codices Lesbiam dicunt, in carmine ad Romam (Schneid. p. 454), aperte antiquorum poëtarum Lesbiorum dialectum imitata est, ut σδευγλὰ, βασιλῆον, κοιρανῆον docent; audacius tamen est, ubique hanc dialectum restituere. — Pittaci, quae fertur apud Diog. Laert. I, 81, epistola, quanquam aperte subditicia, nonnulla Lesbiis peculiaria habet. — Omittimus alios poëtas, recentissimi maxime temporis, qui antiquiores sequuti, Doricam dialectum nonnullis, quae Lesbiacae propria sunt, temperaverunt; adeo ne prosa quidem oratio Pythagoreorum antiquitatem mentitorum talibus abstinuit.

Nolumus autem omittere Grammaticum Leidensem, qui p. 639 de Aeolica dialecto loquutus addit: κέχρηται δὲ αὐτῇ Σαπφὼ, Ἀλκαῖος, Μύννα καὶ ἄλλοι. Koenius emendavit Μυῖα, quam voluit haud dubie Suidae Thespiensem lyricam, quae non diversa est a Corinna. vid. Suid. s. v. Κόριννα, Welck. in Kreuz. Melett. II. p. 10 seqq. Neque improbabile est, grammaticum Corinnae, Boeotica dialecto usae, Aeolicam adscripsisse, quum idem Boeotica Μῶσαι, λιπῶσαι, βωλὰ Aeolica dicat p. 637. 638. Ceterum possis etiam Ἤριννα vel Μέλιννα suspicari.

§. 3.

De accentu.

1) De Lesbiacae dialecti accentu omnis cognitio nostra ex antiquis grammaticis pendet. Nam si quando antiqui libri in Lesbiacis vocibus accentum a vulgato diversum tradunt, ii quoque grammaticorum praecepta sequuti sunt. Grammatici vero uno ore testantur, Aeoles accentum in ultima acutum fugientes retraxisse in priores syllabas, exceptis tantummodo, ut accuratiores monent, praepositionibus et conjunctionibus [1]). Inde factum est,

---

1) Herodian. H. Ad. 206, b. *οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν· πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων.* — Choerob. Bekk. 1203. *πᾶσα λέξις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι βαρύνεται· οἷον Ἀτρεὺς Ἄτρευς, σοφὸς σόφος, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων· ἐπὶ τούτων γὰρ φυλάττουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν· οἷον ἀνά, κατά, διά, μετά, αὐτάρ, ἀτάρ, πρός* (?). Eadem fere leguntur in Ann. Ox. IV, 310, 19, nisi quod exempla sunt *Ἀχίλλευς, σόφος*, deinde *ἀνά, κατά, ἀτάρ, αὐτάρ.* — Priscian. XIV. p. 584. »Accentum habent praepositiones acutum in fine, tam apud Graecos, quam apud Latinos, qui tamen cum aliis legendo in gravem convertitur, nisi praepostere proferantur, quod Aeoles quoque, quamvis fugiant in fine acutum, in hac parte solent servare, quos in plerisque sequuti in hoc quoque sequimur.« — Athen. X, 425. A. *οἱ Ῥωμαῖοι — πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμούμενοι καὶ κατὰ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς.*

Minus accurate alii non excipiunt particulas: Joann. Gr. 236, a. *τὰς λέξεις ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους*, ut *κάλος, πόταμος*; item Leid. 638, Vatic. 688, ubi *καταστρ.* et additur *σόφος*, J. Gr. 244, a. (§. 4. not. 1). — Apollon. de synt. 309, 5. *ἡ Αἰολὶς μετατιθεῖσα τοὺς τόνους τοὺς κατὰ τὸ τέλος εἰς βραχείας συλλαβὰς μετατίθησι κατὰ τὸ πλέον* (ut *ἄμμες*). — Herodian. Eust. 518. *Αἰολέων τὸ βαρυτονεῖν.* — Et. M. 575, 55. (Aeoles) *χαίρουσι τῇ βαρείᾳ τάσει ὡς τὸ Πήλευς*, unde recte a Bastio emendatur Greg. Cor. 602. *τάσει χαίρουσι*, postea eodem exemplo *Πήλευς* addito. — Scholl. Dion. Thr. 662. *Α. τὴν βαρύτητα τῶν τόνων ἐζηλώκασιν.* — Eust. 1613, 21. *τὰ Αἰολικὰ δῆλον ὡς βαρύνεται.* — Arcadii Gl. Ms. apud Koen. ad Greg. C. 636. *χαίρουσιν οἱ Αἰολεῖς ἀναβιβάζειν τοὺς τόνους, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ἀτρεὺς Ἄτρευς.* — Ann. Ox. I, 394, 30. *Α. ἀναβιβαστικοί εἰσι*

ut grammatici, quaecunque aliqua de causa Aeolica putarent, barytona esse juberent, et Aeolica vocarent omnia, in quibus accentus retractus esset [2]).

2) Conspirant cum his grammaticorum praeceptis etiam quae de singulis vocibus monent. Primum, si syllabarum numerum spectamus, omnia bisyllaba nomina, vulgo acuto in fine notata, apud Aeoles accentum in penultima habere traduntur, ut σόφος, θῦμος, χῶλος [3]). De iis, quae duas syllabas superant, testantur qui Aeoles προπαροξύνειν dicunt ut δύνατος [4]). Adeo monosyllaba, quae longam vocalem aut diphthongum habent, hoc Aeolico more tanguntur, siquidem semper sunt perispomena [5]), quia aut contractione bisyllaborum nata sunt, aut certe accentum ex ultima vocalis parte in priorem retraxerunt, unde circumflexum fieri constat; nam ut vulgatum

---

τῶν τόνων, οἷον Ἀτρεὺς Ἄτρευς, σοφὸς σόφος, item Herodian. Ann. Ox. IV, 422, cum exemplis Ἄτρευς, Πῆλευς, et Choerob. Bekk. 1294. sine exemplis. Saepe βαρυντικοὶ vocantur: Et. M. 548, 20; 752, 14; Et. G. 581, 9; Ann. Ox. I, 356, 26 et 403, 4; Scholl. Dion. 663, 21 et 929, 26; Eust. 265, 14 et 752, 14 etc.

2) Ita Choerob. Bekk. 1194. πάντα τὰ εἰς ῡν βαρύνεται, ἐπεὶ τὰ πολλὰ παρ' Αἰολεῦσιν εὑρίσκεται. — Et. M. 617, 52. τὸ σύνοιδα Αἰολικόν ἐστι καθὰ τὸν τόνον ἀνεβίβασεν, cf. p. 484, 4, et Ann. Ox. IV, 191, 19; alia vide not. 10. 14. 21. 31, §. 25, 2 etc.

3) J. Gr. 244, b. τὰ δὲ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα βαρυτονοῦσι· οἷον σόφος, κάλος, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις, βρῶμος (leg. βῶμος e Greg. C.), τράχυς (leg. τρᾶχυς), θῦμος, σκλῆρος, χῶλος. Greg. Cor. 617. omittit voces in ῑς, addit βράδυς, βάρυς; Meerm. 662. sola habet σόφος, κάλος.

4) Eust. 75, 2. προπαροξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύνατος παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον καὶ μυρία ἄλλα. Recte emendatur Gramm. in Ann. Ox. II, 368, 15, qui male ἐλθέμεναι Aeolicum dicens addit, τὰς λέξεις ἀγαπῶσιν (προ)παροξύνειν.

5) Gr. Meerm. 662. (et item leviter corruptus J. Gr. 244, b.) περισπῶσιν ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, χνοῦς, νοῦς, χῆν, Ζεῦς. Pleraque ex his non sunt vere Aeolica; nam νόος in νῶς contrahi debebat, si unquam contractum est, χῆν, ut apud Dores, ᾱ habere.

νοῦς e *νόος*, *νὸυς* natum est, ita Aeolicum *Ζεῦς* e *Ζὲυς* pro vulgato *Ζὲύς*, *Ζεύς*. Ceterum quod de nominibus praecipiunt, etiam ad reliqua, quae non sunt particulae, extendendum videtur, nec dubitamus Aeoles inter alia *σοῖ* pronuntiasse, ut etiam vulgo est *οἶ*. — Denique etiam tertia ante finem acutum habuisse refertur in *Μήδεϊα* apud Sappho [6]), quia diaeresis non mutabat accentum. —

3) Si de singulis vocum generibus quaerimus, primum de substantivis Decl. I. judicare licet, inde, quod retractus accentus in nonnullis nominativis masculinorum brevioris formae, ut *μητίετα*, *ἀκάκητα*, ex Aeolica dialecto derivatur ab Eust. 75, 34 (vid. §. 20, 2); deinde quod *Ἀφρόδιτα* apud Aeoles accentum in antepenultima habere dicitur [7]), quod ultimo *ᾰ* correpto factum est (vid. ibid.); denique Lesbiaca nonnulla retracto accentu scripta reperiuntur, *βόλλα* Plut. Q. Rom. p. 288, B. *δέῤῥα* pro *δειρὴ* vid. §. 8. not. 39., *ὠτέλλα* pro *ὠτειλὴ* Theogn. Ox. II. 111, 16. Et. Gud. 584, 8. [8]). Genitivi pluralis in *ᾶν* non minus apud Aeoles quam apud Dores circumflexo notandi videntur, ut *κυλιχνᾶν* *Τηΐᾶν*, quia *ᾶν* contractione ex *άων* natum est, cujus vix ita immemores erant, ut accentus retrahi posset.

Substantiva declinationis II. haec afferuntur a grammaticis de dialectis: *βῶμος*, *θῦμος* (not. 3), *πόταμος* (not. 1 med.), quibus aliunde Lesbiacum *ναῦος* pro *ναὸς* addendum videtur [9]).

---

6) Joann. Alex. 4, 28. *ἡ ὀξεῖα ἐν τέλει τίθεται ἢ πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἢ πρὸ δύο, πρὸ τριῶν δὲ οὐκέτι, τὸ γὰρ Μήδεϊα παρὰ Σαπφοῖ παραιτούμεθα, ὅτι τὴν ει δίφθογγον διεῖλεν.*

7) Jo. Al. 3, 17. *τὸ Ἀφρόδιτα παρὰ μὲν Αἰολεῦσι πρὸ δύο ἔχει τὸν τόνον, παρὰ δὲ Δωριεῦσι πρὸ μιᾶς.*

8) Quae Joann. Gr. 244, b. habet: *ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν· εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα, καὶ τὰ κύρια· Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα*, non differunt a vulgatis neque leguntur apud ceteros de dialectis.

9) Scholl. A. Il. *μ*, 137. de *αὖος*: *ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ*

In Decl. III. primum gravem habent in fine voces in ῐς, etiam eae, quae vulgo acutum, ut κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις a Joanne Gr. afferuntur (not. 3), ab aliis αὖλις et ἔροτις pro ἑορτή Aeolica vocantur [10]). Accedunt eae voces, quae vulgo longum iota et accentum in fine habent, apud Aeoles corripiunt vocalem et accentum retrahunt, ut κνᾶμις, σφρᾶγις [11]). — Substantiva in ευς, vulgo oxytona, apud Aeoles barytona sunt, Ἄτρευς, Ἀχίλλευς, Πήλευς [12]), neque minus in casibus obliquis, ut βασίληος, Ἀχίλλη-

---

καὶ τὸ ναῦς ἐβαρύνετο καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι. Apud Villoisonum scribitur τὸν ἄυος, unde certissime τὸ ναῦος restitui videtur, quae non potest non esse Lesbiaca vocis ναὸς forma, vid. §. 5, 5.

10) Eust. 265, 12. ὀξύνεται δὲ ἡ Αὖλις ἀναλόγως δια τὴν παρωνυμίαν, ὡς πύλη πυλίς· τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις Αἰολικὸν εἶναί φασιν· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. — Steph. Byz. s. v. Δαυλὶς: τὸ δὲ αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. — Eust. 1908, 53. de ἑορτή: Αἰολεῖς δὲ προπαροξυτόνως καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔροτιν. cf. §. 30, 2. Steph. Byz. s. v. Ἄδανα ex Herodiano: τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις Αἰολικὸν ἔχει τόνον (ex emend. Salmasii), deinde: εἰ τοίνυν (ἀπὸ) τοῦ Ἀδανεὺς Ἀδανεῖς (leg. Ἀδανὶς), ὡς τοῦ Ταρσεὺς Ταρσεῖς (leg. Ταρσὶς), ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ κατ' Αἰολίας βαρύνεται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Θήβανις εἴρηκεν.

11) Eust. 265, 9. κνημῖδα καὶ σφραγῖδα βαρύνοντες οἱ Αἰολεῖς κνᾶμιν καὶ σφρᾶγιν συνεσταλμένως γράφουσι. Apud Choerob. Bekk. 1207. minus recte acutus scribitur, ubi Aeolica dicuntur μετὰ βαρείας τάσεως κνήμιν καὶ σφράγιν καὶ ἄψιν ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 424), vid. §. 21. not. 3, ubi haec ex Herodiano fluxisse apparebit. De ἄψις praeterea Scholl. Il. ε, 487. ἄψις βαρύνεται ὡς Αἰολικόν, ὡς καὶ Ἡσίοδός φησιν ἄψιν, cf. Eust. 574, 21.

12) Choerob. Bekk. 1237. de vocibus in ευς oxytonis locutus: οἱ Αἰολεῖς βαρυτόνως λέγουσιν, οἷον Ἀχίλλευς καὶ Ἄτρευς καὶ Πήλευς. — Herod. Ann. Ox. IV, 422. de Ἄτρευς et Πήλευς; Et. M. 189, 46, App. Et. G. 671, 36, Scholl. Theocr. 7, 4. de Ἀχίλλευς et Πήλευς; Porphyr. de pros. 104 fin. et Ann. Ox. IV, 340, 21. de Ἀχίλλευς; Et. M. 575, 53 et Greg. C. 602. de Πήλευς; Choer. Bekk. 1203. 1294, Ann. Ox. I, 394, 30, IV, 191, 16 et 340, 8. de Ἄτρευς.

ος [13]). — Feminina in ῶ accentum in penultima habent, nec minus voces in ῶς [14]). Recte in libris servatum est *Γυρίννως* Sapph. §. 66, pro vulgata *Γυριννοῦς*, neque minus saepe *αὔως* vel *ἄυως* in libris scriptum reperitur pro *ἠώς*, ut Sapph. 11. 45. 105, Ann. Ox. III, 400, 20, Scholl. Pind. P. II, 52 cf. §. 5, 5. — Adeo *Ποσείδαν* vel *Ποτίδαν* retrahebat accentum [15]), quanquam contractione e *Ποσειδάων* natum, ut contractio jam obliterata fuisse videatur. —

In vocativo hujus declinationis, ubi ultima corripiebatur, simul accentus retrahebatur, ut *τριβόλετερ* [16]).

4) Adjectivorum, quae, quum vulgo oxytona sint, apud Aeoles accentum retrahunt, haec exempla afferuntur: *σόφος*, *κάλος*, *λεῦκος*, *σκλῆρος*, *χῶλος* (vid. not. 1 et 3, de *σόφος* praeterea Ann. Ox. IV, 191, 16), *δύνατος* ab Eust. 75, 36, quo accedit *ἶρος* pro *ἱερὸς* [17]) et nonnulla, quae recte scripta leguntur in libris, *κέννος* Choer. Ox. II, 242, 24, *ὄμολος* pro *ὁμαλὸς* apud Suid. s. v. *ὁμολώϊος*, *φάενος* et *φαῶτενος* Et. 9, 547, 54 et 560, 5 (leg.

---

13) Scholl. Theocr. 7, 4. *γράφεται καὶ Λυκώπεως διὰ τοῦ ῶ μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς καὶ Πήλευς βαρυτόνως λέγουσι· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπεως* (leg. *Λυκώπευς*)· *διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ῶς* (leg. *ευς*) *γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.* Choerob. Bekk. 1194, Et. M. 189, 29. *οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλλῆος καὶ βασίλῆος*, vid. §. 21. not. 9.

14) Choer. Bekk. 1203 de accusativis vocum in ῶ: (*Αἰολεῖς*) *βαρύνουσιν, οἷον τὴν Λῆτω καὶ τὴν Σάπφω.* — Draco 116, 2 (*αἱ αἰτιατικαὶ*) *τῶν εἰς ῶς περισπωμένως, Αἰολικῶς δὲ βαρυτόνως.* Ex accusativis facilis conjectura est de nominativis.

15) Choerob. Bekk. 1413. *Δωριεῖς Ποτιδὰν λέγουσιν ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσείδαν βαρυτόνως*, vid. §. 22. not. 8.

16) Choer. Bekk. 1239. *Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι πολλάκις συστέλλειν τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, οἷον ὁ τριβολετήρ, ὦ τριβόλετερ*, cf. §. 21, 2.

17) Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 590. *ἱερός, ἱρὸς κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, Αἰολικῶς ἴρος* (corr. *ἶρος* cum Schaefero ad Greg.).

φάεννος, φώτεννος). — Deinde ὄξυς, βράδυς, βάρυς, τρᾶχυς (not. 3); denique adjectiva in ης, δυςμένης, εὐρυνέφης [18]) etc., ut recte post Stephanum ἀβάκην scribitur apud Sapph. 80, quod legitur etiam in Hesychio.

5) Etiam pronomina omnia barytona erant, ut certissima testimonia adsunt de ἔγων, ἔμοι, de omnibus hujus pronominis formis, quae ε in fronte habent [19]); deinde de ἄμμες, ὔμμες eorumque casibus [20]), quae solent etiam in libris recte scribi; denique de αὖτος [21]).

6) In conjugatione maxime constat de verbis in μι; in praesenti personas singularis secundam et tertiam, in εις, αις, οις et ει, αι, οι exeuntes, quanquam similia in reliquis dialectis circumflexo notari solent, ut διδοῖς, τιθεῖ, apud Aeoles accentum in penultima habere, inde patet, quod δίδοις Aeolicum dicitur [22]); neque aliter in

---

18) Choer. Bekk. 1233. εἰ δὲ ὀξύνεται ἡ εὐθεῖα, αἱ εἰς ην λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀπὸ γενικῶν εἰς ους ληγουσῶν βαρύνονται διὰ τὸ τοὺς Αἰολέας χρῆσθαι ταύταις ταῖς αἰτιατικαῖς· δυςμένην γὰρ λέγουσι καὶ κυκλοτέρην καὶ εὐρινέφην. cf. §. 21, 1. Nominativos apud Aeoles eundem accentum habere, facile patet.

19) Apoll. de pr. 64. Αἰολεῖς βαρέως ἔγων, p. 104. Ἀ. ἔμοι βαρέως, de synt. 120. καὶ διὰ τοῦτο τῇ μονῇ τοῦ ε αἱ παρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται καὶ βαρύνονται κατὰ τὸ τέλος.

20) ἄμμες Et. M. 84, 15, Gud. 243, 18. 38, Ann. Ox. I, 5 et 188, 22, Choer. Ox. II, 216, 12, Eust. 1112, 39 etc.; ἄμμε Eust. 47, 30; de ὔμμι Eust. 951, 8. ἡ τοῦ ὔμμι ψίλωσις καὶ ὀξυτόνησις (leg. βαρυτόνησις) καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλόη τοῦ μυ καὶ ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ν Αἰολέων εἰσίν.

21) Choer. in H. Ad. 228, a. et Bekk. Ann. 1153. pronominis αὐτὸς genitivum et dativum dicit non esse encliticos διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τοῖς Αἰολεῦσι βαρυτόνως λέγουσιν αὖτου καὶ αὖτῳ· ἡ δὲ αἰτιατικὴ οὐ συνενέπεσεν· ἐγκλινομένη γὰρ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει· κόψε γάρ αὐτον. ἔχοντα· τὸ δὲ Αἰολικὸν εἰς τὴν ἀρχὴν αὖτον.

22) Scholl. A. Il. τ, 270. διδοῖσθα· οἱ μὲν βαρυτονοῦσιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδοιμι, δίδοις, δίδοισθα ὡς τίθησθα. — Saepe talis accentus apud Homerum resedit. vid. diss. nostram de conj. in μι §. 8, 4.

libris leguntur *χαύνοις* Alc. 42, *γέλαις* et *γέλαι* Herod. in H. Ad. 206, b. et Theodos. Bekk. 1045. — Tertiam pluralis accentum retrahere, docet Hesiodeum *ἄεισιν* (Theog. 875), quod propter accentum Aeolicum vocatur *), et recte sic *ἐπιῤῥόμβεισιν* in libris est Sapph. 2, 11. — Infinitivorum brevior forma in *ν* exiens gravem in fine habebat [23]), ut *φίλην*, *κάλην* a *φίλημι*, *κάλημι*; in libris justus accentus servatus est Alc. 10 *ἀσυνέτην*, 11 *ἄντλην*, 29 *μεθύσθην*, Sapph. 14 *προτέρην*, Theocr. 29, 26 *ὀμνάσθην*. — Participia in *εις*, *αις*, *οις* exeuntes non minus barytona erant, ut *φρόνεις*, *γέλαις*, *ὄρθοις* [24]); recte in libris reperiuntur *μέδεις* Alc. 2, *κίρναις* A. 27, *μάτεισαι* S. 67, *φίλεις*, *φρόνεις*, *νόεις* Eust. 1756, 12.

In perfecto activi infinitivus *τεθνάκην* S. 2, 4 accentum gravem habet in libris, nec minus participia *κεκλήγοντες*, *πιφύγγων* apud grammaticos (§. 27, 2); diserta testimonia docent, infinitivum passivi accentum in antepenultima habuisse [25]), *ἔφθορθαι*.

7) Inter adverbia constat de accentu gravi locativo-

---

*) Et. M. 22, 12. *ἄεισιν — τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν αἰολικώτερον· ἐχρῆν γὰρ ἀεῖσιν ὥσπερ ἰεῖσιν· ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισιν.* Item Phavor. Ecl. p. 74, ubi additur *οὕτω Φίλων ἱστορεῖ αὐτά.* — Scholl. V. Il. ε, 526. *τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἄεισιν, Αἰολικόν.*

23) J. Gr. 245, a, Greg. C. 619, Meerm. 663. *τὰ εἰς ειν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες· οἷον φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην.*

24) Joann. Gr. 245, a, quanquam is male eas formas pro infinitivis venditat, vid. §. 26. not. 18.

25) Apio et Herodorus ap. Eust. 790, 6. *τὸ ἐγρήγορθαι οὐκ ἐχρῆν προπαροξύνεσθαι· — μία δὲ ἀφορμὴ αὕτη τοῦ δύνασθαι τονοῦσθαι οὕτω· τὰ εἰς θαι τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα Αἰολικά εἰσι· τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι· ἐπεὶ οὖν καὶ τοῦ ἐγρήγορθαι ἡ κατάληξις Αἰολικωτέρα ἐστὶ, πίπτει ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις.* Eadem ex eodem haud dubie fonte tradunt Scholl. A. Il. κ, 67, Et. M. 312, 40. Ann. Ox. I, 126, 30; *ἐγρήγορθαι* Aeolicum dicitur propter accentum ab Herodiano Ann. Ox. IV, 421, 33.

rum in οῖ [26]), ut μέσοι recte legitur Alc. 9, nec minus in ῦϊ [27]); sed falso in his apud Theognostum penultima accentu notata est πηλύϊ etc., quia nihil est, cur ultimum ῑ longum putemus. Potius πήλυϊ etc. scribendum est et in contracta forma πήλυι, ut recte apud Hesychium μέσυϊ legitur, denique τυῖδε e τύϊδε cf. §. 29, 3. —

Gravem in fine habent etiam Aeolicae adverbii ἀεὶ formae ἄϊ et αἶϊ [28]), deinde ὄψι pro ὀψὲ [29]), denique etiam interjectio ὦαι pro ὠαιαί [30]). —

8) Encliticas bisyllabas non exceptas fuisse ab Aeolica accentum retrahendi consuetudine, jam pronominis αὖτος accentus doceret, nisi dubitatio esset de hujus vocis enclisi. Accedit tamen quod Tyrannio, omnia verba in μι ex Aeolica dialecto fluxisse opinatus, adeo apud Homerum φῆμι scripsisse traditur [31]), nec minus quod in verbo εἰμὶ, eadem ratione ab Aeolibus derivato, accentus aberravisse dicitur, denique quod Herodianus, contra hanc opinionem omnia verba in μι ex Aeolica dialecto repetentium disputans (in H. Ad. f. 206, b, quae pleniora leguntur in Ann. Ox. IV, 340), etiam eo nititur, quod verba

26) Apoll. de adv. 588, 27. τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον βαρυνθείη ἄν.

27) Theogn. Ox. II, 160, 7. (Bekk. 1425.) Αἰολικῶς — βαρύνεται πηλῦϊ, ἀλύει, ἀτερύει (Bekk. ἀλύϊ, ἀτερῦϊ).

28) Theogn. Ox. II, 3, 4. ex Herodiano: παρὰ δὲ Αἰολεῦσιν, τῆς ἀρχούσης ἐχούσης τὴν αι δίφθογγον, τοῦ δὲ τέλους τὸ ῐ συστελλόμενον βαρυτόνως αἶϊ (leg. αἶϊ) — deinde ἄϊ βαρυτόνως. vid. §. 29, 4.

29) Apoll. de adv. 573, 10. ἀνάλογος καὶ ἡ παρ᾽ Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

30) Apoll. de adv. 538, 1. ὠαιαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει γενόμενον παρ᾽ Αἰολεῦσιν ἐστιν ὦαι.

31) Eust. 1613, 19. οὕτω, φασί, καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ Αἰολικὸν φημὶ, διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φῆμι γράφει βαρυτόνως Αἰολικώτερον, οἷον· φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι (Il. β, 350)· οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ, ἤγουν ὑπάρχω, εἴη ἂν Αἰολικὸν ἦμι καὶ Βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον εἰμὶ, ἡμαρτημένον ἐν τῷ τόνῳ, καθὰ ἑτέρωθι λέγει αὐτὸς (Heraclides)· τὰ γὰρ Αἰολικὰ δῆλον ὅτι βαρύνονται.

φημὶ et *εἰμὶ* oxytona non possint esse Aeolica. Igitur apud Aeoles *φᾶμι* et *ἔμμι* barytona sunt.

9) Memorabili grammaticorum de dialectis testimonio [32]) doceri videtur, eo extensam esse accentus apud Aeoles retractionem, ut etiam articulus, cum aliis quibusdam vocibus junctus, harum quasi encliticarum accentum in se reciperet, cujus rei exempla tradunt *ὄ σος, τό σον* pro *ὁ σὸς, τὸ σὸν*; accuratiora nunc non licet explorare.

10) In praepositionibus et conjunctionibus etiam apud Aeoles acutum in ultima manere, jam supra vidimus (not. 1). Accedunt alia testimonia [33]).

11) His omnibus comparatis, nisi inanes suspiciones disertissimis antiquorum testimoniis praeferre velimus, nulla fere dubitatio relinquitur, praeter particulas, quarum exceptio ipsa ceterorum regulam confirmat, ubique Aeoles accentum retraxisse, quantum per ultimae syllabae quantitatem liceret. Minus enim accurate grammatici loquuntur, qui tantum de acuto in fine evitato monent; evitatur etiam circumflexus in ultima, ut *δίδοις* pro *διδοῖς*, acutus in penultima, neque minus circumflexus in eadem, quando ultima brevis habetur, ut docent infinitivi perfecti *ἔφθορθαι* etc. pro *ἐφθόρθαι*, *ἄεισιν* pro *ἄεισι* (vid. nr. 6) et alia. Vix ulla forma reperitur, de cujus ac-

---

32) J. Gr. 244, a, Greg. C. 616, Meerm. 662: *βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχῃ, ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἥ ση, τὸ σὸν τό σον*, quibus J. Gr. addit *τῆς σῆς τῆς σης*. — Num forte eodem spectat Apoll. de synt. 51, 26, ὦ non esse vocativum articuli docens: *τί δὲ, εἰ περισπᾶται, οὐκ ἐνεκλίθη κατὰ τὰς Αἰολικὰς ἀναγνώσεις, ὑπ' Ἀριστάρχου, καθὸ καὶ τὰ ἄλλα τῶν περισπωμένων ἄρθρων*?

33) Apoll. de synt. 309, 15. *οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη ἠξίωσαν βαρύνειν τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσωσι, λέγω τὴν ἀναστροφήν.* — Id. de pron. 93, B. *οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ἐπὶ ταύταις (ταῖς προθέσεσι) τόνον ἀναβιβάζουσιν.* — Scholl. Dion. 929, 16. *καὶ οἱ Αἰολεῖς ὤξυναν αὐτὰς* (praepositiones) *καὶ ταῦτα βαρυντικοὶ ὄντες.*

centu, etiamsi generalem regulam agnoscere nolimus, non liceat e singulis grammaticorum testimoniis aut ex analogia judicare. — Non dubitavimus igitur in fragmentis Lesbiorum poëtarum ubique genuinum accentum Aeolicum revocare. Nam etiam hic grammaticos semper de Aeolibus Asianis cogitare, ut alia omittamus, apparet ex iis locis, ubi de pronominum accentu agitur. Apollonius Dyscolus enim ad Aeolicum ἔγων Sapphus affert fragmentum nr. 102; propria deinde Lesbiis sunt ἄμμες, ὔμμες etc.

§. 4.

De spiritu.

1) Quae fuerit spiritus apud Aeoles Asianos ratio, praeter grammaticos poëtarum reliquiae et inscriptiones aliquatenus docere possunt, siquidem tenuis ante sequentem vocalem in aspiratam mutata asperum, non mutata lenem prodit. Nulla enim inscriptio ejus aetatis reliqua est, qua solebant Graeci ipsum asperi signum appingere. Non multum auctoritatis spirituum signa in libris habent, quippe quae facillime corruptelam traxerint et, ubi accuratius librarii versati sunt, grammaticorum tantum opiniones referant, dum ipsae literae facilius ex antiquissimis libris contra grammaticorum judicium teneri poterant.

2) Grammaticos primum si audiamus, Aeoles aspero spiritu omnino non sunt usi, sed, qui apud reliquos Graecos erat, asperum ubique in lenem mutabant, eaque ipsa de causa, ubi reliqui tenuem cum sequenti aspero in aspiratam mutabant, ipsi tenuem retinebant [1]. Neque

---

1) Apoll. de synt. 38, 27 exemplo constructionis hoc utitur: οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες δασύνουσι τὰ ἐν τῇ λέξει φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ μόνον ψιλοῦσι, et item p. 39, 17. ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ οὐδαμῶς. — Melampus Bekk. 777, 18. (Αἰολεῖς) ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. — Scholl. Dion. 779, 18. τοῖς δασέσι

monent, quae semper fieri cum summa confidentia pronuntiant, quanquam ea raro fieri certissimum est. Tale est, quod Priscianus (I. p. 22) et Melampus (Bekk. 777, 15) semper apud Aeoles asperum in digamma mutari tradunt, idque, hoc quidem teste, ψιλοῦντας πᾶσαν λέξιν. Deinde unum certe grammatici testimonium extat, unde colligere licet, fuisse qui psilosin Aeolicam finibus quibusdam circumscriberent, quum Aeoles asperum ignorare dicuntur ἐν ταῖς ἰδίαις λέξεσιν [6]). Satis patet proprias Aeolum dictiones eas vocari, quae aliis dialectis non sunt communes, sed aliqua certe mutatione Aeolibus propria a reliquorum Graecorum usu discedunt. Et reperiuntur aliae simillimae grammaticorum regulae, unde illa illustrari possit. Primum (docente Herodiano in Ann. Ox. IV, 416, 12, unde Choer. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) αἱ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται, quales sunt in μέλαις, ὄνοιρος, quia reliquae dialecti μέλας et ὄνειρος habent; deinde Aeoles alio auctore (Ann. Ox. I, 291, 24) οὐδέποτε τὰ παρ' αὐτοῖς δύο σσ τρέπουσιν εἰς ζ, nec νίσσω, quod ipsi pro νίπτω habent, in νίζω mutant. Jam in his regulis Αἰολικαὶ δίφθογγοι, τὰ παρ' αὐτοῖς δύο σσ nihil est nisi ἴδιαι δίφθογγοι, τὰ ἴδια δύο σσ, et ipsae voces μέλαις, ὄνοιρος, νίσσω optimo jure ἴδιαι Αἰολέων λέξεις vocari poterant. Igitur non magis in illa regula vocem ἰδίαις supervacaneam habere licet et tautologicam (quae est Giesii opinio p. 348), quam Αἰολικαὶ vel τὰ παρ' αὐτοῖς in ceteris. Neque, si grammaticorum doctrinam de dialectis spectamus, absona et absurda videtur ea regula, quae proprias Aeolum dictiones aspero caruisse docet. Illi enim ita persuasum habebant, quamque dialectum alia propria habere, alia cum aliis dialectis communia, quae nulli dialecto propria vindicari possent, alia ex aliis dialectis, quibus propria essent, deri-

---

6) Scholl. Dion. 716, 9 τὸ ἤμιν Αἰολικόν· κάνων γάρ ἐστιν ὁ λέγων ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐν ταῖς ἰδίαις λέξεσι τὴν δασεῖαν ὅλως ἀγνοοῦσιν. De corrupta voce ἤμιν Giesii suspiciones videsis p. 341 seqq.

vata. Ita grammaticus in Ann. Ox. I, 325, 31 postquam apud Aeoles liquidas et σ̄, non ita ceteras consonantes, duplicari docuit, pergit: *ἐὰν οὖν ἕτερον διπλασιασμὸν παρ' αὐτοῖς εὕρῃς, τῷ κοινῷ ἐχρήσαντο, καὶ οὐκ ἰδίως ἐποίησαν* i. e. *ἐν ταῖς ἰδίαις λέξεσιν οὐ διπλασιάζουσι τὰ ἄλλα σύμφωνα πλὴν τῶν ἀμεταβόλων καὶ τοῦ σ̄.* Non aliter apud Aeoles omnes voces leni instructas, quum vulgo asperum haberent, Aeolicae dialecto proprias (*ἰδίας λέξεις*) judicare, contra, si qua asperum vulgarem tenebant, e communi usu repetere poterant. Et adjuvabat hanc opinionem fortasse, quod multae notissimae voces Aeolicae, quae lenem pro aspero habebant, simul aliam mutationem Aeolibus propriam passae erant, ut *ἄμμες, ὔμμες, ἔμμα* pro *ἡμεῖς, ὑμεῖς, εἷμα.* Neque, si qua vox aspero non Aeolica, aliis mutationibus Aeolica videretur, id grammaticos turbare poterat, qui haud raro mixtam in una voce agnoscerent dialectum [7]). Jam vero non latet, quam facile accuratior regula minus accurate ita pronuntiari potuerit, ut Aeoles ubique asperum fugere dicerentur, quia aliena ab Aeolibus et aliunde intrusa putabant, quae asperum habebant. Quanquam plerosque grammaticos non arctiore hoc sensu psilosin Aeolibus tribuere persuasum habemus. Partem tamen grammaticorum Aeolicam psilosin finibus quibusdam circumscripsisse, probabile est.

4) In titulis Aeolicis et Aeolicorum poëtarum reliquiis nonnulla reperiuntur, quae Aeoles vulgatum asperum in lenem mutasse docent, tenui antecedente non in aspiratam conversa; haud raro tamen tenuis mutata asperi indicium facit. Neque haec recentiori dialecto Aeolicae, qualis in titulis Lampsaceno et Cumaeo apparet (nam e

---

7) Ita in *ἀγανὸς* Aeolicum habetur ῡ pleonasticum, accentus non Aeolicus, Et. Orion. 3, 8; *Ποσειδᾶον* Pseudaeolicum vocatur, quia correptio vocalis in vocativo Aeolica sit, forma soluta *Ποσειδάων* non Aeolica, Ann. Ox. III, 394, 8; *σύνοιδα*, quia accentus et ει̅ in οι̅ mutatum Aeolica habebantur, diphthongus tamen diaeresin patitur, Herodiano est *ψευδαιολικὸν*, vid. §. 18. not. 4.

Lesbiis casu nihil fere de spiritu discitur), antiquae proprietatis minus tenaci, et librariorum oscitantiae vulgarem rationem intrudentium adscribi posse, inde apparet, quod comparatis omnibus, quae in libris titulisque certiora aut asperi aut lenis indicia reperiuntur, certa quaedam lex atque regula detegitur. Constat enim Graecorum asperum saepe ex antiquo s aut j natum esse, quod cognatae linguae servarunt, vid. Giese p. 242 seqq. Jam vero asperum ejus originis fere semper apud Aeoles non minus servatum esse, quam in reliquis dialectis, contra lenem fuisse, ubi reliquarum dialectorum asper alia ratione ortus est, indicia titulorum et librorum satis luculenter docent.

5) Asperi indicia primum reperiuntur in titulis et libris sine ulla varietate lectionis haec:

In articulo et demonstrativis Sapph. — 29 *ἐφαινεθ᾽ ἁ σελάνα*, 46 *ποθ᾽ ὧδ᾽*. Antiquum s, ut alia omittamus, apparet in pronomine demonstrativo Sanscritico sa, sā, tat, Gothico articulo sa, sô, thata, denique in Latinae linguae formis antiquis sum, sam, sos, sapsa pro eum, eam, eos, ipsa (vid. M. Schmidt de pron. p. 11).

Relativa non minus spiritum asperum produnt in Lamps. 14 *καθ᾽ ὅγ καῖρον*, Cum. 8 *καθὰ*, 36 *ἐφ᾽ ἂν*, 40 *ἐφ᾽ οἷσιν*. Ea vero aut non diversa erant olim a demonstrativis, ut Homerica dialectus nullum fere discrimen novit (cf. Schmidt p. 42) et Aeolica quoque ac Dorica dialectus relativis saepe *τ* praefigit (vid. §. 23), unde s in asperum mutatum appareret, aut e Sanscritis relativis jas etc. derivanda sunt, quod maluerunt Bopp *Vergl. Gr.* §. 382, Pott II, 162, Giese p. 243. — Nos nunc nolumus quaerere, utrum verius sit. —

ἅβα pro *ἥβη* in *ἔφαβος* Cum. 46. 50; Pottius I. p. 113 confert juvenis, Sanscr. juwan Compar. jawijas.

ἅγνος — Alc. 45 *ἰόπλοχ᾽ ἅγνα*, 85 *ἐδέξανθ᾽ ἅγναι*. Boppius, Giesius et Pottius I. p. 236 recte derivare vi-

dentur a radice Sanscrita jadsh (venerari); minus recte comparantur Latina sacer, sancio.

ἑ radix in ἀφέθεις Lamps. 14; comparatur a Pottio I, 276 radix Sanscrita as (jacere), unde transpositione natam putamus, diversi a Pottio; vide tamen eundem II. p. 672.

εὕδω in καθεύδω S. 24; in reliquis linguis cognata stirps non reperitur; at ἰαύω, quod non alienum videtur, spiritum e j natum prodit, quanquam in εὐνὴ (ex εὐδνη) lenis est.

ὅδος in ἔφοδος Lamps. 29, cf. Sanscr. sad (ire) Pott I. p. 248, Giese p. 248.

ὁρῶ (videre) in ἐφόρεις Alc. 70. cf. servare, observare.

ὑπὲρ in καθύπερθεν Alc. 7. cf. super.

ὑπὸ in πρώτισθ' ὑπὸ Alc. 7. cf. sub.

ὥρα in ἔρχεθ' ὥρα S. 24; recte Pottius I. p. 123 comparat Gothicum jêr (annus).

6) Contra lenis indicia, ubi vulgo asper est, reperiuntur in his:

ἀγρέω pro αἱρέω (cf. Buttm. Lexil. I. p. 130, Giese p. 234) — κατάγρεντον Lesb. 2166, 10, κατάγρει Sapph. 98. cf. Hes. καταγρεῖ, καθαιρεῖ; neque aliter spiritus asper apparet in Homerico αὐτάγρετος pro αὐθαίρετος Od. π, 148, et ubicunque extra Aeolicam dialectum antiquior forma servata est. Giesius et Pottius I. p. 234 conferunt Sanscr. hri (prehendere), quibus non adversor, modo ἀ euphonice praepositum judicetur.

ἄμμες — κ' ἄμμι Alc. 60, οὐκ ἄμμι S. 78, et lenis certissimus est apud Homerum et ubicunque eae formae leguntur; Sanscrite asmān est ἡμᾶς.

ἄπαλος — Sapph. 76 ὀρχεῦντ' ἀπαλοῖς est in nonnullis libris, Theocr. 28, 4 ὑπ' ἀπαλῶ in duobus; accedunt in Sapph. fr. 15 κἀπάλαις e Bergkii conjectura pro καὶ πολλαὶς, et ἀντ' ἀπαλᾶν δερᾶν e nostra pro ἀντιαπαλαι δεραι (aut e Nevii ἀμπ' ἀπαλᾷ δέρᾳ). Vox non diversa est ab ἀμαλὸς, de cujus spiritu multa inter grammaticos

disceptatio erat, vid. Spitzn. ad Il. χ, 310. Origo vocis dubia est; si tamen Buttm. Lex. I. p. 262 ἀμαλὸς recte cum μαλακὸς, ἀβληχρὸς comparat, ᾱ euphonice praepositum antiquitus lenem habebat.

ἑς radix in ἐπεμμένα pro ἐφειμένα Sapph. 74; certissime olim digamma habebat, vid. Giese p. 278.

ἕτερος vel ἄτερος in κἀτέρωτα Sapph. 1, 5 pro καὶ ἑτέρωτε, cf. Hes. κατέροτα; comparanda sunt Latinum iterum, Anglosaxonicum other, vid. Grimm III. p. 637.

ἰμερ in ἐπ' ἰμέρτω Sapph. 58, ut ex uno libro scriptum est. Pottius ἵμερος derivat a radice Sanscrita ish (cupere).

ἶρος pro ἱερὸς — Cum. 6. 16 κατείρων, κατειρώσιος pro καθιεροῦν, καθιερώσεως, Alc. 61 τὸν ἀπ' ἴρας e certissima Bergkii emendatione pro τὸν πήρας. Asper non minus deest in 'Ιάρον i. e. 'Ιέρων in antiqua inscriptione Theraea nr. 12 (Boeckh *Abh d. Berl. Ac.* 1836), quanquam in illis asperi signum frequens est, ut antiqua Dorica dialectus aeque in hac stirpe asperum ignorasse videatur; ἐπιαρος legitur in foedere Eleorum C. I. nr. 11, quod pro ἐφίερος videtur. Cognata videntur aruspex, ἱεροσκόπος, et ipsa Graeca ἀρὰ, ἀρητὴρ, ἐπαρὴ (cf. sacer, sacerdos, exsecrari), quae ex antiqua forma ἰαρος abjecto ῑ nata sunt, cf. ἰαύω et ἄεσα, ἰάχη et ἠχὴ etc.

ἰψ rad. pro ὑψ — κατ' ἰψήλων ὀρέων S. 119; comparatur a Pottio I. p. 88 Sanscr. utshtsha, altus.

ὄ,ττι — Sapph. 1 v. 15. 17 κὤ,ττι, cf. Lat. ecquis. Minime enim hoc pronomen e relativo et interrogativo compositum esse, docent adverbia ὄπως etc. cf. 23, 10.

Ὕρράδιος — τῷ τ' Ὑῤῥαδήῳ. Alc. 73; vox, si comparas Latinum spurius, a radice σFυρ descendere videtur, vide quae disputavimus in Mus. Rhen. a. 1838. Aeoles, sigma olim abjecto, digamma habuisse videntur, ut Fὸς pro σFος (cf. Sanscr. svas, Lat. suus), ita tamen ut negligi posset, cf. nr. 9 s. v. ἄδυς.

ὔστερον — Sapph. 69 οὐδέποκ' ὔστερον in libris

est, quanquam alia de causa emendandum. Pottius II. p. 338 derivat ab ὀψέ.

7) Omisimus, quae nostrae regulae adversantur; sunt ea tamen satis pauca. Primum radix ἱκ et asperi et lenis indicia habet; legitur enim ἐφίκτοισιν Cum. 14, ἐφίκεσθαι Sapph. 44; contra apud Sapph. 2, 8 pro antiqua lectione ἐθ᾽ ἥκει post Toupium, qui in omnibus fere libris εἴκει legi affirmat, ἐτ᾽ ἴκει editum est et ex uno codice certius traditur; ἀπίξεται est Theocr. 29, 13, quanquam quatuor Gaisfordii libri ἀφίξεται praebent. Antiqua radicis forma latet [8]; certiora sunt asperi indicia.

Deinde lenem prodit κατιδρύσει Cum. 7, quanquam aperte cognata sunt sedeo, Gothic. sitan; denique ὔμμες lenem habet in θέλετ᾽ ὔμμες Sapph. 95, multis grammaticorum testimoniis confirmatum, quanquam Sanscr. jushman est ὑμᾶς. Sed tam paucae exceptiones in tot exemplis ipsam regulam non debilitant, sed confirmant.

8) Jam ad grammaticos redeuntibus apparet, exemplorum, quae afferunt, nonnulla nostram de psilosi Aeolica regulam sequi, plura adversari, in quibus non moramur, quia exemplis non magis dubitamus fidem detrectare, quam ipsis grammaticis, omnem asperi usum Aeolicae dialecto abjudicantibus. Neque quidquam fructus carpitur iis vocibus Aeolicis comparatis, quae in poëtarum et grammaticorum libris passim lenem pro vulgari aspero appictum habent. Exempla collecta addimus

---

8) Boppius in Gloss. Sanscr. p. 211, Pottius I. p. 268, Giesius p. 291 conferunt Sanscr. viç; non recte. Nam nullum digammi vestigium in hac radice apparet. Quod Giesius ad digamma probandum affert ex Hesychio γίξαι, χωρῆσαι, potius est Boeoticum Ϝῖξαι pro Ϝεῖξαι, cf. §. 40, 3; deinde in Od. ν, 213 Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, quam antiquam lectionem recte restitui jubet p. 289, hiatus et productionis causa non est digamma, sed caesura primaria, cf. Il. ε, 576, υ, 259, Od. ι, 366, κ, 322 etc. Neque apud Sapph. 59 ullo jure Ϝίξω scriptum est,

eorum causa, qui haerent in librorum levissima auctoritate. Ceterum, ubi plures libri extant, vix unquam conspirant. Leguntur haec: ἀγήσαιτο A. 57, ἀγρέω semper, Αἴσιοδος et αἰμίονος, quae Aeolica dicuntur pro Ἡσίοδος, ἡμίονος Et. M. 452, 37, ἄδυ S. 2, 3, ἀλλόμάν S. 88, ἄμμες fere semper; ἔμμα semper pro εἶμα vid. §. 8, 3, ἔροτις vid. §. 30 not. 3, ἐτάρας S. 53, Εὖρος pro Ἕβρος A. 94, ἴλλαος et ἔλλαθι (potius ἴλλαθι) Choer. Ox. II, 224, 16 et 225, 6, ἰμέῤῥω J. Gr. 244, b et Meerm. 662, ἴστος S. 18, ἴψος Ann. Ox. I, 63, 29, ἴψηλος, ἴψοθεν et ἴπαρ (fort. ἰπὲρ) J. Gr. 244, b, ὄμιλλος Choer. Ox. II, 244, 22 et 247, 16 (adeo corrupte ἐπόμιλλος in Et. G. 561, 4), ὄρημι S. 2, 11 et ὄρημαι ap. Hes., ὄρπετον S. 20 et Theocr. 29, 13, ὄππη Vatic. 690, ὕδωρ S. 4, ὑμάρτη Theocr. 28, 4, ὔμοιον 29, 20 pro ὁμάρτει, ὅμοιον, ὔμμες fere semper, ὔπισθα et ὔπερθα Apoll. de adv. 606, 16 (sed teste Bastio ad Greg. Cor. 187 ὕπερθα), ὔσδων pro ὄζων S. 4; ὔπισθα et ὔσδων hic adjecimus, quia $\bar{\upsilon}$ initiale vulgo asperum postulat.

9) Igitur, nisi omnia nos fallunt, quanquam non certissimum, satis tamen probabile est, Aeoles Asianos cum reliquis Graecis fere communem habuisse asperum e $\bar{s}$ vel $\bar{j}$ natum, contra aliis causis recentiore, ut videtur, tempore in aliis dialectis additum respuisse. Eandem legem in Aeolicorum poetarum reliquiis describendis, quantum fieri poterat, sequendam duximus. In universum reliquimus asperum vulgatum, si certa lenis praeferendi causa deesset. Lenem posuimus in omnibus vocibus, stirpibus et formis, quas certiora lenis indicia habere vidimus nr. 5; asperum maluimus in radice ἰκ, adeo ἐθ' ἥκει S. 2, 8 et ἀφίξεται Theocr. 29, 13 non sine libris restituimus, vid. nr. 7. Praeterea lenem, partim cum aliqua librorum auctoritate pro vulgato aspero addidimus in his:

ἀγήσαιτο Alc. 57, quia ἀγέομαι ab ἄγω derivatum etiam apud Dores lenem habet, vid. Giese p. 417.

ἄδυς, quia antiquum digamma, etiam Aeolibus usi-

tatum (vid. §. 5, 2) in lenem abisse, ut in ἔμμενος pro *Ϝέμμενος* (nr. 5), consentaneum est, quanquam antiquissimo tempore haec stirps ante digamma habebat s̄, ut docent Sanscr. svadus, Lat. suavis.

ἀμέρα propter ἦμαρ et Pindarica ἐπάμερος, πεμπτάμερος.

ἄρμα a radice ἀρ, ut etiam in antiquo titulo Dorico C. I. nr. 4 Ἀρμοξίδαμος sine asperi signo dialecti causa scriptum videtur.

ἴππιοι Alc. 7. cf. Sanscr. açvas, Lat. equus et ipsa Graeca λεύκιππος etc. cf. Giese p. 332.

ἴστος propter Homericum ἐπίστιον.

ὄρπετον pro ἄρπετον vid. §. 12, 2, cf. ἀρπάζω, rapio.

ὔδωρ cf. Gothicum vatô, Anglos. väter.

ὔσδος ut ὄζος.

Contra levissimae librorum auctoritati obtemperare noluimus in ἑταίρα, ὑμάρτη, ὕμοιος (cf. Sanscr. sama, Lat. similis, simul). — In singulis vocabulis Aeolicis, quae passim e titulis et grammaticis afferuntur, easdem regulas tacite sequuti sumus.

Quod grammatici negant, ρ̄ apud Aeoles asperum habuisse, quam verum sit difficile est ad dijudicandum, quia asperi signo grammatici nihil significabant nisi rudiorem literae sonum; antiqui enim Graeci, quanquam in ceteris utebantur asperi signo, nunquam literae ρ̄ addunt. Apud Aeoles hunc consonantis ρ̄ sonum alium fuisse, non credo grammaticis, generalem de psilosi Aeolica regulam etiam ad ρ̄ adhibentibus. Exemplum, quod Aeolicum vocatur, ῥάρος lenem non minus habere videtur propter sequens ρ̄ aspiratum, quam N. P. Ῥᾶρος. vid. quos laudat Passow in Lexico et Herod. π. μ. λ. p. 35. — Itaque in his vulgarem usum deserere noluimus.

§. 5.

De digamma.

1) Digamma apud Aeoles in usu fuisse, ipsum Aeolici cognomen, quod apud Grammaticos gerit [1]), satis arguit, et diserta adsunt testimonia [2]), unde, quum una Boeoti nominentur, etiam hic grammaticos de Asianis Aeolibus cogitasse apparet. — Priscianus et Melampus [3]) tradunt Aeoles ubique digamma aspirationis loco posuisse, quos vehementer errare, monuisse satis habemus. Accurata investigatio, reliquis dialectis et cognatis linguis comparatis, potius digamma ex antiquiore lingua acceptum, nunquam ex arbitrio quodam additum esse, luculenter docet.

---

1) Quinctil. I, 4, 7 et 7, 27; Prisc. I. p. 12. 16. 21; Apoll. de pron. 98.

2) Tryph. *παθ. λεξ.* §. 11. *προστίθεται δὲ καὶ τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσιν, οἷον ἄναξ Fάναξ, Ἑλένα FΕλένα. προστιθέασι καὶ* (leg. *δὲ*) *ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Fρῆξις εἴρηται.* Scholl. Dion. 777, 26. *τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι δίγαμμα*; p. 778, 9. *πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἔστιν εὑρίσκεσθαι διάλεκτον· τὸ δὲ δίγαμμα οὔ, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς Λάκωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν*; item Ann. Ox. IV, 323, 3. Alia vid. infr.

3) Prisc. I. p. 22. »Sciendum tamen, quod hoc ipsum (digamma) Aeoles quidem ubique loco aspirationis ponebant effugientes spiritus asperitatem.« — Id. XIII. p. 574. »et in aliis dictionibus quibusdam solent Latini Aeoles sequuti vel in digamma V vel in S convertere aspirationem, *ἥμισυ* semis, *ἕξ* sex, *ἕπτα* septem« (male Krehlius *Fήμισυ* etc.; Aeoles ob solum digamma memorantur), cf. I. p. 23. 24. vid. not. 8. — Melampus Bekk. 777, 15. *τὸ εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἐστι γράμμα — ἔχει δὲ τύπον τόνδε· F — ὃ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἑκάστῃ λέξει παρ' ἡμῖν δασυνομένῃ, αὐτοὶ ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἐστὶν ἐκφωνήσεις ἔχον τῆς $\overline{οι}$ καὶ $\overline{ου}$ διφθόγγου* etc. — Macrob. II. p. 296, ed. Bip. »f digammon est *Αἰολέων*, quod illi solent magis contra vim adspirationis adhibere.«

2) Digamma primum ante vocales initiales fuisse traditur. Grammaticorum testimonia adsunt de pronomine 3 pers. *Fεθεν, Foῖ, Fὲ,* possessivo *Fὸς*, et de *Foῖνος* [4]. In poëtarum reliquiis nunc ipsum digamma non est certissimum, nisi in fragmentis ab Apollonio allatis, quanquam et hic plus semel in codice corruptum, *Fέθεν* Alc. 6 (cod. *γέθεν*), *Foι* S. 2, 1, *Fὸν* G. 106 (cod. *εον*) [5]. — Interdum in similes literas etiam alibi abiit, primum in $\bar{\tau}$, ut in fragmentis ab Aristotele servatis Alc. 45 et S. 26 recte *Fείπην* pro *τ' εἰπῆν* emendari videtur, et Alc. 31 *Fάδεα* pro *τάδε ἂν*. In $\bar{\gamma}$ corruptum est praeter *γέθεν* A. 6 apud Alc. 56, ubi *ἐκ F' ἕλετο* correximus pro librorum lectione *ἐκ δ' ἐλέγετο*, deinde in glossis nonnullis Hesychianis, quas Lesbiacas esse liquidarum duplicatio arguit (§. 8, 3. 8), *γάλλοι, ἦλοι* et *γέμματα, εἶματα* pro *Fάλλοι, Fέμματα* et minus certis *γέλλαι, τῖλαι; γελλίξαι, συνειλῆσαι.*

---

4) Apollon. de pron. 98. *τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται*, addito Alc. fr. 6. — Id. 106. *Αἰολεῖς σὺν τῷ F· φαίνεταί Foι κῆνος· Σαπφώ.* — Id. 107 de accus. *Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F* i. e. *Fε.* — Id. 136 de pron. poss. 3 p. *Αἰολεῖς σὺν τῷ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· τὸν εον παῖδα καλεῖ* (S. 103) *καὶ Ἀλκμὰν συνεχῶς Αἰολίζων φησί· τὰ ἑα κάδεα*, ubi minus recte Bekkerus scripsit *Fεὸν, Fεὰ*, quem Nevius fr. 89 et Welckerus Alcm. fr. 76 sequuti sunt. — J. Gr. 244, b *τὸν δὲ οἶνον ἔοινον* (recte Lascaris *Foῖνον*)· *ἔθος δέ ἐστιν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα.*

5) Addimus hic Prisciani testimonia nonnulla de digamma apud Aeoles, quia exempla non e poëtis vere Aeolicis, sed fortasse ex Alcmane hausisse videtur (vid. §. 2, 4): I. p. 21. »Sicut illi (Aeoles) solebant accipere digamma modo pro consonanti simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: *οἰόμενος FΕλέναν ἑλικώπιδα*, sic nos quoque etc.« — Deinde: »Est tamen quando iidem Aeoles inveniuntur pro duplici quoque consonante digamma posuisse ut *Νέστορα δὲ Foῦ παῖδος*« (codd. *Fωι πραος* et *παραος*, unus Erl. *Fαι παιδος*). — Id. p. 21 »Digamma *F* Aeoles est quando pro nihilo in metro accipiebant, ut *ἄμμες δ' Fειρήναν τὸ δέ τ' ἂρ θέτο Μῶσα λιγαῖα;* est enim hexameter heroïcus,« de quo versu corruptissimo vid. Giese p. 184 seqq.

Interdum literae cognati soni pro digamma scriptae reperiuntur, in βίτυς pro Fίτυς, quod Terentianus Maurus Aeolibus tribuit [6]), in φέσπερε, ut in Sapph. fr. 45 legitur apud Et. Gud. 446, 3, dum ceteri, qui hunc versum afferunt, Ἕσπερε habent, et hanc lectionem ipsis ineptis vocis etymologiis confirmant, vid. Neue fr. 68, unde cum Welckero FΈσπερε scripsimus.

Subinde in poëtarum reliquiis hiatus illicitus olim digamma pronuntiatum fuisse indicat, ut Alc. 7 ὑπὸ ἔργον, S. 2, 11 γλῶσσα ἔαγε, ubi recte scripserunt Fέργον, Fέαγε; recte etiam Alc. 31 e duplici lectione οἴνῳ πλεύμονα τέγγε, cui metrum adversatur, et τέγγε πλεύμονας οἴνῳ intellexerunt olim τέγγε πλεύμονα οἴνῳ i. e. Fοίνῳ scriptum fuisse. (Minus certum est digamma, quod in corruptiore loco Sapph. 2 v. 7 ὤς σε γὰρ Fίδω scribentes restituimus). Cavendum tamen ne hiatum quemlibet, saepe corruptela ortum, digammi, id quod Alcaei et Sapphus editores nonnulli fecerunt, indicium habeamus. Qui quas voces temere digamma ornaverunt, quod nullo aliunde argumento vindicari posset, omittimus.

3) Quas voces apud Aeoles magis minusve certis argumentis intelligitur digamma apud Lesbios habuisse, pronomina 3 pers., Fᾶδυς, Fάλλος, Fέαγα, Fεῖπον, Fέμμα, Fέργον, Fέσπερος, Fίδω, Fίτυς, Fοῖνος, eaedem omnes apud Homerum certissima digammi indicia habent, ut ex antiquissima Graecorum lingua hunc sonum apud Aeoles servatum esse pateat. — Neque tamen semper aut ubique antiqui digamma tenaces erant. Nam et in titulis nullum ejus vestigium, ubi adeo Lesb. 2166, 16 εἴκοσι, l. 24 οἰκήσοισι, Lamps. 12 ἴσως, Cum. 41 εἴκονας leguntur, quas voces olim digamma habuisse, ex eodem Homero et aliunde constat, et in poëtarum reliquiis reperiuntur, ubi digamma, quod olim fuit, vim consonantis

6) Ter. M. de syll. c. 2 v. 658 p. 2397 P.:

Quamque ἴτυν dicunt Achaei, hanc βίτυν gens Aeolis;
Plura Sappho comprobavit, Aeoles et ceteri.

amisisse metro appareat. Satis erit, certissima exempla afferre: A. 41 ἀπάλαμνὄν εἴπην, 57 τὸ δ' ἔργον, S. 51 ὄσσὄν ἴδην, S. 111 ex antiquo papyro πρὄςίδοισαν, (nec minus in fr. 110 ex eodem papyro οὐκ οἶδα non οὐ Ϝοῖδα scriptum est), S. 3 φάεννὄν εἶδος, S. 74 ἐπεμμένα, A. 1 ὦ 'ναξ, S. 2, 1 κῆνὄς ἴσος, 44 ἔρχεταΐ ἶσος, A. 5 εὐπέδιλλος Ἶρις, S. 55 κάλιστ' εἴκάσδω [7]); nam fuisse digamma in ἰδεῖν, οἶδα, εἶδος, ἄναξ, ἴσος, Ἶρις et radice εἰκ, ex Homero et aliunde satis constat. Consentit Priscianus, digamma subinde Aeolibus pro nihilo fuisse testatus (not. 5), quanquam vix probabile est, quod e corrupto, quem adhibet versu, colligi possit, vel sic digammi signum adscriptum fuisse. Neque Lesbii, id quod Dorienses nonnullos fecisse, e tabulis Heracleensibus apparet, in aliis vocibus et stirpibus antiquum digamma tenuerunt, in aliis abjecerunt, siquidem in iisdem vocibus servati et neglecti vestigia reperiuntur. Tantummodo in pronomine tertiae personae firmius haesisse videtur, unde, aliis rationibus accedentibus, Alc. 88 scripsimus δὲ Ϝαύτω pro δ' ἑαύτω, vid. §. 23, 7; in reliquis suadente versu et assumi videtur et, saepius quidem, negligi. Igitur videntur Lesbii digamma ante vocales initiales ex antiqua lingua hereditate acceptum jam Alcaei et Sapphus tempore plerumque neglexisse, postea ante Alexandrum M. prorsus abjecisse.

4) Digamma ante ῤ initiale positum in unico traditur Ϝρῆξις, quo Alcaeum semel usum esse Trypho refert (vid. not. 2). Contra Priscianus [8]) docet, digamma ante ῤ

---

7) Apud Theocritum nullum fere digammi vestigium, nisi forte καὶ οἱ 28, 23, plura neglecti.

8) Prisc. I. p. 23: »In ῤ solet apud Aeoles transire digamma, quoties ab ῤ incipit dictio, quae solet aspirari, ut ῥήτωρ βρήτωρ dicunt.« — Id. p. 24: »Aeoles loco aspirationis digamma ponentes in dictionibus ab ῤ incipientibus solent loco digamma B scribere, judicantes debere praeponi digamma quasi vocali; sed rursus quasi consonanti digamma in eadem syllaba praeponere recusantes commutabant id in B, βρήτωρ, βρόδος dicentes.«

initiale ab Aeolibus mutatum esse in *β*, quod minus accurate reliqui [9]) grammatici pleonastice praepositum dicunt. Haec vero hujus usus exempla apud grammaticos reperiuntur: *βρᾶ* et *βραΐδιος*, *Βραδάμανθυς*, *βράκος*, *βρήτωρ*, *βρίζα* vel *βρίσδα*, *βρόδον*, *βρύτηρ*, *βρύτις*.

Sappho *βρόδον* dixisse refertur ab Orione p. 140, 18; *βράκεα* habet fr. 69, ut Theocr. 28, 11; denique vox a grammaticis omissa *βράδινος* legitur Sapph. 18 et 55. Recte a Schneidewino restituta videntur *βρόδων* et *βροδοπάχεες* Sapph. 69 et 62, quia nullo indicio unquam hoc *β* omissum esse significatur. — In titulis nulla vox legitur, quae huc facere possit. Non alienum autem videtur nomen Lesbiaci promontorii *Βρῆσσα*, quod comme-

---

9) Apoll. de adv. 567, 20. *μὴ γὰρ ἄλλοτε προστίθενται Αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ, εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν ἢ τὸ συγγενὲς ζ ἢ τὸ συμπαθέστερον τ· ἅπαξ γὰρ τοῦ κ ἐπιφερομένου ἡ πρόσθεσις ἐγένετο· διὰ τοῦτο βρόδον φασὶ καὶ βρίζα καὶ βρυτῆρες· οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων*, unde Aeolicum *βρᾷ* e *βράδιος* derivat, cf. p. 566, 32 et 573, 29; hinc hausit Et. M. 700, 30; Eust. 222, 3 in ceteris consentiens addit exemplum ab Apollonio omissum *βράκος*. cf. p. 1654, 23. — Manca regula (litera ξ et exemplo *βρίζα* omisso) legitur apud Joann. Gr. 243, b, Greg. Cor. 572, Meerm. 660, Vatic. 689. — Praeterea pleonasticus literae *β* ante *ρ* apud Aeoles usus cum vulgatis exemplis *βρόδα*, *βράκη* commemoratur a Joann. Gr. 236, a et 237, a, Leid. 638, Vatic. 689 (ubi additur *ῥᾶναι βρᾶναι*, fort. *ῥᾷ βρᾷ*), Mich. Psello apud Koen. ad Greg. C. 572. — Aeolicum *βρόδον* agnoscitur ab Orione p. 140, 17, cf. Et. Gud. 114, 17, ubi corrupte *κρόδον*, et Et. M. 185, 29; Hes. *βρόδα· Αἰολεῖς ῥόδα*, et *βραΐδιον*, *ῥαΐδιον Αἰολεῖς*; *βρὰ* et *βραΐδιον* Eust. 163, 21; *βράκια* (sic) Et. M. 98, 4. — Nova exempla accedunt ex Joann. Gr. 244, b, ubi *βρόδα*, *Βραδάμανθυς*, *βρυτῆρες* afferuntur, et ex Etym. M. 214, 31: *βρόδον κατὰ διάλεκτον παρὰ τὸ ῥόδον πλεονασμῷ τοῦ β ὥσπερ ῥυτίδες βρυτίδες καὶ ῥίζα βρίσδα*, ubi Aeolicam dialectum significari, etiam ζ in σδ solutum docet. vid. §. 7, 3. — Ceterum grammatici eo progressi sunt, ut, ubicunque in vocibus minime Aeolicae dialecto propriis *β* pleonastice additum putabant, ab Aeolibus id repeterent, ut in *βραβευταὶ* Orion. Et. 33, 2, *ἀλιβδύειν* Et. M. 63, 15, Et. G. 35, 32.

moravit Androtio, vid. Et. M. 214, 7 (ubi ἄκρας Λεσβιακῆς Βρήσης), a ῥήγνυμι. Nam non ubique Aeoles ῥ initiali β praefixisse, recte Apollonius monet, quanquam, quibus finibus hunc usum circumscribit, eos non veros esse, ipsum adverbium βρᾶ docet, quod non diversum esse a ῥέα, neque, ut ille vult, apocope e βράδιον ortum, nunc nemo negabit. Melius Priscianus intellexit, antiquum digamma in β transisse, quod confirmatur, si βρήτωρ comparamus cum Ϝράτρα in foedere Eleorum C. I. nr. 11, βρίζα cum nostro W u r z e l, βρύτηρ et βρύτις cum ἐρύω, quod apud Homerum digammi indicia habet.

Ceterum apparet, ut reliquos grammaticos, ita Apollonium, qui ante vocales ipsum digamma in poëtarum Lesbiorum libris scriptum invenit, ante ῥ invenisse β pro digamma. Certum inde videretur, ipsos poëtas jam in his β pro digamma pronuntiasse, nisi Tryphonis testimonio constaret, semel apud Alcaeum Ϝρῆξις, non βρῆξις, scriptum fuisse. Jam suspicio nascitur, mature recentiorum Aeolum pronuntiationem in libros irrepsisse, antiquum digamma casu aliquo in Ϝρῆξις servatum esse, neque tamen rem ad liquidum perducere licet.

5) In mediis quoque vocibus inter vocales apud Aeoles digamma fuisse, ut ὄϜις, Priscianus [10]) tradit, sed is non magna fide dignus, quia Alcmanem Laconem pro Aeolico poëta testem habet.

Reliqui grammatici referunt, Aeoles in quibusdam inter vocales ῠ inseruisse, cujus usus exempla habent:

---

10) Prisc. VI. p. 264: »Aeoles quoque solent inter duas vocales ejusdem dictionis digamma ponere, quos in multis nos sequimur, ὄϜις ovis, ΔαϜος Davus, ὠϜον ovum.« — Id. I. p. 22: »Hiatus quoque causa solebant illi (Aeoles) interponere digamma *F*, quod ostendunt etiam poëtae Aeolidae usi, Alcman: καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϜιον, et epigrammata, quae egomet legi in tripode vetustissimo, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta: ΔημοφοϜων ΛαϜοκοϜων.« — Id. I. p. 21: »Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϜιον.«

αὔηρ, αὔως pro Dorico ἀώς, ναῦος, παραύα pro Dorico παράα, unde Pindaricum χαλκοπάραος, φαῦος (in Hesychii glossa φαυόφοροι, ἱέρειαι, Αἰολεῖς), εὐάλωκεν 11) pro ἑά-

---

11) Scholl. Pind. Pyth. II, 52. (Αἰολεῖς) ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ ἐντιθέασι τὸ ῡ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀυὴρ καὶ ἀὼς ἄυως (sic)· ὅταν δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι (unde etiam Pindari ἀυάτα Aeolicum vocatur). Eadem fere Greg. Cor. 611 in antiquis editionibus, ubi nunc pro ultimis haec leguntur: οὕτω καὶ χέω χεύω καὶ θέω θεύω καὶ νέω νεύω. Non recte regula restringitur apud Tzetz. ad Hes. Opp. 664 (Et. Leid. ap. Gaisf. ad l.) ad καυάξαις: οἱ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα ἂν ῇ φωνῆεν προστιθέασι τὸ ῡ· οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἠὼς αὐὼς, ἅγιος αὔγιος (Koen. ad Greg. 612 em. ἀγαὸς ἀγαυὸς, Scalig. ἀέλιος αὐέλιος), ἀάτην αὐάτην; Joann. Gr. 244, a: προστιθέασι τῷ ᾱ τὸ ῡ, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐώς. De Aeolico αὔως praeterea testantur Et. Gud. 254, 1 (corr. 95, 22), Ann. Ox. III, 400, 20, Eust. 161, 16, Suid. s. v. ἠώς. Et. M. 171, 1. παρὰ τὸ αὖω Αἰολικῶς ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν, unde corrigas ibid. 174, 36: παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠὼ οἱ Αἰολεῖς αὖον φασὶ (in Et. G. 95, 20 est αὔαρ et αὔαν). cf. not. 12, Hes. αὐὼς ἡμέρα; de αὐὴρ Et. Gud. 93, 55. — Praeterea ναυὸς Aeolicum dicitur ab Apollon. de adv. 559, 31, Et. Orion. 3, 8, Et. M. 6, 26, Ann. Ox. III, 237; de παραύα Ann. Ox. I. 343, 18: οἱ Αἰολεῖς πάραυα λέγουσι τροπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ῡ τῷ ἰδίῳ ἔθει, corruptius Choer. Ox. II, 251: παρειαί· ει· παραυναὶ γαρ λέγουσιν (Et. G. 453, 20 παρειαὶ παραιαὶ λέξις) οἱ Αἰολεῖς τρέψαντες τὸ ῑ εἰς ῡ καὶ τὸ ε̄ εἰς ᾱ, et Ann. Ox. II, 301: παρειὰ διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου, ὅτι οἱ Αἰολεῖς παροιὰς λέγουσιν, nisi hic παρηὰς legendum est, quod quum alibi Aeolicum vocetur, Boeotis vindicare studebimus §. 40. not. 6. — Ann. Ox. I, 174, 19. τὸ ἐρευνῶ περισπώμενον οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλοντες τὸ ν̄ βαρύνουσιν ἐρεύω, potius ex ἐρέω. —

Saepe grammatici suo more pleonasmum hunc Aeolicum agnoscunt in vocibus Aeolicae dialecto non propriis, ut ἀγαυὸς Et. Or. 3, 8, Et. M. 6, 26, Et. G. 3, 28, Ann. Ox. I, 32, 18; ficta forma ἐλαύω Heraclid. ap. Eust. 670 fin., Herod. H. Ad. 205, a, App. Et. G. 661, 38; χεύαντες J. Gr. 243, b, Gr. C. 591, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690; εὔαδε Meerm. 660, Eust. 990, 36 et 1792, 54, Scholl. Dion. 694, 19, Ann. Ox. IV, 177, 11, quod cautior Apollonius de adv. p. 559, 30 non vocat Aeolicum, quanquam deinceps Aeolicum ναυὸς commemorat; denique Pindaricum αὐάτα vid. supra. Ceterum negare nolumus, ea maxime, quae ultimo loco nominavimus, fortasse etiam apud Lesbios fuisse in

λωκεν, denique χεύω, θεύω, νεύω, ἐρεύω. Aeolicae videntur etiam Hesychii glossae αὔελλαι, ἄελλαι et ἀυιδετοῦ, ἀφανοῦς i. e. αἴδετοῦ et corruptiores αὐέρος, σκία et αὐήτων, ἔπνηον. — Non minus ῡ interdum ante sequens ρ̄ insertum est, ut αὔρηκτος, εὐρά γη pro ἄῤῥηκτος, ἐῤῥάγη [12]). Quae praeterea vocalis ῡ ante alias consonantes abundantis a grammaticis exempla afferuntur, non sunt vere Aeolica, sed e mala hujus pleonasmi Aeolici doctrina explicantur [13]).

In titulis hujus usus haec exempla leguntur: ναῦος Lesb. 2166, 38, Cum. 5. 16; ἐνδεύη 2166, 32 et δευομένοις 2189. — Apud poëtas leguntur αὔως Sapph. 11. 45. 108; ναύω Alc. 3; deinde Hesychius post glossam ἐπιπνεύων, ἐπιβλέπων Alcaei fragmentum tradit corruptissimum (fr. 55), in quo vix dubium est, quin pro πνέοισα corrigi oporteat πνεύοισα; Alc. 33 antiqua lectio est ἔγχευε pro ἔγχεε; eandem originem habent Ἄρευος, Ἄρευϊ,

---

usu, quia non alia causa nata sunt, quam quae Lesbiaca esse certum est.

12) Ann. Ox. III, 237. ἔθος Αἰολεῦσι τὸ ῡ πλεονάζειν φωνήεντος ἐπιφερομένου ἢ τοῦ ρ̄· ναὸς ναυὸς, ἄος αὐὸς (leg. ἀὼς αὐὼς), ἑάλωκεν εὐάλωκεν, ἄῤῥηκτος αὔῤῥηκτος (leg. αὔρηκτος), ἐῤῥάγη εὐῤῥάγη (leg. εὐράγη). — Scholl. Dion. Thr. 694, 18. εἰώθασιν Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι τὸ ῡ ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε· καὶ πάλιν τὸ ἠὼς ἀὼς λεγόντων τῶν Δωριέων οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν αὐὼς τὸ ῡ προστιθέντες, καὶ πάλιν τὸ ἄτην αὐάτην λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· τοῦ δὲ ρ̄ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς· οἷον αὔρηκτος. — Eust. 548, 30. ταλαύρινος πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῡ ὡς ἄρηκτος αὔρηκτος.

13) Ita αὐτὰρ et εὔκηλος pro ἀτὰρ et ἕκηλος Aeolica vocantur ab Auct. π. ὁμ. διαλ. p. 478, αὐτὰρ Eust. 72, 41, εὔκηλος Eust. 149, 15, Ann. Ox. III, 398, 29; νοῦσος et Οὔλυμπος Ann. Ox. IV, 177, 11; denique Eust. 1654, 28. Αἰολεῖς παρατιθέντες τὸ ῡ, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ ἀτὰρ αὐτὰρ, δαλὸς δαυλὸς, ἴαχεν ἴαυχεν, λέγουσιν οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω (unde πιφαύσκω derivat); similia traduntur in App. Et. Gud. 661, 50. At cautior Apollonius de adv. 559, 30 νοῦσος Ionicum dicit et tacite significat, εὔκηλος non esse Aeolicum (cf. not. 11); αὐτὰρ diserto testimonio non Aeolicum, sed κοινὸν esse traditur Ann. Ox. I, 67, 11; denique δαυλὸς recentioribus Ionibus tribuitur Scholl. V. Il. ο, 421.

Ἄρευα, de quibus vide §. 22. — Denique non alienum esset *Εὖρος* Alc. 94 pro vulgato *Ἕβρος*, nisi librarii sphalmate natum videretur.

6) In his omnibus *ῠ* ex antiquo digamma ortum esse, satis docent *αὔως* et *φαῦος* cum Laconico *ἀβώς* et Pamhylico *φάβος* comparata, *εὐάλωκα* et *αὐΐδετος* cum *ἁλῶναι* et *ἰδεῖν*, quae apud Homerum certa digammi indicia habent, *αὔρηκτος* denique et *εὐράγη* cum ipso Aeolico *Fρῆξις*, ut alia minus aperta omittamus.

Certissimum inter haec est digamma in *ῠ* mutatum post longum *ᾱ* in *αὔηρ*, *αὔως*, *ναῦος*, *παραύα*; nihilominus, digamma post eandem vocalem potius ejecto, legitur *ἀέλιος* S. 79, quod si Scaligeri in Tzetze emendatione confisus (vid. not. 11) in *αὐέλιος* corrigere velis, certiora sunt *νᾶος*, *νᾶϊ* Alc. 10. 11 et quod Aeolicum dicitur *νάεσσι* Et. M. 605, 25 et Ann. Ox. I, 298, 17, ubi Alcaei frustulum adhibetur (Alc. 79) [14]), in quibus digamma omissum Latino navis arguitur. Deinde post *η* haec mutatio facta est in *Ἄρευος* pro *ἌρηFος*; at ceterae voces in *ευς* in obliquis casibus non habent *ῠ* ex ipsorum grammaticorum testimoniis, accedentibus libris et titulis, ut *βασίληος*, vid. §. 21, 6. Cum brevi *ᾰ* digamma in diphthongum *αυ* coalescit in *φαυόφοροι*, *αὔελλα*, *αὐΐδετος*, quibuscum compares Homericum *αὐΐαχοι*, Pindaricum *αὐάτα* P. II, 52 et III, 42; contra omissum est in *ἀείδω* Alc. 4. 5. 64, *ἀοίδα* A. 31, *ἄοιδος* S. 44 (cf. *τραγαFυδὸς* etc. apud Boeotos C. I. nr. 1583), *ἀήδων* S. 19 (cf. Hes. *ἀβηδόνα*, *ἀηδόνα*), denique in ipso *φάος*, quod legitur in Sapphus fr. 111 ex antiquo papyro. Diphthongus *ευ* ex *ε* et digamma prodiit in *εὐάλωκα*, *χεύω*, *πνεύω*, *δεύω* etc., ut in Homerico *εὖαδε*; at *ἐάνασσε* Alc. 53, *ἔαγε* S. 2, 11, *χέω* A. 31, S. 2, 13, alia leguntur, non *εὐάνασσε* (quanquam ipsum augmentum syl-

---

14) Schneidewinus Ex. Cr. II. p. 9 in hoc loco correxit *ναύεσσιν*, fretus grammatici loco, quem attulimus not. 12 in.; at ibi *ναὸς ναυὸς* est templum, non genitivus a *ναῦς*.

labicum olim digamma interfuisse prodit), εὔαγε, ubi eadem valent de reduplicatione, χεύω. Postremo accedunt αὔρηκτος, εὐράγη, quibuscum conspirat Homericum ταλαύρινος. — Apparet nullam certam regulam atque normam in his regnare, sed casu quodam factum videri, ut in aliis digamma in ῡ mutaretur, in aliis ejiceretur.

7) Jam vero fuerunt, qui judicarent, digamma in his non esse in ῡ vere mutatum, sed pronuntiatione non mutata ῡ pro Ϝ scriptum esse. Cujus rei argumentum Boeckhius ad Pind. P. II, 28 maxime petiit e spiritus atque accentus collocatione singulari, quam in αὐάτα, αὐήρ, ἄυως Scholia ad illum locum (not. 11), ut in αὐάτα multi Pindari libri, tuentur; inde enim apparere, grammaticis ῡ pro consonante fuisse. At quum nullum praeterea talis grammaticorum opinionis vestigium reperiatur, ita scribendo potius pleonasticum vocalis ῡ usum significare videntur [15]. Gravius est, quod, sicuti αὐάτα apud Pindarum, ita ἔγχευε Alc. 33 diphthongum corripit (nec minus ἐπιπνεύοισα Alc. 55, ut corruptissimum fragmentum correximus); deinde aperta scribendi inconstantia indicare videtur, non accurate ipsum vivae orationis sonum exprimi. Vix tamen dubium videtur recentiores Aeoles, quorum inscriptiones habemus, vere digamma in talibus in ῡ mutasse; cur enim sono non mutato signum mutarent? Contra in poëtis Lesbiis fieri potuit, ut digamma in mediis vocibus, quod scripsisse Aeoles Priscianus affirmat, in recentioribus libris ut obsoletum aut ejiceretur aut e recentiorum Aeolum consuetudine in ῡ mutaretur, non minus quam αὐάτα vix ipsi Pindaro Boeoto debetur, quum Boeoti multo recentiores digammi signum inter vocales tenuerint.

8) Raro digamma inter vocales ita evanuit, ut etiam contractio concederetur, ut factum est in Ἄλιε A. 70, et

---

15) Adversatur etiam, si recte judicavimus, antiquum de vocis ναῦος accentu testimonium, quo comparatur cum Τραῦος, ψαῦος, αὖος, nullo discrimine notato. vid. §. 3. not. 9.

῎Αλλω S. 111; nam *καταῤῥεῖ* S. 4 etiam aliam ob causam corruptum videtur, vid. §. 28, 1. — Post vocales, quae non possunt diphthongum cum *ῡ* efficere, digamma omissum esse in libris, vix opus est monere, ut *Διὸς* S. 1, 2 etc., *ὤϊον* S. 17. 37. 85. — Aliarum literarum pro digamma in mediis vocibus usus incertissimus est; nam *ἄβως*, quod scribitur Et. G. 212, 43 in Sapphus fr. 45 pro vulgato *αὔως*, notae harum literarum apud recentiores librarios permutationi debetur; Hesychii vero glossa *καραβίδες*, *γρᾶες· Μεθυμναῖοι* non una causa singularis est.

9) Jam satis apparet, non eum fuisse digammi apud Aeoles Asianos usum, quem Aeolici nomen prodere videtur. Nam et ante vocales initiales jam apud antiquos poëtas saepe pro nihilo habitum est, et ante *ῥ* atque in mediis vocibus, si non eorundem aetate, tamen satis mature in *β̄* et *ῡ* transiit. Multo accuratius et diutius Boeotos digamma servasse postea videbimus, multo etiam Doriensium nonnullos, tabulae Heracleenses arguunt.

§. 6.

De consonantibus simplicibus.

1) *π* pro vulgato *τ* est in *πέμπε* pro *πέντε*, quod a grammaticis [1]) Aeolicum vocatur et legitur Alc. 26, unde recte Schneidewinus Sapph. 49 pro *πεντεβόηα* scripsisse videtur *πεμπεβόηα*; deinde in *πέσσυρες* pro *τέσσαρες* [2]),

---

1) Herod. Vit. Hom. c. 37, ubi Homerus ut Aeolensis *πεμπώβολα* dixisse refertur, *καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε πέμπε*, cf. Eust. 135, 38, Scholl. Od. *δ*, 412; Et. M. 660, 3; Hesych. s. v. *πέμπε* et *πεμπάσσεται*; Phot. *πέμπτα: πέντε καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ* leg. *πέμπε· τὰ πέντε*.

2) Hesych. *πέσσυρες*, *τέσσαρες Αἰολεῖς*, cf. *πέσσυρα*, *πίσυρα*, *τέσσαρα*; apud Joann. Gr. 244, b: *οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ τ̄ τὸ π̄· στολὴν σπολὴν*, *σταλεὶς σπαλεὶς*, *τέτραπται πέπραπται*, ubi pro ultimis suspicor *τετράτᾳ πετράτᾳ*.

quanquam Alcaeo adscribitur τετραβαρήων apud Hesych. s. v.; deinde in adverbio locativo πήλυι, quod quum Aeolicum vocetur a grammaticis (vid. §. 29. not 6), Aeolice pro τηλόσε positum esse intellexit Seidlerus p. 219 et egregia emendatione apud Sapph. 1, 6 pro πόλυ restituit Bergkius; denique in σπέλλω pro στέλλω et derivato σπολὰ [3]), unde futurum κασπολέω est Sapph. 23; στολὰ tamen in libris est S. 74, ἀπέστελλαν, ἀποστέλλαντα, ἀποσταλέντα in Lamps. 12. 18. 23. — Apparet, Aeoles π pro τ habere, ubi apud Latinos est q, cf. quinque, quatuor, pro-cul i. e. proquul, cultus (στολή), in Sanscrita lingua tsh, pantscha, tschatur, tschēla (vestis); manet tamen τ in τίς et τε, cf. quis, que, Sanscr. tscha, neque minus in adverbiis temporalibus ὅτα, ἄλλοτα etc., ubi Dorica dialectus κ habet. vid. §. 29, 1.

Male a nonnullis [4]) κ pro π Aeolicum dicitur, quod potius est Ionum in interrogativis. Aeoles ubique π tenent, ut ποῖ, πότα, ὅπποτα. vid. §. 29.

2) β pro δ Aeolicum vocatur [5]) in βλῆρ pro δέλεαρ, et βελφῖνες, Βελφοὶ pro δελφῖνες, Δελφοί. At illud e con-

---

3) J. Gr. 244, a (not. 2) et ultimis omissis Greg. C. 615, Meerm. 662; Lesbiacae sunt etiam Hesychii glossae σπελλάμεναι, στειλάμεναι propter liquidae duplicationem (§. 8, 2), σπολεῖσα, σταλεῖσα propter α in ο mutatum (§. 12, 2), denique κασπέλη, στοῤῥύνει (leg. κασπέλλει) et κασπολέω, ὑποστρέφω (fort. ὑποστορέσω) pro καταστέλλει, καταστελέω vel κατασταλέω, docente insuper praepositionis rara apocope. vid. §. 28, 1.

4) Scholl. Hes. Theog. 134. Κοῖον λέγει τὴν ποιότητα κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ π πρὸς τὸ κ, unde Et. M. 523, 49, Greg. C. 549; etymologiae ineptia apparet.

5) Et. M. 200, 27. βλὴρ Αἰολικῶς τὸ δέλεαρ· οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασι καὶ τοὺς Δελφοὺς Βελφούς, cf. Hesych. βλήρ, δέλεαρ· παρ' Ἀλκμαίωνι ἡ λέξις, ubi nolo cum Schneidewino Ex. Cr. II. p. 10 Ἀλκαίῳ corrigere, quia non est cur nolimus Alcmaeonem (vid. Lob. Parall. p. 75) hac dictione usum credere.

suetudine grammaticorum per sequentia Aeolica explicari videtur, quum necessitate quadam e δλῆρ fieret βλῆρ, vid. §. 11, 1; haec vero comparanda sunt cum Latinis **bis** pro δὶς e duis, δFὶς, **bellum** e duellum, et cognata sunt βελφὶς et bellua; quippe, quae incipiebant olim a δF, postea aut digamma ejecerunt aut, δ ejecto, in mediam mutarunt. Non aliam causam habuerit σάμβαλα pro vulgato σάνδαλα, quod legitur S. 49. — Contraria mutatio in ὀδελὸς pro ὀβελὸς levi auctoritate Aeolica vocatur [6]).

3) Aeolibus tribuitur etiam aspiratarum permutatio, praecipue φ pro θ in φὴρ, φήριον [7]), ut Latina lingua saepissime pro Graecorum θ habet f, cf. θὴρ et fera, θάρσος et fortis, θέρος et ferveo, θύρα et fores etc. Hinc verum videri possit, quod Sapph. I, 1 gravissima auctoritate confirmatur, ποικιλόφρον' pro ποικιλόθρον', et quod ibidem v. 5 in cod. Δ legitur ἔλφ' pro ἔλθ', quanquam non ausi sumus ea recipere. Etiam Alcman Αἰολίζων dixit φοίναις pro θοίναις fr. 6 Schn. Alia mutatione Aeolicum dicitur αὔφην pro αὐχὴν a Joann. Gr. 244, a, ut apud Latinos est **fel** pro χόλος; denique πλήχω

6) Scholl. Nic. Ther. 93. ὀδελὸς Δωρικῶς ἤγουν Αἰολικῶς.

7) Eust. 101, 44. φῆρας ὀρεσκῴους τοὺς κενταύρους φησί, τουτέστι θῆρας ὀρειφοίτας, Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, ὡς τῶν Αἰολέων οὕτω λεγόντων. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ καὶ Ἀττικῆς ποτὲ διαλέκτου ἐστίν, ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν φλᾶν λέγουσι, τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (ρ, 221) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις (15, 76 φλίβεται) Αἰολικὸν καὶ αὐτό. — Id. 1817, 33. φλίψεται· ἡ δὲ λέξις Αἰολικὴ ὡς τὸ φηρσὶ καὶ τὸ φλᾶν; Scholl. Od, ρ, 221. θλίψεται Αἰολικῶς, leg. φλίψεται. — Scholl. L. Il. α, 268. φηρσὶν θηρσὶν Αἰολικῶς. — Hesych. φῆρες, κένταυροι Αἰολικῶς et φηρία, θηρία· Αἰολικῶς. — J. Gr. 244, a, Greg. C. 614, Meerm, 641. ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ, θλᾶται, φλᾶται. Aeolica suo more vocant etiam quae extra Aeolicam dialectum similia reperiuntur φλᾶν et φλίβειν. Satis incerta sunt, quae Hesychii interpretes huc praeterea retulerunt, φάβα, μέγας φόβος, cf. θάμβος, τέθηπα etc., φάρυμος, τολμηρὸς, θρασὺς cf. θάρσος etc.

pro *πλήθω* Ann. Ox. I, 149, 6, quanquam *πλήθοισα* legitur Sapph. 3. — Neque a Thessalis aliena erat haec aspiratarum inter se permutatio. vid. §. 49, 3.

4) Tenuis pro aspirata in paucis quibusdam est, neque Aeolicae dialecto propriis, *δέκετ'* Sapph. 1, 22, *ἄνητον* A. 29, S. 67. Non vera enim puto, quae in marmore Cumaeo leguntur l. 40. 41 *κοραγίαν* et *ὑπαρκοίσας*, quia saepissime hae literae in titulis referendis permutantur, neque credo grammaticis, qui *ἀμπὶ* pro *ἀμφὶ* Aeolicum dicunt [8]), quia, quod docent comparati, non alia videntur exempla habere quam *ἀμπέχειν* et derivata, in quibus aspirata propter sequentem aspiratam mutata est, quo minus intellecto ab Aeolibus *ψιλωτικοῖς ἀμπὶ* derivarunt. Et in libris est *ἀμφὶ* Alc. 3. 27, S. 3. 4. 76. 96, unde Nevii conjecturam, ceterum satis probabilem S. 15 *ἀμπ' ἀπάλα δέρα* pro *ἄντια παλαι δεραι*, vix veram habere licet. — Denique ne *Ἐπιάλτης* quidem aut *Ἐπίαλος*, quo incubi nomine Alcaeus [9]) usus fertur

---

8) Choerob. Bekk. 705, 4. *πολλάκις αἱ διάλεκτοι ψιλουμένου φωνήεντος ἐπιφερομένου τρέπουσι τὸ δασὺ, οἷον ἔχεσθαι καὶ τὸ ἀμφὶ πρόθεσις· ἐκ τούτου γίνεται ἀμφέχεσθαι καὶ Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι;* Et. M. 85, 48. *ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα;* Id. p. 94, 19. *ἀμφὶ καὶ ἀμπὶ παρὰ Αἰολεῦσιν;* Ann. Ox. I, 66, 24. *Αἰολεῖς ἀμπὶ λέγουσι διὰ τοῦ ψιλοῦ — εὕρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πι ἔχουσα παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα;* IV, 309, 5. *ἀμφέχεσθαι Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι.* cf. Herod. *π. μ. λ.* 45, 20. *λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π̄ καὶ ἴσως ἀναλογώτερον*, qui si Aeolicum *ἀμπὶ* novisset, vix silentio praetermitteret.

De Aeolico *ἀμφὶ* testari videntur Scholl. Dion. 779, 17. *τοῖς δασέσι συμφώνοις οἱ Αἰολεῖς κέχρηνται συνεχῶς· οἷον ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα*, neque tamen huic multum tribuo, quia exemplum est Homericum.

9) Eust. 1687, 52. *τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει;* Et. M. 434, 12. *ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη;* cf. Hesych. *Ἐπιαλῆς ὁ Ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς Ἐφέλην, ἄλλοι Ἐπιάλλην καὶ Ἐπωφέλην καλοῦσιν.* De aliis vocis formis, *ἠπίαλος*, *ἠπιάλης*, quo Sophron usus est, *ἠπιόλης* etc. vid. Giese p. 349

pro vulgato Ἐφιάλτης, certo huc trahitur propter incertam vocis multiformis originem.

Aspirata pro tenui in Φίτταχος legitur, in recentiore nummo Lesbiaco (*Mionn. Suppl. VI. p. 64 nr. 28*); scriptura singularis et mira.

Quod Aeolicum dicitur θ pro δ [10]), et in reliquis inani etymologia niti videtur et οὐθεὶς pro οὐδεὶς potius Boeoticum et Doricum est. vid. §. 34 et Boeckh. ad C. I. I. p. 881, b. et II. p. 23, b. Neque recte Schneidewinus auctore Boeckhio Alc. 36 e parte librorum recepit μηθὲν, quum οὐδεὶς et in titulo Lesbiaco 2166, 38 scriptum sit et in Sapphus fr. 111, quod in antiquo papyro servatum est, et in multis aliis poëtarum fragmentis.

5) Cum Ionibus et Atticis Lesbii plerumque σ pro antiquo et Dorico τ commune habent, ut in conjugatione ἦσι S. 48, quod Dorice apud Alcmanem ἦτὶ sonabat (Ann. Ox. I, 190, 19), ἴεισι pro Dorico ἱέντι, κρύπτοισι pro Dor. κρύπτοντι etc. vid. §. 24, 4, deinde εἴκοσι nr. 2166, Dor. εἴκατι, πρὸς pro προτὶ, ποτί (§. 28). In nonnullis et σ et τ apud Lesbios in usu erat, ut Ποτίδαν et Ποσείδαν (vid. §. 22), σὺ, σοῖ, σὲ et rariora aut incertiora τὺ, τοῖ, τὲ §. 23, 2; denique ἔπετον Aeolicum est sec. Ann. Ox. I, 179, 3 et legitur Alc. 51 e diserto testimonio, contra ἐμπεσὼν S. 22, quod non audemus mutare.

Errat Lactantius, qui σιὸς pro θεὸς, quod est Laconicum, vocat Aeolicum (I, 6, 7) Sibyllae nomen e θεὸς et βουλὴ derivans.

---

seqq. Quod Eustathius addit κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν, et alios in errorem haud levem induxit et Giesium, non memores, nihil aliud haec significare, quam secundum veteris grammatici adnotationem, ut frequens est apud Eustathium verbum παρασημειοῦσθαι: p. 209, 40. οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ἐνταῦθα, ὅτι οὐ μόνον Ξενοφάνης πεποίηκε σιλλούς. cf. 188, 3; 204, 23; 735, 58 etc.

10) Eust. 1841, 23. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ καὶ δ εἰς ἄλληλα Αἰολέων εἶναι· οἷον τὸ οὐδὲν οὐθὲν, ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ, μήδω μήθω, δάσος θάσος. cf. Philem. s. v. οὐδὲ ἕν.

6) μ pro π Aeolicum dicitur in ματεῖν pro πατεῖν [11]) et legitur μάτεισαι (Aeol. pro ματοῦσαι) S. 76, quod plerique pro πατοῦσαι dictum putant; neque refragarer, si versus certo cum antecedentibus cohaereret, quibus quum conjectura additus sit, altera explicatio quaerentes commendatur eo, quod Theocritus in carmine Aeolico habet 29, 15 ματῆς.

Non minus Aeoles μ pro β dixisse referuntur in κυμερνήτης pro κυβερνήτης [12]), et βάρμιτος pro βάρβιτος, quae tamen vocis forma non diversa videtur a βάρμος vel βάρωμος, ut alibi audit.

7) ν ἐφελκ. notabilem in modum in titulis negligitur. In Lesb. 2166, 17 legitur πρόσθε ἐόντων, 27 ὅσσα κε ὀμο . . ., 29 αἰ κε ἄγηται, 31 ἐλθόντεσσι ἐπὶ, 35 τοῖς θέοισι ἐπὶ, in Lamps. 12 διέλυσε ἴσως. Conspirat quod in dativis pluralis pronominum ἄμμι, ὔμμι soli Lesbii ν̄, a ceteris omnibus constanter servatum, abjiciunt, quanquam interdum etiam retinent teste Apollonio, vid. §. 23 not. 5. 7. — Contra additur, ubi reliqui Graeci eo carent in λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, vid. §. 24, 7. — In titulo Cumaeo et poëtarum libris vulgata ratio, exceptis pronominibus, non deseritur.

§. 7.

De consonantibus duplicibus.

1) Grammatici [1]) tradunt, Aeoles syllabam δι ante sequentem vocalem in ζ mutasse, cujus rei exempla

11) J. Gr. 244, b. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ π· πατεῖν, ματεῖν, πατοῦσαι, ματοῦσαι. cf. Hesych. ματεῖ, πατεῖ.

12) Et. M. 543, 2, Gud. 352, 9. κυβερνήτην Αἰολεῖς κυμερνήτην λέγουσιν. — Et. M. 188, 20, Gud. 104, 35. βάρβιτον Αἰολεῖς βάρμιτον διὰ τοῦ μ̄; teste Euphorione ap. Athen. IV, 182, F. Sappho et Anacreon mentionem fecerunt τοῦ βαρώμου καὶ βαρβίτου; Phillis ap. Athen. XIV, 636, C. καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος.

1) Et. M. 407, 18. ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζα ὡς διαφλεγὴς ζαφλεγής· καὶ ἁπλῶς

praeter *ζὰ ἐπιτατικὸν*, quod neque e *διὰ* natum, neque Aeolibus proprium est (vid. Hartung *Partik. I. p.* 350) haec afferunt: *ζαβάλλειν* pro *διαβάλλειν*, *ζὰ νυκτὸς* pro *διὰ νυκτὸς*, *κάρζα* pro *καρδία*, et e Sapphone *ζάβατος* pro *διάβατος*. Huc accedunt *ζαελεξάμαν* S. 22 pro *διελεξάμην*, ubi praepositionis elisio vitata videtur, quia monosyllaba facta est, *ζάδηλος* Alc. 10 pro *διάδηλος* i. e. lacer, cf. *διαδηλέομαι*, *ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν* Theocr. 29, 6 pro *διὰ*, ut e libris restituimus, denique *Ζόννυξος* pro *Διόννυσος* in titulo Lesbio nr. 2167 [2]).

2) Deinde ζ ab Aeolibus in nonnullis verbis pro σσ positum est [3]); exempla a grammaticis adhibentur *πτάζω*

τὸ δια εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνον συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα· καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασι καὶ τὸ διαμενὴς ζαμενής; item *ζα ἐπιτατικόν* Aeolice e *διὰ* derivatur Et. M. 407, 3. 28, Et. G. 228, 34. — J. Gr. 244, a. *ἀντὶ δὲ τοῦ δ* (potius *δι*) *τὸ ζ· διαβάλλειν ζαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζὰ νυκτός.* cf. Hes. *ζαβάλλειν ἐξαπατᾶν*, Et. M. 406, 42. *ζαβάλλω τὸ ἐξαπατῶ.* — Ann. Ox. IV, 325, 27. *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ* (potius *δι*) *ζ παραλαμβάνεται· ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγῃ.*

2) Boeckhii haec lectio jam satis certa magis etiam confirmatur, quod a Scholl. B. Il. ξ, 325 inter varias nominis *Διόνυσος* formas etiam *Διόνυξος* refertur; ceterum cf. de hac voce §. 8, 8. Vulgari forma *Διονύσια* dicuntur in decreto ad Lampsacenos, sed ea Lampsacenorum, non Aeolum.

3) Herod. π. μ. λ. 23, 8 postquam docuit, verba in αζω exeuntia ᾱ corripere: *παραστησόμεθα* (leg. *παραιτ.*) *δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω* (sequitur Alc. 19, ubi *ἔπταζον*)· *ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν ἔπτησαν* (leg. *ἔπτησσον*). *τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω· τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες* etc. (S. 10) *ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσοντες.* — Non aliter *πτάζω* et *πλάζω* Aeolica dicuntur ab Herod. Ann. Ox. III, 292, 17 et Ann. Ox. I, 47, 21; *πλάζω* Et. M. 335, 38. *τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω*, addito Sapphus fragmento, cf. p. 737, 34, Ann. Ox. I, 149, 7, Draco 21, 19 et 84, 2; Greg. Cor. 613. — Adhibetur haec mutatio Aeolica ad *ἀτύζω* Et. M. 168, 15; *ἐμπάζω* Et. M. 335, 37, Greg. Cor. 613; *διάζομαι*, *μείζων* et *ὀλίζων* Et. M. 270, 24, Gud. 143, 20; *μείζων* Et. M. 582, 13, Ann. Ox. II, 392, 18; *μείζων* et *νίζω* Ann. Ox. II, 389, 20. Cautius de *νίζω* Ann. Ox. I, 291, 24. *τὸ δὲ νίζω οὐκ ἐγένετο ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ· οὐδέποτε γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖς δύο σσ τρέπουσιν.*

et *πλάζω* pro *πτήσσω* et *πλήσσω* ex Alcaei fr. 19, ubi *ἔπταζον* et Sapph. 10, ubi *ἐπιπλάζοντα;* neque tamen semper hanc mutationem valuisse, indicio est *σταλάσσων* S. 104. Alia, in quibus vulgo ζ est, grammatici suo more Aeolica hac mutatione explicant, ut *ἐμπάζομαι* ex *ἐμπάσσω*, *μείζων* e *μέσσων* etc.

De ζ pro γ, quod Aeolicum vocatur in *ὄλιζον*, vid. §. 49, 3.

3) Aeoles igitur non ignorarunt ζ, quod e grammaticis [4]) colligi possit, qui eos σδ pro ζ scripsisse referunt. Jam patet hoc non posse nisi ad ea referri, quae vulgo ζ habent, ut grammatici Aeolica vocant *Σδεὺς*, *σδυγὸς*, *μελίσδω*, *κωμάσδω*, quo accedit *βρίσδα* pro *ῥίζα* ex Et. M. 214, 33 (vid. §. 5 not. 7), et ex Hesychio *ἀπύσδεον*, *ἀπῶδες* leg. *ἄπυσδον* i. e. *ἄποζον*, quod Lesbiacum esse, etiam ō in ῡ mutatum indicat, vid. §. 12, 7.

In poëtarum libris haec reperiuntur: Alc. 43 *παρίσδων;* idem teste Herodiano in Et. M. 181, 44 dixit *ἀχνάσδημι τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ;* Sapph. 4 *ὕσδων*, 44 *ὄσδῳ*, 20 *φροντίσδην*, 55 *εἰκάσδω;* deinde in Melinnus carmine *σδεύγλα*, denique in marmore Cumaeo l. 7 *προςονυμάσδεσθαι.* Saepe tamen ζ servatum est, ut *Ζεὺς* A. 10. 27, *ὑποζεύξαισα* S. 1, 9, *Ζεφύρῳ* A. 5, *ζοφοδορπίδας* Alc. ap. Diog. L. 1, 81 et Plut. Mor. II, 426 B. (Hes. *ζοφοδερκίας*); *κωμάζοντα* A. 46, *ἰζάνει* S. 2, 3; *μείζων* S. 44. Adeo in Cumaeo saepius ζ non mutatum est l. 5. 16. 17 *δογματίζοντος*, *ἁρμόζοισαν*, *νομίζων;* denique in Lampsaceno l. 14 *ἐδίκαζε* e meliore lectione.

4) Quibus comparatis satis dubium videtur, annon semper vulgare ζ apud Aeoles in σδ transierit. Nam de ζ

4) J. Gr. 244, a. *ἀντὶ τοῦ ζ τιθέασι τὸ σ καὶ δ Ζεὺς Σδεὺς, ζυγὸς σδυγὸς, μελίζειν μελίσδειν*, cf. Meerm. 661. Aeolicae diaereseos (ζ in σ et δ) exemplum affertur *κωμάσδω* a Drac. 161, 1 et Exc. Par. post Greg. C. 678. Aeolica praeterea dicuntur *σδυγὸς* a Greg. Cor. 598 et Theod. Bekk. 815, 32, Ann. Ox. IV, 326, 8 et 332, 18, *μασδὸς* Eust. 753, 12, *μελίσδεται* Scholl. Theocr. I, 2.

initiali eo minus grammaticis et Melinnoni, recentiori poëtriae, confidendum arbitror, quod ne Alcman quidem et Theocritus, quos Aeolico, non Dorico more σδ in multis pro ζ habere alio tempore docebimus, ζ initiale mutarunt et quod ζ in *Ζεὺς* et *ζυγὸς* non minus e δι natum est, quam in *ζὰ* etc. (vid. Hartung *Partik. I. p. 353*). Deinde ζ servatum est, nisi fallor, ubicunque non e δ ortum erat, ut *μείζων* e *μεγίων* non minus quam *πλάζω* a radice *πλαγ*. Contra ubi σδ ab origine erat, ut *ὕσδος*, *ἴσδω* [5]), aut ζ e δ natum est, ut in *βρίσδα*, cf. radix, et plerisque verbis in ζω, apud antiquiores poëtas σδ scriptum fuisse videtur, unde non dubitavimus cum aliis *ἰσδάνει* et *κωμάσδω* corrigere, quanquam recentiores tituli ne in his quidem sibi constant.

Ceterum ζ in δ mutatum, quod interdum Aeolibus adscribitur, Boeotorum est, vid. §. 37, 1.

5) Pro duplicibus ξ et ψ Aeoles referuntur κσ et πσ scripsisse [6]). Constat antiquiores Graecos omnes eas literas ignorasse; Attici tamen tituli antiquiores pro illis χσ et φσ habent, sed columna Melia C. I. nr. 3 et antiqui tituli Theraei κσ et πσ, neque absonum videtur, Aeoles quoque antiquiores cum his conspirasse. Mirum tamen, quod res, ad antiquam orthographiam pertinens, ad dialectum refertur, quum non credibile sit, in poëtarum Aeolicorum libris eam scripturam a grammaticis, qui recensuerunt, Alexandrinis servatam esse. Quare, antiquissima in Joanne Gr. lectione *σκένος* pro *κσένος* adjuvante, suspicor, non alium morem, exemplis male additis et mutatis, ea regula significari, quam quo Aeoles

---

5) Cum *ὕσδος* compara nostrum *Ast*; ex antiqua radice *σεδ*, per reduplicationem *σισδω* et abjecto *σ* *ἴσδω* natum est, ut e *σεχ* (*ἐχ*) *σίσχω*, *ἴσχω* (cf. *ἔσχον* ex *ἔσεχον*), *μίμνω*, *πίπτω* e *μεν*, *πετ*.

6) J. Gr. 244, b, Greg. Cor. 613, Meerm. 661: *ἀντὶ τοῦ ξ τιθέασι τὸ κ καὶ σ· ξένος κσένος, ἱέραξ ἱέρακς· ἀντὶ δὲ τοῦ ψ τὸ π καὶ σ· Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς*; apud J. Gr. in H. Ad. legitur *σκένος*, in edd. recc. *κσένος*.

σκίφος et σπέλιον pro ξίφος et ψέλιον dixisse traduntur [7]). Quanquam ne hujus quidem usus certa exempla reperiuntur, sed ξίφεος legitur Alc. 25; contra σκίφος Doriensium nonnulli dicebant, ut apud Epicharmum Ἡβ. γαμ. fr. 1 et 3 Crus. leguntur σκιφύδρια et σκιφίας. Et fieri potuit, ut quae exempla Scholiastes Dionysii e dialectis profert, a Theodosio et Gregorio minus recte omnia Aeolibus tribuerentur propter σδυγός.

Ipsum ψ̄ est pro σ̄ in nomine poëtriae Ψάπφοι S. 71 et Ψάπφ' 1, 20, quanquam vulgata forma Σάπφοι metro confirmatur Alc. 45 [8]). Simile est ξὺν pro σὺν, quod legitur S. 27 in ξυνοίκην et Theocr. 28, 25 ξὺν ὀλίγῳ, quum plerumque vulgaris forma tradita sit.

§. 8.

De duplicatione liquidarum.

1) Maxime insignis et Lesbiacae dialecto propria est duplicatio quaedam liquidarum, ubi reliquae dialecti simplices habent, plerumque longa vocali aut diphthongo, quae ante liquidam est, simul apud Aeoles correpta. Grammatici multi sunt de hac consuetudine neque tamen veram rationem perspexerunt. Quare nunc quidem non

---

7) Scholl. Dion. 815, 2. ὅτι δὲ καὶ διὰ δύο στοιχείων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο (duplices), διδάσκουσιν αἱ διάλεκτοι· τὸ γὰρ ξίφος σκίφος ἐκάλουν καὶ τὸ ψέλιον σπέλιον καὶ τὸν ζυγὸν σδυγόν. — Theod. Bekk. 815, 32. οἱ Αἰολεῖς κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγὸς σδυγὸς γράφουσι καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ξίφος κσίφος (leg. σκίφος) καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ψέλλιον σπέλλιον; item Ann. Ox. IV, 326, 8 et Greg. Cor. 598, nisi quod recte σκίφος legitur et additur in hujus antiquis editionibus καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.

8) Psapphae nomen restituit C. O. Muellerus apud Varronem de L. L. IX, 90, 51, ubi de duplicibus nominum formis agit: »Sappho (et Psappha), et Alcaeus et Alcaeo, Geryon, Geryoneus, Geryones.« — Ceterum ψ et σ permutantur in nonnullis vocibus peregrinis, ψίττακος et σίττακος, ψάγδας et σάγδας.

utemur nisi exemplis, quae plurima tradunt [1]); postea eorum opiniones atque errores et commemorabimus et refutabimus. — Accuratius vero quaerentibus, unde haec duplicatio orta sit, in multis apparet, ab origine duas consonantes fuisse conjunctas, quarum rudior sonus quum tolerari non posse videretur, reliqui Graeci altera ejecta vocalem antecedentem, ne syllabae quantitas mutaretur, producebant, Lesbii altera ejecta manentem liquidam duplicabant. Quae vera hujus proprietatis ratio quo lucidius appareat, primum ea videbimus, de quarum antiquiore forma magis constat, postea ad reliqua pergemus, quae inde illustranda sunt.

2) In Aoristis I. verborum λ, μ, ν, ϱ antiquitus σ fuisse eoque propter euphoniam plerumque ejecto brevem vocalem antecedentem, ne syllabae quantitas turbaretur, productam esse, reliquorum verborum et eorum maxime, quae post liquidas σ tuita sunt, analogia satis evincit (cf. Pott *Etym. Forsch. I. p. 19*); igitur *ἔστειλα* ex *ἔστελσα* natum est etc. Jam vero Aeoles in his brevem vocalem intactam reliquerunt, liquidam duplicarunt. Exempla afferuntur a grammaticis [2]) *στελλάμεναι, ἐνέμματο, ἐγέννατο, κτένναι* pro *στειλάμεναι, ὀϱϱάτω* etc. — In marmore Lampsaceno leguntur l. 10. 18 *ἀπέστελλαν, ἀποστέλλαντα.* — Apud poëtas duplex liquida in libris est S.

---

1) Grammatici enim hac Lesbiacae dialecti ratione utuntur ad orthographiam vocum certius constituendam, ut *εἶμα* scribendum esse, non *ἶμα*, recte ex Aeolico *ἔμμα* colligunt, contra *χϱῖμα*, non *χϱεῖμα*, ex Aeolico *χϱίμμα*. Omnia fere ejus generis ex Herodiano manare videntur, unde haud dubie hausit, qui plenus est talibus, Choeroboscus de orthographia in Anecdotorum Oxoniensium Volumine altero.

2) Ann. Ox. I, 325, 27. *ἐγέννατο, στελλάμεναι*, quocum conferas Hes. *σπελλάμεναι, στειλάμεναι* (vid. §. 6, 1); J. Gr. 244, a. Greg. C. 587. *ἐγέννατο*, Meerm. 660. *ἐνέμματο*, Vatic. 690. *ἐγέννατο, ἐνέμματο*, J. Gr. 244, b. *κτεῖναι κτάννει* leg. *κτένναι*; de *ὀϱϱάτω* ab *εἴϱω* vid. §. 15. not. 7.

67 συνέῤῥαισα (leg. συνόῤῥαισα. cf. §. 15 not. 7), e conjectura restituitur Alc. 24 ἐγέννατο, 28 κτέννας. —

Non minus νν e νσ natum est in μῆννος, Lesb. 2166, 34, ut patet e Latino mensis; minus recte in Cumaeo l. 55 μῆνος scriptum est. De longa vocali servata vid. nr. 10.

3) Duplex μ ubi praeterea reperitur, semper est pro σμ. Ejusmodi sunt ἔμμι[3]) pro εἰμὶ, quod legitur S. 2, 15 et (ex ἔμμεν emendatum) fr. 80, et infinitivus ἔμμεναι, qui et Aeolicus vocatur ab Heraclide ap. Eust. 1407 extr. et reperitur Lesb. 2166, 41, Cum. 51, S. 2 v. 2, 16, Alc. 66, Theocr. 29, 2. Constat enim nunc inter omnes, verbi substantivi radicem esse ἐς (quod servatur in ἐστὶ, ἐστέ etc.), cujus σ apud Aeoles ante sequens μ in μ mutatum est. — Non aliter a radice Fες (cf. Fέστο, vestis) descendunt Aeolica ἔμμενος[4]) pro εἵμενος et ἔμμα[5]) pro εἶμα; illud legitur Sapph. 74 ἐπεμμένα. — Deinde Aeolicum est χρίμμα[6]) pro χρίσμα sive χρῖμα, ubi antiquum σ in altera vulgari forma ser-

3) Choer. Ox. II, 210, 32, Eust. 110, 39. cf. Et. Gud. 169, 51, ubi ἔμμι dialecto non nominata comparatur cum κέῤῥω et φθέῤῥω. Male ἠμὶ Aeolicum vocatur ab Heraclide ap. Eust. 1613, 21.

4) Choerob. 203, 27. εἱμένος — διὰ τῆς ει διφθόγγου· — οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἵμενοι (leg. ἔμμενοι) καὶ ἀφιεμένοι (leg. ἀμφιέμμενοι) φασίν· ὥσπερ κείρω κέῤῥω, φθείρω φθέρω. — Id. 176, 24. ἀφιειίμενοι (leg. ἀμφ.) σημαίνει τὸ ἐνδεδυμένοις διὰ τῆς ει διφθόγγου· εὕρηται γὰρ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν καὶ χωρὶς τοῦ ι· οἷον ἀφιεμένοι (leg. ἀμφιέμμενοι); cf. Et. Gud. 167, 15, ubi ἀμφιέμενοι scriptum est.

5) Choer. 209, 12, Et. M. 300, 18, Et. G. 167, 12, Ann. Ox. I, 325, 27, J. Gr. 244, b et 245, b, Greg. C. 597. 622, Meerm. 662. 664. Corrupte ἔμβα scribitur Ann. Ox. I, 153, 22. Pertinent huc etiam glossae Hesychianae ἔμμα, ἱμάτιον et γέμματα (i. e. Fέμματα), ἱμάτια, dialecto non nominata.

6) Choer., 276, 20. χρῖμα· σημαίνει δὲ τὸ χρίσμα, διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χρίμμα λέγουσι καὶ οὐχὶ χρέμμα· ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ λέγουσι κρούμμα (leg. κροῦμα) καὶ κροῦσμα, οὕτως λέγεται χρῖμα καὶ χρίσμα.

vatum est. — Denique Lesbiaca ἄμμες et ὔμμες (vid. §. 23) pro ἡμεῖς et ὑμεῖς eandem originem habere, Sanscrita lingua docet, in qua inter alias formas accusativi horum pronominum asman et jushman sonant.

4) Aeolica vocantur adjectiva in εννος pro εινος [7]), ut ἄργεννος, ἐρέβεννος, κελάδεννος, ὄρεννος, πόθεννος, φάεννος, φώτεννος. Inde genuinum nomen insularum Arginusarum prope Lesbum sitarum erat Ἀργεννοῦσσαι (potius Ἀργεννόεσσαι), ut scribitur apud Steph. Byz. et Thucyd. VIII, 101. vid. Poppo Proll. II. p. 448, a quibus haud procul aberat promontorium Ἀργεννὸν teste Stephano. Apud Sapph. 3 recte φάεννον sine libris restitutum est. — Jam vero in his adjectivis νν e σν ortum esse, maxime apparet in iis, quae a substantivis neutr. gen. in ος derivata sunt, ut φάεννος, ὄρεννος a φάος, ὄρος. Horum enim stirpes esse φαες, ὀρες, docent composita φαεσφόρος, ὀρεσκῷος (cf. Bopp *Vergl. Gr.* §. *128*); unde terminatione νος addita ὀρεσνος, φαεσνος, deinde vulgaria ὀρεινὸς, φαεινὸς, Aeolica ὄρεννος, φάεννος orta sunt. Cetera ad horum similitudinem formata esse videntur.

Non minus ἔννυμι, quod Aeolicum dicitur (Et. M. 90, 11, Et. G. 48, 36), quanquam est vulgare, ex ἕσνυμι ortum est a radice ἑς.

5) Verba, quorum stirps in liquidam exit, vulgo λ in praesenti duplicant, ante ν et ρ brevem vocalem producunt; Aeoles etiam in his duplicationem malebant. Exempla traduntur haec: κτέννω [8]) pro κτείνω; δίννω pro

7) De ἀργεννὸς Phav. Ecl. 124, 21, ἐρεβεννὸς Tzetz. ad Hes. Opp. 17, κελαδεννὸς Choer. 232, 29, φαεννὸς et φωτεννὸς Choer. 273, 30. Inde corrigenda in Et. Gud. 548, 10. φάενος, quum praeterea de duplici liquida moneatur, 20, 53. ὀρενὸς et φαενὸς, 471, 57. ποθενὸς, 560, 5. φώτενος.

8) Choer. 233, 9, Eust. 1604, 11, Greg. 587. 597. Contra κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ fuisse tradit Eustath. 1648, 5; at vereor, ne per errorem Eustathio antiquiorem hoc scriptum fuerit pro κτέννω.

δίνω Choer. 190, 24; κλίννω Id. 227, 19; κρίννω [9]), unde legitur ἐπεκρίννετο Lesb. 2166, 23 et κρίννεο nr. 2170; ὀρίννω [10]); σίννονται Choer. 259, 7, quod vix dubito quin e Sapph. fr. 72 petitum sit, ubi correximus, quod legebatur σίνονται. — Deinde verba in ειρω exeuntia omnia apud Aeoles ερρω habuisse referuntur [11]); singula afferuntur haec: δέῤῥω, κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω [12]), ἀγέῤῥω [13]), ἀέῤῥω [14]), unde recte ἀέῤῥει legitur Alc. 90, emendatione restituta sunt ἄεῤῥε A. 33 et ἀέῤῥετε S. 44; ἐγέῤῥω [15]), ἱμέῤῥω [16]), unde ἱμέῤῥει S. 1 v. 27, τέῤῥω [17]). Accedit οἰκτίῤῥω, quae scribendi ratio certiore testimonio nititur [18]), quam οἰκτέῤῥω apud Herod. π. μ. λ. 43, 16, quanquam vulgo οἰκτείρῳ scribitur; denique ὀλοφύῤῥω pro ὀλοφύρω apud Herod. l. l. — Non minus Homericum ὀφέλλω pro vulgato ὀφείλω Aeolicum

9) Choer. 227, 7; in Et. G. 317, 52 male ἐπικρίνω Aeolicum vocatur, leg. ἐπικρίννω.

10) Choer. 244, 8; male in Et. G. 33, 39 ὀρίνω legitur.

11) Heraclid. ap. Eust. 756, 32, ἔῤῥω a φθείρω derivans: οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς ρω βαρύτονα, ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον παρατέλευτον, μετατιθέντες τὸ ι εἰς ἕτερον ρ προφέρονται, τὸ κείρω κέῤῥω λέγοντες καὶ τὸ δείρω δέῤῥω· οὕτως οὖν καὶ φθείρω φθέῤῥω. Eadem fere Herod. H. Ad. 205, a et App. Et. Gud. 661, 34, ubi additur σπέῤῥω, cf. Eust. 1648, 1, Et. M. 90, 11, Et. G. 157, 48. Recte Herod. π. μ. λ. 43, 17 de Aeolico ἔῤῥω dubitat.

12) Haec quatuor saepissime afferuntur, ut Choer. 194, 11 et 209, 13, Et. M. 658, 55, Et. G. 566, 27, Ann. Ox. I, 303, 8, Scholl. Dion. 665, 22, Greg. C. 597. 602 etc.

13) Choer. 175, 21, Ann. Ox. I, 325, 27, Et. M. 8, 13, J. Gr. 244, a etc.

14) Choer. 175, 25, Et. G. 11, 29.

15) Choer. 201, 22, Et. G. 157, 48, Greg. C. 587.

16) Herod. π. μ. λ. 43, 16, J. Gr. 244, b., Meerm. 662.

17) τέῤῥεται Choer. 269, 7; corrupte τέρεται 266, 13, ubi comparatur cum φθέῤῥω.

18) Choer. 243, 26 οἰκτίρω — διὰ τοῦ ι — οἱ Αἰολεῖς οἰκτίῤῥω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτέῤῥω.

vocatur in Scholl. Il. α, 353; de ἀπέλλω pro ἀπείλω et βόλλομαι pro βούλομαι vid. nr. 8.

Non aliter feminina substantiva et adjectiva in ᾰ vulgo ante terminationem λ duplicant, ante ν et ρ breves vocales producunt, ut ἄελλα, μέλαινα, τέρεινα, μοῖρα. Apud Aeoles etiam ν et ρ duplicari, consentaneum est, ut exemplum traditur πέῤῥα pro πεῖρα [19]). — Denique eadem analogia apparet in comparativis μᾶλλον, ἀμείνων, χείρων, unde non mirum, hoc apud Aeoles χέῤῥων sonare [20]). —

Conjunximus haec, quo melius vera duplicationis ratio appareret. Apertissima enim analogia cohaerent verborum genus quoddam, feminina in ᾰ et comparativi in ων, quippe quae omnia λ ante terminationem duplicent, breves vocales ante ρ et ν producant (et ᾰ quidem in αι, ε in ει), denique mutas ante terminationem in σσ vel ζ mutare soleant, ut φρίσσω, Κίλισσα, γλύσσων derivantur a stirpibus φρικ, Κιλικ, γλυκ. Jam vero in comparativis haud dubie antiqua terminatio est ιων, ut γλύσσων e γλυκίων nascitur; in femininis saepe integra terminatio ια patet, ut ποιήτρια, γλυκεῖα; denique etiam praesentia illa ab origine ιω habuisse, cognatarum linguarum praeterea comparatio docet, in quibus late patet verborum per ι formatio, ut ἄλλομαι, salio. Hoc igitur ι consonans cum antecedente muta in σσ vel ζ mutatum est, cum λ in λλ, contra antecedens ν vel ρ vulgo quasi transsiliens cum vocali in diphthongum jungitur, ut τείνω, τέρεινα, χείρων e τενιω, τερενια, χεριων. Apparet igitur, in his omnibus Aeolum duplicem liquidam e simplici et sequente ι, aut potius j natam esse [21]). — Neque tamen in his Aeoles

---

19) Choer. 252, 7; male πέρα scribitur 178, 5.

20) Choer. 277, 20, J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 664; in Et. G. 564, 7 corrupte legitur Αἰολεῖς χήρων καὶ χέῤῥων.

21) Jamdudum hanc praesentium, femininorum, comparativorum originem esse intellexeramus atque (*Conj. auf μι* p. 34) innueramus,

ubique duplicationem liquidae vulgatae rationi praetulisse videntur. Quippe saepissime reperitur post ε̆, rarius post ῐ, semel post ῠ in ὀλοφύῤῥω, nunquam post ᾰ. Contra leguntur φαίνω S. 1 v. 16, 16, 25, χαίρω S. 54. 56, μαρμαίρω A. 7, μέλαινα S. 1, 10, μάχαιρα S. 1, 13 et 67. cf. Seidl. p. 181. Tanta igitur in his est constantia, ut Lesbios post ᾰ duplicem liquidam pro simplici et j̄ ponere noluisse fere certum videatur.

6) His addimus alia, in quibus duplex Aeolum liquida ejecto j̄ originem debet. Primum κ έ ν ν ο ς [22]) ex antiquo κενιος natum esse, et duplex Homerica forma indicat κεινὸς et κενεὸς et Sanscritum ç u n j a, vid. Pott *E. F. II. p. 53.* Huic autem simillima sunt ξ έ ν ν ο ς et σ τ έ ν ν ο ς [23]) pro Ionicis ξεῖνος et στεινὸς, ut de eadem origine vix dubitare liceat.

Deinde huc pertinent Aeolica [24]) Πέῤῥαμος, κόπεῤῥα, ἀλλότεῤῥος, μέτεῤῥος pro vulgatis Πρίαμος, κόπρια, ἀλλό-

---

quum Boppium (§. 300. 500. 501) et Pottium (II. p. 30. 38 etc.) similia judicare vidimus.

22) Greg. Cor. 609, quanquam Herodianus Aeolibus κέννος abjudicat. vid. nr. 11.

23) De ξέννος Herodian. Et. M. 582, 46, Choer. 242, 19. (ubi male ξένος scribitur), Et. G. 413, 43 et 414, 27. vid. not. 48; Scholl. Tzetz. Chil. in Ann. Ox. III, 356, 16. στενώτατος, ξενώτατος, κενώτατος καὶ τὰ ὅμοια μεγάλα γράφε, Αἰολικῶς δὲ μικρὰ, ὅτι διὰ δύο νν γράφεται στεννότατος, ξεννότατος, κεννότατος· οἱ δὲ μικρὰ ταῦτα γράφοντες ἄλλως φλυαροῦσιν; similiter Tzetz. ad Hes. Opp. 412. Vulgatae linguae adscribuntur κένοτερος, στενότερος a Choerob. Bekk. 1286, στενότατος et κενότατος in Et. M. 275, 50, ejusque rei causa ex antiquis formis κεινὸς et στεινὸς repetitur. Jure de his testimoniis dubitatum est (vid. Buttm. *A. G. §. 65. Anm. 4*), quia vocalis quantitas pendet a rhythmo neque ea est, quae ex antiquiore lingua retineri possit. Quare Tzetzem ejusque Scholiastem veriora tradere, Choeroboscum, unde fluxerunt, quae sunt in Et. M., aut antiquiorem Grammaticum male ad vulgarem dialectum adhibuisse credo, quae de Aeolica tradita erant.

24) Et. M. 665, 40. Πέῤῥαμος, Πρίαμος Αἰολικῶς· πότε δύο ρρ καὶ πότε ἕν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐὰν σύμφωνον ἐπιφέρηται, ἓν· οἷαν

τριος, μέτριος. Nam facile apparet, utrasque formas originem trahere e Περιαμος, κοπερια, ἀλλοτεριος, μετεριος, ut duplex forma εὐνήτρια et εὐνήτειρα ex antiquo εὐνήτερια derivanda est; μέτεῤῥα ex Aeolico poëta affertur (S. 118). Ceterum dubitari potest, an ἀλλότερος rectius simplici ρ̄ scribatur, quum de duplicata nullum disertum testimonium adsit et optimo jure possessiva ἡμέτερος etc. comparari videantur.

Denique non aliam rationem habet πέῤῥοχος S. 44 pro περίοχος (quod intellexit etiam Pott II. p. 53) et quae Aeolicae esse videntur glossae Hesychii, πεῤῥέχειν, ὑπερέχειν et πεῤῥεθήκατο, περιεθήκατο, unde etiam apud Theocr. 29, 25 e codicum lectione περὶ ἀπαλῶ metro jubente rescripsimus πεῤῥ ἀπάλω, quod non magis a consueta scribendi ratione alienum putamus quam κακ κεφάλας. Non minus recte apud Theocr. 29, 36 pro ἐνοχλεῖς propter metrum Hermannus ἐννοχλεῖς scribi jussit; sed etiam v. 12 pro εἰν ἐνὶ Aeolicum fuerit ἐνν ἔνι, quod ex

---

τρίτος τέταρτος (leg. τέρτος cum Seidl. p. 185), οὐκέτι δύο ρρ — ἐὰν μὲν ᾖ καθαρὸν, δύο, — κόπρια κόπεῤῥα, ὑπερθέσει· Πρίαμος Πέῤῥαμος· περὶ παθῶν i. e. Herodianus. — Choer. 275, 24. οἱ Αἰολεῖς τὸ ῐ τὸ συνεσταλμένον πεφύκασι τρέπειν εἰς τὸ ε̄· οἷον Πρίαμος Πέῤῥαμος, τρίτος τέρτος, κόπρια, κόπεῤῥα, unde emendetur Et. G. 566, 27. ubi Πρέαμος, κοπρέα, τρέτος leguntur. — Et. M. 529, 22. κόπερα τὰ κόπρια Αἰολικῇ διαλέκτῳ ὡς ὁ Πρίαμος Πέραμος, ἀλλότριος ἀλλότερος (Ms. Par. ap. Bast. ad Greg. 907 recte κόπεῤῥα etc.); item in Et. G. 337, 43; Ann. Ox. I, 45, 13: ἀλλότερος ὡς ἡμέτερος — ὑπέρθεσις Αἰολίδος διαλέκτου, ἢ τὸν Πρίαμον Πέραμον λέγει καὶ τὴν κοπρίαν κόπερραν (sic)· ἀλλότερος (leg. ἀλλότριος) οὖν ἦν· καθ' ὑπέρθεσιν γέγονεν ἀλλότερος. — Et. M. 587, 12, μέτεῤῥα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστι διαλέκτου· οἷον αἰτιάο τὰ μέτεῤῥα· ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς καλεῖται. — De Πέῤῥαμος Aeolico praeterea J. Gr. 236, a, Leid. 639 (ubi Πέραμος), Vatic. 689, Tzetz. ad Hes. Opp. 666, Epex. Il. 103, 24, Hesych. Πέῤῥαμος, βασιλεύς. — Ceterum ex hac Aeolica nominis forma apparet, Priamum non minus arcis Περγάμων eponymum esse quam Ilum urbis, Troem populi; Πέργαμα enim e Περιαμα natum est, ῐ in γ̄ mutato.

ἐνὶ nascitur, ut πεϱϱ e πεϱί [25]). — Quibus comparandum videtur, quod etiam praepositio σὺν interdum apud Aeoles producitur, quod quum in ξυνοίκην S. 27, σύνοιδα S. 102 e digamma vocum οἶκος et οἶδα explicari possit, non eadem ratio valet in ἀσυνέτην Alc. 10, ξὺν ὀλίγῳ Theocr. 28, 15; igitur etiam in his σὺνν restituendum videtur ex antiqua forma συνὶ natum.

Raro duplex liquida omisso post liquidam digamma orta est. Certior res est in γόννα, quod Aeolicum vocatur pro γόνα [26]). Nam a nominativo γόνυ genitivus derivabatur γόνυος, unde transposito υ γουνὸς factum est, aut vocali ῡ in consonans digamma mutata γονϜος, deinde per Aeolicam assimilationem γόννος.

8) Aliarum vocum, in quibus Aeoles duplicationem liquidarum propriam habent, antiqua forma minus certa est; neque tamen possumus similem atque in reliquis originem non suspicari. Sunt vero hae: ἄλλος pro ἠλεὸς [27]), ut Sapph. 86. 87 ἀλλᾶν; Ϝάλλος pro ἧλος,

---

25) Non minus Homericum εἰν ex ἐνὶ originem traxit, iota transposito (vid. nr. 5); cum Aeolico πὲϱϱ autem Homericum ὑπεὶϱ comparandum est; nam ὑπὲϱ, ὑπεὶϱ et πεϱὶ, πὲϱϱ, ab origine non diversa et ex antiquo ὑπεϱὶ (cf. Sanscr. uparî) derivanda esse, etiam utriusque praepositionis cognata significatio docebit §. 28.

26) Steph. Byz. s. v. Γόννοι: γόννα (sic codd.) γὰϱ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα, ubi quanquam de Aeolibus Thessaliae sermo est (cf. §. 49. 3), non dubitavimus tamen, idem ad Aeoles Asianos, hujus duplicationis amantissimos, referre.

27) Methodius Et. M. 68, 37 (corr. Et. G. 38, 35) ἄλλως pro ματαίως apud Aristophanem, Euripidem, Homerum, Thucydidem reperiri docet, deinde ab ἠλὸς derivat: ἤλως ἐπίϱϱημα τὸ ματαίως καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ καὶ συστολῇ τοῦ η ἄλλως· εἰώθασι γὰϱ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς ὑπεϱκειμένας συλλαβάς, εἴτε φωνῆεν ᾖ εἴτε δίφθογγος. Non credimus de adverbio ἄλλως, quod a vulgari ἄλλος bene derivatur; sed fuisse apud Lesbios ἆλλος pro ἠλεὸς docet Herodian. π. μ. λ. 26, 13, qui vocem μᾶλλον singularem dicit, quod ᾰ ante duplex λλ corripiatur, χωϱὶς εἰ μὴ τϱοπή τις εἴη τοῦ η εἰς ᾱ παϱὰ διαλέκτῳ, deinde exempla affert e dialectis, quae metro Aeolica videntur et (duo prima S.

λόδεῤῥοι Alc. 64; *μάγεῤῥος* pro *μάγειρος*[40]; *πέῤῥατα* pro *πείρατα*, si recte Seidlerus Alc. 64 *πεῤῥάτων* e *περάτων* emendavit; *τέῤῥεων* apud Alcaeum[41]; *χέῤῥες*[42], unde *χέῤῥας* legitur Theocr. 28, 10 et *χεῤῥόμακτρα* correximus S. 141, quanquam in Lampsaceno vulgata forma legitur *χειροτονῆσαι*, *χειροτονηθὲν* l. 37. 39.

9) His Aeolicae duplicationis exemplis comparatis apparet, nunquam, ubi quidem de origine vocum satis constat, duplicem liquidam non ortam esse assimilatione quadam alius cujusdam, quae vicina erat, consonantis. Et primum quidem $\overline{\lambda\lambda}$ etc. nata sunt e $\overline{\lambda\sigma}$ etc. (nr. 2), deinde $\overline{\mu\mu}$ et $\overline{\nu\nu}$ e $\overline{\sigma\mu}$ et $\overline{\sigma\nu}$ (3. 4), saepissime $\overline{\nu\nu}$ et $\overline{\varrho\varrho}$ e $\overline{\nu\iota}$ et $\overline{\varrho\iota}$ (5. 6), raro *λλ* et $\overline{\nu\nu}$ e $\overline{\lambda F}$ et $\overline{\nu F}$ (7). — Non potest duplicatio esse, ubi nulla consonans excidit. Igitur recte leguntur *περικείμεναι* Alc. 7 a radice *κει*, *χείμων* A. 10, *ἀχείμαντοι* A. 8. cf. hiems etc. Contra male Aeolica vocantur ab Heraclide *πόθεμμι* et *φίλεμμι*[43] (unde

---

39) Choer. 194, 10; minus recte *δέῤῥη* scribitur in Et. M. 262 extr., 663, 46, Et. G. 136, 58, *δέρη* Ann. Ox. I, 114.

40) Ann. Villois. II. p. 167; contra Et. G. 376, 45. *Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦσιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ $\overline{\iota}$ ἐστὶ μάγιρος* (item in Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 606, nisi quod aperta corruptela *μάγοιρος* scriptum est), et Theogn. Ann. Ox. II, 71, 20. *μάγειρος· Αἰολεῖς δὲ διὰ τοῦ $\overline{\iota}$*, quae fortasse mature corrupta sunt e *δίχα τοῦ $\overline{\iota}$* et *μάγεῤῥος*, quum grammatici constanter de diphthongo in hac voce praecipiant. vid. Theogn. l. l., Et. M. 28, 42 et 488, 15 etc.

41) Georgius ap. Eust. 1155, 40 de *τείρεα: ἐφανέρωσε δὲ τὸ $\overline{\varepsilon}$ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ $\overline{\iota}$*, ubi Seidlerus recte *τεῤῥέων* emendare videtur. cf. not. 4, 40.

42) Choer. 278, 7; Heracl. ap. Eust. 119, 34, Scholl. A. Il. *α*, 353; in Et. G. 566, 40 male scribitur *χέρες*, apud J. Gr. 244, b. *χεῖρες*, *χέρεσσιν* leg. *χέῤῥες*.

43) Heraclid. ap. Eust. 1407 extr. *οὕτω καὶ φιλῶ, φιλεῖν, φιλήμεναι καὶ νοήμεναι καὶ φρονήμεναι — δῆλον οὖν ὡς καὶ τὸ ἔμμεναι* (leg. *ἤμεναι*) *ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου τῆς πρώτης συζυγίας Αἰολιστί φαμεν ἔμμεναι. Καθότι Αἰολεῖς καὶ ἐν θέμασι τὸ προηγούμενον $\overline{\eta}$ τοῦ $\overline{\mu}$ εἰς $\overline{\varepsilon}$ μετατιθέντες διπλοῦσι τὸ $\overline{\mu}$· οἷον πόθημι πόθεμμι, φίλημι φίλεμμι.*

calidius Schneidewinus *κάλεμμι* S. 1, 16 et *φίλεμμι* S. 79 scripsit), qui et reliquis grammaticis (vid. §. 26, 4) adversatur de harum formarum terminatione $\overline{ημι}$ testantibus, et sibi ipsi, et verbi *ἔμμι* analogia haud dubie inductus est. Neque minus errant, qui *πάμματα* pro *κτήματα* Aeolicum habent[44]; radix enim est *πᾱ*, quae apparet in *πέπαται*, *ἔμπασις*, *παμωχέω*, unde nec *πάμμα* nec *πολυπάμμων*, quamquam haec lectio apud Hom. Il. *δ*, 434 satis antiqua est, in ulla dialecto fieri poterat.

10) Reperitur deinde duplicatio liquidae post omnes breves vocales, saepissime post *ε̆*[45]), nec raro post *ῐ*, rarius post *ᾰ* in *ἄμμες*, *Fάλλος*, *κράννα* (nec videntur post *ᾰ* $\overline{νι}$ et $\overline{ρι}$ in $\overline{νν}$ et $\overline{ρρ}$ transisse), post *ŏ* in *γόννα*, *Ζόννυξος*; *ὀῤῥάτω* (nr. 2), post *ῠ* in *ὔμμες* et *ὀλοφύῤῥω*. — Longa vocalis vel diphthongus ante liquidam Aeolice duplicatam, si fides est grammaticis[46]), nunquam manebat. At ipso Herodiano teste *ἆλλος*, quod Lesbiacum esse pro *ἠλεός* supra (nr. 8) vidimus, *ᾱ* productum habet. Adversatur etiam *μῆννος*, quod in Lesb. 2166, 34 scriptum est; multo enim minorem fidem habet recentius marmor Cumaeum, in quo l. 55 *μῆνος* legitur. Et recte duplicem

---

— Contra Id. ap. Eust. 1613, 16. *ἔνιοι τῶν Αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τὸ* (*ω̄*, quod inserit Giese p. 210) *εἰς* $\overline{η}$ *ποιοῦσι ῥήματα εἰς* $\overline{μι}$, *πλεονασμῷ τῆς* $\overline{μι}$ *συλλαβῆς ἐπὶ τέλους.*

44) Scholl. L. Il. *δ*, 433 et Eust. 493, 44. *πάμματα ἴσως Αἰολικὸν διὰ τὰ δύο* $\overline{μμ}$.

45) Inde grammatici saepe tradunt, *ῐ* apud Aeoles in liquidam mutari, ut Heraclid. ap. Eust. 1648, 1, Et. M. 90, 11, Et. G. 48, 35, Greg. C. 597 etc. — Alii accuratius ejecto *ῐ* liquidam duplicari docent, Choer. 209, 12 — 233, 9 — 252, 7 — 266, 13, Et. G. 548, 11, Ann. Ox. I, 303, 8, Herod. H. Ad. 205, a. Haec vero non valent, nisi ubi vulgo est $\overline{ει}$ diphthongus, apud Aeoles *ε̆* ante duplicem liquidam.

46) Heraclid. ap. Eust. 110, 34. *οὐ πρότερον διπλασιάζουσιν, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη· εἰμὶ ἐμμὶ, ἡμεῖς ἄμμες*, cf. Method. Et. M. 68, 19. vid. not. 27.

liquidam e ν̄ς natam esse, supra (nr. 2) Latino mensis collato vidimus. Longa vero vocalis necessaria est, si, quod suspicari licet, etiam in Latina voce ē producitur. Non minus, si quid videmus, ζώμματα scribendum est pro ζώματα Alc. 7 a radice ζως[47]) pro ζώσματα. cf. nr. 3. Contra male duplici μ̄μ scriptum reperitur in Cum. 6 προαγρημμένω et in libris Sapph. 1, 16 κάλημμι, 79 φίλημμι, 114 νόημμα, quia nulla in his consonans excidit. Et recte leguntur in antiquiore titulo Lesbio 2166 ἀμφισβατημένων, ὁμολογήμενα, deinde ipsum νόημα S. 110 (ex antiquo papyro) et saepius.

11) Alio errore Herodianus[48]) docet non duplicari liquidas iota ejecto, ubi hoc sit pleonasticum (in Ionica dialecto). Nam etiamsi nolimus credere Gregorio Corinthio (vid. nr. 6), qui Aeolicum dicit ipsum κέννος pro κεινὸς, quod Herodianus Aeolibus abjudicat, tamen ipse Aeolicum ξέννος affert, quanquam hoc e ξένος ortum esse sophistice contendit, deinde Aeolica vidimus στέννος (nr. 6), ἔννεκα et δέῤῥα (8), quanquam in ξεῖνος, στεινὸς, εἵνεκα, δειρή pleonasticum est iota e doctrina grammaticorum, correptam vocalem in ξένος etc. perperam antiquiorem judicantium. Nos facile intelligimus in his omnibus

---

47) Hanc radicem esse, non ζω, ipsa Graeca indicant ζωσ-τήρ, ζώννυμι e ζώσ-νυμι, ut ἕννυμι ex ἕσνυμι, cf. nr. 4, confirmant Littavicum jōs-ti, cinctum esse, Letticum jōst cingere, quae comparat Pott I. p. 213, in ceteris falsus.

48) Choerob. 242, 19. (cf. Et. M. 582, 43 ex Herodiano, Et. G. 413, 43, Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 610) ξεῖνος διὰ διφθόγγου· — οἱ Αἰολεῖς ξένος (leg. ξέννος ex Etymm.) λέγουσι· μηδεὶς δὲ οἰέσθω, ὅτι τὸ ξένος (leg. ξέννος) ἀπὸ τοῦ ξεῖνος γέγονεν· οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ῑ τὸ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ διπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον· οἷον τὸ κενὸς γίνεται κεινὸς καὶ οὐ λέγουσι κέννος· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ξένος γέγονε ξέννος· καὶ γὰρ πολλάκις καὶ ἐπὶ βραχείᾳ συστολῇ (leg. βραχείας συλλαβῆς ex Et. Gud., vel βραχειῶν συλλαβῶν ex Et. Sorb.) ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμόν· οἷον (insere ἔνη ex Ett.) Ἔννη· ἔστι δὲ (add. καὶ ex Ett.) ὄνομα πόλεως, θεράπων θεράπονος (leg. θεῤῥάπονος, Ett. θεῤῥάπων).

antiquitus liquidam cum alia consonante junctam fuisse, qua ejecta Iones vocalem brevem producebant, Aeoles liquidam duplicabant, Atticis neutrum facientibus. Neque aliter se habent ἐνν pro εἰν, ἐν et πέῤῥατα pro πείρατα, πέρατα, quae conjecturis probabilibus Aeolica habentur (vid. nr. 6 et 8), denique γόννα pro γοῦνα, γόνα (nr. 9) et Ζόννυξος pro Διώνυσος, Διόνυσος (nr. 10).

At ipsi quoque Aeoles interdum alteram liquidam omittebant, maxime in quibus etiam Attici correptam syllabam habent. Ita praeter κέννος et κενὸς, de quo ex Herodiano colligere licet, δέῤῥα dicebant et δέρα, quod metro certum est S. 15, probabilius A. 29; deinde quum γόννα Aeolicum vocetur, καγγόνων legitur S. 14 et γόνα verior emendatio videtur Alc. 31. Non minus ex emendatione Seidleri faciliore περῤάτων (e περάτων) est Alc. 64, quanquam περάτων A. 25 metro certum est, neque aliena erunt ἐνν, σύνν (nr. 6) et vulgares formae ἐν, σύν. Aliorum correpta tantum forma servata est, ut Alcaeus fr. 52 τερένας pro τερείνας dixit [49]), quod Aeolice vulgo τερέννας sonare debebat. vid. nr. 5. Adeo ubi reliqui Graeci duplex λλ habebant, κάλλιον apud Alcaeum [50]) syllaba correpta sonabat κάλιον, unde egregia conjectura Bergkius Sapphoni fr. 55 restituit κάλιστα pro μάλιστα (quanquam nolumus inde κάλλιστος A. 94 tentare). Quocum cohaeret, quod in κάλος vocalem corripiebant, quae apud Homerum constanter producitur et apud Dorienses

---

49) Ann. Ox. I, 413, 23. Ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· τερένας ἄνθος ὀπώρας· πῶς ἡ τέρενα εἶπεν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Αἰολικῶς· τερένας ἄνθος ὀπώρας. Origo formae non recte explicatur.

50) Tryph. παθ. λεξ. §. 26. inter exempla parelleipseos i. e. ὅταν τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων ἓν παραλείπηται, affert ex Alcaeo κάλιον pro κάλλιον, item cod. Amstel. ap. Wassenbergh Il. I et II. ad β, 129.

teste Apollonio[51]) duplex λ̄λ̄ habebat, vid. Sapph. 26. 51. 55. 79 etc. Nec dissimiles sunt aliae longarum vocalium et dipththongorum ante liquidas correptiones (vid. §. 16, 3) et simplex σ̄ pro duplici positum (vid. §. 9, 1).

Jam vero simplex liquida pro duplici, in quibus satis de origine duplicationis constat, non reperitur, nisi antiquitus ῑ vel *F* infuerit, ut *κένος*, *τερένα*, *ἐν* e *κενιος*, *τερενια*, *ἐνί* et *γόνα* e *γονFα* nata vidimus. Inde de reliquis conjecturam facere licet. Non licebat liquidam e σ̄ natam omittere, quare jure Seidlerus reprobavit, quod olim S. 13 e Bentleji conjectura legebatur *περῤῥέμενον* pro *περῤῥέμμενον* a radice *ἐς*, *Fες*.

12) Grammatici praeeunte Herodiano liquidas etiam post breves vocales duplicari docent[52]). At inter exempla Herodiani *θεῤῥάπων*, si qua fides est Choerobosco, in genitivo *θεῤῥάπονος* (vid. §. 22, 9) legebatur, ut prima syllaba in dactyli arsi producta fuisse videatur; deinde *ἔννη*, quod praeter Hesiodeum *ἔννηφιν* Opp. 410 in versu legitur, quem non sine causa Sapphoni nonnulli tribuerunt (fr. 117), si recte a Goettlingio ad Hes. l. l. ab *ἐν*

51) Apoll. de adv. 565, 13. *καλὰ, ὃ δι' ἑνὸς μὲν λ̄ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ Δωριεῦσι δὲ δι' ἑτέρου λ̄, καὶ οὐχ ὡς ἔνιοι ὑπέλαβον, κατ' Αἰολίδα διάλεκτον· ἐβάρυνον γὰρ ἂν, πρὸς οἷς οὐδὲ τὸ καλὸς Αἰολεῖς ἐν διπλασιασμῷ τοῦ λ̄ προφέρονται.*

52) Praeter Herodianum (vid. not. 48) Tzetzes ad Hes. Opp. 664, Moschop. ad Hes. Opp. 404 et 767 *ἔννη* pro *ἔνη* Aeolicum vocant; Greg. Cor. 609. *οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων· ὡς τὸ ἔννεπε, ἔννη, κέννος*; J. Gr. 244, b. inter duplicationis exempla *σελήνη σελλάνα* habet; *ἔλλαβε* Aeolicum dicitur ab Auct. *π. Ὁμ. διαλ.* p. 478, *ἐννοσίγαιος* a Diac. ad Hes. Sc. 102, *ἔμμορον* Ann. Ox. III, 264, 1 et App. Et. G. 645, 21. Omnino grammatici minus accurati meram liquidarum duplicationem Aeolicam vocare solent, ut Ann. Ox. I, 325, 26, Greg. Cor. 587, J. Gr. 244, a, Meerm. 660 etc., adeo diplasiasmus in universum Aeolibus tribuitur in Exc. Par. 686. — Nihil dandum librariorum mendis, ut Hes. *ἐξ ὑμάλλων, ἐξ ὁμοίων*, leg. *ἐξ ὑμάλων*, vel *ἄμμυδις* Lex. de spir. p. 210 etc.

derivatur, duplicis liquidae causam in iis habet, quae supra nr. 6 de Aeolico *ἐνν* disputavimus. De *κέννος* supra vidimus; Joannis *σελλάνα* corruptum est, quum constanter *σελάνα* primam corripiat, ut Sapph. 3, 24. 25. Fortasse voluit *σελάννα*, ut *κράννα* est pro *κρήνη*. — Reliqua sunt Homerica, a grammaticis propter duplicationem Aeolica vocata, quae nihil ponderis habent, quanquam nonnulla et ipsa ejecta consonante duplicem liquidam accepisse videntur. — Ceterum non mirum est, Aeoles in arsi dactylica sibi interdum brevis syllabae ante liquidam productionem concessisse, ut *μελιχροος* S. 58, *πέρυσιν* Theocr. 29, 16, quo etiam *θεῤῥάπονος* supra retulimus, quia grammatici in talibus saepe liquidam duplicabant.

§. 9.

De aliarum consonantium duplicatione.

1) Duplex *σσ*, ubi vulgo est simplex, apud Aeoles interdum poni et grammatici testantur [1], et exempla reperiuntur haec: *ἔσσονται* Lesb. 2166, *ἔσσετ'* S. 69, *ἔσσεσθαι* S. 111, unde *ἔσσομαι* et *ἔσσεται* S. 47. 51 propter metrum recte emendata sunt, et fortasse *ἔσσῃ* Alc. 89, *ἔσσαν* Alc. 71, *ἔσσο* S. 1, 28; deinde in Aorist. I. *ἐπιτελέσσαντα* Lesb. 2184, *ἐτείμασσεν* Lesb. 2190 a recentiore *τιμάζω*, *ἐδίκασσε*, *δικάσσαντα* Lamps. 12. 24, *ἐπαίνεσσαι* 15, 21, *ὀνεκρέμασσαν* A. 24, *κάλεσσαι* Alc. 49, *τέλεσσαι* S. 1, 22, *ἐπύκασσε* S. 96, *κτίσσε* Theocr. 28, 17, in quibus duplex *σ* partim sine libris metro postulante repositum est; denique in *ὄσσος*, *τόσσος*, *τοσσοῦτος* [1]), ut

1) Ann. Ox. I, 325, 26, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 589, Meerm. 656. 660, Vatic. 690. 692, qui exempla addunt *ὄσσον*, *τοσσοῦτον*, *τόσσον*, praeterea gramm. de dial. corruptum *πενθήσσης* (Vatic. *πενθήσσεις*, Exc. Birnb. p. 670 *πενθέσσης*). Saepe recentiores grammatici futura et Aoristos, in quibus duplex *σσ*, Aeolica vocant, ut Tzetz. Epex. Il. 103, 24. *καλλέσσατο*, 115, 15. *ἐσσόμενα*, 118, 12. *ὄμοσσον*; Phavor. Ecl. 83, 26. *αἰδέσσεται*, 286, 25. *λοεσσάμεναι* etc. —

ὅσσος nr. 2166, 27, Sapph. 1, 26 et 51; μέσσος Alc. 10, Sapph. 1, 12, unde derivatum adverbium μέσσοι Alcaeo adscribitur ab Apoll. de adv. 588, 27; ἰσσόθεος Cum. l. 15, unde apud Sapph. 44 ἴσσος pro ἴσος scribendum videtur.

Reperitur tamen in his omnibus etiam simplex consonans; eam semper in aoristis tenet marmor Cumaeum, l. 6. πασσυδιάσαντες, 12 ἐπισκεάσαντα, 42 ἐπιτελέσαντα; deinde Lamps. 12 ἴσως; in poëtis metro certa sunt τελέσῃ A. 60, τέλεσον S. 1, 27; ἀμπέτασον S. 28, ἐσκέδασ' S. 45; deinde ὄσος S. 45, μέσος S. 24, μέσοι A. 9, ἴσος S. 2, 1. —

Jam vero si quaerimus, unde haec duplicatio, antiquiori Graecorum linguae omnino propria, orta sit, in radice ἐς apparet ab origine, accedente altero ς in terminatione, duplex sigma fuisse. In futuro et aoristo I. σσ e σι natum esse Sanscrita lingua docet, cujus futurum I. et conditionalis, quae tempora Graecorum futuro et aoristo I. respondent, sj habent, ut a rad. tu'd fut. II. tôtsjâmi, Cond. atôtsjam. Deinde μέσσος e μεδιος aut potius μεθιος ortum esse, docent Sanscr. madhja, Lat. medius; neque aliter Aeoles teste Hesychio pro πέδιον dicebant πέσσον, ut recte pro πέσον serie literarum jubente correctum est. Non aliter ἴσσος, quod olim digamma habebat, e Fίδιος natum videtur a rad. Fιδ (cf. ἐειδόμενος), τόσσος etc. e τοτιος, si comparamus Latina tot, tantus.

2) Ubi vulgo duplex σ est, tenetur apud Lesbios, ut θάλασσα, nec ferri potest κυπάττιδες, quod Alc. 7 ex Attica dialecto irrepsit.

Non recte ἔσσεται Aeolicum esse negat antiquus technicus ap. Eust. 655, 13. — Contra non magis recte Eust. 20, 2, Tzetz. ad Hes. Opp. 238, duplicationem Aeolicam agnoscunt in dativis κύνεσσιν etc., quia simplex σ in his omnino rarum et dubium est.

In verbis, ut grammatici affirmant [2]), Aeoles σσ habebant, ubi vulgo est πτ. Exempla tamen plerumque afferunt Homerica et vulgata, ut πέσσω, ὄσσομαι, ἐνίσσω, κορύσσω; alia etymologiarum suarum causa finxisse videntur, ut βλέσσω, ἄσσω, νίσσω. Certius fuerit κόσσω pro κόπτω, nisi id forte propter κόσσος fictum est. Neque tamen absonum est, Aeoles in verbis, quorum radix in π, β, φ exit, saepius σσ habuisse, quam in aliis dialectis factum est. Valde autem dubitamus de πίσσω, ἐμπίσσω, quia πίπτω a radice πετ reduplicatione natum est, ut μίμνω, γίγνομαι a μεν, γεν. — Ceterum nullum hujus mutationis exemplum nunc legitur; contra πτ retinetur in ἐκάλυπτε S. 34 et in Hesychii glossa ὀσκάπτω, ἀνασκάπτω, quae Aeolica videtur, vid. §. 12, 2.

---

2) Heracl. ap. Eust. 54, 19: Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω λήγοντα βαρυτονοῦντες μετατιθέασιν εἰς δύο σσ· οἷον πέπτω, πέσσω, ὄπτω ὄσσω; item Herod. H. Ad. 205, a. — Eust. 824, 30. τὸ νίπτω παρ' Αἰολεῦσι νίσσω γενόμενον, ὡς πέπτω πέσσω, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σσ εἰς ζ νίζω λέγουσι, quae ex Heraclide fluxisse apparet p. 1654, 1; eadem leguntur Ann. Ox. I, 62, 17, ubi additur πίσσω pro πίπτω. cf. Et. M. 605, 43. — A βλέπω, βλέπτω, Aeolice βλέσσω, ut ὄπτω ὄσσω, derivatur λεύσσω Et. M. 562, 4, Ann. Ox. I, 262, 28, Orion. 95, 26; ὄσσω ut κύσσω et πέσσω Et. M. 635, 54, Et. G. 438, 3; de πίσσω cum aliis Et. M. 673, 11, Gud. 467, 53, Ann. Ox. I, 274, 20, Ael. Dion. περὶ ἀκλ. ῥημ. in H. Ad.; praeterea vulgata exempla haec leguntur Et. G. 110, 14 — 438, 9 — 463, 29; Ann. Ox. I, 353, 25 etc. — Minus vulgata exempla haec sunt: ἄσσω pro ἄπτω, unde ἄσσον derivatur, Et. M. 157, 43, Ann. Ox. I, 42, 28; κορύσσω Scholl. L. Il. β, 273; ἐνίσσω Scholl. V. Il. ω, 238. — J. Gr. 244, b. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ πτ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν, unde corrupte Greg. Cor. 615 et Meerm. 661: ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίππειν ἐμπίσσειν. Eadem corruptela est in Et. Gud. 384, 1 et Ms. Reg. s. v. μείζων ap. Koen. ad Greg. 615. Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἴσσον λέγουσι καὶ τὸ βλέπω βλέσσω, ubi Giese p. 119 recte corrigit τὸ νίπτω νίσσω, quod confirmatur ex Ann. Ox. I, 274, 20, s. v. μείζων, ubi eadem emendate leguntur. Aliae apertae corruptelae sunt in Et. G. 110, 12 et 294, 10.

3) Mutae non reperiuntur duplices pro simplicibus, nisi in relativis, quae ex interrogativis praefixo ŏ nascuntur [3]). Ita ὄττι S. 1, 15 et 110, Alc. 37, Lamps. 17, 22, ὄττινας S. 72, unde recte S. 1, 15. 17 a Schneidewino κὤ,ττι pro κὤ,τι scriptum est; ὄπποτα S. 3, A. 31, ὄππα et ὄππως Theocr. 28, 4 et 29, 13. 33. Antiquitus duplices in his fuisse, docent Latina ecquis, ecquando, quae nobis videmur recte comparasse (§. 4, 5), quanquam significatio paullulum declinavit.

Praeterea mutae, quae vulgo simplices sunt, non duplicantur ab Aeolibus, quanquam grammatici minus accurati [4]) quamque duplicationem Aeolicam vocant; recte jam ejecerunt alterum π in κυππάσσιδες Alc. 7, nec minus in ὀππάσαι Theocr. 28, 16; utroque enim loco metrum brevem syllabam permittit.

4) Notabili Aeolismo ππ est pro vulgato μμ, ubi hoc natum est e πμ, βμ, φμ. Grammatici [5]) exempla afferunt

---

3) Mecrm. 660. τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει καὶ τὸ π καὶ σ καὶ τ, ubi inter exempla est ὅππη, ὄττι. cf. p. 656. Aug. 671, Vatic. 692, J. Gr. 237, a, Greg. C. 290; ὄττινες, ὄπποθι, ὄττι Aeolica afferuntur a J. Gr. 244, b; ὀππότερος Aeolicum vocatur Scholl. D. Il. γ, 71 et Auct. π. Ὁμ. διαλ. p. 478, ὄττι et ὄππως Eust. 20, 2. — Duplicationem hanc in relativis reperiri, neque tamen esse Aeolicam sed ipsis relativis propriam vel κοινὴν, accurate monent Ann. Ox. I, 325, 17, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 588. (Vatic. 690. corr. ἡ γὰρ κοινὴ τὰ ἀναφορικὰ δασύνει, leg. διπλασιάζει e reliquis).

4) Tzetz. ad Hes. Opp. 664. (Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l.) Αἰολεῖς — ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆεν τιθεμένων συμφώνων διπλασιάζουσιν αὐτὰ, ἢ τοῖς αὐτοῖς συμφώνοις ἢ ἁπλῶς συμφώνοις· τοῖς αὐτοῖς μὲν ὡς τὸ ἔννη, ἄμμες, ὔμμες, Πέῤῥαμος ὁ Πρίαμος· ἁπλῶς δὲ συμφώνοις· οἷον νώνυμνος, ὄκχος. — Cod. Par. 680, Tzetz. Epex. 87, 15. Aeolici diplasiasmi exemplum habent ἔδδειος; idem agnōscitur in μικκὸς ab Eust. 610, 26 etc. — Cautius agunt, qui Aeolicam duplicationem nullam nisi liquidarum et literae σ agnoscunt Ann. Ox. I, 325, 25, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 588.

5) De ὄππατα Orion 117, 14, Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 681, Et. M. 624, 19 (ubi corrupte ὄπτα), J. Gr. 236, a et 244, a,

ὄππατα, ἄλιππα pro ὄμματα, ἄλειμμα a radicibus ὀπ, ἀλιφ. Illud in libris est S. 2, 11, e conjectura restituitur S. 26. Contraria in his est assimilationis ratio ac vulgo.

§. 10.

De ν̄ ante σ̄ in Iota mutato.

1) Aeoles saepe ᾱῑ pro vulgari ᾱ et ο̄ῑ pro ο̄ῡ habere referuntur, quod accuratius inquirentibus ibi tantum factum esse apparet, ubi antiquissima lingua post brevem vocalem ν̄ς̄ habuerit. Ex omnibus enim Graecis, si paucissima quaedam excipiamus, soli Argivi et Cretes antiquum ν̄ς̄ integrum servabant [1]), reliqui, ν̄ ejecto, brevem vocalem antecedentem producebant et ita quidem ut vulgo ᾰ, ε, ο in ᾱ, ει, ου mutarentur, a parte Doriensium in ᾱ, η, ω, denique ab Aeolibus Lesbiis in αι, ει, οι. Apud hos igitur ν̄ ante σ̄ in ῑ mutatum est, quod cum vocali antecedente in diphthongum jungitur. Quod quum antecedentibus ῑ et ῡ fieri non posset, in his vulgatam productionis rationem apud Aeoles quoque valuisse, ut φῦσα pro φύνσα, suspicari licet, quanquam exempla casu desunt [2]).

Greg. C. 580, Leid. 638, Meerm. 660, Aug. 670, Vat. 689; de ἄλιππα Et. M. 64, 40. Ceterum modo π̄π̄ pro μ̄μ̄, modo π̄ pro μ̄ positum dicunt.

1) Apoll. de synt. 313, 20, Heraclid. ap. Eust. 722, 58, H. Ad. 204, b., ubi exempla afferuntur ἐνς et τιθὲνς pro εἰς et τιθεὶς. Alia Cretica exempla in decretis Vaxiorum et Latiorum C. I. 3050 et 3058 in melioribus apographis servata Boeckhius perperam neglexit. A Sherardo enim traduntur nr. 3050 l. 7. πάνσας pro πάσας et l. 14. τὸνς pro τοὺς, l. 16. ὑπαρχόντας pro ὑπαρχούσας, unde ὑπαρχόνσας scribendum est. Item nr. 3058 l. 4. Hesselius habet πρειγευτὰνς pro πρειγευτὰς, l. 7. ὑπαρχονσ . . . (Sher. ὑπαρχοντ . .), unde Boeckhius fecit ὑπαρχούσας, quod debebat esse ὑπαρχόνσας. Accusativum πρειγευτὰνς jam Giesius agnovit p. 103. Alia minus aperta nunc omittimus.

2) Interdum Graeci, ne Aeolibus quidem exceptis, σ̄ potius omittebant, ut ἔκτεινα, Aeol. ἔκτεννα, est pro ἔκτενσα. vid. §. 8, 2.

2) Huc pertinet primum Nom. sg. in Decl. III, ubi σ additur stirpi in ν vel ντ exeunti. Grammatici [3]) testantur de τάλαις, μέλαις, Θόαις, παῖς pro τάλας, μέλας, Θόας, πᾶς, quae e τάλανς, μέλανς, Θόανς, πάνς (et haec quidem e Θοαντς, παντς) nata sunt. Recte ita leguntur in Lesb. 2166, 29 (ἀκο)ύσαις pro ἀκούσας, in poëtis κίρναις pro κίρνας Alc. 27. 33, παῖς S. 120. Inde emendavimus μέλαις Sapph. 97, κινήσαις Alc. 61 pro vulgatis. Quod grammatici ab Aeolibus non esse Αἴαις pro Αἴας dictum tradunt, vix verum est (cf. Lobeck Parall. p. 21), sed fortasse ex accusativo Aeolico Αἴαν (vid. §. 21, 1) male conclusum, in quo quia nullum σ inerat, non poterat diphthongus nominativi teneri.

Nominativi in εις non differunt a vulgata ratione, ut εἷς ex ἕνς, quod Aeolicum dicitur in Ann. Ox. I, 171, 19, τίθεις etc. vid. §. 26, 6. Nominativorum in οις pro ους nullum exemplum reliquum est praeter participia ὔψοις, ὄρθοις, quae a grammaticis pro infinitivis venditantur. vid. §. 26, 10.

Ceterum non minus in dativo pluralis Aeoles haud dubie παῖσιν, λέοισιν pro πᾶσιν, λέουσιν dicebant, si quando breviore forma pro πάντεσσι, λεόντεσσι usi sunt; exempla desunt.

3) Eadem ratio est in femininis participiorum in σα exeuntibus, quarum analogiam sequitur etiam πᾶς. Non differt a vulgata lingua diphthongus ει, ut μάτεισαι S. 76. Contra παῖσα legitur Lesb. 2183. 2188, Cum. 24 pro

---

3) Choerob. Bekk. 1183. Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουσι καὶ τὸ μέλας μέλαις καὶ τὸ Θόας Θόαις, προστιθέντες τὸ ῑ· τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αῑ διφθόγγου. Eadem habent Et. M. 575, 54 et Greg. Cor. 599, qui ineptissima de suis addit. — De τάλαις, μέλαις praeterea Choerob. ex Herodiano ap. Bekk. ad Apoll. de synt. 350, de τάλαις, Θόαις Choer. Bekk. 1193, de μέλαις, Θόαις Ann. Ox. III, 238, 23, ubi male additur Ὀρέσταις. — Ann. Ox. III. p. 240. οἱ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος (S. 120). Addenda sunt etiam participia γέλαις, νίκαις, qui grammaticorum errore infinitivi vocantur. vid. §. 26. not. 18.

πᾶσα, quod natum est ex antiquo πάνσα (vid. not. 1); συνόῤῥαισ' S. 66, et γελαίσας e corrupto γέλαις emendatum S. 2, 5. Recte etiam S. 1, 9. 14 ὑποζεύξαισα et μειδιάσαισ' pro vulgaribus formis restituerunt, quod ipsi praeterea fecimus in παῖσα S. 2, 14 et 77, Alc. 7. 50. In Lampsaceno l. 9 non Aeolice πᾶσαν legitur.

Non minus οισα pro vulgato ουσα, antiquo ονσα reperitur in his: Cum. 16. 19. 41 ἁρμόζοισαν, πρεποίσαις, ὑπαρχοίσαις; Alc. 29 παθοίσας, 50 πεδέχοισαν, 55 πνεύοισαν; Sapph. 1 ἄϊοισα, ἐθέλοισαν (e corrupto ἐθέλοις emendatum), 3 πλήθοισα, 31 λίποισαι, 66 τύχοισα, 69 κατθάνοισα, 70 δοῖσαι, 77 ἔχοισα, 111 προςίδοισαν. Inde recte vulgatae formae sine libris emendatae sunt S. 36 ἀμέργοισαν, 59 λίποισα etc.

Ejusdem generis est Μοῦσα, quod antiquum participium videtur radicis μαω, ut γνοῦσαι a γνω. Igitur Aeoles Μοῖσα dicebant [4]), quod nunc legitur in libris Sapph. 31. 61, restitutum est Alc. 48, ut Μοισοπόλῳ S. 78.

4) Accusativos pluralis in decl. I et II. olim in ανς, ονς exisse, docent Cretica πρειγευτάνς, τόνς (not. 1), cum quibus convenit Gothorum acc. plur. masculinorum, ut fiskans, sununs. cf. Bopp *Vergl. Gr* §. 236. Ea vulgo in ας et ους, apud Lesbios in αις et οις transierunt.

De decl. I. acc. plur. in αις et grammatici testantur [5]), qui exempla κάλαις, σόφαις, νύμφαις afferunt, et reperiuntur haec: Lesb. 2166, 23 ταὶς, 38 ταὶς ἱρείαις, nr. 2188 παίσαις, Cum. 7 ταὶς, 8 χρυσίαις, 41 ταὶς ὑπαρχοίσαις, tantum l. 20 ἂς μενίζοις ἁ χάρα συνεπένευσε τείμαις pro αἷς; Lamps. 12. 24 δίκαις; Alc. 3 παρ' ὄχθαις, 33

---

4) Eust. 413, 9, Ann. Ox. I, 278, 14, ubi Sappho μοισάων dixisse refertur. — Alii grammatici μῶσα, λιπῶσα Aeolica dicunt, quae sunt Boeotica. vid. §. 42.

5) J. Gr. 236, a. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς τὸ ῑ προστιθέασιν Αἰολεῖς, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαὶς, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφαὶς; item Leid. 637 et corr. Vatic. 688. — Prisc. I. p. 30: »Aeoles νύμφαις pro νύμφας dicunt.«

κυλίχναις μεγάλαις et πλέαις, 65 νύμφαις, ταὶς Διὸς ἐξ αἰγιάχω φαῖσι τετυγμέναις, 67 ὀνίαις; Sapph. 15 κἀπάλαις — πλέκταις, unde recte πλέκτας Alc. 29 corrigitur. Apud Theocritum in libris sunt 28, 20 λύγραις, 29, 39 αὐλείαις θύραις.

In decl. II. acc. plur. in οις exit grammaticis testantibus [6]) et legitur in his: Lesb. 2166, 12. 21 πρὸς τοὶς — ἔοντας, 25. 30 πρὸς ἀλλάλοις; Cum. 20 μενίζοις — τείμαις; Lamps. 13. 25 καἴτοὶς νόμοις, 18 ποιήσασθαι τοὶς στρατάγοις, 32 πρὸς Λαμψακάνοις; Alc. 7 πασσάλοις, 28 ἐνεικαμένοις μεθύσθην; Sapph. 67 στεφάνοις, unde correximus ἀπολλυμένους A. 92. Apud Theocritum in libris sunt 28, 10 ἀνδρεΐοις πέπλοις, 12 μαλάκοις πόκοις, 16 δόμοις, 20 νόσοις.

5) Denique in conjugatione tertia persona pluralis, quae olim (quod Dores servarunt) in ντι exibat, deinde τ in σ mutato in νσι, eandem apud Lesbios rationem sequitur. Et terminatio vulgata εισι non mutatur ut ἴεισι, contra pro ασι est αισι, ut φαισὶ Aeolicum dicitur a Prisciano I. p. 47, unde idem Sapph. 35 e corrupto φαίσει et e vulgato φασὶ sine libris restitutum est Alc. 41. 65, Sapph. 17; deinde Alc. 10 χόλαισι, 31 δίψαισι a verbis contractis, qui verborum in μι rationem sequuntur; nec minus πεπάγαισιν A. 27 et κεκρίκαισιν S. 85 pro vulgatis formis reponenda erant. Aeque pro ουσι legitur οισι Lesb. 2166, 24 ἐμμενέοισι, οἰκήσοισι, Alc. 7 κρύπτοισιν, Theocr. 28, 11 φορέοισιν, unde jure vulgatae formae νεύουσιν Alc. 7, ἀποκρύπτουσι S, 3 expulsae sunt.

---

6) J. Gr. 245, a, Greg. C. 617, Meerm. 662. ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς (male J. Gr. παθητικοῖς)· τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ῡ. Male rem describunt, unde falsus accentus in τοῖς originem traxit. Accusativus τῶς ἀνθρώπως, qui Aeolicus vocatur, est Boeoticus. vid. §. 42.

§. 11.

De aliis consonantium conjunctionibus.

1) Grammatici ab Aeolibus γ̄ pleonastice additum esse referunt [1]) in γέντο, γνοῶ, γνόφος. At γέντο Doricae et Aeolicae dialecti ope ex ἕλετο (ἕλτο, ἕντο, γέντο) derivatum, nimis prodit futilem grammaticorum etymologiam; non minus γνοῶ pro νοῶ fictum videtur, unde ἄγνοια, γνώμη etc. derivarentur. Manet γνόφος, quod γ̄ non pleonasticum habet, sed pro rudiore δνόφος (quod ipsum ab Hesychio s. v. δνοφερὸς Aeolicum vocatur, Doricum a Scholl. Aesch. Prom. 570), euphoniae causa positum esse, ut γλυκὺς e δλυκὺς natum esse docent δεῦκος et Latinum dulcis. Non aliter βλὴρ, quod Aeolicum vocatur pro δέλεαρ, e δλὴρ ortum supra significavimus §. 6, 2.

Initiale σ̄ ante sequens μ̄ omissum est in μύῤῥα, quod Athen. XV, 688, C. Aeolicum dicit, pro σμύρνα, retinetur in σμίκρα Sapph. 16. — Nullo, quantum videre licet, jure arsis vel unius vel duarum consonantium in fronte vocum, ut εἴβω, εὐρὰξ pro λείβω, πλευρὰξ Aeolibus adscribitur [2]).

2) In mediis vocibus, ut grammatici indicant [3]),

---

1) Heraclid. ap. Eust. 1722, 40 a νοῶ derivat νώσκω καὶ Αἰολικῶς γνώσκω. Αἰολεῖς γάρ, φησι, τὸ νοῶ γνοῶ φασίν· ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν ἤγουν διχονοεῖν, καὶ ἡ ξύγγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια· — ἀπὸ τοῦ νέφας νόφος καὶ γνόφος Αἰολικὸν ὃ ἄλλως δνόφος καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι γέντο ἤγουν εἵλετο ἔξωθεν ἔχει τὸ γ̄, καὶ ὡς ἡ γνώμη αὐτὴ πλεονάζει τῷ γάμμα, γενομένη δηλαδὴ ἐκ τοῦ νοῶ νοήσω, Δωρικῶς μὲν νώμη, Αἰολικῶς δὲ γνώμη. Item p. 1064, 6, Herod. H. Ad. 205, b; de γνοῶ praeterea Et. Or. 25, 29, Gud. 5, 45 et App. Et. G. 661, 48, de γέντο Scholl. L. Il. ν, 25, Herod. l. l., App. Et. G. 661, 69.

2) Eust. 1647, 63. ἴδιον Ἰώνων καὶ Αἰολέων τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἓν τύχοι ὄν, οἷον λαιψηρὸς αἰψηρός, εἴτε δύο, πλευρὰξ, εὐράξ; id. 1471, 29 addit εἴβειν pro λείβειν.

3) De ἴδμεν, ὀδμὴ Greg. Cor. 589, Auct. π. Ὁμ. διαλ. 478, Et.

Aeoles tolerabant $\overline{\delta\mu}$, $\overline{\vartheta\mu}$, $\overline{\chi\mu}$, neque in $\overline{\sigma\mu}$, $\overline{\gamma\mu}$ mutabant, ut ἴδμεν, ὀδμὴ, κευθμὸς, διωχμός. Nunc ejusmodi legitur πεπυκάδμενος Sapph. 17.

Non minus $\overline{\sigma\lambda}$ in mediis vocibus, $\overline{\vartheta}$ non inserto, servatum est in ἐσλὸς, quod in libris est Alc. 41, Sapph. 26. 46, unde idem Alc. 77 a Schneidewino restitutum est pro ἐσθλὸς, et a nobis S. 34 μάσλης pro μάσθλης, quia teste Hephaestione p. 15 etiam μάσλης dicebatur κατὰ πάθος τι.

Aeolicum est ἀγρέω pro αἱρέω.[4]), quanquam non plane alienum a reliquis Graecis. cf. Buttm. Lexil. I. p. 130 et supr. §. 4, 5. Leguntur κατάγρειτον (i. e. καθαιρούντων vid. §. 26, 7) Lesb. 2166, 10, quam vocem non intellexit Boeckhius, ἀγρέθεντες ibid. 28, quod idem perperam in αἱρεθέντες correxit, προαγρημμένω Cum. 6, ἄγρει S. 2, 14, κατάγρει S. 98, quo spectare videtur Hesychii glossa καταγρεῖ, καθαιρεῖ, παλινάγρετον Theocr. 29, 28.

3) Ecthlipsis in σκᾶπτον, ὄπιθεν pro σκῆπτρον, ὄπισθεν Aeolica vocatur a grammaticis [5]) vix ullo jure.

§. 12.

De vocalibus brevibus.

1) Aeoles ᾰ pro vulgari ε habent in adverbiis temporis in $\overline{\text{οτα}}$ ut ὄτα, ἄλλοτα, deinde in parte locativorum,

---

G. 271, 8; Herod. Vit. Hom. p. 288; de κευθμὸς Et. G. 317, 38; Et. M. 371, 20. ἐρεχμὸς — δοκεῖ δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ $\overline{\chi}$· διωχμὸν γὰρ λέγουσι καὶ ληχμὸν, ὡς Ἀντίμαχος; Homeri ἀκάχμενος Aeolicum dicitur a Methodio Et. M. 56, 53. (vid. tamen §. 26. not. 20).

4) Ann. Ox. I, 117, 27. ἄγε, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς ἄγει φασὶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\rho}$ ἄγρει, unde intelligitur Homericum ἄγρει ab Aeolibus repetitum esse.

5) Ecthlipsis Aeolica vocatur a Tryph. παθ. λεξ. §. 27. et Drac. Strat. 161, 5. cum exemplo σκᾶπτον; frequenter ea utitur ineptus Tzetzes in Epex. Il., ut ὄπιθε pro ὄπισθε, ὁ pro ὃς 87, 15. cf. 71, 28 etc.

quae vulgo in θε(ν) exeunt, Aeolice in θα, ut ἔνερθα, vid. §. 29. Minus certum est ἄτερος pro ἕτερος, e corrupta librorum lectione δ' ἀτέρα pro ἁ δ' ἑτέρα Alc. 33, et ἀτέρυϊ apud Theogn. Ox. II, 167, 7 (κἀτέρωτα Sapph. 1, 5 nihil certi prodit. vid. §. 17, 2); nam ἕτερος in libris est A. 33, S. 57, ἑτέρωτα Apoll. de adv. 606, 16 et 607, 17. — Verbi πιέζω duplici forma Alcaeus usus perhibetur i. e. πιάζω Dorico et vulgari πιέζω, quod diserto testimonio Aeolibus vindicatur [1]). Contra manet ε, ubi Dores ᾱ habent, in κε(ν) et in Ἄρτεμις, si qua fides est recentioribus titulis Lesbiis nr. 2172. 2173.

ε̄ pro ᾰ vulgari in paucis positum videtur [2]). Certiora exempla sunt κρέτος pro κράτος, quod recte restituere videntur Alc. 17 et inde ἐπικρέτει Alc. 61 e Bergkii conjectura pro ἐπικρέκει; deinde θέρσος pro θάρσος, denique λεγόμεθεν, φερόμεθεν, pro λεγόμεθα, φερόμεθα, quae grammatici Aeolica esse tradunt, quanquam nunc nusquam leguntur, sed φορήμεθα Alc. 10. vid. §. 24, 8.

2) ᾰ pro ο̆ apud Aeoles erat in praepositione ὑπὰ pro ὑπὸ [3]), quod duo libri Sapph. 2, 14 in ὑπαδεδρόμακεν

---

1) Herod. π. μ. λ. 44, 10 de πιέζω: παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ. Ann. Ox. I, 291. πιέζω Aeolicum, Atticum et Ionicum vocatur, πιάζω Doricum.

2) Joann. Gr. 244, a. postquam de ο̄ pro ᾱ Aeolice posito dixit: ποτὲ δὲ τὸ ε̄ ἢ η̄ (sc. ἀντὶ τοῦ ᾱ)· κράτος κρέτος, Πρίαμος Πρίεμος, γαλήνη γελήνη, ἀὴρ ἠὴρ, quae turpiter corrupta esse inde patet, quod Πέρραμος et αὔηρ Aeolica sunt. vid. §. 8, 6 et §. 5, 5. — Et. M. 537, 18. κρείσσων derivat a κράσσω κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ ᾱ εἰς ε̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ. cf. App. Et. G. 648, 20. — Schol. Arist. Vesp. 1227, qui servavit Alc. fr. 7, in quo τὸ μέγα κράτος, addit ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος, οὕτως Αἰολεῖς, unde Buttmann. *Ausf. Gr.* §. 27. *Anm.* 20. not. intellexit olim κρέτος scriptum fuisse. — De Aeolico θέρσος pro θάρσος Choer. Bekk. 1190 (corr. Ann. Ox. II, 217, 33), Et. M. 447, 24, Et. G. 259, 47, Scholl. Il. β, 212, Eust. 213, 12, qui omnes inde nomina propria Θερσίτης vel Ἀλιθέρσης explicant.

3) Ann. Ox. I, 47, 28. Αἰολεῖς τὴν ὑπὸ ὑπὰ λέγουσι καὶ τὴν ἀπὸ ἀπὺ, ἴσως ἵνα καὶ τὸ (ῡ) ληκτικὸν γένηται τῶν προθέσεων, ὡς τὸ ᾱ

servarunt. Inde idem ubique pro vulgata forma restituendum duximus Alc. 7 etc.

Saepius vulgatum ᾰ apud Aeoles in ο̆ transiit. Grammatici[4]) testantur de praepositione ὀν pro ἀνὰ in ὀνέληται, ὀνεχώρησεν, etiam ὄνω pro ἄνω, deinde θροσέως, στρότος, στόλεις, πτόρμος, βροχέως, ὄμολος pro ὁμαλὸς, ἔφθορθαι, μέμορθαι pro εἱμάρθαι, nomine mensis Πορνοπίων a πάρνοψ. vid. Strab. XIII. p. 613.

In titulis haec exempla leguntur: Cum. 8. 34 ὀντέθην, 39 ὀνθέντα, 53 ὀνθέμεναι, Lesb. 2186. 2191 στροτάγω, 2189 στροτάγήσαντα. In poëtis sunt haec: Alc. 24 ὀνεκρέμασσαν (e librorum lectione ὂν ἐκρ.), Theocr. 29, 26 ὀμνάσθην pro ἀμνάσθην i. e. ἀναμνησθῆναι. vid. §. 28, ὀνία pro ἀνία Alc. 67 (S. 1, 3 ὀνίαισι recte scribitur e v. l. ὀκίαισι), ὀνιαρὸν pro ἀνιηρὸν Alc. 78; ὄρπετον pro ἄρπετον *) S. 20, Th. 29, 13; βροχέως S. 2, 7,

---

καὶ ῑ. Ibid. 422, 1. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὴν ὑπὸ ὑπὲρ (leg. ὑπὲρ ἰπὲρ) λέγουσι καὶ τὴν ὑπὸ ὑπά· ἢ γὰρ τὴν ἀρχὴν τρέπουσιν Αἰολεῖς καὶ τὸ τέλος φυλάσσουσιν, ἢ τὸ τέλος τρέπουσι φυλάσσοντες τὴν ἀρχήν· ψιλοῦσι δὲ τὸ ῑ, — J. Gr. 245, b, Meerm. 661. male Aeoles ᾱ pro ο̄ ponere dicunt in ἄσδα pro ὅσσα, falsam vocis ἄσσα pro ἅτινα explicationem sequuti. cf. Scholl. Il. α, 554. Corruptiora haec in antiquis Gregorii editionibus p. 585 leguntur.

4) J. Gr. 244, a. οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ ᾱ τὸ ο̄ τιθέναι· θρασέως θροσέως, στρατὸς στροτὸς, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σταλεὶς στολεὶς. Id. 245, b. πταρμὸς πτορμός. — De στρατὸς Et. M. 728, 44, Ann. Ox. I, 394, 13. — Hes. βροχέως ἢ βρουχέως (leg. βραχέως) σαφῶς, συντόμως Αἰολεῖς. — De ἔφθορθαι, μέμορθαι vid. §. 3. not. 25. — Suid. et Phot. s. v. Ὁμολώϊος Ζεὺς inter varias vocis explicationes: Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ιβ' τῆς Συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν ὅμολον λέγεσθαι, quod pro ὁμαλὸς esse patet, nec Boeoticum habendum est, ideo quod Ζεὺς Ὁμολώϊος in Boeotia et Thessalia colebatur, quum ipsa etymologia incertissima sit. Ceterum hac mutatione Aeolica etiam ὄγμος ab ἄγω derivatur Et. M. 613, 38.

*) Vulgo pro ἕρπετον esse putatur, quod ipsum in plerisque Theocriti libris legitur; at in Sapphus certe loco Eros ineptissime ἕρπετον vocaretur. Veriora docet Hesychii glossa ἀρπετὸν ἀκόμιστον

γνόφαλλον pro γνάφαλλον A. 27, τομίας A. 89, χόλαισι i. e. χαλῶσι Alc. 10. — Pertinet huc etiam κασπολέω Sapph. 23 (cf. Hes. κασπολέω, ὑποστρέφω), quod est pro στελῶ, καταστελῶ. vid. §. 6, 1 et §. 28; nam uti apud Homerum duplex futurum est κτενέω et κτανέω, ita pro στελέω etiam σταλέω esse poterat, unde Aeolice σπολέω fieret.

Denique his addi possunt glossae nonnullae Hesychianae, quarum dialectus non significatur, sed satis certa fide Lesbiaca habetur et propter alias proprietates, quae in plerisque simul apparent, et quia ipsa vocalis ᾰ in ō mutatio, excepta Thessalica dialecto raro memorata, Aeolibus Asianis propria est. Sunt vero hae: ὀσκάπτω, ἀνασκάπτω ex ὀνσκάπτω. cf. §. 28, 1, item ὄστασαν, ἀνέστησαν et ὀσταθεὶς, ἐξαγκωνισθεὶς i. e. ἀνασταθείς; deinde δόμορτις, γυνὴ pro δάμαρ, σπολεῖσα, σταλεῖσα. cf. §. 6, 1.

His comparatis apparet, ᾰ apud Aeoles haud raro mutari ante liquidas: σπόλεις, σπολέω, ὄμολος, χόλαισι, τομίας, (δόμορτις), ὀν pro ἀνὰ, ὄνω, ὀνία, πτόρμος, ἔφθορθαι, μέμορθαι, Πορνοπίων; deinde post liquidas cum muta conjunctas: θροσέως, στρότος, βροχέως, γνόφαλλον; neque tamen haec mutatio nisi certas voces tangebat. Maxime notabile est, etiam ᾰ in Aoristo II, Perfecto Pass. et Futuro, quod ex ε̄ natum dicere solent, hanc mutationem pati in σπόλεις pro σταλεὶς, σπολέω pro σταλέω (στελέω), ἔφθορθαι pro ἐφθάρθαι.

Ceterum in titulis haec mutatio interdum neglecta est. In Lesb. 2166, 47 legitur ἀναγράψαντας, Cum. 52 ἀναγράψαι et 22 ἀνηκόντων, Lamps. 35. 36 ἀναγραφῆ,

---

ἡ ἴκτινον· Κρῆτες, unde hoc saltem apparet, ἰκτῖνον, milvum, a Cretibus ἄρπετον appellatum esse, ut ἄρπη est ὀρνέον τι ἀετῶδες (vid. Eust. 1188, 3, Et. M. 148, 20, Hes. s. v.) et Ἅρπυιαι similem formam habuisse traduntur. Sappho vero Cupidinem ὄρπετον i. e. ἄρπετον vocasse, imagine omnino aptissima, eo libentius credimus, quod teste Hesychio eundem Aeoles Ἄρπυν vocabant. cf. Et. M. 148, 33; neque minus apta est avis rapacis mentio apud Theocritum.

ἀνατεθῆ, 23 ἀποσταλέντα, 28 στρατάγοις; sed plura ex his exemplis simul alia ratione minus sunt Aeolica, ut propter neglectam apocopen praepositionis ἀνὰ, deinde ἀπὸ pro ἀπύ. vid. nr. 7.

In poëtarum reliquiis adversantur ἀμπέτασον S. 28, ἀν τὸ μέσσον Alc. 10, ἀμμένομεν A. 33. Quae non dubitanter corrigenda puto, quia Aeolica praepositionis forma, quae servata est, ubi corruptela invasit Alc. 24, aut forma non intelligebatur, ut ὀμνάσθην Theocr. 29; 26, facile in vulgatam abiit, ubi sensus patebat. Accedit, quod A. 33 librorum lectio τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν, quam metrum damnat, facilius e τί τὰ λύχν' ὀμμένομεν nasci poterat. Non minus apud Alc. 63 e codicis lectione ἄφυτον θήσει restituimus ἄφθιτον ὀνθήσει (ἀνθήσει alii), quia id facilius corrumpi poterat et ἄνθος cum ἀνὰ cohaeret. Denique στράτος A. 55 non magis ferendum est.

Addimus, quod Aeoles in εἴκοσι (Lesb. 2166) vulgare ō habent pro antiquo ᾰ, quod Dores in Fίκατι, εἴκατι servarunt.

3) Saepe ᾰ apud Aeoles in ῠ mutari grammatici affirmant [5]; sed unica certiora exempla sunt σύρκες et πέσσυρες pro σάρκες et τέσσαρες; nam ἄμυδις et βύθος si Aeolica sunt, non aliena sunt ab aliis dialectis, et propter hanc ipsam mutationem Aeolica vocantur; Βύκχις N. P. cognatum est cum Βάκχος, ut Ἴακχος, ἰάχω cum ἰύζω, ἔμακον et ἔμυκον, βράχω et βρυχάομαι etc.

5) Et. Orion. 11, 18. ἄμυδις. Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμαδις καὶ ἄμυδις τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ κατ' Αἰολεῖς ὡς σάρκες σύρκες; item Orus Et. M. 87. 13 (cf. Gud. 46, 27) et Scholl. Dion. Thrac. 949, 25, Scholl. Il. ι, 6. — De Aeolico σύρκες praeterea Et. M. 486, 9. Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ τρέποντες τὰς σάρκας σύρκας λέγουσι; Ibid. 708, 31, Et. G. 294, 23, Or. 147, 12, Ann. Ox. II, 379, 28, Tzetz. ad Hes. Opp. 195, Hes. σύρκεσι, σαρξὶ Αἰολεῖς. — Saepe praeterea ἄμυδις Aeolicum dicitur, Orion. 31, 11 etc. vid. §. 4. not. 3. — Hes. πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς. cf. πέσσυρα, πίσυρα, τέσσαρα. — Et. M. 216, 47. Βύκχις ὄνομα Αἰολικὸν παρὰ τὸ Βάκχος — τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ ὡς βάθος βύθις (leg. βύθος).

Jam vero *πέσσυρες* pro *τέσσαρες*, si comparamus Sanscr. **tschatur**, Lat. **quatuor**, Goth. **fidvor**, natum intelligitur ex antiquo *πετFαρες*, ita ut *ῠ* e *Fα* natum sit, quum vulgata lingua *τF* in *σσ* mutaret. Colligitur hinc, non recte vocem duplici *σ̄* scribi, qui error apud Hesychium corrigi potest, serie literarum non turbata; accedit Homericum *πίσυρες*, quod primam brevem habet. In Dorica forma *τέτορες* antiquum *Fα* in *ο* coaluit, unde liceret Aeolicum *ῠ* pro Dorico *ŏ* positum dicere. Alio tempore docebimus, etiam *σύρκες* ex antiquo *σFάρκες* natum esse, cf. de *γυνή* e *γFανα* nato §. 36, 1.

Pessime grammatici inversam quoque mutationem Aeolicam finxerunt, ut *ῠ* transiret in *ᾰ* [6]).

4) *ε̄* pro *ῑ* apud Aeoles positum dicitur in *τέρτος* pro *τρίτος*, *Πέῤῥαμος* pro *Πρίαμος* etc. vid. §. 8. not. 24. Ibidem docuimus, non recte in reliquis hanc mutationem agnosci; in *τέρτος* sequens *ρ̄* mutationem efficere videtur, ut in Latino **tertius**, Belgico **derde**, et Anglici **third** pronuntiatione. Grammatici [7]) solito more hanc mutationem ad alia non Aeolica adhibent.

Contra *ῑ* pro vulgato *ε̄* Aeoles Asiani habent in nominibus derivatis, quae in *εος*, *εον*, *εη* vulgo exeunt [8]).

---

6) Et. M. 486, 9. *καλινδοῦμαι τὸ κυλίομαι· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ (leg. ᾱ εἰς ῡ) τρέπουσι τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες· ἐπεὶ οὖν τρέπεται τὸ ᾱ εἰς ῡ, δηλονότι τρέπεται καὶ τὸ ῡ εἰς ᾱ· καὶ οὕτως ἐκ τοῦ κυλίω γίνεται καλίω καὶ πλεονασμῷ τῶν συμφώνων καλίνδω.* cf. Et. G. 294, 23, Ann. Ox. II, 379, 28; corrupte Et. G. 175, 51. *Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς η̄ κηλινδῶ.*

7) Theogn. Ox. II, 17, 21. *ἡ ῑ* (leg. *β′*) *συλλαβὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐνίοτε τρέπει τὸ ῑ εἰς ε̄· σπάνιοι δὲ αἱ λέξεις, ὡς ἔχει τὸ ἄγχι ἀγχέμαχος καὶ δικαστὸς ἀδέκαστος· Αἰολέων δὲ τὸ πάθος.* cf. ibid. 53, 25 et Et. M. 193, 11, ubi adeo praeter illa *βέβαιος* hac mutatione e *βιβάζω* derivatur. Pessime etiam *ἀδέκαστος* a *δικάζω* repetitur.

8) Sequentia docent corruptelam esse in Ann. Ox. I, 436, 25. *τὰ διὰ τοῦ ιος* (leg. *ειος*) *κτητικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν· οἷον φλόγειος φλόγεος· σιδήρειος σιδήρεος· χάλκειος χάλκεος· οὕτως καὶ χρύσειος χρύσεος* leg. *φλόγιος* etc.; excipiuntur bisyllaba *ἔος*, *τέος*. Terminatio *εος* est Ionum.

In marmore Cumaeo talia leguntur χρύσιος, χάλκιος, μαρμάριος l. 8. 33. 35. 36. 76, quanquam in Lamps. 20. 26 est χρυσέω. In poëtarum libris servata sunt φλόγιον Alc. 31, πορφυρίαν S. 13, χάλκιαι et κυνίαισι A. 7, σιδάριος Th. 29, 24, δενδρίῳ Th. 29, 12. Inde vel ab aliis vel a nobis e conjectura χρύσιος pro χρύσεος et χρύσειος restitutum est Sapph. 1. v, 8 et S. 29. 31; deinde δένδριον scripsimus Alc. 36, ubi libri δένδρον habent, vulgo δένδρεον legitur. Nam quod a Greg. Cor. p. 589 δένδρεον Aeolicum dicitur pro δένδρον, ibi quoque δένδριον emendandum est. Non minus ἀδελφίᾳ pro ἀδελφέᾳ corrigendum duximus Alc. 72; de πεμπεβόηα vid. §. 15, 2. Similis mutatio magis esse videtur, quam est in Aeolicis τίῳ, τίοισιν pro τέῳ, τέοισιν i. e. τινὶ, τισὶ, quippe quae ῐ in stirpe τι habeant. cf. §. 23, 10. In reliquis omnibus ε̄ ante vocales manet ut θέος, τέος, ξίφεος etc.

Praeter haec ὄψι pro ὀψὲ Aeolicum dicitur ab Apoll. de adv. 573, 10 et Herod. π. μ. λ. 26, 9, qui afferunt Aeolicum fragmentum (Alc. 107).

5) ε̄ pro ο̄ apud Aeoles fuisse refertur in ἔδοντες et ἐδύνα 9) pro ὀδόντες et ὀδύνη. Illud haud dubie antiquiorem formam servavit, quum ὀδοὺς jam antiquis (Ann. Bekk. 740, 25) ab ἔδειν descendat. cf. Pott I. p. 242; ἐδύνα autem, si comparas Sanscr. vêdanâ (dolor), digamma habuisse videtur, quod vulgo cum sequente vocali in ο̄ abiit.

Contra ε̄ Aeolice in ο̄ mutari, grammatici haud raro tradunt, ubi potius de diphthongo ει in οι mutata dicendum erat. vid. §. 15, 8. Unicum verius hujus mutatio-

9) Greg. Cor. 597. τὸ ο̄ εἰς ε̄ τρέπουσι ἐπαγομένου τοῦ δ̄· τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας. De Aeolico ἔδοντες testantur praeterea Priscian. I. p. 33 et Procl. ad Cratyl. in Bekk. Ann. 1163. Corruptissima videntur, quae leguntur apud Joann. Gr. 244, b. et in antiquis Gregorii editionibus p. 585: ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε̄ (sc. ἀντὶ τοῦ ο̄)· πρός σε πρὲς σε; nam ubique in titulis et poetarum reliquiis πρὸς legitur.

nis exemplum videtur ὀῤῥάτω pro ἐῤῥάτω, εἰράτω ab εἴρω, necto. vid. ibid. not. 7.

6) Interdum ῐ pro ῠ initiali positum est[10]; exempla a grammaticis afferuntur ἴψος, ἴψηλος, ἴψοθεν pro ὕψος etc., deinde ἴπαρ pro ὕπαρ et ἰπὲρ pro ὑπέρ; ex Aeolico poëta (S. 119) κατ' ἰψήλων ὀρέων traditur, unde ἴψοι pro ὕψοι a Schneidewino S. 44, καθίπερθεν a nobis Alc. 7 scriptum est pro καθύπερθεν, quanquam ὕπερθα etiam apud Apoll. de adv. 606, 16 inter Aeolica legitur.

7) Haud raro Aeoles ῠ habebant, ubi reliqui Graeci ŏ [11]. Exempla hujus mutationis vel apud grammaticos, vel in

10) J. Gr. 244, b. ἀντὶ δὲ τοῦ ῠ τὸ ῐ· ὑψηλὸν ἰψηλόν, ὕψοθεν ἴψοθεν, ὕπαρ ἴπαρ, nisi forte hoc ex ὑπὲρ ἰπὲρ corruptum est. — Ann. Ox. I, 69, 29. Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ἴψος λέγοντες καὶ· κατ' ἰψηλῶν ὀρέων· ἀποσώζοντες καὶ τὸ ἴδιον τοῦ πνεύματος. Ibid. I, 418, 32. καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν τρέπουσιν ῠ εἰς ῐ· καιτ' ἰψηλῶν ὀρέων (leg. κατ'). — Herod. π. μ. λ. 22, 5 de ὕψος: Αἰολεῖς διψος (leg. δ' ἴψος) λέγουσιν. — De ἰπὲρ pro ὑπὲρ testantur Ann. Oxon. I, p. 422. vid. not. 3. — De spiritu harum vocum vid. §. 3, 4. 5, ubi apparet, cur contra grammatici testimonium noluerimus ἰπὲρ scribere. — Male haec mutatio Aeolica ab Eust. 1913, 32. etiam in aliis agnoscitur: δύφρος δίφρος, μῦσος μῖσος, μοῦσα μοῖσα, τύπτουσα τύπτοισα καὶ ὅσα τοιαῦτα Δωρικὰ καὶ Αἰολικά. Ultima Aeolica sunt, neque tamen huc pertinent. vid. §. 8, 2; similis confusio est apud Joann. Gr. 245, a. et Greg. Cor. 619, qui ἀνθρώποις ab Aeolibus pro ἀνθρώπους dictum referunt διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ῐ ἀντὶ τοῦ ῠ. vid. §. 8, 3.

11) J. Gr. 243, b, Meerm. 660, Vatic. 690. τὸ ῠ ἀντὶ τοῦ ŏ πολλάκις ἐκφέρει· οἷον ὕμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον; plenius J. Gr. 244, b, cum exemplis ὕμφαλος leg. ὕμφαλος, μύγις, ὕμοιος, Greg. Cor. 584, ubi ὕμοιος, ὄνυμα, στύμα, Leid. 637 ὕμοιος et στύμα. Corruptiora leguntur apud J. Gr. 236, a. ἀντὶ δὲ τοῦ ŏ τῷ ῶ χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον, et item Vatic. 688, ubi additur Ὄλυμπος, Ὤλυμπος leg. Ὕλυμπος. De ὕμοιος praeterea Theogn. Ox. II, 88, 20 (ubi ὕμμιοι), Et. M. 243, 18, Et. G. 130, 52; de ὄνυμα Apoll. de pron. p. 3, Herod. π. μ. λ. 29, 19, Et. Or. 27, 32, Et. M. 696, 3, Ann. Ox. I, 327, 28, Scholl. Il. β, 353, Eust. 631, 41 etc. — Ann. Ox. I, 64, 4. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκομεν τὸ μόγις μύγις· τότε τύτε (cod. τοτε).

titulis librisque servata haec sunt: primum, quae ab ῡ pro ō incipiunt Ὑδυσσεὺς pro Ὀδυσσεὺς [12]), ὕσδος pro ὄζος, quod in libris est S. 4 et confirmatur Hesychii glossa ὕσδοι ὄζοι, unde non minus S. 44 ὕσδῳ correximus pro ὄσδῳ; ὕσδω pro ὄζω, quod colligitur e glossa Hesychii aperte Aeolica ἀπύσδεον ἀπῶδες leg. ἄπυσδον pro ἄποζον; Ὕλυμπος pro Ὄλυμπος [11]); ὕμοιος [11]), quod legitur Theocr. 29, 20, ut ὑμοίως Lesb. 2167, 17, ὑμάρτη pro ὁμάρτει Theocr. 28, 3, quo referendum videtur etiam Hes. ἐξ ἱμάλλων, ἐξ ὁμοίων, leg. ὑμάλων, quanquam pro ὁμαλὸς alias ὅμαλος Aeolicum dicitur (vid. not. 3), et ὁμο(λογήσωσι) legitur in Lesb. 2166, 27; ὕμφαλος [11]); ὔπισθα pro ὄπισθεν Apoll. de adv. 606, 26, ut in Aeolici poëtae fragmento (A. 102) apud eundem legitur ἐξύπισθα; ὔρνις Tzetz. ad Hes. Opp. 664 leg. ὔρνις, unde non ausi sumus ὄρνιθες Alc. 19. 64 corrigere. —

In mediis vocabulis mutati ō haec sunt exempla: δύνει pro δονεῖ Sapph. 20, quod ex uno libro restituendum duximus, μύγις [11]), ξύανον Tzetz. Epex. Il. 122, 12, ὄνυμα e plurimis testimoniis [10]), et legitur Lesb. 2167 ὀνυ(μάσθεντα), Cum. 7. 17 ὀνυμάσδεσθαι, προςονυμασίας, neque tamen a ceteris Graecis plane alienum erat, ut docent composita ἀνώνυμος etc., et ipsius ὄνυμα vestigia nonnulla apud Dorienses; πύταμος pro ποταμὸς e conj. in corruptissimo Varronis loco [13]), unde non licebat ποτάμω Alc. 3 mutare; στύμα [11]), quod legitur Theocr. 29, 25; τύτε Ann. Ox. I, 64, 4 [11]), quod vix

---

12) Quinctil. Instit. I, 4, 16. »Ὀδυσσεὺς, quem Ὑδυσσέα fecerunt Aeoles, ad Ulyssem deductus est (olim Οὐδυσσέα).«

13) Varro de L. L. V, 25 Müll.: »Unde sumi pote, puteus, nisi potius quod Aeolis dicebant ut πύταμον τὸν ποταμὸν, sic πύτεον a potu, non ut nunc φρέαρ.« Ita e conj. Buttmanni, quum libri habeant ut potamon sic potura potu. Fortasse verius est: »ut ποταμὸν sic πότεον a potu«, si censeamus levem vocalium differentiam a Varrone neglectam esse, cf. VI, 84: »puteus, quod sic Graecum antiquum, non ut nunc φρέαρ dictum.«

verum videtur, quia satis certa sunt ὅτα, πότα, ἄλλοτα. vid. §. 29.

Denique ο̄ in fine mutatur in ἀπὺ Ann. Ox. I, 47, 28 (vid. not. 3), unde in titulis leguntur Lesb. 2166, 40 ἀπυδόμεναι, 2186 ἀπύγονον, 2189 ἀπὺ βασιλέων, Cum. 24. 28 ἀπυδέδοσθαι, ἀπυδόχα; contra Lesb. 2172 ἀπὸ Κεγχρεᾶν, Cum. 12 ἀποδεξάμενος, Lamps. 23. 33. ἀποσταλέντα, ἀποδώσει. In poëtarum libris servata sunt ἀπὺ Φωκάας S. 14, ἀπυστρέφονται S. 67, quia in majore corruptela librarii praepositionem non agnoverant, unde non dubitavimus, vulgarem formam ubique expellere, ut Alc. 26. 35. 64. Huc pertinet etiam Hesychii glossa ἄπυθεν, ἄποθεν, et alia fortasse mendosiora, ἀπυθύσσομεν, ἐξιλασκόμεθα, ἀπύστισιν (leg. ἀπύστασιν) ἀπότισιν; ἀπυστρόπεον ἀπέστρεφον. — Non minus ο̄ finale mutatum est in δεῦρυ pro δεῦρο, quod Aeolicum dicit Herod. π. μ. λ. 26, 35. vid. §. 29, 3.

Omisimus, quod a grammaticis Aeolicum dicitur, quanquam etiam reliquis dialectis commune est, ἄγυρις [14]). Nolumus tamen Aeolibus abjudicare, apud quos etiam ulterius progressa est vocalis in hac stirpe mutatio, siquidem recte Lesbii nomen Μεγαλάγυρος e codd. Strabonis XIII. p. 617 pro vulgato Μεγαλάγορος restitui jubet Welckerus (Jahn 1830 p. 41); ἀγορὰ tamen est Cum. 45. — Saepe grammatici hac mutatione Aeolica ad ineptissimas etymologias utuntur [15]).

Jam si exempla collata comparamus, Aeoles Asiani ο

14) Et. Or. 27, 6, Et. M. 776, 47, Et. G. 7, 9; Ann. Ox. II, 399, 6, Eust. 1430, 36 etc.

15) Eust. 631, 41. Σίσυφος derivans a Laconico σιός, Aeolico σύφος pro θεόσοφος, cum hoc comparat ὄνυμα, ἀσσύτερος, ἄγυρις, ταναύποδα, ὕπτιος pro ὄπτιος; eadem nominis Σίσυφος ridicula etymologia legitur p. 1702, 2, Choerob. Ox. II, 260, 15, Et. M. 714, 30, Et. G. 501, 9. Alia ejusmodi sunt ὕψος ex ὄπτω apud Theogn. Bekk. 1428 ex Herodiano, ὑμέναιος ex ὁμονοέω Theogn. Ox. II. 52, 7 etc., γυνὴ e γονὴ id. 88, 20 etc. etc.

non videntur mutasse in $\breve{v}$ nisi in syllabarum initio et exitu, neque tamen id semper. In plurimis integrum manet, ut ubicunque ex $\breve{\epsilon}$ natum est, δόμος, λόγος (nam ἄγυρις ab ἀγέρ, ξύανον a ξέω, cf. ξύω, diversam rationem habent), in terminationibus conjugationis, εὔξατο, etc. etc.

Inversa mutatio vocalis $\breve{v}$ in $\breve{o}$ reperitur in προτάνιος Lesb. 2166, 33, de quo valde licet dubitare, quum πρύτανις in Cumaeo, πρυτανῆϊα in Lesb. 2189 legatur.

§. 13.

De $\bar{\alpha}$ pro η.

1) Aeoles Asiani pro η, quod Iones et Attici habent, antiquius longum $\bar{\alpha}$ non minus servarunt, quam genuina[1]) Dorica dialectus et Boeotica. In eo tantum differunt, quod in paucis, sequente liquida duplicata, correptum $\breve{\alpha}$ praebent, ut ἡμεῖς, ἁμές Dor., ἄμμες, vid. §. 8, in aliis, quae olim digamma interjectum habebant, $\overline{\alpha v}$ pro Dorico $\bar{\alpha}$ proferunt, ut ἠώς, ἀώς, αὔως, vid. §. 5, 5, denique interdum $\overline{\alpha\iota}$ pro vulgari η, Dorico $\bar{\alpha}$, ut θνήσκω, θνάσκω, θναίσκω. vid. §. 15, 3. Plerumque tantus inter has dialectos est consensus, ut ex altera ad alteram conjecturam facere liceat. Accuratius de gravissimae mutationis hujus legibus quaerendum est, quum de Dorica dialecto disputabimus. Nunc satis erit ea afferre, unde Aeolicae dialecto cum Dorica convenire appareat.

2) In universum Aeolica dialectus cum Dorica eam legem sequitur, ut $\bar{\alpha}$ teneat, ubi Ionicum η ex $\bar{\alpha}$ natum est. Ea regula valet in declinatione I. et adjectivis inde derivatis, ut φωνάεις, ἄσᾱρος Sapph. 63. 66, deinde in augmento syllabico, ut ἆγον S. 1, 9, tum in omnibus

1) Genuinam Doricam dialectum eam vocamus, quae in titulis non nimis recentibus et in scriptoribus antiquioribus vere Doricis, maxime Epicharmo et Sophrone conspicitur; Theocritus et Pythagorei fictitia quadam dialecto utuntur et praecipue $\bar{\alpha}$ pro η saepe ponunt contra certissimum genuini Dorismi usum.

formis et derivatis verborum, quorum stirps in ᾱ exit, ut στᾶθι, S. 28, ἀμφιςβᾱτήμενα (a βα) 2166, φοιτάσεις S. 69, ὑπαδεδρόμακεν S. 2, 11 (cf. δρομάασκε Hes. fr. 156 Goettl.), ἀγαπάτα S. 77 etc., denique ubicunque in radice ᾱ esse ex aliis inclinamentis et derivatis apparet, qualia sunt ἄδυς pro ἡδὺς, cf. ἁδεῖν, λάθα, cf. ἔλαθον, πλάζω pro πλήσσω (§. 7, 2), cf. ἐπλάγην.

Contra η̄ manet, ubi ex ε̄ natum est. In eam rationem certa sunt talia: ἀφάνης gen. ἀφάνεος, μάτηρ gen. μάτερος, ἠράμαν ab ἔραμαι, Aoristi et Futura Passivi, ut ἐστάθησαν, διαλυθήσονται, cf. σταθεὶς, Conjunctivus, ut τελέσῃ; maxime omnia, quorum stirps in fine ε̄ habet, ut οἰκήσοισι, φίλημι, φιλήσει, quo pertinere etiam βεβλήμεναι Alc. 7, ex Homerico βλεῖο, Epicharmeo βλείης intelligitur.

3) Pauca sunt, quae contra has regulas pugnare videantur. Ita a κτάομαι, χράομαι derivantur κτῆμα 2166, 20, κτῆσις Cum. 41, χρῆμα 2166, 15, χρηματισμὸς Lamps. 30; at in his stirpibus etiam apud Dores η̄ regnat et inde apud Boeotos ε̄ι, vid. Boeckh. C. I. p. 721 et infra §. 39, 2, et antiquitus in radicibus ε̄ fuisse, docent χρέος, χρεία, κτέαρ, unde etiam χρὴ Alc. 49 etc. — Deinde recte se habent πλήρης S. 6, πλήθω S. 3, si conferamus πλέος et Latina plenus, implere; nec minus in Doricis titulis plerumque πλῆθος legitur, in Boeotico 1569, a. III. πλεῖθος. Contra πλᾶθος est in Cum. 41, ut in Cretico C. I. nr. 3048, quod excusationem habet comparato πίμπλαμαι. Eadem vocalis ambiguitas in nonnullis verbis derivatis reperitur. Ut pro vulgari ὁράω Iones habent ὁρέω et inde Aeoles ὄρημι, ita e duplici forma πτοέω et πτοάω Aeoles hanc praetulerunt, unde ἐπτόασεν S. 2, deinde a ποτάομαι est ἐκπεποταμένα S. 69, a ποτέομαι autem ποτέονται Alc. 35, πότῃ pro πότησαι S. 20, ποτήμενα Theocr. 29, 30.; denique non audemus tentare ἐξεπόνασαν S. 49, ἐξεπόνασε Theocr. 29, 24 (quanquam hic sex Gaisfordi codices ἐξεπόνησε vel ἐξεποίησε habent), ut idem in Doricis Theocriti, 7, 51 et 15, 80

legitur, a *πονάω* pro *πονέω* [2]. Contra errorem grammaticorum agnoscimus, qui *νόαμα* Aeolicum vocant [3], quum ubique *νοήμα* a *νοέω* scriptum legatur, Sapph. 110 ex antiquo papyro, Alc. 60. 69, S. 114.

Interdum Aeoles et Dores ᾱ pro Attico ε̄ habent, quod ex Ionico η̄ natum est. Ita *νᾶος* (vid. §. 23, 4) Aeolicum est pro Attico *νεὸς*, Ionico *νηὸς*, ubi ᾱ antiquitus fuisse et Latinum n a v i s et ipsa Graeca *ναύτης*, *ναῦφι* etc. docent. Non aliter pro Ionico *κλῃΐς*, Attico *κλεΐς* vel *κλεὶς* Aeolicum erat *κλᾶϊς*. vid. Et. Sorb. ap. Koen. ad Greg. p. 584 et Hesych. *κλᾶδες ζυγὰ· Αἰολεῖς*, leg. *κλᾳ̃δες* vel *κλάϊδες*, cf. Lat. c l a v i s. Inde, metro quoque suadente, apud Sapph. 77 N. P. *Κλεΐς* in *Κλᾶϊς* mutatum est. —

Aperta librariorum peccata, dudum ab aliis correcta, enumerare piget.

4) Saepe tamen in ipsis dialectis Ionica et Attica non apparet, η̄ ex ᾱ natum esse, quanquam reliquae dialecti et Latina quoque lingua magno consensu ᾱ tuentur. Eo pertinent feminina abstracta in *τας* pro *της* ut *σεμνότας* Cum. 26, cf. Lat. v e n u s t a s, substantiva in *αξ* pro *ηξ* gen. *ηκος*, ut *ὄρπαξ* Sapph. 55. 67 [4], Feminina in *ανα* pro *ηνη*, ut *σελάνα*, *Κυλλάνα* A. 2, *Ἀθᾶναι* Et. G. 12, 47 et inde *Ἀθανάα* A. 3, Th. 28, 1, adverbia in *δαν* pro *δην*, ut *κλέβδαν*, *σύδαν* Apoll. de adv. 570, 17. Accedunt sin-

---

2) Ita pro vulgari *ἐλεέω* Aeoles et Iones *ἐλεάω* habuisse referuntur in Ann. Ox. IV, 420, 5. *κατὰ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνας ἐλεῶ ἐλεᾶς ἐστιν, ὥσπερ βοῶ βοᾶς, ἀλλ' οὐ κατὰ κοινοὺς Ἀττικοὺς, ἐλεῶ ἐλεεῖς ἐστίν.*

3) J. Gr. 244, a, Greg. C. 613, Meerm. 661. *ἀντὶ δὲ τοῦ η̄ — τὸ ᾱ κοινῶς τοῖς Δωριεῦσιν — Ἑκάβην Ἑκάβαν — νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς*, ubi ultimum exemplum aeque ineptum, quum Lesbiacum sit *αὔως*.

4) Huc facit Herodianus ap. Eust. 287, 19, qui nomina declinationis tertiae apud Dores et Aeoles η̄ non mutare in ᾱ docet, nisi barytona sint, de qua regula accuratius videbimus, quum de Dorica dialecto disputabimus.

gula nonnulla, quorum quae in Aeolicae dialecti fontibus reperiuntur, ita enumerabimus, ut locos, ubi in poëtarum reliquiis vel titulis leguntur, iis tantum adjiciamus, quae e Dorica dialecto nondum sunt certissima et notissima. Sunt vero haec:.

ἀέλιος et ἅλιος, ἀλακάτα pro ἠλακάτη Theocr. 28, ἀΐων S. 29, ἀμέρα, Ἄφαιστος S. 35, cf. Et. G. 252, 16 et Reg. Ms. ap. Larch. ad Et. Or. 69, 5, unde et hoc et Et. M. 440, 27 emendanda sunt, ἄχει pro ἠχεῖ A. 31, δᾶμος, ἐξαπίνας A. 19, κᾶδος, κάρυξ, κνᾶμις A. 7, Λαμψάκανοι Lamps., Λάτω, Μαθύμνα in nummis ap. *Mionn. Suppl. VI. p.* 55, μᾶλον (cf. Varro de L. L. V. §. 102 »malum, quod Graeci Aeolis dicunt μᾶλον«), μὰν adv., μάτηρ, μαχάνα, Μίλλατος pro Μίλητος Greg. Cor. 597, Choer. Ox. II, 239, 30, Theocr. 28, 21, μνάσασθαι et derivv., νᾶσος, τὸ πᾶρος pro πῆρος Alc. 78 ex Herodiani testimonio π. μ. λ. 35, 32, πᾶχυς, σίδαρος Et. M. 712, 27, Τᾶμνος, oppidum Aeolicum Temnus in nummis ap. *Mionn. Suppl. VI. p. 41*, ψάφισμα et φᾶφαξ J. Gr. 245, b, Greg. C. 623, Meerm. 664.

Contra η̄ manet in nominibus tertiae declinationis in ¯ηρ et ¯ης exeuntibus, quae η̄ in genitivo servant, eorumque derivatis, ut κράτηρ, σωτηρία, μάσλης S. 34, Κρῆσσαι S. 76; deinde in compositis, ubi η̄ est pro ō, ut βαλανηφάγοι A. 71; tum in verborum flexione, si η̄ stirpi additur, ut γεγένησθαι A. 49, γενήθην Cum. 11, quo pertinent etiam, syncope accedente, βέβλημαι (vid. nr. 3), κέκλημαι, ἐκκλησία; denique in his singulis:

ἀήδων, ἄνητον A. 29, S. 67, βλῆχρος A. 8, δὴ, ἦ in ἦρα A. 73, S. 52, quod Apoll. de conj. 490 et Scholl. Dion. 968 male pro vulgato ἆρα esse dicunt, et ἤδη; ἥκω in ἀνηκόντων Cum. 22, θρῆνος, καρχήσια S. 46, Λήδα, μὴ, στῆθος S. 2 v. 6, 53, A. 29, 68.

5) In paucis quibusdam aliqua dubitatio est, utrum ᾱ an η̄ antiquorum Aeolum fuerit. Primum teste grammatico in Ann. Ox. III, 237, 26. μεταγενέστεροι Αἰολεῖς ἐτρε-

ψαν Ζανὸς καὶ Ζάν, unde antiquiores Ζῆνος dixisse colligitur, quod ubique apud Pindarum scribitur; at Ζανὸς legitur etiam in Doricis titulis, ut in Cretico nr. 2555, Δάν Boeoticum erat, vid. §. 37, 1, et ᾱ omnino antiquum esse videtur, si Latina Deorum nomina Janus et Diana recte cum Ζην-ὸς comparantur (vid. M. Schmidt in Jahn. Ann. Phill. 1831 T. XII. p. 333). — Deinde vulgaris Dorismus ῆ servat in Ἥβα (ut Ἥβας γάμος Epicharmi), ἔφηβος, ut in testamento Epictetae C. I. nr. 2448; reconditioris Dorismi est Ἄβα, vid. Boeckh. ad C. I. nr. 2138; cum hoc faciunt Aeoles, quum Ἄβα legatur Alc. 90, ἐφάβων Cum. 46, 50. — Aeolicum et Doricum dicitur μάν pro μῆν, mensis ab Herodiano ap. Eust. 287, 24, nisi forte hoc est additamentum Eustathii; errare enim grammaticum, quicunque is est, et Aeolici tituli docent, in quibus ῆ servatum est, Lesb. 2166, 34 et Cum. 54, et Dorici, ut tabulae Heracleenses, accedente etiam Boeotico μεινὸς nr. 1569, a. III, et Latino mensis. — In poëtarum reliquiis praeter apertissima nonnulla peccata ab aliis correcta, nos πλάσιον pro πλήσιον Sapph. 2, 30 restituimus, quia et Dores πλάτιον dicebant (Epich. Ὀδ. Αὐτ. fr. 2 Crus., Theocr. V, 28, Greg. C. 267), et cognata πέλας, πελάζω antiquum ᾰ prae se ferunt. Contra pro ζάδηλος Alc. 10, quod est pro διάδηλος, lacer, non ausi sumus ζάδαλος, a Schneidewino propositum, recipere, quanquam δαλέομαι et in foedere Eleorum C. I. nr. 11 et apud Theocritum (15, 48 et 22, 127) legitur; nam et apud Eleos (vid. §. 52) et apud Theocritum ᾱ pro ῆ in multis reperitur, quae apud Aeoles ῆ servarunt non minus quam in vulgari Dorismo; accedit, quod ipse Theocritus δηλέομαι habet 24, 83 et Latinum delere, nisi male cognatum habetur, ῆ antiquum esse indicat. — Theocrito ἅμισυ 29, 5 et ἐπάβολος 28, 2 non ausi sumus contra bonorum librorum auctoritatem abjudicare, quanquam ᾱ in his non credimus antiquorum Aeolum fuisse, cf. §. 15, 2. 3. Hoc confirmatur etiam Hesychii glossa ἐπάβολος, ἐπιτυχών.

§. 14.

De η̄ et ω̄ pro ει̅ et ου̅.

1) Saepe antiqui grammatici ει̅ apud Aeoles in η̄ mutari tradunt. Et certissima quidem haec mutatio est in infinitivis verborum, quae conjugationem in ω̄ sequuntur. Praeter grammaticorum [1]) enim testimonia tituli haec exempla habent: Lesb. 2166, 20 *συμφέρην*, 38 fortasse *ὀείγην* vid. §. 20. not. 8. 39 (*συνέλ*)*θην*, Cum. 17. 28 *ἀρκέην*, *συνέχην*, tantum Lamps. 28 *ὑπάρχειν*; in libris servata sunt Alc. 45 et Sapph. 26 *εἴπην*, S. 1, 19 *ἄγην*, 2, 15 *ἐπιδεύσην*, 18 *κρέκην*, 20 *φροντίσδην*, unde vulgares formae, quae passim leguntur, haud cunctanter propellendae sunt.

Non minus verum habemus *χὴρ*, quod a Choerobosco [2]) Aeolicum dicitur pro *χεὶρ*, quanquam genitivum *χέῤῥος* sonasse supra vidimus (§. 8, 8). Quum enim duplicatio liquidae, quae ejecta aliqua consonante nata videtur, in fine vocis locum habere non posset, Aeoles eam brevis vocalis productionem adhibebant, quae apud Doriensium partem in usu est, *χὴρ* dicentium. Neque multum diversa est infinitivorum ratio. Nam uti *θεῖναι* e *θέμεναι* (*θέμναι*) natum est ejecto μ̄ et vocali inde producta (vid. diss. nostr. de conj. in μι̅ p. 11), ita e *λεγέμεναι* facta sunt *λεγεμναι*, *λεγειναι*, quae non reperiuntur, denique *λέγειν*, ultimo αι̅ abjecto. Jam vero Doriensium pars et Aeoles etiam hic ε̄ productione illa

---

1) J. Gr. 244, a., Meerm. 660, Greg. C. 587, Aeoles η̄ pro ει̅ habuisse docentes exempla adhibent infinitivos Aorist. II. *ἐλθῆν*, *λαβῆν* etc.; item J. Gr. 236, a, Leid. 637 (corr. Aug. 670, Vatic. 689), qui *Κυθέρηα* pro *Κυθέρεια* addunt. — Tzetz. ad Hesiod. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l. *πᾶν ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ η̄* Aeolice scribi tradunt. — Et. M. 342, 22. *τὸ δὲ λέγειν καὶ φέρειν οἱ Αἰολεῖς λέγην καὶ φέρην διὰ τοῦ η̄.*

2) Choer. Ox. II. 274, 3. *χεὶρ, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς ἦρ* (leg. *χὴρ*) *φασὶν τρέποντες τὴν ει̅ εἰς τὸ η̄.*

suppletoria potius in ῆ mutabant, nec poterant Aeoles duplicationem suam in syllaba finali adhibere.

2) Apud eosdem Doriensium praeterea η̄ pro vulgari εῑ saepe ex εε contractione natum est, ut ἀγῆται pro ἡγεῖται. Apud Aeoles paucissima talis contractionis exempla, quia diversam verborum vulgo contractorum rationem habent, quare omnes contractorum verborum formas, in quibus η pro εῑ positum videtur, hic omittimus. Non aliena tamen sunt ἦπον pro εἶπον, quod Priscianus [3]) Aeolicum dicit, et ἦχες pro εἶχες, quod ex uno libro restituimus Sapph. 26 (e conjectura ibidem ἦχεν scribentes), quum etiam Dores ἦχον et ἦλκον dicerent (Et. M. 419, 40); quippe haec contractione ex ἔειπον, ἔεχον nata sunt. — Etiam τρῆς, quod Aeolicum dicitur pro τρεῖς [4]), e τρέες contractum videtur, si comparamus Sanscritum trajas.

Denique κῆνος Aeolicum est pro κεῖνος testibus grammaticis (Apoll. de pron. 73. 75, Ann. Ox. I, 223, 30) et libris apud Sapph. 2. 46, Alc. 66, nec minus κῆ pro ἐκεῖ [5]); latet tamen antiquior forma.

3) Minus recte in aliis Aeolicis ῆ pro εῑ esse dicitur, quum potius ῃ̄ pro εῑ positum sit, inde iota subscripto omisso η̄ nascatur. Eo pertinent dativi Δημοσθένῃ apud Priscianum [3]), Διννομένη Alc. 43. 73, Ἄρη Alc. 7, qui η̄, quod in nominativo est, servarunt, cf. §. 21, 5; neque minus η̄ interdum servatum est in nominum, quae in ης̄ exeunt, derivatis. Nam ut pro ἐπιμέλεια ab ἐπιμελής in Lesb. 2189 legitur ἐπιμελήϊα, quod rectius

3) Prisc. I. p. 50. »Illi enim (Aeoles) Δημοσθένῃ pro Δημοσθένει et ἦπον pro εἶπον.«

4) Choer. Ox. II, 267, 10. οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ η̄ γράφουσιν αὐτὸ τρῆς, ἔθος ἔχοντες τὴν εῑ δίφθογγον εἰς η̄ τρέπειν.

5) Theogn. Ox. II, 155, 17. τὰ εἰς η̄ λήγοντα ἐπιῤῥήματα διὰ τοῦ η̄ γράφονται· οἷον μὴ, νὴ, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς, ὃ καὶ δασύνεται· κὴ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ τροπῇ τῆς εῑ διφθόγγου εἰς ην̄ (leg. η̄) Αἰολικῶς.

fortasse ἐπιμέλῃα scribitur (vid. §. 18), ita Κυπρογένηα pro Κυπρογένεια a Κυπρογενὴς legitur Alc. 51 et probabili conjectura e Κυπρογεννα restitutum est Sapph. 22. Denique apertissime haec ratio valet in βαλανῆον Cum. 40 pro βαλανεῖον, βαλανήϊον a βαλανεὺς, cum quo comparanda sunt σμαραγῆον ibidem dubiae significationis, βασιλῆον et κοιρανῆον in Melinnus carmine v. 7, neque abhorreret πρυτανήα pro πρυτανηΐα, quod Boeckhius scripsit Lesb. 2189. — De iota subscripto interdum omisso vid. §. 15, 9.

Interdum η̃, quod pro ει̃ positum videtur, potius in antiquioris ι̃ locum successit, ut in Κυθέρηα [1]), vid. §. 15, 2.

4) Grammatici [6]) tradunt, etiam in 2 pers. sing. Aeoles, ει̃ in η̃ mutato, λέγης dixisse pro λέγεις et similia, et reperitur haec forma interdum in libris, Alc. 43 πώνης, Theocr. 29, 4 ἐθέλησθα, Melinn. 3 ναίης. Similem mutationem in tertia persona, quae ex arctissima utriusque formae cognatione colligitur, non minus libri raro offerunt, ἀδικήη S. 1 v. 20, φεύγη v. 21 apud Vossium, καταχέη A. 31 in Demetrii ed. Ald. At contra grammaticorum, adeo ipsius Apollonii auctoritatem, Aeoles in his formis non discrepasse a vulgari usu, contendere audemus. Non multum quidem fidei habere licet libris, qui praeter pauca illa semper ει̃ servant, neque titulo Lampsaceno, ubi l. 33 legitur ἀποδώσει et ἀξιάσει, quia in eodem vulgare ὑπάρχειν pro Aeolico ὑπάρχην scriptum est. At quum λέγης etiam Doribus a Choerobosco adscribatur, in purioribus Doricae dialecti fontibus nullum

---

6) Choerob. Bekk. 1282 de 2 sing. praes.: οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰολεῖς τρέπουσι τὴν ει̃ δίφθογγον εἰς η̃, οἷον λέγης. (Ann. Ox. IV, 171, 19 idem brevius). Idem indicat Apoll. de synt. p. 92, ubi contra Apionem docet, Alcaei μέδεις esse participium, οὐκ ἐν ῥημάτων συντάξει positum (vid. §. 26. not. 1): κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε̃ (leg. ει̃) κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρὰ Αἰολεῦσι.

hujus mutationis exemplum reperitur, et tabulae Heracleenses, ceterum η̄ in multis pro vulgari ει̅ praebentes, δώσει et similia multa habent. Deinde Boeotica dialectus, quae η̄ in ει̅ et ει̅ in ῑ mutat, sed servat vulgare ει̅, ubi severior Dorismus η̄ habet ut εἶμεν, Χειρίας propter Dorica ἦμεν, χὴρ (vid. §. 39, 2), in his formis ῑ offert, ut λέγις, ἔχι pro λέγεις, ἔχει (§. 40, 3). Colligitur inde, etiam severiorem Dorismum ει̅ in his servasse, nec minus Aeoles, quorum η̄ apud Boeotos nunquam non transit in ει̅. — Denique λέγεις et λέγει e λέγεσι et λέγετι orta sunt iota transposito (vid. diss. nostr. de conj. in μι §. 6, Bopp *Vergl. Gr.* p. 645 seqq., Pott *Et. Forsch.* I. p. 21), unde ῑ vix in ulla dialecto omitti posse videtur. Jam vero, unde hic grammaticorum error manaverit, indicium quoddam ipse Choeroboscus praebet, de tertia persona tacens, secundae praeterea Doricam formam λέγες commemorans. Quum enim in antiquissimis libris ε̄ pro η̄ et ει̅ scriptum esset, grammatici, qui Aeolicorum poëtarum carmina recensebant, non minus saepe dubii haerebant, quam qui Homerum et Pindarum, dubia judicabant ex analogiis. Erant autem sat multae analogiae, unde Aeoles et Dores λέγης pro λέγεις dixisse colligi posse videretur. Num pro λέγειν Doricum et Aeolicum est λέγην, Doricum praeterea λέγεν, pro χαρίεις Doricum et χαρίης et χαρίες, unde quum pro λέγεις Dores etiam λέγες dicerent, non minus λέγης Doricum et Aeolicum videri poterat. Tertiam personam illae analogiae non tangebant.

Minore etiam jure grammatici hanc mutationem Aeolicam agnoscunt in παρηὰ pro παρειά, quum Lesbiacum potius sit παραύα (§. 5, 5), et ὄνηαρ pro ὄνειαρ, quae Boeotica videntur e παραιὰ, ὄναιαρ nata, vid. §. 40. not. 5, deinde in πλήων pro πλείων (quocum παρηὰ comparatur in Et. M. 653, 33 et Gud. 453, 13), quod, quum vulgatissimum apud grammaticos sit exemplum ει̅ Dorice in η̄ mutati, tamen non videtur vere Doricum esse neque Aeolicum, quum πλεῖστος legatur in Lesb. 2166 (cf.

Boeot. πλίονα C. I. nr. 1569, a); denique ἀηδὼν ab ἀείδω Aeolica hac mutatione derivatur Et. M. 23, 38, Gud. 11, 25 et 12, 10, Theogn. Ox. II, 32, 18.

5) Quum igitur η̄ pro vulgari ει̅ non videatur apud Aeoles fuisse, nisi productione suppletoria quadam vel contractione natum, easdem leges sequitur ω̄ pro vulgari ο̅υ̅ positum. Et primum quidem ω̄ ex ο̅ο̅ contractum est in genitivo sing. decl. I. ἀνθρώπω pro ἀνθρώπου (§. 20), quum antiquissima forma esset ἀνθρώποο (vid. Buttm. *Ausf. Gr.* §. 35. *Anm.* 6), nec minus in αἴδως pro αἰδοῦς ex αἴδοος et similibus (§. 21, 7), et traditur Alcaeus ο̅ο̅ in ω̄ contrahere. vid. §. 17. Deinde ω̄ pro vulgari ο̅υ̅ ex ο̅ε̅ contractum est in craseos exemplis nonnullis, τῶμον, τῶ̄πος, ὦξ pro τὸ ἐμὸν, τὸ ἔπος, ὁ ἐξ. vid. §. 17. Contracta conjugatio ubi ω̄ pro ο̅υ̅ habere videtur, aliam rationem sequitur.

Deinde ω̄ pro ο̅υ̅ suppletoria quadam productione ex ŏ natum est in δίδων Theocr. 29, 9 pro διδοῦναι, quod apud Homerum est, e διδόμεναι, διδομναι, cf. nr. 1. — In aliis antiquiore forma latente similem originem suspicari licet, ut ὦν pro οὖν Aeolicum dicitur ab Apollonio de conj. 495, 7; deinde ὤρανος pro οὐρανὸς apud Alcaeum erat [7]) et legitur etiamnunc Alc. 9, Sapph. 1, 11; non minus κῶρος pro κοῦρος Aeolicum dicitur ab Eustath. 1539, 49, quanquam nunc non legitur nisi κόρα correpta vocali; flumen prope Coroneam Κουράλιος ab Alcaeo fr. 3 Κωράλιος vocabatur teste Strabone IX, 411, quanquam ne ipsis quidem Boeotis, aeque ο̅υ̅ in ω̄ mutantibus, aliter audiebat; denique apud Alcaeum fr. 74 non male fortasse corruptum ὠαϛ in ὤρεος corrigitur, nec ferri posse videtur Ionicum οὔρεσι S. 44, 7, si recte illi versus Sapphoni tribuuntur. — Jam vero longam voca-

7) Herod. π. μ. λ. 7, 25. Ἀλκαῖος δὲ εἰς ω̄ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ὠρανὸς λέγων κατὰ τροπὴν τῆς ο̄ῡ διφθόγγου εἰς τὴν ω̄ καὶ ἄνευ τοῦ ῡ ὀρανὸς, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον λελύσθαι καὶ Σαπφώ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυσπάχεα, leg. ὀρανῶ.

lem vel diphthongum productione suppletoria ortas esse, indicant etiam formae, quae correptas vocales habent, ipsis Aeolibus usitatae, ὄρανος, κόρα, ὄρος. cf. §. 16. — Quaesiverit aliquis, cur noluerint Aeoles liquida duplicata ὄῤῥανος etc. proferre, cui quid respondeamus, certi nihil habemus, quum duplicatio post ŏ admittatur in nonnullis (§. 8, 10); comparandum tamen est, quod non minus diphthongum ᾱῐ interdum maluerunt, quam duplicatam liquidam (§. 8, 5).

Alia, in quibus ῶ pro ŏῦ Aeolicum dicitur a grammaticis, ut βωλὰ, Μῶσα, ἀνθρώπως, certissime sunt Boeotica, vid. §. 42; nec Lesbiacum credimus esse, quod Priscianus V. p. 264 Doricum et Aeolicum appellat, βῶς pro βοῦς.

§. 15.

De aliis longarum vocalium et diphthongorum mutationibus.

1) Longum ᾱ pro ῶ apud Aeoles Asianos non minus quam apud Dores reperitur, ubi contractio facta est ex ᾱŏ vel ᾱῶ. vid. §. 17. Non recte eodem retuleris verborum in ᾱω formas nonnullas, ut ἀσάμενοι pro ἀσώμενοι. vid. §. 26. — Quae praeterea in Dorica dialecto ᾱ pro vulgari ῶ habent, πρᾶτος et θεαρὸς, apud Aeoles ῶ servare videntur, quum πρῶτος legatur in titulis Lesbiis 2186. 2189 et Alc. 54, πρώτιστα Alc. 7, θεωρία Lesb. 2167, ἐπιτεθεωρήκην Cum. 18, contra πρᾶτος tantum Theocr. 29, 18. Singulare est ἀξιάσει pro ἀξιώσει in Lamps. 33; num forte alia verbi forma ἀξιάω a substantivo ἀξία derivata est?

2) Grammatici [1]) referunt, Aeoles ῑ mutasse in ῆ,

1) Choerob. Bekk. 1193. πόλησς κατ' Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ῑ εἰς τὸ ῆ ὡς ἐπὶ τοῦ ψιμύθιον ψημύθιον καὶ ἀκτῖνες ἀκτῆνες. Scholl. Il. φ, 516. πόλησς Αἰολικῶς ὡς ἀκτίνας καὶ ψιμύθιον. Iisdem exemplis

certiora, ut videtur, exempla afferunt, ἀκτῆνες et ψημύθιον pro ἀκτῖνες, ψιμύθιον, unde solito more alia, non vere Aeolica explicantur. His addere licet Κυθέρηα pro Κυθέρεια, quod S. 43 e bono libro legitur et a grammaticis (§. 14. not. 1) ει Aeolice in η mutati exemplum affertur; nam si comparamus duplices formas Κυθέρεια et Κύθειρα, εὐπατέρεια et ἀντιάνειρα, χερείων et χείρων, additis, quae de femininorum et comparativorum horum origine monuimus (§. 8, 5), antiquiores formas fuisse apparet Κυθέρια, εὐπατέρια, χερίων. Deinde eandem mutationem agnoscere oportet in Ὑῤῥάδηῳ, quod e conjectura repositum est Alc. 73, quum plurimi testes Aeolicum patronymicum Ὑῤῥάδιος tradant, vid. §. 30; nec minus η est pro ι in πεμπεβόηα, quod e libris pro -βοεια legitur Sapph. 49, quia apud Aeoles adjectiva, materiem significantia, in ιος exeunt, ut χρύσιος, vid. §. 10, 4. — Aeolibus non proprium est ἥκω e radice ἱκ in ἀνηκόντων Cum. 22, unde vera videtur antiqua lectio ἥκει Sapph. 2 v. 8 et ἥξω S. 59, quod sine libris mutarunt; neque magis ἐπήβολος pro ἐπίβολος, quod pars librorum praebet apud Theocr. 28, 2, reliquis ἐπάβολος vix Aeolicum tuentibus.

Jam vero in his omnibus, si unum excipias ἀκτῆνες, cujus obscurior ratio, η positum est pro correpto iota, neque minus in Homericis formis, quae Aeolica hac mutatione explicantur. Videtur autem in omnibus, praeter ἥκω, brevis vocalis metri causa produci, quanquam in iis vocibus, quae multas breves syllabas ab origine habebant, productio etiam in prosam orationem et quotidianum sermonem transire poterat. Rem non una de causa miram nunc non licet accuratius tractare.

---

utuntur Choer. Ox. II, 241, 7 et Et. M. 603, 54. (cf. Scholl. Od. π, 317) ad νηλητεῖς explicandum; deinde de ψημύθιον Aeolico Ann. Ox. I, 319, 21. Inde corrigere oportet Et. M. 123, 25, ubi κηκίω e κικίω natum dicitur, ut ψιμύθιον ψημύθιον τροπῇ Ἰωνικῇ, leg. Αἰολικῇ. Similiter κοίμησον pro κοίμισον Aeolicum audit Scholl. A. Il. π, 524.

De ῃ Aeolice, ut dicunt, in ῑ mutato vid. §. 39, 2.

3) Pro vulgari η, Dòrico ᾱ, Aeoles interdum diphthongum ᾱῑ habuisse referuntur. Certiora exempla [2]) θναίσκω et μιμναίσκω conspirant cum antiqua scriptura θνῄσκω, quae a grammaticorum parte [2]) defendebatur et etiamnunc in codicibus reperitur. vid. Bast. ad Greg. p. 719. Inde verum vidisse videntur antiqui grammatici, qui haec e θνηΐσκω, μιμνηΐσκω orta putabant. Neque aliam rationem habet μαχαίτας pro μαχήτης Alc. 9, quod e μαχαΐτας ortum esse intelligitur comparatis ὁπλίτης, ὁδίτης vel ὁδοίτης. Contra quod Αἰσίοδος et αἰμίονος auctoritate, ut videtur, non contemnenda [2]) Aeolica dicuntur pro Ἡσίοδος, ἡμίονος, satis mirum est, praesertim si cum hoc compares Latinum semis, neque tamen nunc audemus grammatici commentum agnoscere. Neque omnem fidem Tzetzae [3]) denegare audemus, μαῖνις Aeolicum esse tradenti pro μῆνις, et παίτρα pro πάτρα, quum diphthongus explicationem admittat, si comparantur Sanscr. manjus, et Lat. patria, unde illa simili ratione nasci poterant atque μάκαιρα e μακαρια (§. 8, 5); levissimam tamen omnino Tzetzae auctoritatem in Epexegesi de Aeolica dialecto disserentis multa arguunt et in hac ipsa re tertium, quod affert similis mutationis exemplum, αῖ pro

---

2) Et. M. 272, 15. Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μιμναίσκω διὰ τῆς ᾱῑ διφθόγγου λέγουσιν, cf. Scholl. A. Il. λ, 799, Ann. Ox. I, 197. — Et. M. 452, 35. οἱ δὲ λέγουσι σὺν τῷ ῑ (θνῄσκω et μνῄσκω) ὅτι οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσι διὰ τῆς ᾱῑ διφθόγγου, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσίοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὸ ῑ, ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ῑ, ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω, ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ισκω γίνεται ἡ παραγωγὴ θνηΐσκω καὶ μνηΐσκω etc. — De Αἰσίοδος cf. Et. Gud. 249, 49. Ἡσίοδος Αἰολικῶς ὁ τὴν αἰσίαν ὅδον πορευόμενος.

3) Tzetz. Epex. Il. 50, 1. μῆνιν Ἀττικῆς ἐστι διαλέκτου, μίνια (leg. μήνια) Ἰωνικῆς, μήνιδα κοινῆς, μᾶνιν Δωρικῆς, μαῖνιν Αἰολικῆς. — Id. 85, 4. πόλις κοινὸν, πατρὶς Ἀττικὸν, πάτρα Δωρικὸν, πάτρη Ἰωνικὸν, ὥς φασὶν ἄλλοι, παίτρα δὲ Αἰολικόν. Id. p. 63. ῆτε Atticum dicit, ᾶ Doricum, αῖ Aeolicum.

η̄. Errorem grammatici alius, Ὀρέσταις Aeolicum dicentis, supra significavimus §. 10 not. 3, neque minus γέλαιμι et similia, in quibus diphthongus aeque pro η̄ posita esset, non esse Aeolica demonstrare studebimus §. 26, 4. Interdum ᾱῑ pro η̄, ᾱ etiam in libros male irrepsit, ut Alc. 33 κακκεφαλαῖς, Sapph. II, 3 φωνούσαις; neque in Lampsaceno l. 27 diphthongus in genitivo tolerari potest in τᾶς δὲ ἀναγγελίαις, pro quo alia apographa habent ἀναγγελιλίαις, leg. ἀναγγελίας, quum λι repetitum lapicidae sphalmati debeatur. Male non minus apud Alc. 89 e codicis lectione τόμαις vulgo emendatur τομίαις, quum facilius justa forma τομίας pro ταμίας restituatur. Ceterum errores grammaticorum et librariorum inde orti sunt, quod, quum saepe apud Aeoles ᾱῑ pro vulgari η̄ vel ᾱ (vid. §. 10.) viderent, leges hujus mutationis ignorabant.

De ε̄ῑ pro η̄ in recentiore Aeolismo vid. §. 22, 6; de eadem mutatione Aeolibus pro Boeotis tributa §. 39. not. 3.

4) Longum ῑ et ε̄ῑ in nonnullis vocibus jam apud antiquiores Graecos permutantur, quo pertinet εἴκοσι, quod legitur etiam in Lesb. 2166 pro antiquiore Ϝίκατι; et duplex forma Ποσείδαν et Ποτίδαν (vid. §. 23). — In recentioribus titulis saepe, ut aetas fert, ε̄ῑ pro ῑ scribitur, τείμα, κατείρωσις, πολείταις etc.

5) Interdum, si qua fides est grammaticis, apud Aeoles ῡ erat pro ω̄ [4]). Exempla afferuntur χελύνη pro χελώνη e Sapphone, deinde τέκτυν pro τέκτων et alia for-

---

4) Et. Or. 28, 16. ἄμωμος — ἀμώμων καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ω̄ εἰς ῡ ἀμύμων — ὡς παρὰ Σαπφοῖ χελώνη χελύνη; eadem Sapphus nomine omisso Et. M. 87, 33, cf. 808, 26. χελύνη — λέγεται δὲ καὶ ἡ χελώνη· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν κιθάραν παρ' Αἰολεῦσι. — Arcad. de acc. p. 10. (cf. p. 93.) τὰ εἰς ῡν λήγοντα βαρύνεται ἐξαιρέτοις παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, Φόρκυν, Πόλτυν, Γόρτυν, τέκτυν pro τέκτων; Choer. Bekk. 1198. πάντα τὰ εἰς ῡν βαρύτονα, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκεται.

tasse in ων̄ vulgo exeuntia, quia saepe apud Aeoles terminatio υν̄ reperiri dicitur. In prima voce ῡ antiquum esse docet alia forma χέλυς Sapph. 63; in τέκτῡν haec mutatio e frequentiore correpti ῠ in ῡ orta videtur, quum consentaneum sit, genitivum sonare τέκτῠνος, unde τέκτυνες rescripsimus Sapph. 44.

6) Pro ῠ Aeoles οῐ habere traduntur in χροισὸς pro χρυσὸς [5]; cujus mutationis quum nullum praeterea vestigium reperiatur, sed ubique in libris et titulis ῠ in hac voce legatur (cf. §. 12, 4), levi auctoritati vix quidquam dandum est.

7) Verius videtur, quod Aeoles φυίω et ἀλυίω pro φύω et ἀλύω habuisse referuntur in Et. M. 254, 14; nam apud Alc. 68 metrum in φύει primam longam postulat, unde recte Seidlerus p. 218 φυίει restitui jubet; neque obest ἐφύοντο Sapph. 29, quia facile ῐ ante vocalem ejici poterat, vid. §. 16.

8) Diphthongus ᾰῐ pro ε̄ῐ semper est in particula αἰ, ut Lesb. 2166, 22. 29. 32 et saepe apud poëtas, item αἶθε S. 8. Inde corrigenda Alc. 49. 62. De κταίνω pro κτείνω, quo Alcaeus usus dicitur, vid. §. 8. not. 8. — Saepissime grammatici [6]) tradunt, diphthongum ε̄ῐ apud

5) Tzetz. ad Hes. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. *Αἰολεῖς χροισὸν διὰ διφθόγγου γράφουσιν.*

6) Et. Gud. 33, 26, Et. Par. ap. Bast. ad Greg. 605, Ann. Ox. I, 29, 1. *κατὰ διάλεκτον Αἰολικὴν τὴν ε̄ῐ δίφθογγον εἰς ο̆ῐ τρέπουσιν· τὸ γὰρ ὄνειρον ὄνοιρον λέγουσι καὶ τὸ ἐπείγω ἐποίγω.* — At hoc grammaticis deberi, *οἴγω* ab *ἐπείγω* temere derivantibus, docet Choerob. Ox. II, 203, 16, ubi legas *ὁ γὰρ οἴγων* (pro *κατεπείγων*) *ὥς τι ἀνύσαι βουλόμενος κατεπείγει.* De *ὄνοιρος* praeterea J. Gr. 244, b et Greg. C. 605, Et. M. 660, 53, Choer. Ox. II, 245, 9, Ann. Ox. I, 335, 9 et II, 327, corr. III, 229, 3. Item Choerob. Bekk. 1294 (cf. eund. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) *οἶδα* explicat ε̄ῐ Aeolice in ο̆ῐ mutato, ut *ὄνοιρος*, neque aliter haec mutatio Aeolica (ε̄ῐ in ο̆ῐ, vel minus accurate ῐ in ο̆) adhibetur ad perfecta *οἶδα, πέποιθα* etc. apud Orion. 106, 6 et 124, 20, Et. G. 421, 2 et 423, 17, Ann. Ox. I, 68, 27 et 331, 32, IV, 173, 26 — 186, 27 — 191, 9 etc.

Aeoles in οῑ mutari, eamque mutationem suo more ad multa non Aeolica adhibent; exempla, quae vere Aeolica haberi possint, nulla habent praeter ὄνοιρος. Nam quae praeterea afferuntur, aut corrupta sunt [7]), aut propter futiles grammaticorum etymologias ficta.

Mero errore ōῡ in ῡ transire refertur apud Aeoles in Μῦσα, βυλή [8]); Boeotorum est, quod a Prisciano Aeolibus datur, ōῡ pro ῡ. vid §. 38, 5.

9) Iota subscriptum in dativis singularis ab Aeolibus omissum esse, grammatici [9]) tradunt, nec reperitur in titulis Lampsaceno et Cumaeo, ut Lamps. 31 ἐν ἐκκλησία, 20. 26 ὁ δᾶμος στεφάνοι — χρυσέω στεφάνω τῶ ἐννόμω, Cum. τύχα ἀγάθα, ἐν τῶ γυμνασίω, nisi quod in illo l. 16. 22 legitur ἐν τῷ ἄγωνι, quod lapicidae Lampsaceno deberi videtur. Contra in antiquiore Lesbiaco 2166 iota constanter servatur, ut l. 15 τᾷ ἐν τούτω τῷ ψαφίσματι; nam quod in conjunctivo non solum tituli Lamps. 35. 36 in ἀναγραφῆ et ἀνατεθῆ atque Cumaeus l. 30 in συντελέη iota omittunt, sed etiam Lesbius 2166, 31 in ἐνδεύη, alienum est, quia conjunctivus etiam in multis Doricis titulis iota

---

7) Choer. Ox. II, 209, 32. εἴρω· σημαίνει δὲ τὸ συμπλέκω, διὰ τῆς ει διφθόγγου — ὅτι οἱ Αἰολεῖς οἴρατο λέγουσιν· ἐστὶ δὲ ἔῤῥω, ἐρῶ, εἶρα, ἔῤῥον τὸ προστακτικόν· ἔθος γὰρ ἔχουσι τὸ ε τρέπειν· οἷον ὄνειρος ὄνοιρος. Si quid video, corrigendum est ὀῤῥάτω, haud dubie ex Aeolico poëta; imperativi enim formam esse satis patet, quam ita grammaticus derivat, ut ab Aeolico praesenti ἔῤῥω pro εἴρω imperativum Aor. I. ἔῤῥον pro εἶρον, et inde nova mutatione ὄῤῥον, ὀῤῥάτω fieri dicat. cf. §. 12, 5. Hinc συνόῤῥαισ' pro συνέῤῥαισ' scribere ausi sumus apud Sapph. 67.

8) Clem. Alex. Protr. p. 19. D. μούσας καλεῖ μύσας κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων. — Lactant. I, 6, 7. »consilium non βουλὴν sed βυλὴν appellabant Aeolico genere sermonis.«

9) Choer. Bekk. 1187. (Greg. Cor. 606.) οἱ Αἰολεῖς ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι· τῷ Ὁμήρω γάρ φασιν καὶ τῷ σοφῶ χωρὶς τοῦ ι. Drac. Strat. 109, 13. πᾶσα γὰρ δοτικὴ ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τὸ ι ἔχει· Αἰολεῖς δὲ καὶ Βοιωτοὶ οὐχ ὑπέγραφον. cf. Porphyr. in Ann. Villois. II. p. 116.

caret. vid. Boeckh. ad C. I. nr. 1841. Contra constat sibi Cumaei dialectus, iota etiam in mediis vocibus omisso, ut l. 40 *βαλανῆον* pro *βαλανῇον*, *βαλανήϊον* et *σμαραγῆον* pro *σμαραγήϊον*. Libri in hac re nullam auctoritatem habent. Jam vero ex inscriptionibus certum videtur, grammaticos e recentiore Aeolismo hausisse, quae de iota omisso tradunt, paullo antiquiorem tenuisse iota. Unde poëtis ubique iota aut relinquendum aut restituendum non solum in dativis decl. I et II, sed etiam in dativo decl. III, ut *Ἄρῃ*, *Δινομένῃ* Alc. 7, 43, in *Κυπροδογένηα* Alc. 51, Sapph. 22 etc. vid. §. 14, 3.

§. 16.

De diphthongorum et longarum vocalium correptione.

1) Grammatici [1]) docent, diphthongum *ᾱῑ* saepe ante sequentem vocalem apud Aeoles *ῑ* abjicere; exempla afferunt *Ἄλκαος*, *ἄκμαος*, *ἄρχαος*, *Θήβαος*, *Ῥώμαος*, *πάλαος*, *βεβαώτερος*. Nunc haec in poëtis leguntur: *Ἀθανάα* Alc. 3, Theocr. 28, 1, *Φωκάας* S. 14, *Ὑμήναον* S. 44, *Νικιάας*, quod e libris restituimus Theocr. 28, 9, *μάομαι* S. 115; neque alienum est *ἄϊ* pro *αἰεί*. vid. §. 29, 4.

2) Neque minus aliae diphthongi *ῑ* abjiciunt, ut *ἀλάθεα* pro *ἀλήθεια* est Theocr. 29, 1, unde idem recte apud Alc. 47 scripserunt, deinde *Fάδεα* certa, ut videtur, conjectura Alcaeo fr. 31 restitutum est, et *πλέαις* e libris

---

1) J. Gr. 244, a, Greg. C. 596, Meerm. 661, Aug. 671, Vatic. 691. *τὸ ῑ τῆς ᾱῑ διφθόγγου ἀποβάλλει, ὅταν αὐτῷ μὴ* (male in J. Gr. et Meerm. *μὴ* omittitur) *ἐπιφέρηται σύμφωνον*, cujus regulae exempla alii alia, haec adjiciunt: *Ἀλκάος*, *ἀρχάος*, *Ῥωμάος*, *ἀκμάος*. — In Et. M. 66, 27 haec sunt exempla: *Θηβάος*, *ἀρχάος*, *Ἀλκάος*, apud Eust. 28, 32. *πάλαος*, *Ἄχαος*; Ann. Ox. I, 318, 10. *πάλαος*; ibid. I, 279, 28. *οἱ Αἰολεῖς βεβαώτερος λέγουσι διὰ τοῦ ῶ καὶ βιβαώτερος τὸ βεβαιότερος, ὥσπερ ἀφνειὸς ἀφνειότερος· ἀφνεὸς δὲ ἀφνεώτερος.* — Etiam *ἀλαὸς* ab *ἀλαιὸς* hac Aeolica mutatione derivatur Scholl. Il. *ν*, 10.

retinendum est A. 33 pro πλείαις. Hinc etiam ἔωθα Aeolicum dicitur pro εἴωθα [2]).

Aeque in optativo λαχόην iota ejecto Aeolicum traditur [3]), unde recte haec forma restituta est Sapph. 8; εὐνόα legitur Cum. 18. 43. 49; minus propria Aeolibus sunt ποῆς Theocr. 29, 21, πόας S. 76 (ποίας II, 14), ἐπτόασεν Sapph. 2, 6. Igitur pro ἐποίησαν S. 70, τοϊαύτα S. 57, quae diphthongum corripiunt, melius ἐπόησαν, τοαύτα scribuntur. — Ceterum non semper has diphthongos corripi et ratio evincit et docent exempla δικαίως Lamps. et Sapph. 26, μαιόμενος A. 17, αἴετος A. 19, φιλοκυμαῖος Cum. etc.

2) Simili ratione ῠ est abjectum in ἐπισκεάσαντα Cum. 42. Deinde etiam longae vocales interdum ante sequentem vocalem correptae reperiuntur; Alcaeus δέω pro δήω habebat fr. 95 e discrto testimonio ap. Et. M. 264, 14; deinde ζόης et ζοΐας leguntur apud Theocr. 29, 5. 20; denique non aliena sunt Ἀχίλλεα et similia (vid. §. 21, 6), Ἀχιλλέϊοι Theocr. 29, 34 pro antiquioribus formis Ἀχίλληα etc.

3) Interdum diphthongi et longae vocales etiam ante sequentem liquidam corripiuntur. Aeolibus proprium est ὄρανος pro οὐρανὸς vel Aeolico ὤρανος (§. 14, 5), quae correpta forma et Alcaeo tribuitur ab Herodiano (vid. l. l.) et metro certa est Alc. 27, Sapph. 13. Cum aliis dialectis commune habent κόρα A. 57, S. 43. 62 pro κούρα, quanquam κῶρος Aeolicum dicitur ab Eust. 1539, 49; deinde ἔταρος, quod Aeolicum dicitur ab Eust. 28, 32 et Greg. C. 609, quanquam ἐταίρα legitur Sapph. 64.

---

2) Et. M. 306, 49 (Gud. 174, 50) εἴωθα· καὶ συναρχομένως ἔωθα· αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν etc. — οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα ἔωθα λέγουσιν. Et. G. 174, 48. εἴωθα — διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀνεφάνη δὲ τὸ ε ἐν τῷ ἔθος καὶ ἔωθα, οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα ἔωθα λέγουσι, unde corrigendus est Choerob. Ox. II, 210, 27, qui bis εὔωθα habet.

3) Et. M. 558, 30. ἀποβολῇ Αἰολικῇ τοῦ ι λαχόην, corrupte Ann. Ox. IV, 204, 6.

82, *ἑτάρα* metro incerto minus certum est S. 53. Huc pertinent praeterea alia, quae, quum in antiquiore lingua longam vocalem vel diphthongum habeant, apud Aeoles ut vulgo syllabam corripiunt, ut *κᾰλος*, *μόνος* Sapph. 24, cf. *μοῦνος*; simillima est ea syllabarum correptio, quae alterius liquidae vel σ omissione efficitur, vid. §. 8, 11 et 9, 1.

Grammatici de dialectis Aeoles ŏ pro ῶ habuisse testantur [4]) in *ὄρα* et *ὀτειλή* pro *ὥρα* et *ὠτειλή*. Illud vix verum est, quum *ὥρα* metro confirmetur Alc. 31, Sapph. 24; fortasse *ὄρανος* restituendum est. Hoc, si quid veri inest, singulare est. Corruptiora aperte, quae iidem de ε pro η produnt. — De aliis correptionibus infra videbimus §. 20, 1; §. 21, 2. 8; §. 24, 7.

§. 17.

De contractione.

1) Contractionis exempla rara sunt, quia conjugatio vulgo contracta apud Aeoles aliam rationem sequitur contractionis expertem et tertia quoque declinatio eam fere ignorat, ut alia omittamus. Digna, quae notentur, sunt haec:

αο et αω semper in ᾱ coalescunt, ut apud Dores. Inde genitivi decl. I. sonant *Κρονίδα*, *τᾶν σπονδᾶν* ex antiquis *Κρονίδαο*, *τάων σπονδάων*, vid. §. 20, 3; deinde *Ποσείδαν* vel *Ποτίδαν* e *Ποσειδάων*, §. 23, 4; denique pertinet huc *ἆς* pro *ἕως*, quod legitur Theocr. 29, 20 et a nobis Sapph. 95 pro *ἆς* scriptum est, si comparamus Creticum *τάως* pro *τέως* apud Hesychium.

---

4) J. Gr. 244, b, Meerm. 662, Greg. C. 615. *ἀντὶ δὲ τοῦ ω̄ μεγάλου τὸ ō μικρόν· ὥρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή*. — J. Gr. 244, b, Greg. Cor. 613, Meerm. 661. *ἀντὶ δὲ τοῦ η̄ τὸ ε̄ — ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες* (add. J. Gr. *Ἀρήϊος Ἀρέϊος*) — *ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι*. Pro *Ἄρης* Aeolicum est *Ἄρευς*. vid. §. 22.

εα vulgata ratione in η conjungitur, ut ἦρ pro ἔαρ Alc. 37, S. 19, ἔση pro ἔσεαι Alc. 89 etc.

εε in η contrahitur Dorico more. vid. §. 14, 2.

εο a grammaticis apud Aeoles in ευ coalescere dicitur [1]; nunc (si excipias Theocritea σεῦ, ἐγένευ 29, 16. 17) nulla exempla leguntur praeter βέλευς Alc. 7, Θεύδαμος in nummo Cumaeo *Mionn. Suppl. VI. p.* 7 et contractorum verborum participia μοχθεῦντες Alc. 10, μαρτυρεῦντας A. 95, φιλεῦντα, καλεῦντος Theocr. 29, 18. 39, aliis de causis suspecta. vid. §. 26, 10.

ιε contrahitur in ι longum in ἶρος pro ἱερὸς [2]), unde leguntur in Lesb. 2166, 39 ἶρα, 23 ἴρηες, 38 ἰρείαις, Lamps. 31 ἴρων, Alc. 61 e certa emendatione ἴρας, Theocr. 28, 4 ἰρόν. In recentioribus ει pro ι scriptum est, Cum. 6. 16 κατείρων, κατείρωσις, Lesb. 2184. 2187 sqq. εἴρευς, ἀρχείρευς. Soluta forma e vulgari lingua invasit in Cum. 55. 56 ἱερέως, ἀρχιέρεος, Theocr. 28, 7 ἱερόν.

ιι in antiquiore titulo 2166 in ι jungitur, ut in dativis πόλι, διαλύσι e πόλιϊ, διαλύσιϊ etc. vid. §. 21, 4; in recentioribus ει scriptum est, ut πόλει, διαλάμψει in Lamps. et Cum.

οο in ω contrahebatur apud Lesbios [3]), quo pertinet genitivus sing. decl. II. ἀνθρώπω ex antiqua forma ἀνθρώποο (vid. Buttm. *Ausf. Gr.* §. 35. *A.* 6), αἴδως ex αἴδοος. vid. §. 21, 7.

---

1) Et. M. 189, 30. *βασιλέος καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν δίφθογγον βασιλεῦς παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν ὥσπερ Ὀδυσσεῦς τε λαβών* (Od. ω, 397). cf. Eust. 1965, 22; Tzetz. Epex. Il. 93, 23. *Ἀχιλεῦς* et *ἐμεῦ* Dorica et Aeolica dicit; Et. M. 38, 15. *αἱρούμενον καὶ τροπῇ Αἰολικῇ αἱρεύμενον* ex Hes. Opp. 474; Scholl. Theocr. 3, 11 de *ἐκέλευ*.

2) Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 590. *Αἰολικῶς ἶρος* (leg. *ἶρος*), Greg. C. 589. *τὸ ἱερὸν ἱρὸν*; de *ἱρεὺς* Tzetz. Epex. 88, 26.

3) Scholl. V. Il. χ, 332. *σῶς τινὲς ἐκ τοῦ σόος, ἀλλ᾽ ἔδει σοῦς, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαούς. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οο εἰς ω συναλείφει.*

2) Crasis primum tangit articulum ita, ut vocales secundum contractionis leges conjungantur. Igitur ὁ et τὸ cum sequenti ἀ vel ἐ efficiunt ὤ et τω in ὤνηρ S. 2, 2 et A. 17, τὤμον pro τὸ ἔμον S. 114, ὤξ pro ὁ ἐξ Theocr. 28, 17, τὤπος pro τὸ ἔπος, quod restituimus Theocr. 28, 27; neque enim aliter Dorica dialectus οι in ω contrahit.

Conjunctio καὶ cum sequenti ε modo Dorico more κη efficit, S. 69 κῆν, Theocr. 29, 3. 24. 33 κήγὼ, κήμί, κήπὶ, modo secundum Atticae dialecti usum κα, κἀτέρωτα S. 1, 5 (nisi Aeoles ἄτερος dixerunt), κἀπιλείψω S. 91 ex Apoll. de pron. (nisi forte Vossii excerpta verius κἀπολείψω praebent), κἀπιπλεύειν A. 79. Scripturae ambiguitas ex antiquorum librorum usu, καὶ integrum servantium, explicanda videtur; Doricum contractionis genus Aeolibus melius convenit. — Cum sequenti ι καὶ transit in κω contra Lesbiacae contractionis legem, κὤττι S. 1, 15. 17, κωὐκ 1, 24, quae fortasse ex eadem antiquiore scriptura explicare oportet.

Particula δηὖτε, quam Hartungius e δὴ αὖτε natam judicavit (*Partik. I. p. 322*), sine mendo non legitur in libris nisi S. 31; contra restituta est e δὲ εὖγε A. 11, e δ' ἦν το S. 1, 15, δήν τε 1, 17, δ' ηὖτε vel δ' εὖτε 1, 18, δ' αὖτε S. 20. Coronidem appingere noluimus, quia vocis origo mature obliterata esse videtur.

§. 18.

De diphthongorum diaeresi.

1) Grammatici, qui saepe de Aeolica diaeresi testantur, non satis discernunt inter duo diaereseos genera, non levi discrimine diversa. Nam aut vocales antiquitus separatae, quas recentior lingua in diphthongum conjunxit, apud Aeoles antiquae rationis tenaces diaeresin potius videntur pati, quam patiuntur; aut quae ab origine diphthongi erant, singulari Lesbiorum more in singulas vocales dissolutae sunt.

2) Prioris generis sunt Ἀργεΐος, Ἀτρεΐδας, πλόϊον, quae grammatici [1]) Aeolibus tribuunt, quippe terminationibus ιος, ιον, ιδας stirpi adjectis. In poëtis ejusmodi reperiuntur haec: Ἀρήϊος A. 15, βασιλήϊος A. 26, S. 107, Ἀχιλλέϊοι Th. 29, 34, ἀνδρέϊος 28, 10 et 29, 33, αὐλεΐαις Th. 29, 39, χροΐαισιν S. 105, ut metri causa scripsimus; neque diversa sunt ἀγροΐωτιν S. 74, in quo diaeresin metri causa assumpsimus, Πληΐαδες S. 24, ζοΐα Th. 29, 5. In inscriptionibus diaeresin Boeckhius significavit in ἐπιμελήϊα et πρυτανήϊα nr. 2189: possunt tamen aequo jure ἐπιμέληα et πρυτανήα proferri (§. 14, 2).

Proxime ad illa diaeresis exempla accedit κλαΐω, quod ex Aeolici poëtae frustulo (S. 121) a grammatico [2]) Aeolicum dicitur, quia ῐ ad terminationem, non ad stirpem pertinet.

2) Vera diaeresis primum in monosyllabis πάϊς et δάϊς agnoscitur [3]), quanquam illud etiam extra Aeolicam dialectum reperitur, ut apud Homerum. Nunc πάϊς legitur S. 30. 77, minus certo metro S. 57; contra παῖ est Alc. 1, Sapph. 1, 2, παῖδος S. 18, παῖδα S. 68, 103; vix verum est πάϊδ', quod scripserunt S. 36, pro quo maluimus πάϊν, quod Boeckhius scripsit Lesb. 2186.

---

1) Eust. 28, 33. οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλουσιν ῐ, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστάσει ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης, Αἰγεΐδης, Ἀργέϊος; de Ἀργέϊος praeterea testantur Choer. Ox. II, 178, 26, Greg. C. 605 (corr. Et. G. 73, 33); Arcadii Gloss. Ms. ap. Koen. ad Greg. 583. πλοῖον περισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν· Αἰολικῶς γὰρ πλοῖον πλόϊον.

2) Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 583. μαίειν Αἰολικῶς μαΐειν καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διήρηται καὶ γράφεται κλαΐειν δάκρυσι, οὕτως μαΐειν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίειν, ubi μαΐειν etymologiae causa fictum videtur.

3) J. G. 243, b, Greg. C. 582, Meerm. 660, Aug. 670. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι, οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς; de πάϊς praeterea J. Gr. 245, b, Et. G. 221, 16, ubi comparatur ὄϊς et corr. 216, 50. cf. Tryph. in not. 4.

Certior etiam vera diaeresis, quae tangit antiquas et genuinas diphthongos, est in aliis, quae grammatici [4]) afferunt, exemplis, ὄϊδα, κόϊλος, Πρόϊτος, ὀΐωνος, fortasse Νέϊλος [5]). Apud Alcaeum legebatur ὄϊδα [6]), et Sapphoni nos σύνοϊδα restituimus fr. 100; Μήδεϊα erat apud Sappho teste Joann. Alex. p. 4; metro diaeresis postulatur in κώϊλαι Alc. 7, εἰκάσδω S. 55, συνοΐκην S. 27.

Herodiani regulam [4]), diphthongos non dividi Aeolicas, i. e. mutatione aliqua Aeolibus propria ortas, casu exempla servata confirmant. — Idem Herodianus monuit in ὄϊδα post diaeresin Aeolicam ῑ produci [7]), quod e nostra emendatione fit in σύνοϊδα S. 100 et ποΐκιλαις Alc. 33. Contra primam vocalem producendam duximus in κώϊλαι A. 7, ubi alii κόϊλαι scripserant, quum hoc metrum apud

4) Trypho παθ. λεξ. §. 15. de diaeresi: τὸ πάθος ἐστὶ παρά τε Ἴωσι καὶ Θετταλοῖς, τὸ δὲ πλέον Αἰολικόν· οἷον κοῖλον κόϊλον, οἰωνῶν ὀϊωνῶν, παῖς πάϊς. — Herodian. in Ann. Ox. IV, 416, 13. (Choer. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται· οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνοιρος λέγουσι· καὶ οὐ διαλύουσι τὴν δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαί εἰσιν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γεγόνασι· τὸ δὲ Προίτου καὶ κοίλου διαλύουσι καὶ λέγουσι Προΐτου καὶ κοΐλου, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὗται οὐκ εἰσιν Αἰολικαὶ ἀλλὰ κοιναί. εἰ οὖν τὸ σύνοιδα διαλύουσι, σύνοϊδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ οι δίφθογγος Αἰολική. Eadem, Προίτου et κοίλου, dialecto non nominata, afferunt Herod. π. μ. λ. p. 21 et Joann. Al. 6, 22. De Aeolico κόϊλον Prisc. I. p. 49 et Vol. II. p. 249; de ὄϊδα cf. not. 6. 7.

5) Herod. π. μ. λ. 14, 10 de Νεῖλος: — νόϊλός τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον, leg. Νέϊλος. — Ann. Ox. II, 291, 5. σεσημείωται τὸ χεῖλος, χέλος γὰρ (leg. χέλλος)· καὶ τὸ Νεῖλος, νέϊλος γάρ, ubi Aeolicum χέλλος alterius dialectum prodit.

6) Herod. π. μ. λ. p. 24: οἱ περὶ τὸν Ἀλκαῖον λέγουσι ὄϊδα τρισυλλάβως.

7) Steph. de urb. s. v. Καρία ex Herodiano: ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίγνεται· ὀΐομαι, ὀΐον (sic), ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. — Ann. Ox. I, 219, 3. εὑρέθη κατὰ διάστασιν κόϊλος καὶ ἐν συναιρέσει κοῖλος, ὡς Ζώϊλος, unde κώϊλος legendum videtur.

Alcaeum semper spondeum aut trochaeum in basi habeat, accedente grammatico, qui *κοῖλος* diaeresin passum cum *Ζώϊλος* comparat [7]).

Addimus hic vocem *μάϊος*, quae apud Aeoles pro *μάγος* erat [8]), antiquiore forma servata, ut docet Sanscrita vox **mâjâ**, i. e. praestigiae, magia.

§. 19.

De syncope, apocope etc.

1) Saepissime antiqui grammatici syncopen Aeolicam dicunt, neque eam tantum, qua breves vocales e mediis vocibus ejiciuntur, sed etiam, qua totae syllabae [1]). Exempla tamen, quae habent, pessime syncopen passa dicuntur, ut *ἄρσαι* ex *ἁρμόσαι*, *ὦρσεν* ex *ὥρμησεν* [2]), *ἄλλος* ex *ἄλαλος* etc., aut Aeolibus non sunt propria, ut Homericum *κάμμορος* pro *κακόμορος*. Neque recte in Home-

---

8) Et. Gud. 377, 31. *Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦσιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ἰῶτα· ἐστὶ δὲ μαίος ἐπεξουσιαστὴς — μάϊον κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ.*

1) Drac. 161, 1, Tryph. §. 23. cum exemplis *κάμμορος* et *δάσκιος* pro *δασύσκιος*. — J. Gr. 243, b. Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690. exemplum afferunt *ὦρσεν* pro *ὥρμησεν*, cui Greg. Cor. 578 addit *ἄρσαι* pro *ἁρμόσαι* et *ἄλλος* pro *ἄλαλος* (cf. de hac ineptissima etymologia Et. M. 66, 4 et Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg.). — In Exc. Par. 677 syncopae Aeolicae exempla afferuntur *εὐῤῥεῖος* ex *εὐῤῥέοντος*, *θέραπα* e *θεράποντα*. Heraclid. ap. Eust. 28. extr. *δάκνω* e *δαγκάνω* derivat, cf. Pseudo-Herod. H. Ad. f. 205. Plenus est talibus Tzetzes in Epex. Il., qui p. 63, 18. *ἴφθιμος* ita ex *ἰφίθυμος* derivat, 98, 13. *κραίνω* e *καραίνω*, 81, 18. *Ὄλυμπος* ex *Ὁλόλαμπος* etc.

2) Optime Lex. de spir. 229, ubi agitur de *ἱρὸς*, *ἱρεῖον*, *ἵρηξ· τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπτόμενα κατ' Αἰολεῖς ψιλοῦται· οἷον ὥρμησεν ὦρσεν, ἁρμόσας ἄρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὦρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας ἄρσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὁ μέλλων Αἰολικῶς ὄρσω καὶ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὀρῶ καὶ Αἰολικῶς ἄρσω τὰ τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα.*

ricis ἄλτο, ἄλμενος, δέχθαι[3]) syncope Aeolica, aut omnino syncope agnoscitur, quum potius antiquitus ad conjugationis in μι rationem vocalis defuerit. Simile est χύτο S. 97; contra ἔγεντο, quod S. 9 metri causa pro ἐγένετο scriptum est, et ipsi syncope ortum putamus, vid. Diss. nostr. de conjug. in μι §. 22.

Grammaticorum haec de syncope Aeolica doctrina e praepositionum apocope, Aeolibus consueta, quam syncopen dicere solent, manasse videtur. vid. §. 20.

2) Non majore jure Aeolica vocatur[4]) apocope in δῶ pro δῶμα, ῥᾴ pro ῥᾴδιον et similibus. Quanquam enim βρᾶ est Aeolicum, vid. §. 5, 4, tamen non est syncope e βρᾴδιον ortum, cf. Lobeck. Parall. p. 119.

3) Pleonasmus vocalis agnoscitur ab Herodiano[5]) in Aeolico φερένα pro φερνή.

§. 20.

De declinatione I et II.

1) Praemonendum est, Aeoles, grammaticis[1]) testibus, dualem numerum ignorasse, neque ullum ejus in

---

3) De ἄλμενος Tzetz. ad Hes. Opp. 195. 405, Epex. 81, 18; ἄλτο Eust. 145, 40, Philem. Lex. 17. p. 139, δέχθαι Eust. 73, 12.

4) Eust. 187, 28. Αἰολέων ἡ τοῦ μὰψ βραχυλογία ἐκ τοῦ μάτην, ὡς καὶ τὸ ἂψ ἐκ τοῦ ὀπίσω, καὶ αἱ ἀποκοπαὶ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ῥᾴδιον ῥᾲ καὶ κρῖμνον κρῖ καὶ τῶν ὁμοίων, ἔτι δὲ καὶ αἱ συγκοπαί.

5) (Herodianus) περὶ παθῶν Et. M. 790, 42. φέρενα (leg. φερένα)· τοῦτο κατὰ διάλεκτον· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι φέρενα — ἐὰν δὲ δώσῃ τις τὸν πλεονασμὸν Αἰολικὸν εἶναι καὶ εἴπῃ φέρενα καὶ μιμήσηται τὸ Ἑλένη (leg. Ἑλένα), ἀπολέλυται τὸ ἠλογημένον (de accentu). — Herod. π. μ. λ. 33, 28. φερνή· Αἰολεῖς δὲ φερνὰν (leg. φερέναν) αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ ἀλέναν (leg. Ἑλέναν).

1) Choer. Bekk. 1184. ὅτι ὑστερογενῆ εἰσὶ τὰ δυϊκὰ δῆλον ἀφ᾽ ὧν οὐ πᾶσαι αἱ διάλεκτοι ἔχουσι δυϊκά· ἰδοὺ γὰρ οἱ Αἰολεῖς οὐκ ἔχουσι δυϊκά, ὅθεν οὐδὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἄποικοι ὄντες τῶν Αἰολέων κέχρηνται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ; hinc hauserunt Greg. C. 606 et Ann. Ox. IV, 174, 6, consentit Herod. H. Ad. 191, a. τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ vocans et Aeolibus abjudicans.

declinatione et conjugatione nunc exemplum reperiri, nisi quod Homericum ἄητον cum ποίητον collatum Aeolicum vocatur in Et. M. 23, 12, cui testimonio non multum fidei habemus. — Terminatio φι, quae apud Homerum pro genitivo et dativo est in omnibus declinationibus, levi quadam auctoritate ab Aeolibus repetitur, alia a Boeotis. vid. §. 43, 1.

2) In declinatione prima pro η ubique esse ᾱ, supra monuimus. Sed ᾱ etiam corripi testantur grammatici [2]), ut in Ἀφρόδιτα, Latinam linguam comparantes et Homericum νύμφᾰ φίλη. Hinc proclive est suspicari, vocativi correptionem male ad alios casus tractam esse; nam eo casu νύμφᾰ apud Homerum legitur Il. γ, 130, Od. δ, 743. Et reperitur correpta haec vocativi forma in ὦ Δίκᾰ S. 67 et ὦ Ἔραννᾰ S. 66, 99, neque aliena est vocativi in dclinatione III. correptio. Tamen etiam nominativum interdum apud Aeoles correptum esse, nolumus negare, cujus rei exemplum habet Melinno v. 5. σοὶ μόνα πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα, quae est optimi codicis lectio, pro qua editores e Gesneri margine receperunt πρέσβειρα. —

Nominativi masculinorum brevior forma in ᾰ pro ης saepe a grammaticis Aeolicae dialecto tribuitur [3]).

---

2) Choer. Bekk. 1200 de Θέκλα: λέγουσιν ὅτι Ἰταλικῶς ἔτρεψε τὸ η εἰς ᾰ· οἱ δὲ Ἰταλοὶ ἄποικοί εἰσι τῶν Αἰολέων· οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ᾰ βραχὺ τρέπουσιν· οἷον Ἀφροδίτη Ἀφροδῖτα (leg. Ἀφρόδιτα), νύμφη νύμφα· οἷον παρὰ τῷ ποιητῇ νύμφα φίλη. Accuratius de accentu tradit Joann. Al. 3, 17. τὸ ἀφρόδιτα παρὰ μὲν Αἰολεῦσι πρὸ δύο ἔχει τὸν τόνον, παρὰ δὲ Δωριεῦσι πρὸ μιᾶς.

3) Eust. 75, 30. τὸ ἱππότης ἱππότα καὶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς ᾰ μεταπεσόντα μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον — ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ, διὸ καί τινα ἐκ τούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεύς. — Aeolibus et Boeotis praeterea hae formae adscribuntur in Scholl. Il. α, 175, Et. Gud. 393, 39, Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 96, quibus Dryopes addit Diacon. ad Hes. Sc. 33. 216, male vocativum pro nominativo positum dicens. Solis Aeoli-

Nullum tamen exemplum nunc legitur, quanquam non licet eam Aeolibus Asianis abjudicare.

3) Gen. sing. masculinorum Decl. I. grammaticis [4]) testibus in $\bar{\alpha o}$ apud Aeoles exit; nunc cum aliqua veri specie conjectura restituta est haec forma in *Πολυανακτίδαο* Sapph. 68; vulgo in titulis et poëtarum libris terminatio $\bar{\alpha}$ reperitur, Cum. 16. 59. 60 *κτίστα, εὐεργέτα, Ἡρακλείδα,* Alc. 39 *Κρονίδα,* Sapph. 69 *Ἀΐδα.* —

Saepissime [5]) genitivus plur. in $\overline{\alpha\omega\nu}$ Aeolicus dicitur; adeo ipsi Sapphoni *Μοισάων* tribuitur [6]), nisi forte *μοισᾶν* corrigendum est. Vulgo Dorica genitivi forma legitur, Cum. 30. 31 *τᾶν κατευχᾶν, τᾶν σπονδᾶν,* Lamps. 15 *ἀμφοτερᾶν τᾶν πολίων,* Lesb. 2172 *ἀπὸ Κεγχρεᾶν,* in nummo Temni Aeolicae ap. *Mionn. Suppl. VI. p. 41*

---

bus tribuuntur ab Eust. 1457, 26 et Scholl. Pal. Od. γ, 68. Omnes illi Homericis tantum exemplis utuntur; aliis Scholl. Dion. Thr. 818, 30 et Greg. C. 603, *οἱ Αἰολεῖς πολλάκις εἰς ᾱ ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ Ἀρχύτα γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ Ἀρχύτης καὶ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ Ὑβραγόρης.*

4) *ἑκατηβελέταο* genitivus Aeolicus vocatur Et. M. 320, 1, Et. G. 176, 4, Ann. Ox. I, 155, 10; *ἀγκυλομήταο* Boeoticum et Aeolicum Et. M. 11, 11, cf. Et. G. 465, 24, Ann. Ox. I, 347, 20. Corruptissimus est Gregorius Cor. 611. *τὰς εἰς $\overline{ου}$ ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ $\overline{ευ}$ ἐκφέρουσιν· Αἰακίδαο γὰρ Ἰωνικῶς καὶ Αἰακίδεω Ἀττικῶς, Αἰακίδευ γράφουσιν οὗτοι,* nisi veram lectionem servavit cod. Aug., qui ᾱ et *Αἰακίδα* habet.

5) Et. M. 40, 56 — 507, 14 — 577, 44; Et. G. 23, 52 — 398, 55 — 493, 33; Ann. Ox. I, 24, 4 — 239, 1 — 382, 11; Eust. 178, 21; Drac. 76, 19 — 110, 8 — 160, 27; J. Gr. 243, b, Greg. C. 577, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 689. 696 etc. Plerumque Homerica exempla offerunt. Corrupte Et. Gud. 318, 1. *οἱ δὲ Αἰολεῖς διὰ τοῦ $\overline{\varepsilon\omega\nu}$.*

6) Ann. Ox. I, 278, 18. *καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν μωσάων παρὰ Λάκωσιν, παρὰ δὲ Σαπφοῖ μοισάων, τὸ Ἰωνικὸν μουσέων, τὸ Βοιωτικὸν μουσάων, τὸ Ῥηγινὸν μοισᾶν.* Corrupta ex his sunt Laconicum *μωσάων* pro *μωσᾶν*, Boeoticum *μουσάων* pro *μωσάων*, denique Rheginum, de quo alio tempore disputandum est.

Ταμνιτᾶν, Alc. 7 *καττᾶν*, 38 *κυλιχνᾶν ἀπὺ Τηΐαν*, 50 *παισᾶν*, Sapph. 1, 26 *χαλεπᾶν μεριμνᾶν*.

Genitivi sing. declinationis secundae longior forma in $\overline{\text{οιο}}$ semel Aeolica vocatur (*ὕετοῖο* Et. Gud. 539, 11. 44), semel in libris legitur *ἐρχομένοιο* Alc. 37. Praeterea apud Sapph. 67 emendatio *ἀνήτοιο* pro *ἀνήτω* nobis probabilior videtur ceteris. Vulgo, ut in severiore Dorismo, genitivus in *ω̄* exit (Apoll. de pron. 138 *Αἰολεῖς ἔμω, σῶ, ὦ*), cujus formae, interdum iota subscripto in dativum corruptae, tot sunt exempla, ut ea enumerare pigeat. Vulgata forma in *ōῡ* ubique expellenda est.

Composuimus haec, quo melius appareat, in his genitivis contractas formas in *ᾱ*, $\overline{\text{αν}}$, *ω̄*, vulgares fuisse apud Aeoles Asianos, quanquam grammaticis tacentibus, qui eas magis e Dorica dialecto cognitas habebant, temere autem acturum, qui ea de causa grammaticorum testimonia de solutis formis in $\overline{\text{αο}}$, $\overline{\text{αων}}$, $\overline{\text{οιο}}$ ad Aeoles Boeotos, aut, quum saepius simul nominentur Aeoles et Boeoti, ad Thessalos referre velit. Ut enim apud Boeotos utraeque formae reperiuntur, ita apud Lesbios, maxime antiquiores poëtas, solutam formam interdum adhibitam esse, satis probabile videtur, confirmatur certissima forma *ἐρχομένοιο*, si Sapphus *Μοισάων* dubium forte videatur. Unde non dubitavimus conjecturas illas, quibus solutae formae restituuntur, probare. Quae de metri vel nominum propriorum vi in solutarum formarum usu Seidlerus p. 274 et Hermannus Opp. VI. p. 138 disputant, in tanta exemplorum paucitate incertissima sunt.

4) In dativo pluralis utriusque declinationis Aeolica dicitur longior forma 7), quae *ῑ* adjectum habet. Et in titulis quidem, Lesbiaco 2166 et Cumaeo, unico excepto articulo, semper longior forma legitur, ut 2166,

---

7) J. Gr. 245, a. *τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν σὺν τῷ ῑ λέγουσι· τοῖσι θεοῖσι, τοῖσι σοφοῖσιν;* item Meerm. 663, ubi *τοῖς ἀνθρώποισι*.

35 *θέοισι*, Cum. *νέοισι*, *θέοισι*, *τούτοισι*, *προϋπαργμένοισι* etc., contra 2166, 23 *ταῖς*, 35. 36 etc. *τοῖς*, idem saepe in Cumaeo [8]). Quod in Lamps. 34 *ἐν τοῖς Διονυσίοις* legitur, facile lapicidae culpa factum est. Apud poëtas quoque longior forma regnat, ut Sapph. 1 *ἄσαισι*, *ὀνίαισι*, 77 *χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν* etc. Brevior forma praeter articulum non reperitur fere, nisi sequente vocali, ubi elisione explicari potest, ut *πλείστοις ἐάνασσε*, aut in adjectivis cum substantivo plenioris formae junctis, ut *ἀμερίοις βρότοισι* Alc. 59, *ἐράταις φόβαισι* Sapph. 67, *παντοδάπαις — χροΐαισιν* S. 105, aut in fine versuum S. 5 *ἄβροις*, 28 *ὄσσοις*, 69 *δόμοις*, A. 53 *λάοις*. Adversari videntur Alc. 44 *οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον* et Sapph. 97 *ὀφθάλμοις δὲ μέλαις χὺτ' ἄωρος*, quae fortasse corrupta habenda sunt, quum levi auctoritate nitantur. — Articulus nunquam pleniorem formam assumere videtur; nam *ταῖσι δὲ* Sapph. 9 est demonstrativum. Ubi duplex emendatio in promptu est Sapph. 64 *ταῖς ἔμαισιν* aut *ταῖσιν ἔμαις*, Alc. 29 *ταῖς δέραισι* aut *ταῖσι δέῤῥαις*, breviorem formam praeferre certius videtur.'

5) De iota dativi singularis subscripto in utraque declinatione omisso monuimus §. 15, 9; de accusativis pluralis in $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ et $\overline{o\iota\varsigma}$ exeuntibus §. 10, 4. — Male correpta forma *διδυματόκος* pro *διδυματόκους*, quae est Dorica, Aeolica audit apud Scholl. Theocr. V, 84.

---

8) *μενίζοις* Cum. 20. *ἂς μενίζοις ἁ χάρα συνεπένευσε τείμαις*, quod Giesius p. 364 pro dativo habet, potius accusativus esse videtur. — In Lesb. 2166, 38. Boeckhius legit *ταὶς ἰρείαις ταὶς ἐν τοῖς ναύοις*, vix recte. Apographa haec habent pro *ταὶς ἐν*: Dodw. *ὀειγηι*, Richt. *ὀειγεν*, Did. *ὀειγνι*, unde fere suspicor *ταὶς ἰρείαις ὀείγην τοὶς ναύοις*, cf. Il. ζ, 89 (*Θεανὼ*) *οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο*.

§. 21.

De declinatione III.

1) **Accusativus singularis** apud Lesbios in ν̄ exire amat, ubi vulgo terminatio ᾱ est. Primum voces in η̄ς teste Choerobosco (vid. §. 3. not. 18) in accusativo η̄ν habent apud Aeoles, ut *δυσμένην*, *κυκλοτέρην*, *εὐρυνέφην*[1]). Nunc ejusmodi superest *ἀβάκην* Sapph. 80, Hesychii glossa confirmatum; deinde hiatus causa pro *ἐμφερῆ ἔχοισα* S. 77 recte scriptum est *ἐμφέρην*. Vulgata forma *οἶνον λαθικάδεα* legitur A. 33.

Aeque feminina in ω̄ accusativum in ω̄ν habent teste Choerobosco[2]), qui ex Aeolico poëta affert *Ἥρων*, (Sapph. 75), unde *Πείθων* scripsimus S. 1, 20 et *χρῶν* S. 2, 10.

Non minus δ̄ ante hanc terminationem excidit. Grammatici[3]) testantur de Aeolicis *κνᾶμιν*, *σφρᾶγιν*, *κλᾶϊν* pro *κνημῖδα*, *σφραγῖδα*, *κληῖδα*; legitur *χλάμυν* S. 13, *πάϊν* in

---

1) Huc spectaverint etiam Scholl. Tzetz. Chil. in Ann. Ox. III, 372, 20. *Στρεψιάδην· οἱ Αἰολεῖς καὶ συμφώνων ἐπιφερομένων τὰ τοιαῦτα μετὰ τοῦ ν̄ γράφουσιν*, quanquam *Στρεψιάδης* recte antiquitus declinationem primam sequitur.

2) Choerob. H. Ad. 268, b. *τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι* (leg. *μόνῃ*) *προσθέσει τοῦ ν̄ ἐποίουν τὴν Λήτων, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· Ἡρῶν ἐξεδίδαξε γυάρωκ τὴν ἀννόδρομον· αἰτιατικῶς γάρ ἐστι ἀπ' εὐθείας τῆς Ἡρώ.* Inde emendandus est idem Choerob. ap. Bekk. 1203. *Αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ ω̄* (leg. ω̄ν) *λέγουσι τὴν αἰτιατικὴν τῶν εἰς ω̄ θηλυκῶν καὶ βαρύνουσιν· οἷον τὴν Λήτω καὶ Σάπφω* (leg. *Λήτων*, *Σάπφων*).

3) Eust. 265, 9. *κνημῖδα καὶ σφραγῖδα οἱ Αἰολεῖς κνᾶμιν καὶ σφρᾶγιν συνεσταλμένως γράφουσι.* Inde emendandi sunt Herodian. ap. Eust. 8, 44. *τὴν κνημῖδα καὶ σφραγῖδα οἱ Αἰολεῖς κναμὶν καὶ σφραγὶν λέγοντες μετὰ ὀλιγότητος συλλαβῶν συστέλλουσι*, et Choerob. Bekk. 1207. *παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι γίνονται εἰς ν̄ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάσεως· κνήμιν γὰρ λέγουσι καὶ σφράγιν καὶ ἄψιν ὡς παρ' Ἡσιόδῳ* (Opp. 424.) — De *κλάϊν* (leg. *κλᾶϊν*) Aeolico Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 584.

titulo Lesbio 2186, unde idem scripsimus S. 36, et Aeolicam esse suspicamur Hesychii glossam *πάϊν*, *παῖδα*, quae vix ex Apollonio Rhodio aliisve poëtis recentioribus, qui eadem forma usi sunt, manasse videtur (*παῖδα* tamen est S. 36. 68. 106); *πώλυπον* Aeolicum vocatur [4]), et Pittacum Alcaeus *σαράποδα* et *σάραπον* vocasse refertur a Diog. Laert. I, 81 et Suid. s. v.

Denique Alc. 39 etiam *Αἴαν* dixit pro *Αἴαντα*, quod Choerob. Bekk. 1183 cum Hesiodeo *Θόαν* (fr. 79. Göttl.) comparans a genitivo *τοῦ Αἴα* non recte repetit. Conspirat *λυκάβαν*, quod legitur in Lesbiaco titulo metrico nr. 2169, qui praeterea nihil fere Aeolici offert, et quod Hesychius dialecti nomine omisso habet *ἄπαν*, *ὅλον*, *ἅπαντα*.

Ultima docent, accusativi hanc formam non posse ita a nominativo derivari, ut hujus *ς* in *ν* mutetur, quia nominativus sonabat *λυκάβαις* et, si recte judicavimus contra grammaticorum opinionem, *Αἴαις*. vid. §. 10, 2. — Ceterum non ignorasse Aeoles accusativum in *ᾰ*, praeter ea, quae jam adnotavimus, docent *κακοπάτριδα* A. 30, *βασίληα* n. 2166, *Ἀχίλλεα* A. 39.

2) In vocativo singularis Aeoles brevem vocalem amabant. Grammatici [5]) Aeolica vocant *χελιδὸν* et similia, quae vulgo longam tenent (Buttm. *Ausf. G.* §. 45. *Anm.* 2); deinde *Ἄπολλον*, *Πόσειδον*, *σῶτερ*, quae etiam vulgo vocalem corripiunt (Buttm. *Anm.* 3), nisi quod

4) Athen. VII, 316, A, unde hausit Eust. 1541, 23 et Phavor. Ecl. 379, 15, qui *πούλυπον*.

5) J. Gr. 243, b, Greg. Cor. 595, Meerm. 661, Aug. 671, Vatic. 691, *τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει*; exempla alius alia addunt *χελιδὸν*, *Μακεδὸν*, *ἀηδὸν*, *Σαρπηδὸν*, *τρυγὸν*, *Ἄπολλον*. — Ann. Ox. III, 391, 8. *Ἄπολλον Αἰολικῶς συνέστειλε τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ κατὰ τὴν κλητικήν*: deinde *Ποσειδᾶον* *ψευδαιολικὸν* vocatur, quod Aeolicum sit *Ποτιδάν*. — Choer. Bekk. 1239. *σῶτερ* *ψευδαιολικὸν* vocat: *οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι πολλάκις συστέλλειν τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἷον ὁ τριβολετὴρ, ὦ τριβόλετερ — τότε συστέλλουσι τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄, ἡνίκα μὴ μακρᾷ παραλήγεται*, quare *σῶτερ* non est vere Aeolicum.

Πόσειδον et *σῶτερ* ab accuratioribus Pseudaeolica dicuntur, quia sunt cur vere Aeolica haberi nequeant. E Sapphone 100 correptionis exemplum a Choerobosco affertur *τρίβόλετερ*, simul traditur, *η* in vocativo non corripi ab Aeolibus, nisi brevis syllaba antecedat, quod quam verum sit, non licet judicare. — Reperitur deinde *Ἄπολλον* Alc. 1; at *χελιδών* in libris est S. 57, metro tamen non certum.

Non alitèr *Ψάπφ'* S. 1. v. 10 (i. e. *Ψάπφο*) corripiendo ortum videtur e *Ψάπφοι* vel *Σάπφοι*, quae pleniores formae leguntur S. 71, A. 45, ut non opus sit nominativum *Ψάπφα* fingere, vid. Seidl. p. 159. Denique, si quid fidei habent grammatici, vocativi *Σώκρατε*, *Ἀριστόφανε* huc trahendi videntur, utpote e *Σωκράτη*, *Ἀριστοφάνη* orti, vid. nr. 5.

Pleniorem contra formam Alcaeus teste Choerobosco ap. Bekk. 1183 habebat *Εὐρύδαμαν* ab *Εὐρυδάμας* (errore Const. Lascaris de nom. et verbo f. 116, b *Πολύδαμαν*), quum simile nomen *Πολυδάμας* apud Homerum *Πουλυδάμα* vocativum habeat.

3) Dativi pluralis longior forma in *εσσι* Aeolibus tribuitur [6]). Et leguntur in Lesb. 2166 *ἐλθόντεσσι*, *ἐόντεσσι*, *διαλυσίεσσι*, 2167 *ἀρχόντεσσι*, Cum. *ἀγώνεσσι*, *πάντεσσι*, *εὐεργετησάντεσσι*, Sapph. 2. v. 11 *ὀππάτεσσι*, 5 *κυλίκεσσιν*, 76 *πόδεσσιν*, 100 *Ἀρκάδεσσι*, Alc. 79 *νάεσσι*, cf. *σύρκεσι*, *σαρξίν· Αἰολεῖς* Hesych., leg. *σύρκεσσι*.

Poëtae tamen breviore forma haud raro utuntur, *στήθεσιν* Sapph. 2 v. 6 et 53. 84, A. 68, *χέρσιν* S. 67, *δρύσιν* S. 21, *πόσσι* et *οὔρεσιν* S. 44, 7. 8, si ii versus recte Sapphoni tribuuntur.

6) Greg. C. 610. *τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν Τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφουσι. — οὕτως καὶ Αἰάντεσσι καὶ Λαχήτεσσι καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων.* Ita *κύνεσσι* Aeolicum vocatur Scholl. Il. α, 4, Et. G. 354, 10, Ann. Ox. I, 241, 12, Tzetz. Epex. 66, 27 et ad Hesiod. Opp. 238. — Eust. 802, 28. *δυσίν*, *ἀφ' ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν*, leg. *δύεσσιν*.

4) Voces in ις, quae apud Atticos in genitivo εως habent, apud Aeoles ubique ι servant. Leguntur haec exempla: gen. *πόλιος* Lesb. 2176. 2180 et Cum., unde recte librorum lectio *πόλεως* Alc. 15. 30 emendata est, *κατειρώσιος* Cum., *παναγύριος* 2187, *πρυτάνιος* 2166. Cum.; dat. *πόλι*, *διαλύσι* 2166, contra recentiore orthographia *πόλει* Lamps., *διαλάμψει* Cum. cf. §. 15, 4 et §. 17; gen. *πολίων* Lamps., dat. *διαλυσίεσσι* Lesb. 2166, acc. *κτήσιας* Cum.

Nomina in υς gen. εος nunquam contrahuntur, ut *ὤκεες* S. 1, 10, *βροδοπάχεες* S. 62.

5) Nomina in ης, ες, ος, quorum genitivus in εος exit, vulgo non contrahunt, ut *πλάθεος* Cum., *στήθεος* A. 29, *ξίφεος* A. 25, *μελιάδεος* A. 37. 38, acc. sing. *λαθικάδεα* A. 33, *εὐάνθεα* S. 67, *ἀόλλεες* A. 30, *παντέλεα* Cum. etc. Unicum contractionis exemplum est *βέλευς* Alc. 7.

Praeterea voces in ης interdum η extra nominativum servant. Quod quum maxime fiat in acc. sing., ut *ἀβάκην* (vid. nr. 1), reperitur etiam in dat. sing. *Δημοσθένῃ*, quem Priscianus I. p. 50 Aeolicum dicit, et *Διννομένῃ* A. 43. 73 (vid. §. 14, 3), denique in glossa Hesychii *τετραβαρήων*, *πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος*. Adeo ad neutra in ος, metro cogente, hoc translatum est, ut scriberetur *τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρησαμένῳ* Ann. Ox. I, 342, 1. Eodem tendunt grammatici de dialectis [7], qui Aeolibus tribuunt vocativum *Σώκρατε*, genitivum *Σωκράτου*; illud enim e *Σωκράτη* aut corruptum aut correptione ortum est, hoc a grammaticis fictum videtur, unde alii casus *Σωκράτῃ*, *Σωκράτην*, *Σωκράτη* explicarentur.

Levi auctoritate neutra in ας apud Aeoles in ος trans-

---

7) J. Gr. 245, a, Greg. C. 617, Meerm. 662. *τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ σ προφέρουσι· Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε, καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου λέγοντες.*

ire dicuntur [8]), ut κῶας κῶος, unde κώεα; opinio fortasse nata est propter ᾰ ab Aeolibus in ο̄ mutatum.

6) **Masculina in** ευς apud antiquiores Aeoles testibus grammaticis [9]) in genitivo ηος habebant, apud recentiores εως. Secundam illam rationem leguntur in Lesb. 2166, 41. 42 βασίληα, 37 ἴρηας, Alc. 39 βασίληος, S. 44 μαλοδρόπηες, in Pittaci epistola βασιλήων. Hujus unicum exemplum est in Lamps. 31 πρέσβεια pro πρέσβηα a nominativo non usitato πρεσβεύς, unde reperiuntur alias πρέσβηες, πρεσβεῦσι, πρέσβεως, vid. Buttm. *Ausf. G.* §. 58. s. v. — Forma haec satis mira, quia ει ex η orti, quae mutatio apud Boeotos et Thessalos regnat, in Aeolum Asianorum dialecto hoc unicum est exemplum.

Neque Aeoles vulgare ε in his formis ignorarunt. Antiquius exemplum est Ἀχίλλεα A. 39; regnat praeterea haec ratio in titulis Romano tempore scriptis, ut in Cum. ἀρχιέρεος, Λαοδίκεος, in Lesb. 2184 seqq. ἴρεα, ἀρχι-

8) Tzetz. ad Hesiod. Opp. 61. τὸ κῶας καὶ τὸ ὕδας καὶ τὰ ὅμοια τὰ εἰς ας Αἰολικῶς μετατρέποντα εἰς ος.

9) Et. M. 189, 29. βασιλῆος Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλληος καὶ βασίληος. — Choerob. Bekk. 1194. διὰ τοῦ η̄ καὶ ο̄ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἴωσιν· οἷον Ἀχιλλῆος, βασιλῆος· ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰολεῦσιν· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχίλληος καὶ βασίληος· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις Ἴωσι διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ ο̄· οἷον Ἀχιλλεῖος καὶ βασιλεῖος· ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Αἰολεῦσιν· ἀλλὰ πάλιν οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλλειος καὶ βασίλειος λέγοντες· παρὰ δὲ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ῑ καὶ ο̄ Ἀχιλλίος βασιλίος. Mutilata et corrupta in Ann. Ox. III, 236, 25 ex Herodiano leguntur: διὰ τοῦ η̄ καὶ ο̄ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς (leg. ἀρχαίοις) Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν· οἷον Ἀχιλλῆος· ἀλλὰ καὶ Αἰολεῖς προπαροξύνουσι; corruptius Et. G. 99, 42. Ἀχιλεὸς κοινῶς κατὰ τοὺς Ἀχαίους καὶ Ἴωνας, Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς· Ἀχιλεῖος κατὰ τοὺς νεοὺς Ἴωνας, Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς. — Scholl. Nicand. Ther. 764. Περσεῖος δὲ τὴν γενικὴν εἶπεν ὡς ἀπὸ τῆς Περσεὺς εὐθείας, Περσέος καὶ Περσεῖος αἰολικῶς, ἀρσενικῶς κλίνας, ὡς βασιλεύς, βασιλέος καὶ βασιλεῖος; quae, si accentum tenes, Boeotica sunt; ceterum in Nicandri loco nunc Περσῆος legitur, olim Περσεῖος.

ϱεος; Gregorio Cor. p. 605 βασίλεϊ inter Aeolicae diaereseos exempla afferenti nihil fere dandum.

Ceterum Atticum duplici ratione est ἱερέως in Cum. 55 pro antiquo ἴϱηος, recentiore εἴϱεος; contractae formae βασιλεῦς, Ὀδυσεῦς vix recte Aeolicae dicuntur. vid. §. 17.

7) **Feminina** in ω̄ et ως in genitivo ω̄ς habent e grammaticorum testimoniis [10]); nunc non sine libris leguntur Γυϱίννως S. 66, Γόϱγως S. 73, Σάπφως S. 122, Γέλλως S. 41 e duplici lectione Γελλὼ et Γελλοῦς refictum, αὔδως a nova voce αὔδω pro αὐδή (cf. ἠχή et ἠχώ) Sapph. 1 v. 6; deinde αἴδως A. 13 pro αἰδοῦς et ἴδϱως (S. 116) pro ἰδϱοῦς ab ἰδϱὼς, quod apud Aeoles femininum erat [11]). — Accusativus harum vocum ω̄ν habebat, ut Ἥϱων, vid. nr. 1; vocativi reperiuntur Σάπφοι vel Ψάπφοι et correpta syllaba Ψάπφ', vid. nr. 2. Ceterum Mitylenaei etiam ἀήδω dicebant pro ἀηδών [12]).

8) **Feminina** in ῐς, quae vulgo in declinatione δ assumunt, apud Aeoles eo carere dicuntur [13]). Inter ex-

---

10) Choerob. H. Ad. 268, b. οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες πϱοσθέσει τοῦ σ̄ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς ʽκαὶ δηλοῦσιν αἱ χϱήσεις οὕτως ἔχουσαι; sequuntur corrupta fragmenta S. 122. 73 et 66. v. 1. — Male ἠόα Aeolicum dicitur in Et. Gud. 196, 14, Ann. Ox. I, 137, 2, idem Ionicum Et. G. 195, 13, Ann. Ox. I, 158, 5.

11) Ann. Ox. I, 208, 13. ἰδϱώς· τοῦτο παϱ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· ἄδεμ' ἰδϱὼς [illegible] κὸς χέεται (leg. ἀ δέ μ' ἴδϱως κακχέεται S. 2. v. [illegible]), ὅμοιον τῷ [illegible] εἶτα ἡ γενικὴ ἰδϱῶς ἀμφότεϱα (leg. ἴδϱως ἀμ[illegible] potius ὀμ[illegible] ἀντὶ τοῦ ἰδϱοῦς ὡς μελάγχϱως ἀντὶ μελάγχ[illegible] ὡς ἄξιος (leg. Μέλαγχϱος αἴδως ἄξιος A. 13) vid. Mi[illegible] genere [illegible]tantur etiam Ann. Ox. I, 209, 23. ἰδ[illegible] γεται καὶ κλίνεται (ὡς) [illegible] θηλικῶς λέγοντες.

12) Scholl. So[illegible] ἀηδὼν καὶ (ἀηδ[illegible]

13) J. Gr[illegible] θηλ[illegible] τοῦ δ̄ κλίν[illegible] [illegible] εἶτα [illegible]

empla, [illegible]
μάντιος, [illegible]
verum est [illegible]
recentioribus [illegible]
legatur. [illegible]
κιδες, [illegible]
ubi [illegible]
vid. Schell. 1. [illegible]
δες, vid. Choer. [illegible]

Voces [illegible]
semper [illegible]
Alc. 7. [illegible] d
grammaticorum [illegible] ab
vid. not. 3. [illegible] te

9) Voces [illegible] da
tur, ut [illegible] ri-

Nomen proprium [illegible] um
Δράκοντος [illegible]
vum vulgari [illegible] lo-
lectio [illegible]
θεράποντος, [illegible] re-
videtur. vid. §. 6. [illegible] Et

Neutrum [illegible]
III, 290, 5. Choer. [illegible] ἔρος,
II, unde [illegible] γέλον
[illegible] 36, 33.

---

14) Tzetz. ad [illegible] Αἰολεῦσιν
Plat. [illegible] ἀλκὴν ἄλκα.
[illegible] Σαπφὼ τὸν
[illegible] (leg. κίνδυνι),
[illegible] atur κίνδυν.
[illegible] τὸ ῡ κατὰ τὴν γενι-
[illegible] λαξε τὸ ῡ παρὰ ταῖς
[illegible] καὶ πάλιν Ἄρευι κατ-
[illegible] σιν Ἄρευα. —
[illegible] Ἄρευϊ· μῖξαν
[illegible] ος διάκτηρ.

ρεος; Gregorio Cor. p. 605 βασίλεϊ inter Aeolicae diaereseos exempla afferenti nihil fere dandum.

Ceterum Atticum duplici ratione est ἱερέως in Cum. 55 pro antiquo ἴρηος, recentiore εἴρεος; contractae formae βασιλεῦς, 'Οδυσεῦς vix recte Aeolicae dicuntur. vid. §. 17.

7) Feminina in ῶ et ῶς in genitivo ῶς habent e grammaticorum testimoniis [10]; nunc non sine libris leguntur Γυρίννως S. 66, Γόργως S. 73, Σάπφως S. 122, Γέλλως S. 41 e duplici lectione Γελλῶ et Γελλοῦς refictum, αὔδως a nova voce αὔδω pro αὐδή (cf. ἠχή et ἠχώ) Sapph. 1 v. 6; deinde αἴδως A. 13 pro αἰδοῦς et ἴδρως (S. 116) pro ἱδροῦς ab ἱδρώς, quod apud Aeoles femininum erat [11]). — Accusativus harum vocum ων habebat, ut Ἥρων, vid. nr. 1; vocativi reperiuntur Σάπφοι vel Ψάπφοι et correpta syllaba Ψάπφ', vid. nr. 2. Ceterum Mitylenaei etiam ἀήδω dicebant pro ἀηδών [12]).

8) Feminina in ις, quae vulgo in declinatione δ assumunt, apud Aeoles eo carere dicuntur [13]). Inter ex-

---

10) Choerob. H. Ad. 268, b. οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες προστιθέασι τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι; sequuntur corrupta fragmenta S. 122. 73 et 66. v. 1. — Male ῥόα Aeolicum dicitur in Et. Gud. 196, 14, Ann. Ox. I, 137, 2, idem Ionicum Et. G. 195, 13, Ann. Ox. I, 158, 5.

11) Ann. Ox. I, 208, 13. ἱδρώς· τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει· ἀδεμ' ἱδρώς· κακὸς χέεται (leg. ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται S. 2. v. 13), ὅμοιον τῷ ἠώς· εἶτα ἡ γενικὴ ἱδρῶς ἀμφότερα (leg. ἴδρως ἀμφόρα aut potius ὀμφόρα) ἀντὶ τοῦ ἱδροῦς ὡς μελάγχρως ἀντὶ μελάγχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος (leg. Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος A. 13) vid. Mus. Rhen. — De genere testantur etiam Ann. Ox. I, 209, 33. ἱδρὼς παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται καὶ κλίνεται (ὡς) τὸ ἠώς, et Scholl. Il. χ, 2 (ἱδρώς) Αἰολεῖς θηλυκῶς λέγοντες.

12) Scholl. Soph. Aj. 623. ἡ ἀηδὼ κατὰ Μιτυληναίους, Suid. s. v. ἀηδὼν καὶ (ἀηδώ) ἀηδοῦς ὡς Σαπφὼ (Σαπφοῦς) κατὰ Μιτυληναίους.

13) J. Gr. 245, a, Meerm. 662. ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τοῦ δ κλίνομεν, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσι, Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος.

empla, quae afferuntur, recte se habere possunt *Θέτιος*, *μάνιος*, quae etiam apud Dores et Iones $\bar{\delta}$ ignorant; vix verum est *Ἀρτέμιος*, quum Doricum sit *Ἀρτάμιτος* et in recentioribus titulis Lesbiis 2172. 73 vulgatum *Ἀρτέμιδι* legatur. Neque enim semper $\bar{\delta}$ ejectum esse, docent *λάκιδες*, *κυπάσσιδες* Alc. 7. 11 etc. — Adeo $\bar{\delta}$ inseritur, ubi aliae dialecti eo carent, ut Sappho dixit *πολυΐδριδι*, vid. Scholl. Il. *γ*, 219, neque aliter *ἀμαμάξυδες* vel *ἀμάξυδες*, vid. Choer. Bekk. 1317, Et. M. 77, 3.

Voces in $\overline{ις}$, quae vulgo $\bar{ι}$ producunt, apud Aeoles semper fere corripere videntur, quum *κνάμῐδες* legatur Alc. 7, *κλᾶϊς* ultima brevi S. 77 et *κνᾶμιν*, *σφρᾶγιν* grammaticorum testimoniis vocalem corripere dicantur. vid. not. 3.

9) Voces in $\overline{ιγξ}$ et $\overline{υγξ}$ apud Aeoles $\bar{γ}$ ejicere dicuntur, ut *φόρμιξ*, *φάρυξ* [14]).

Nomen proprium *Δράκων* [15]) apud Aeoles in genitivo *Δράκωνος* aut e varia lectione *Δράκονος*, contra appellativum vulgari ratione *δράκοντος* habere traditur. Altera lectio *Δράκονος* confirmatur fortasse forma *θεῤῥάπονος* pro *θεράποντος*, quam Choeroboscus ex Aeolico poëta tradere videtur. vid. §. 8. not. 48 et nr. 12.

Neutrum *πᾶν* apud Aeoles corripi docent Herod. Ox. III, 290, 5, Choer. Bekk. 1362, Drac. 29, 20 et 85, 11, unde ubique *πὰν* scribendum est.

---

14) Tzetz. ad Hes. Opp. 664. (Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l., Phavor. Ecl. 262, a) *ἀποβάλλουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ γ̄ τῶν εἰς $\overline{γξ}$ (cett. $\overline{ιξ}$) ληγόντων, φάρυξ καὶ φόρμυξ λέγοντες*, quibus Phavor. *ἴυξ* addit.

15) Choer. Ox. III, 387, 8. (Bekk. 1199) *οἱ Αἰολεῖς Δράκωνος* (Bekk. *Δράκονος*) *εἰρήκασι τὴν γενικὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος· ἐπὶ τοῦ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος λέγουσι.* Eodem spectare videntur corruptissima apud J. Gr. 245, b. *ὁ ἀνὴρ δρέκων, ὁ δὲ θὴρ δράκων*

§. 22.

De declinatione anomala.

1) Metaplasmus haud raro in Aeolica declinatione apparere videtur. Et nonnulla quidem, quae eo trahuntur, ut accusativos *Αἶαν, πώλυπον, σάρατον*, alia ratione supra (§. 21, 1) explicuimus. Certius in declinationem II. transire videntur, quae Aeolica a grammaticis perhibentur [1]), *ἄγωνος*, quo Alcaeus usus est, *φύλακος*, unde *φύλακον* Theocr. 29, 38, *μάρτυρος*, *ἑκατόγχειρος*. At praeter *ἄγωνος* reliqua sunt Homerica; illud vero apud Alcaeum in accusativo *ἄγωνον* repertum esse, Hesychii glossa prodit. Jam suspicio oritur, etiam hanc esse accusativi declinationis III. formam Aeolicam, ante terminationem *ν̄* vocali interjecto, ut vulgo fit apud Latinos, cf. *ἀγῶνα, ἄγωνον*, agonem. Similis accusativi forma in infima Graecitate revixit *ἄνδραν* etc. dicente, vid. Lobeck Parall. p. 142.

Non minus metaplasticam, quae videtur, dativi pluralis formam *ὄσσοις* S. 28 ab *ὄσσε* (cf. *ὄσσοισι* Hes. Sc. 426) cum aliis infra (§. 54) comparabimus, unde peculiaris potius tertiae declinationis terminatio quam verus metaplasmus agnosci possit.

2) Alia ratione in declinationem secundam e tertia transire videntur *ἔρως* et *γέλως*, quae apud Aeoles testibus grammaticis [2]) *ἔρος* et *γέλος* sonabant, declinationem

---

1) Phot. Lex. p. 12. *ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.* — Hes. *ἄγωνον, ἀγῶνα Αἰολεῖς.* — J. Gr. 236, a, Leid. 639, Vatic. 689. *τὸν ἀγῶνα ἄγωνον λέγουσιν.* — Greg. C. 591. *τὰ ὀνοματικὰ ὁ μάρτυρος καὶ ὁ φύλακος κλίνουσι.* — Scholl. Il. *α*, 402. *ἑκατόγχειρον, ἑκατόγχειρα Αἰολικῶς.*

2) Meerm. 664. *λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος, καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι,* cf. Greg. C. 608 et J. Gr. 245, b, ubi male *τὸν ἔρωτα ἔρων καὶ τὸν*

secundam sequuta. Nunc ἔρος in libris est S. 20. 79, apud Theocr. 29, 22 metro necessarium, inde etiam S. 33 restituendum. Ceterum ne in his quidem verum metaplasmum inesse persuasum habemus, quanquam nunc non licet rationes nostras probare.

3) Aeolibus non minus tribuitur metaplasmus e decl. I. et II. in tertiam. Sed Homerica et Hesiodea ἰῶκα, ἀλκὶ, κρόκα, quae huc trahuntur [3]), potius antiquiores breviores formae sunt, quarum singuli tantum casus servati erant. Et videntur sane Aeoles plura ejusmodi habuisse, ut κίνδυν pro κίνδυνος, quo Aeolici poëtae usi dicuntur [4]), ἄκλαδας, ἀκλαδεύτους Αἰολεῖς, Hesych. Quod e Sapphone inter metaplasmi exempla affertur αὔα ab Apollon. de adv. p. 596, quid sit nescitur, nisi forte cum Nevio ad fr. 114 alia vocis αὔως forma agnoscenda est, quo praeter αὔαν, quod Etymologica in corruptioribus locis (vid. §. 5) Aeolicum dicunt pro ἠῶ, Boeoticum quoque facit ἄας pro ἠοῦς. vid. §. 44.

4) Singula vocabula irregularia praeterea haec notamus:

Ἄρης apud Aeoles hanc declinationem habuisse refertur [5]): Ἄρευς, Ἄρευος, Ἄρευϊ, Ἄρευα, Ἄρευ. Et

---

γέλωτα γέλων. Et. M. 379, 38. ἔρον τὸν ἔρωτα οἱ Αἰολεῖς, ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου, τῷ ἔρῳ, τὸν ἔρον Αἰολικῶς; Aeolica vocantur ἔρον et γέλον a Tzetz. ad Hes. Opp. 412, ἔρον Scholl. Il. α, 469, Eust. 136, 33. 40, Hesych. s. v.

3) Scholl. Il. ε, 299. Ἀρίσταρχος λέγει, ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσίν ἐστι λέγειν τὴν ἰωκὴν ἰῶκα καὶ τὴν κρόκην κρόκα καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα.

4) Choer. Bekk. 1389. κίνδυν, κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ (leg. κίνδυνι), cf. Et. M. 514, 44 et Gud. 322, 25, ubi commemoratur κίνδυν.

5) Choer. Bekk. 1340. τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ κατὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ Ἄρευς Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν οἷον Ἄρευος στρατιωτέροις· καὶ πάλιν Ἄρευι κατθανεῖν καλόν· καὶ πάλιν μίξαντες ἀλλήλοισιν Ἄρευα. — Ann. Ox. III, 237, 1 sine dialecti nomine: Ἄρευος, Ἄρευϊ· μίξαν δὲ ἀλλήλοισιν Ἄρευα· ἡ κλητικὴ Ἄρευ δι' ὁ φόβος διάκτηρ.

nominativo quidem Ἄρευς Alcaeus usus traditur ab Herodiano ap. Eust. 518, 36 cf. 187, 2 et Ann. Ox. IV, 336, 6; idem Sapphoni fr. 88 e corrupto Δάρευς restitutus est; reliqui casus leguntur in versibus, quos grammatici e poetis Aeolicis afferunt (Alc. 20—23). Minore auctoritate Ἄρηϊ Aeolicum vocatur [6]) et legitur S. 44; bisyllaba forma opus est Alc. 7, ubi libri Ἄρη et Ἄρει habent, unde Ἄρη verum videtur, quod restituimus etiam A. 24 e librorum ἄρει et ἄροι. Maxime dubia sunt Ἄρεος etc. [7]).

γόνυ in plurali habebat γόννα vel γόνα. vid. §. 8, 7. 11.

γυνή apud Alcaeum in vocativo ὦ γυνή (γύνη) sonabat, teste grammatico in Ann. Ox. I, 102, 12, quod cur nolimus in γύνα mutare, docebimus, ubi de Dorica dialecto disputabimus. — Ceterum γύναικες, ut vulgo, est Alc. 31.

Θέμις gen. Θέμιστος Aeolicum vocatur in Scholl. vulg. Od. β, 70.

μεὶς pro μὴν Aeolicum audit in Scholl. Il. τ, 117, Eust. 1179, 19, Suid.; de genitivo μῆννος vid. §. 8, 2. 10.

ναῦς ubique ᾱ servat, gen. νᾶος A. 11, dat. νᾶϊ A. 10, dat. pl. νάεσσι A. 79 ex Ann. Ox. I, 298, 17 (Αἰο-

---

Inde corrigendus est Choer. Bekk. 1237. τὸ Ἄρης τὸ γενόμενον εἰς ευς Αἰολικῶς ἐγένετο καὶ διὰ τοῦτο βαρύνεται· οἷον Ἄρευς· καὶ ἐφύλαξε τὸν αὐτὸν τόνον καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν· οἷον Ἄρεος, Ἄρεϊ, Ἄρεα, leg. Ἄρευος etc., cf. Diacon. ad Hes. Sc. 88. ἑτέρα εὐθεῖα ἡ Ἄρευς καὶ κλίνεται τοῦ Ἄρεος καὶ Ἄριος Αἰολικῶς καὶ Βοιωτικῶς. — De nom. Ἄρευς praeterea Ann. Ox. II, 286, 17 et corrupte Et. M. 189, 47. Ἀχίλλευς, Πήλευς· τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρες Αἰολικόν, leg. Ἄρευς, cui similem corruptelam vid. §. 16. not. 4. De gen. Ἄρευος Ann. Ox. III, 233, 19.

6) Et. M. 139, 54, Ann. Ox. I, 28, 21. Ἄρηϊ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἰωνικῶς, Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς.

7) Greg. C. 607. Ἄρεος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν ὡς παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται καὶ Σοφοκλεῖ. cf. not. 5.

λεῖς νέασσι· κἀπιπλεύσειν νάεσσιν· Ἀλκαῖος), cf. Et. M. 605, 25, ubi νάεσσι Aeolicum dicitur.

Ποσειδῶν apud Aeoles duplicem formam habebat: *Ποσείδαν*, quod legitur A. 18, et *Ποτίδαν* [8]).

§. 23.

De pronominibus et numeralibus.

1) *Ἔγων βαρέως* Apollon. de pron. p. 64 [1]), qui adhibet Sapph. 102; in eodem tamen fragmento apud eundem p. 103 codex ἐγὼ habet, teste Bastio ad Greg. 249, quanquam Bekkerus iterum ἔγων edidit. Item legitur in Ann. Ox. I, 162, 5 οἱ *Αἰολεῖς* ἔγω, nec minus ἔγω sine ν in libris est A. 48. 95, S. 7. 12. 23. 27. 77. 101, metro certum est S. 77, quia ἔγω οὐδὲ synizesin patitur.

Gen. *ἔμεθεν* Apoll. 83 cum exemplis apud S. 89, quibus addas S. 20. Male ἐμεῦ Aeolicum dici videtur a Tzetz. Epex. 93, 20. cf. §. 17.

Dat. *ἔμοι βαρέως* Apoll. 104, enclitice *μοι* S. 16 etc.

---

8) Choer. Bekk. 1413. οἱ μὲν Δωριεῖς Ποτιδὰν λέγουσιν ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσείδαν βαριτόνως. — Et. G. 476, 59. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσίν ἐστι διὰ τοῦ ῑ γραφόμενον· ἀλλ' οἱ μὲν Αἰολεῖς βαρύνουσι, τρέποντες τὸ σ̄ εἰς τ̄ καὶ τὴν τελευταίαν εἰς ᾱν· οἷον Ποτιδὰν (leg. Ποτίδαν); cf. item Ποτιδὰν Ann. Ox. III, 394, 8. cf. Choer. Ox. II, 253, 23 (διὰ τοῦ ῑ). — Herod. π. μ. λ. 1013. οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ ε̄ω̄ εἰς ᾱ παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν· τὸ δέ γε Ποσειδάων ἐτράπη· Ποτειδὰν γὰρ λέγεται, ubi in addito fragmento (A. 18) rectius Ποσειδᾶν scribitur. Corrupte in Ann. Ox. III, 241, 16. Aeolicum dicitur Ποτιδὰν ὀξυτόνως, Doricum Ποσείδαν βαρυτόνως, quum ibidem l. 10 verius Ποσειδὰν ὀξυτόνως Doricum audiat. Quod Ποσειδάων Aeolicum vocatur a Drac. 76, 19 et cum μουσάων comparatur, Boeotos spectat. vid. §. 41.

1) Minus recte ἐγὼν scribitur J. Gr. 245, b, Greg. C. 248, Meerm. 664. Corruptissima sunt apud J. Gr. 244, b, ὅταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περιαπῶσιν· ἐγῶν, ἐμῶ. cf. Greg. C. 621, Meerm. 662.

Acc. ἐμὲ ab Apoll. 106 omnibus dialectis communis dicitur, sed apud Lesbios haud dubie acce..um retrahebat; encl. με.

2) Τὺ, Apollonio tacente, a grammaticis de dialectis Aeolicum vocatur [2]) et in libris est S. 1 v. 13, Theocr. 29, 7. 8; contra σὺ S. 1 v. 27. fr. 67. 101. — Gen. σέθεν S. 12. 66. 69. — Dat. σοὶ (rectius fortasse σοῖ) Apoll. 104, qui affert S. 7, cf. 20, deinde encliticum τοι teste Apollonio ibidem (κατὰ τὸ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ̄), qui adhibet S. 91. — Acc. σὲ omnibus dialectis communis audit Apoll. 106, et legitur S. 1 v. 2. 9, 2 v. 7, fr. 6. 26. 55, A. 2. 46. Grammatici de dialectis εἰς τὲ Aeolicum afferunt (J. Gr. 244, a, Greg. C. 618), eaque forma eo confirmari videtur, quod Herod. π. μ. λ. 39, 27 corrupto Sapphus fragmento 23, in quo est τε, addit οὐ γὰρ ὅ τε συνδεσμὸς, unde Hermannus pronomen esse colligit. Quanquam igitur Apollonius non memorat τὲ nisi e Dorica dialecto, probabile tamen videtur, encliticam Lesbiorum formam τε sonasse ut τοι. Inde etiam nominativi duplex forma aliquam excusationem habet, quanquam neutra enclitica haberi potest.

3) Gen. Ϝέθεν Apoll. 98 cum Alc. 6; Dat. Ϝοῖ Apoll. 106 cum S. 2 v. 1; Acc. Ϝὲ Apoll. 107, unde idem restituimus Alc. 56. De digamma vid. §. 5, 2.

4) Nom. ἄμμες [3]) Apoll. 119 cum Alc. 10; Gen. ἀμμέων Apoll. 121 ex Alc. 67 [4]), praeterea A. 77, S.

---

2) J. Gr. 244, a et 245, b, Greg. C. 615, 622, Meerm. 661. 664. Male quod in Et. M. 732, 30 per errorem Doricum audit σύγα (pro τύγα) in Ms. Leid. teste Koenio ad Greg. 268. Aeolicum vocatur, quum γα pro γε vix Lesbiorum fuerit.

3) Theodos. Bekk. 1127, Choer. Ox. II, 217, 14 etc. etc.

4) Apoll. 121, postquam de Dorico ἁμέων dixit, diaeresi a possessivo ἁμῶν diverso, pergit: ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· μηδ᾽ ὀνίαις τοι σπλεας ὑμέων παρέχειν, ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου· πατέρων ἄμμων; apparet pro ὑμέων corrigendum esse ἀμμέων; praesertim, quum de ὑμμέων postea disserat.

81; Dat. ἄμμι et ἄμμιν [5]), quorum illud legitur A. 4. 11. 29. 60, S. 78. 113. Lamps. 5. 8, hoc in Pittaci epistola et recte emendatur pro ἀμῖν S. 27 nec minus A. 86 pro ὔμμιν; longiorem formam ἄμμεσιν ex Alc. 91 affert Apoll. 123. — Acc. ἄμμε [6]) Apoll. 127 cum S. 93; male apud Theocr. 29, 2 in libris est ἄμμες, a Brunckio correctum.

5) Nom. ὔμμες Apoll. 119 cum Sapph. 95 [7]). Gen. ὐμμέων Apoll. 122 ex Alc. 77 (ubi cod. ὑμέων); Dat. ὔμμι et ὔμμιν [8]), hoc S. 111; Acc. ὔμμε Apoll. 127 ex Alc. 63, cf. Hes. ὔμμε, ὑμᾶς, ὑμεῖς Αἰολικῶς.

6) Nom. σφεῖς Apoll. 120 [9]), Gen. σφείων Ap. 122, Dat. ἄσφι Ap. 126 cum Sapph. 98, Acc. ἄσφε Ap. 128 cum Alc. 92.

---

5) Et. M. 84, 15. οἱ Αἰολεῖς συστέλλουσι τὸ ῑ καὶ βαρύνουσι καὶ πλεονάζουσι ἕτερον σύμφωνον καὶ συστέλλουσι τὴν ἀρχὴν καὶ ψιλοῦσιν αὐτήν; similiter Et. G. 59, 23 (ubi errore Ἴωνες nominantur) et 243, 18. 35; cf. Ann. Ox. I, 5 et 188, 21, Choer. Ox. II, 216, 12, Eust. 1112, 34, Apoll. 123 cum S. 110; deinde Id. 124 (ἄμμιν) παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν (addit A. 4. 60)· μένει τε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν etc. (A. 86), ubi aperte ἄμμιν legendum est, quia de Aeolico ὔμμιν deinceps agitur. Praeterea ἄμμιν Aeolicum dicitur J. Gr. 244, b et 245, b, Greg. C. 662, Meerm. 664.

6) Eust. 47, 30. Αἰολικὸν τὸ ἄμμε ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυτονήσεως καὶ τῆς ψιλώσεως καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. Male ἄμμες πτώσει αἰτιατικῇ Et. G. 45, 18. Homericum ἄμμε nonnulli dualem habebant. vid. Et. M. 84, 8, Gud. 45, 20 et mirum locum in Scholl. A. Il. ϑ, 352.

7) J. Gr. 244, b, Meerm. 662, Porphyr. de pros. 114.

8) Apoll. 124. de ὔμμι cum S. 111, deinde: ὁμοίως καὶ Αἰολικαὶ ἀποβάλλουσαι τὸ ν̄ καὶ φυλάσσουσαι τὴν ἐν ὀνόμασι δοτικῆς πληθυντικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται (cf. Scholl. Il. δ, 249). — Eust. 951, 8. ἡ τοῦ ὔμμι ψίλωσις καὶ ὀξυτόνησις (leg. βαρυτ.) καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλόη τοῦ μῦ καὶ ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ν̄ Αἰολέων εἰσίν.

9) Apoll. 120. ἡ σφεῖς οὔτε παρ' Αἰολεῦσιν οὔτε παρὰ Δωριεῦσιν ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα.

7) Reflexivorum compositorum Apollonius duplex genus in Aeolicis poëtis agnoscit [10]), alterum ἐν παραθέσει sive ἐν διαλύσει, ubi non vera est compositio, sed pronomen αὐτὸς pronomini personali apponitur, cujus generis affert ἐμ' αὔτᾳ S. 102 et ἐμ' αὔτῳ A. 87; alterum ἐν συνθέσει, qualia dicit δ' ἐαύτοι A. 88, σαύτω A. 89. 90, in quibus veram compositionem eo prodi dicit, quod ε̄ desit, quum in simplicibus id omitti non possit. Igitur in prioribus elisionem agnovit pro ἔμοι αὔτᾳ, ἔμοι αὔτῳ, quanquam non patet, cur noluerit ea quoque conjunctim proferre. De altero genere patet Apollonii sententia in σαύτω, quod, nisi vere compositum esset debebat cum ε̄ i. e. σέ' αὔτω pro σέο αὐτοῦ scribi; inde etiam pro δ' ἐαύτω scribendum est δὲ Fαύτω, quum praeterea pronomen tertiae personae nunquam apud antiquiores Aeoles digamma abjecisse videatur. vid. §. 5, 3. In Lampsaceno quidem l. 33 legitur παρ' ἑαυτοῖς.

8) Possessiva haec sunt: ἔμος Apoll. 138; τέος Ap. 135 ex Alc. 57 et σὸς ex Alc. 93, cf. p. 138; Fὸς Ap. 136, vid. §. 5. not. 4; ἄμμος et ἀμμέτερος Ap. 144 cum A. 103. 104, hoc etiam Theocr. 28, 16; ὔμμος Ap. 144; σφὸς Ap. 144 e Sapph. 70.

9) Articulus et demonstrativum in nominativo pluralis spiritum asperum in fronte habent, non τ̄, ut apud Dorienses: οἱ Lesb. 2166, 28, S. 85, αἱ S. 25, οἴδε A. 64. — Ab ὄδε Alcaeus habebat τῶνδεων [11]) genitivum pluralis ad imitationem dativi τοῖςδεσσι factum.

---

10) Apoll. 103. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη (seqq. S. 102, A. 87, ubi ἐμ' αὔτᾳ et ἐμ' αὔτῳ)· ἀλλ' ἐμάχετο τὸ νόον δ' ἐαύτοι πάμπαν ἀἐῤῥει, ἄπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὑμοίοις (addit Alc. 89. 90, ubi σαύτω), πῶς γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δῆλον οὖν ὅτι ἀνώμαλος ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἑξῆς.

11) Ann. Ox. I, 253, 19. Ζητοῦμεν καὶ τὸ τοῖςδεσσι πῶς εἴρηται. Καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλκαῖός φησι τῶν δεῶν (leg. τῶνδεων), ὅπερ τινὲς ἀγνοίᾳ τοῦ ἀκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἵν' ᾖ τῶν δεῖν (i. e. τῶν δείνων ab ὁ δεῖνα).

10) Relativum apud poëtas plerumque τ in fronte habet, τὸ S. 1 v. 16, τᾶς S. 77. 81, τᾶν A. 7, τὰ A. 62, et e nostra emendatione τοὶ A. 63; vulgarem formam habet ἂν ut ὡς S. 50. Non minus in antiquiore Lesbiaco titulo 2166, 23. 40 ταὶς et τὰ leguntur. Contra in Lampsaceno et Cumaeo non sunt nisi vulgatae formae. Eodem spectat, quod Aeoles articulo praepositivo pro postpositivo usi dicuntur [12]).

11) Pronominum τίς et τις vulgatae formae sunt apud Aeoles in nominativis et accusativis, τιν' S. 89, τίνες A. 64 etc. Contra τίῳ est S. 55, τίοισιν S. 109; adeo grammatici [13]) Aeolibus nominativum τίος, genitivum τίου adscribunt, vix recte. Nam si comparamus Homerica τέῳ et τέοισιν, soli dativi declinationem secundam secuti esse videntur.

Ὅστις legitur in Lamps. 32, S. 2 v. 2, ὅττι S. 1 v. 15 et 110, A. 37, unde recte κὤττι pro κὤτι scribitur S. 1 v. 15. 17; οἵτινες A. 77, ὅττινας S. 53. Accedunt, quae grammatici de ὅττι, ὅττινες testantur (§. 9. not. 3). Quibus comparatis non dubitamus, quin apud Aeoles antiquiores ὅττις et ὅττινες vera sint; non esse enim hanc vocem antiquitus ex ὅς et τις compositum, sed e τις non aliter natam quam ὅπως, ὁπότε etc. e πῶς, πότε, jam supra innuimus §. 4, 5 et §. 9, ubi simul lenem apud Aeoles habere et semper τ duplicare docuimus.

12) Inter numeralia Aeoles ἴα pro μία dixisse traduntur a J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 622; et

---

12) Ann. Ox. I, 406, 11. τώ μοι· ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ (leg. προτ.)· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ ὑποτακτικῶν χρῶνται· τὸ γὰρ οἵμοι λέγουσιν οὕτως (τοί μοι) καὶ ὥμοι τώμοι ἀντὶ τοῦ οὕστινας· τώ μοι γὰρ μία ἐγείνατο μήτηρ. (Il. γ, 238). Hinc corruptiores in Etym. Gud. loci p. 532, 4. 13—538, 42 emendandi sunt.

13) Apoll. de synt. 106, 15. τὸ τίοις παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχε. — Et. M. 752, 12, Gud. 526, 3, Ann. Ox. I, 403, 4. τὶς τινὸς καὶ Αἰολικῶς ἐκβολῇ τοῦ ν τίος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ γίνεται τίος, τίου, τίῳ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοί εἰσιν.

legitur οὐδ' ἴαν Sapph. 111, μηδὲ ἴα Lesb. 2166, 7; tamen etiam μίαν A. 26 e certissima emendatione.

Alcaeus δένος dixit pro τινὸς [14]) in fr. 76 καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο, quasi οὐδεὶς ex οὐ et δεὶς, non ex οὐδὲ εἷς compositum esset. Fortasse hinc manaverunt, quae grammatici de δεὶς et δὲν pro τὶς et τὶ tradunt [15]), cf. Lobeck Parall. p. 79.

Numeralium ordinalium declinationem Aeoles ultra solitos fines extendebant. Ita apud Alc. 96 est εἷς τῶν δυοκαιδέκων e verissima O. Mülleri emendatione, deinde A. 26 ex ejusdem certissima conjectura παχέων ἀπὸ πέμπων (de πέσυρες et πέμπε pro τέσσαρες et πέντε vid. §. 6, 1). — Minus insoliti habet δύεσσι pro δυσί. vid. §. 21. not. 6.

De Aeolico τέρτος pro τρίτος vidimus §. 8 not. 24 et §. 12, 4, quibus adde Hesych. τέρτα, ἡ τρίτη.

§. 24.

De conjugationis ratione communi.

1) Ad repetitionem evitandam hoc ordine de conjugatione Aeolica agendum duximus. Primum eas flexiones spectabimus, quae, quum omnibus conjugationis generibus aut pluribus communes sint, in Lesbiaca dialecto aliquid peculiare habent; deinde agemus de conjugatione in ω, quae secundum nostram rationem complectitur conjugationis in ῶ, quae vulgo vocatur, praesentia, imperfecta et aoristos II. a. m., nec minus omnium verborum omnia futura; tum accedemus ad conjugationem in μι, qua praeter praesentia, imperfecta, aoristos II. a. m.

---

14) Zenobius in Et. M. 639, 31. τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ· κοὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

15) Choer. Bekk. 1362. δὲν ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τι; de δεὶς pro τις Et. M. 305, 1 — 639, 17 — 640, 25, ubi additur neutrum δὲν, Et. G. 172, 6, Ann. Ox. I, 133, 29 etc.

verborum in *μι*, quae vulgo dicunt, etiam omnes aoristi I. et II. passivi, nec minus multi aoristi II. a. m. utuntur; denique monebimus de aoristis I. a. m. et perfectis. Eodem brevitatis studio omnes activi formas, additis aoristis I. II. pass., Objectivi nomine significabimus, Subjectivi contra reliquas medii et passivi formas. Cur haec novaverimus, videsis dissertationem nostram de conjug. in *μι* §. 1.

2) Augmentum apud poëtas haud raro omittitur: Alc. 12 *κάτθανε*, 92 *σάως*, Sapph. 16 *φαίνεο*, 26 e nostra emendatione *δικαίως*, 32 ex emendatione *ἕλεν*, 46 *ἔχον* et e nostra emendatione *ἄραντο* prima brevi, ut 50 *ἄραο* etc.

3) 2 pers. sing. objectivi quod in conjunctivo apud Homerum saepe syllabam *θα* additam habet, grammatici ex Aeolica dialecto repetunt [1]), raro alios modos commemorant. Et reperitur hujus terminationis rarior usus apud Aeoles: *ἔχεισθα* et *φίλεισθα* S. 89, *ἐθέλησθα* (potius *ἐθέλεισθα*) Theocr. 29, 4, *χαίροισθα* S. 54 e probabili conjectura pro *χαίρουσα*. Plerumque tamen abest.

4) 1 pers. plur. object., si qua fides est libris, *μεν* terminationem habebat, ut apud Iones et Atticos, non *μες*, ut apud Dores. Leguntur enim Alc. 7 *ἔσταμεν*, 28 *προκόψομεν*, 32. 33 *πίνωμεν* et *μένομεν*, S. 43 *θεῖμεν*. Dorica dialectus male Aeolicae intermixta videtur in *πέλομες* Theocr. 29, 16; nimis ab omni parte corrupta est Hesychii glossa *ἀγνήκαμες*, *ἠγνοήκαμεν Αἰολεῖς*.

5) 3 pers. plur. temporum primariorum ind. obj. exit in *ισι*, ita ut prius *ι* cum antecedente vocali in diphthongum coalescat, ut *φαῖσι*, *ἴεισι*, *κρίνποισι*, *οἰκή*-

1) J. Gr. 243, b. *αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων Αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπῃς εἴπῃσθα, εὕδῃς εὕδῃσθα*, cf. Greg. C. 581, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690. — Auct. *περ. Ὁμ. διαλ.* 478. Aeolicum dicit *τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ ἔφησθα καὶ εὕδῃσθα.*

σοισι, κεκρίκαισι, vid. §. 10, 5 [2]). Conjunctivi nulla exempla extant; vix tamen differebat a forma vulgari.

6) 3 sing. conj. obj. iota subscripto caret etiam in antiquiore titulo Lesbiaco 2166 (l. 31 ἐνδεέη), ubi iota in dativis tenetur, quare simili in Doricis titulis more comparato, ubique et in hac persona et in secunda iota subscriptum delendum judicavimus, levi interdum codicum auctoritate accedente, ut ἔλθη legitur A. 66, vid. §. 15, 9.

7) 3 plur. imperat. in Lesb. 2166 sonat l. 18 φέροντον, 28 φυλάσσοντον, 10 κατάγρεντον (quod propter vicinorum cladem minus certum est), 18 ἐπιμέλεσθον. Singularis in his est brevis ultimae vocalis, quam non tulit Boeckhius; omnium tamen apographorum consensu, nisi quod Didotius minoris ceteris fidei φερόντων habet, confirmatur.

8) 1 plur. subject. pro terminatione $\overline{\mu\varepsilon\vartheta\alpha}$ testibus grammaticis [3]) apud Aeoles $\overline{\mu\varepsilon\vartheta\varepsilon\nu}$ habebat; nunc tamen nullum exemplum legitur, sed φορήμεθα Alc. 10, αἰτήμεθα Theocr. 28, 5 metro certa sunt.

9) In 3 plur. optat. subj. $\bar{\nu}$ apud Aeoles in $\bar{\alpha}$ mutatum esse, grammatici [4]) docent, quod satis est credi-

---

2) Quae Heraclides apud Eustathium 1557, 41. Aeolica dicit τίθεντι, οἴκεντι etc., fortasse sunt antiquioris Boeotismi. vid. §. 46.

3) Apoll. de adv. 604, 23. πάλιν εἰ τὸ $\bar{\alpha}$ εἰς $\bar{\varepsilon}$ μεταπέσοι, τὸ τηνικαῦτα πρόσεισι τὸ $\bar{\nu}$ παρ' Αἰολεῦσι· τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. — Et. M. 559, 30. οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ φερόμεθα εἰς $\bar{\varepsilon}$ ποιοῦσι λεγόμεθεν καὶ φερόμεθεν μετὰ τοῦ $\bar{\nu}$· τὸ γὰρ $\bar{\nu}$ ἐφελκυστικόν; item cum iisdem exemplis Macrob. II. p. 310 ed. Bip. et Scholl. Theodos. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 353. — Temere in Exc. Paris. p. 681. τυπτόμεσθα exemplum παρεμπτώσεως Αἰολικῆς datur.

4) Et. M. 258, 50. ἐπὶ τοῦ εὐκτικοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν — οἱ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ἀμετάβολον εἰς $\bar{\alpha}$ — φρασαίατο καὶ γενοίατο; sic Et. G. 557, 21 de πειθοίατο et φρασαίατο, Ann. Ox. I, 148, 32 de πλωιατο (sic), πυθοίατο, κεχαροίατο, μαχοίατο. Et. M. 611, 51. ἐδεδέατο ἀντὶ τοῦ ἐδέδεντο Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ $\bar{\nu}$ εἰς $\bar{\alpha}$.

bile, quanquam exempla, quae afferunt, fere omnia sunt Homerica, ut πειθοίατο, neque nunc ulla hujus formae exempla leguntur praeter πέξαιντ' Theocr. 28, 23. Minus fortasse recte etiam Ionicum ἐδεδέατο hac Aeolica mutatione explicatur, quanquam simile est κέατ' Alc. 73, Theocr. 29, 3.

§. 25.

De conjugatione in ῶ.

1) Praesentium formatio non differt a ceteris dialectis. Unum memorabile est πώνω pro πίνω, unde πώνεις legitur Alc. 43, πώνην (e librorum lectione πονεῖν a nobis restitutum) A. 12. Quum enim hoc verbum duplicem radicem habeat ΠΟ et ΠΙ, ab hac vulgo praesens πίνω et aoristus II. ἔπιον derivetur, Aeoles ab illa et aoristum ducebant (vid. §. 26 not. 15) et praesens.

2) In futuris verborum λ, μ, ν, ρ Aeoles σ addidisse, grammatici ingenti consensu testantur [1]). Nullum tamen hujus generis exemplum nunc legitur, sed ἐμμενέω est in Lesb. 2166, 24, σπολέω pro σταλέω, στελέω (ut κτανέω, κτενέω) Sapph. 23 (cf. §. 12, 2) neque in aoristo I. horum verborum σ̄ tenetur. vid. §. 8, 2. — Exempla grammaticorum fere omnia aut vulgata sunt vel Homerica, ut ὄρσω, κέρσω [2]), aut etymologiarum causa saepe ineptissimarum ficta [3]), ut paucis reliquis φθέρσω, σπέρσω,

1) Eust. 23, 13. Αἰολεῖς δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης (verborum λ, μ, ν, ρ) περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι καὶ διὰ τοῦ σ̄ ἐκφέρουσι· σπέρσω γάρ φασι καὶ κέρσω καὶ φθέρσω., Saepe haec regula ad singula exempla repetitur.

2) ὄρσω Scholl. Il. α, 10, Lex. de spir. 229, Ann. Ox. I, 360, 28; ἄρσω Scholl. Il. β, 55, κέρσω, κύρσω, κέλσω, de quibus omnibus ingens testimoniorum cumulus vel ex Etymologicorum indicibus colligi potest.

3) αἴρσω, unde ἀερσίπους, Et. M. 20, 46, Gud. 11, 28, Ann. Ox. I, 36; δέρσω, unde βύρσα, Et. M. 217, 11, Gud. 102, 22;

Paucas formas contractas, quae in poëtarum Aeolicorum libris leguntur, vitium traxisse, postea demonstrare studebimus (§. 26, 13).

§. 26.

De conjugatione in μι.

1) Conjugatio in μι apud Aeoles Asianos multo latius patet, quam in notioribus dialectis, unde factum est, ut antiqui nonnulli grammatici omnia verba in μι ex hac dialecto repetere vellent [1]). Nam hanc flexionis rationem non solum paucorum verborum praesentia, imperfecta et aoristi II. sequuntur, deinde aliorum verborum nonnulli aoristi II., denique omnes aoristi passivi, sed etiam verba contracta [2]) fere semper, vocali stirpis finali producta, ut *φίλημι*, *δοκίμωμι* pro *φιλέω*, *δοκιμόω*.

Herod. *π. μ. λ.* 43, 28. de verbis in *ηῶ· καὶ παρ' Αἰολεῦσι ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς· ἀδικήω, ποθήω.*

1) Theodos. Bekk. 1045. *τινὲς ἐνόμισαν τὰ εἰς μι πάντα τῆς Αἰολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γάρ ἐστιν παρ' αὐτοῖς ἡ εἰς μι κατάληξις· γέλαιμι γάρ φασι καὶ ἀσυνέτημι.* — Ann. Ox. IV, 340, 6. *τὰ εἰς μι ὑπέλαβόν τινες Αἰολικὰ εἶναι, ἐπειδὴ πολλὰ παρ' αὐτοῖς εὑρίσκονται εἰς μι· τὸ γὰρ γελῶ γέλαιμι λέγουσι καὶ τὸ δοκιμῶ δοκιμῶμι*, ubi multis deinde haec sententia oppugnatur, (similiter apud Herod. in H. Ad. 206, b, brevius a Theodosio). — Eust. 1613, 18. *οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ Αἰολικὸν φημί· διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φῆμι γράφει βαρυτόνως Αἰολικώτερον· οἷον φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι*, neque aliter *εἰμὶ* deinde ex Aeolica dialecto derivatur.

2) Heraclid. ap. Eust. 1613, 16. *ἔνιοι τῶν Αἰολικῶν μετατεθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων* (verbis in αω et εω) *τὸ (ῶ) εἰς η ποιοῦσι ῥήματα εἰς μι πλεονασμῷ τῆς μι συλλαβῆς ἐπὶ τέλους*, qui in eo errat, quod etiam verba in αω transire in ημι dicit. — Ann. Ox. IV, 340. *οἱ Αἰολεῖς τὴν εἰς ω περισπωμένην μεταποιοῦσιν εἰς μι*; ibid. 341, 19. *οὐδέποτε παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀπὸ βαρυτόνων γίνονται τὰ εἰς μι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν περισπωμένων· οἷον ἐλευθερῶ ἐλευθερῶμι, δοκιμῶ δοκιμῶμι, γελῶ γέλαιμι.* — Apoll.

2) Verba barytona similem mutationem apud Aeoles pati posse, negant grammatici insigniores [2]). Quibus confisi dum haud cunctanter *φέρεις*, quod legebatur S. 45, pro participio haberi posse negamus, dubitationem tamen aliquam movet *ἀχνάσδημι*, quo Alcaeus usus dicitur [3]); nam pro *ἀχνάζω* id positum esse, docet Hesychii glossa *ἀχνάζει, ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει*, nec verbum *ἀχναζέω* fingere licet. Accedit *ἀρυτήμενοι*, quod apud Alc. 38 conjectura, si sensum spectes, egregia reposuit Bergkius, quanquam etiam inde dubitatio nascitur, quod *ἀρύτω* pro *ἀρύω* Atticum dicitur ab Heraclide ap. Eust. 32, 26. cf. 1216, 63. Si tamen verum est, simillimum videtur Homericum *ἀλιτήμενος* (Od. δ, 807), quod metri causa pro *ἀλιτόμενος* positum est ut *τιθήμενος* pro *τιθέμενος* et *ἐλαφηβόλος* pro *ἐλαφοβόλος*; igitur *ἀρυτήμενος* quoque metrica productione pro *ἀρυτόμενος* esset. Jam vero suspicari licet, e simili forma *ἀχνασδήμενος* Herodianum male

---

de synt. p. 92. *καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ, οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μέδεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται (αἱ) κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυντο, ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα* (leg. *μέδεις*) *συνοῦσα μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε̄* (leg. *ε̄ῑ*) *κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν.*

Minus accurate alii regulam tradunt, sed genuina exempla addunt: Greg. Cor. 619. *τὰ εἰς ω καταλήγοντα παρ' ἡμῖν εἰς μι ποιοῦσιν, οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι*; pejus J. Gr. 245, a et Meerm. 664. *τὰ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὁριστικῶν εὐκτικὰ ποιοῦσιν· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι* (J. Gr. *νόημι, φίλημι*). Alia exempla vide in not. 1 et in sequentibus.

3) Et. M. 181, 44. *ἀχνάσδημι κακῶς παρὰ Ἀλκαίῳ: ἔστιν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ̄ εἰς σ̄ καὶ δ̄, πλεονασμῷ τοῦ ν̄ ἀχνάσδημι· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Etymologia pessima; *ἀχνάζω* ab *ἄχνα* descendit, ut *ἀθερίζω*, ejusdem fere significationis, ab *ἀθήρ*.

quo accedunt levissima Phavorini (Lex. s. v. *ἀμετάβολα*) auctoritate etiam *κλίνσω*, *νέμσω*, vix fidem habere liceat. Et ipsi grammatici satis indicant [4]), propter accentum gravem, quo differunt *κέρσω* et *κερῶ*, se illa futura ex Aeolica dialecto repetere.

Post breves vocales σ̄ in futuro duplicatum putaveris, ut in aoristo I. vid. §. 9, 1; neque tamen exemplum aliquod reperitur praeter *ἔσσομαι*, cujus alia est ratio, vid. ibid.; contra σ̄ omissum est in *ἀρκέην* in titulo Cumaeo l. 17, si recte infinitivus futuri habetur.

Mero sphalmate futurum contractum, ut *πεσεῖται*, Aeolicum pro Dorico vocatur apud Eust. 129, 23.

3) Reduplicatio, quam aoristi II. saepius in Homerica dialecto habent, ab Aeolibus repetitur [5]), et reperitur sane *ἐκλελάθοντο* Sapph. 44. Vix tamen ea ratio latius patebat, quam apud Homerum.

4) De 2. 3 personis indicativi praesentis et futuri, ut vulgo in εις et ει exeuntibus, supra disputavimus. §. 14, 4.

In optativo aoristi II. longior forma *ἀγαγοίην* Sapphoni tribuitur [6]), neque minus *λαχόην*, quod Aeolicum

---

θέρσω, unde *Θερσίτης* et *θάρσος*, Et. Or. 74, 12, Et. M. 442, 3, Gud. 12, 36 etc.; *μέρσω*, unde *ἄμερσε*, Et. M. 82, 9; *τιτάνσω*, unde *τινάσσω*, Et. M. 759, 9, Gud. 530, 25; *τέλσω*, unde *τέλσον*, Et. M. 751, 30 etc.

4) Et. M. 548, 19. *Αἰολικῶς κύρσω ὥσπερ ὄρσω ὀρῶ ὄρσω· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ ὄντες οὐκ ἄλλο πλεονάζουσιν ἀλλ' ἢ τὸ σ̄;* item Ann. Ox. I, 356, 26. cf. not. 1.

5) Tryph. *παθ. λεξ.* §. 12. (*ἡ ἀναδίπλωσις*) *πλεονάζει παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν· οἷον κάμωσι κεκάμωσι, λάχωσι λελάχωσι* etc. Ita Scholl. V. Il. *θ*, 352 et *ν*, 332 etiam *κεκαδήσομαι* et *κεκλόμενος* anadiplasiasmo Aeolico explicant, adeo *ἐκέκραξα* Et. M. 535, 52 et *κεκορεσσάμενος* (e corrupta lectione in Hesiodi loco) Tzetz. ad Hes. Opp. 33.

6) Scholl. A. Il. ξ, 241. *ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ καὶ πεπαγοίην παρ' Εὐπόλιδι — εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης ὡς Αἰολικὸν* ex Alexandro Cotiaeo.

vocatur in Et. M. 558, 28, legitur S. 8 e λαχοίην certa emendatione restitutum. vid. §. 16, 2. In praesenti brevior forma legitur, δαύοις, χαίροισθα S. 53. 54. — In 3 plur. non differunt a vulgata ratione ἐμμένοιεν Lesb. 2166, 14, φέροιεν Sapph. 10, unde εἴπαισαν, quod Aeolicum vocatur a Phavor. Ecl. 172, 24, ad Boeotos referendum videtur.

Infinitivum objectivi in ην exire supra docuimus §. 14, 1, ut φέρην, ἐπιδεύσην, εἴπην. Male a nonnullis Homerici infinitivi in εμεναι ab Aeolibus derivantur [7]); grammatici inducti videntur verborum in μι infinitivis Aeolicis, ut θέμεναι. Neque magis Aeolicum fuerit ἀπαλαλκέμεν apud Theocr. 28, 20.

Subjectivi persona secunda plerumque non contrahitur: γίγνεο S. 63, ἦρε' S. 1 v. 15, φαίνεο S. 16, μεγαλύνεο S. 86. Contractionis exempla οἴχῃ S. 59, ἔσσῃ A. 89 propter metrum incertum non valde certa sunt, certior synizesis κείσεαι S. 69; certum ἐγένευ apud Theocr. 29, 17.

5) Verba vulgo contracta apud Aeoles plerumque conjugationem in μι sequuntur (vid. §. 26); formae non contractae ad Ionicae dialecti rationem, praeter ποτέονται Alc. 35, non leguntur nisi apud Theocritum 28, 11. 14 φορέοισι, φιλέει, 29, 3. 9. 19. 31 φιλέειν, φιλέοντα, δοκέεις, νοέοντα. Nam conjunctivi συντελέῃ Cum. 30 alia ratio esse videtur (vid. §. 26, 7), et ἀρκέην Cum. 17 infinitivum futuri putamus. — Peculiare est Lesbiis, quod interdum verborum in έω brevem vocalem producunt. Grammatici [8]) hujus generis ἀδικήω afferunt e Sapph. 1 v. 20, ποθήω ex Aeolico poëta (S. 115).

---

7) χολωσέμεναι Scholl. A. Il. α, 78 et Tzetz. Epex. 119, 6; ἐλθέμεναι Ann. Ox. II, 368, 15. cf. Et. G. 568, 32.

8) Et. M. 485, 41. (Gud. 294, 38.) οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν· ἀδικήω· Ὦψα τ' ἀδικήῃ (cod. Dorv. Ὦψαφ'): — ποθέω ποθήω· καὶ ποθήω καὶ μάχομαι (Gud. μάομαι)· οὕτως οὖν καλῶ, παρὰ μὲν Ἴωσι καλέω, παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καλήω, unde καλήζω derivant; καλήω etymologiae causa fictum videtur. —

meminit Herodianus (not. 8), in quo, quia pro *παλαίω* positum est, diphthongus locum tuetur. Neque tamen nihil potest pro diphthongo disputari. Verba enim derivata in *εω*, *αω*, *οω* antiquitus iota consonans intermedium habuisse, ut Sanscrita denominativa exeunt in ajami, alio tempore probare studebimus; inde *ι* in *γέλαιμι*, *πλάναιμι*, *δοκίμοιμι* haesisse suspicari possis; neque tamen haec ratio cadit in *ἵσταιμι*, *δίδοιμι*, et adversatur verborum in *ημι*, diphthongum certius respuentium, analogia. Quare nolumus huic suspicioni aliquid tribuere.

5) In secunda persona plerumque vulgata terminatio *ς* reperitur, raro *θα* additur. vid. §. 24, 2. Tertiam personam apud Aeoles non in *σι* exisse, sed secundae *ς* abjecto formatam esse, grammatici[9]) docent. Non plane tamen Aeoles pleniorem formam ignorasse, docet *ἦσι* apud Sapph. 48 pro Alcmanico *ἦτί*. Male autem Heraclid. ap. Eust. 1613, 28 *φάτι* Aeolicum dicit pro *φησί*.

Difficilior est quaestio de vocalium mutatione. Res maxime patet in iis verbis, quorum stirps in *ᾰ* exit; grammatici enim non solum Aeolica *γέλαις* et *γέλαι* tradunt, sed etiam diserte monent, in his iota non esse subscriptum, sed genuinam diphthongum efficere[10]).

---

9) Ann. Ox. IV, 352, 14. *οἱ Αἰολεῖς ἀποβολῇ τοῦ σ ἐπὶ τούτων τὰ τρίτα ποιοῦσιν· οἷον τίθης τίθη, ἵστης ἵστη, δίδως δίδω, ζεύγνυς ζεύγνυ*, quae repetuntur fere p. 353, 26; exempla ceterum non sunt vere Aeolica. — Ibid. 340, 28. *τὰ Αἰολικὰ ἀποβολῇ τοῦ σ ποιοῦσι τὰ τρίτα, οἷον γέλαιμι, γέλαις, γέλαι.* — Herod. H. Ad. 206, b. *οἱ Αἰολεῖς τῶν δευτέρων προσώπων τὸ σ ἀποβάλλοντες ποιοῦσι τὰ τρίτα· οἷον γέλαις, γέλαι.* — Theodos. Bekk. 1045. *Αἰολεῖς ὁμοίως τοῖς εἰς ω καὶ τὰ εἰς μι κλίνουσι, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι λέγοντες.*

10) J. Gr. 244, a. *τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ τοῖς ἄλλοις διαλέκτοις ἐκφωνεῖται· οἷον βοᾶϊς, βοᾶϊ;* similiter Greg. C. 590, Meerm. 661, Aug. 671, Vat. 690, ubi leguntur *γελάϊς*, *γελάϊ* et *νικάϊς*, *νικάϊ*. At *ἐκφωνεῖσθαι* et *ἀνεκφώνητον* eum, quem diximus, sensum habere et male in exemplis diaereseos signa appingi docent Nevius ad Sapph. p. 31 et Giesius p. 212.

Inde apud Sapph. 1, 19 λαῖς e Seidleri conjectura dedimus pro μαις, i. e. Dorice λῇς, deinde fr. 93 ὄπταις pro ὀπτᾷς et pro δάμνησι Alc. 72, quod alii metri causa in δάμνη correxerant, δάμναι. — Nam grammatici (not. 9) exempla ἴστης, ἴστη nullam auctoritatem habent.

Non minus a verbis in ωμι Aeolicum traditur δίδοις[7]), leguntur χαύνοις Alc. 42, στεφάνοι in Cum. 32. 47, Lamps. 18. 23. — Male se habent grammatici δίδως, δίδω [9]).

Verborum in ημι, si eandem analogiam servant, secunda et tertia persona in εις et ει exeunt, neque aliter tertia legi solet, ut φίλει S. 1, 22, ἄγρει S. 2, 14 etc., nisi quod libri circumflexum praebent. Adversatur tamen Apollonius, secundam personam unquam apud Aeoles ει habere negans, et in libris sunt φίλησθα S. 89, ματῇς Theocr. 29, 15 et φορῇ ibid. v. 29 in uno codice pro φορεῖ; nam grammaticorum τίθης, τίθη [9]) et οἴδης ab οἴδημι [4]) non multum auctoritatis habent [11]). At Apollonium non recte de secunda verborum in ω persona judicasse, supra demonstrare studuimus (§. 14, 4), neque hic η pro ει verius Aeolicum judicari, analogia docet. Nam τίθεις, ἴσταις, δίδοις ex antiquissimis formis τίθησι, ἴστασι, δίδωσι iota transposito nata sunt, neque minus τίθει, ἴσται, δίδοι ex antiquissimis τίθητι, ἴστατι, δίδωτι, nisi quod haec τ finale abjecerunt. vid. quae advocavimus §. 14, 4. Quare non dubitavimus φίλεισθα restituere.

6) In duali Aeolicum dicitur ποίητον [12]), justa forma, quanquam Aeolibus dualis abjudicatur. — Tertiae pluralis terminationem ισι ex νσι natam esse supra docuimus (§. 10, 5), cujus exempla sunt ἴεισι S. 9, ἐπιρρόμβεισι S. 2 v. 11 (a ῥόμβημι pro ῥομβέω), φαῖσι, δίψαι-

---

11) χρή, quod legitur Alc. 4. 29, S. 33, non esse ab origine verbum, sed nomen, docuimus in diss. de conj. in μι p. 17.

12) Et. M. 23, 12. παρὰ Αἰολεῦσιν ἄητον (Hom. Il. ι, 5) ὡς ποίητον.

σι, A. 26 a δίψαμι pro διψάω, χόλαισι A. 10 a χόλαμι pro χαλάω. Neque dubium est, quin a δίδωμι descenderit δίδοισι.

7) Conjunctivi pauca exempla servata sunt. Legitur θέω Sapph. 72 et 110 [13]), cum quo conspirat συντελέη in Cum. 30. Contracta forma est in Lamps. 35. 36 ἀναγραφῇ et ἀνατεθῇ. Restituimus φῇ Alc. 66 pro φοι (ubi, quod alii voluerunt φὴ, debebat φαῖ esse); nam ne φᾷ exspectes, conferas Doricum ἐπιβῇ in tabulis Heracleensibus.

Optativi ab Heraclide hae formae traduntur: φιλείην, νοείην (Eust. 1756, 10) et φιλείη, φρονείη (ibid. 1787, 42); legitur θεῖμεν Sapph. 43.

8) Imperativi 2 pers. sing. pleniorem formam servavit in στᾶθι S. 28 et fortasse σύμπωθι [15]); plerumque θι omittebatur testibus grammaticis [14]), qui Aeolica vocant κέντη, ἴστα, πῶ, hoc e poëta (Alc. 105) afferentes, ut fortasse μύρω et δίδω [15]). Praeterea leguntur κίνη S.

---

13) Et. M. 449, 32. θείομεν derivat a θῶ, θέω καὶ παρὰ Σαπφοῖ· ὄττινας γὰρ εὖ θέω etc. (S. 72); minus accurate Scholl. L. Il. π, 437. θείω, θήσω Αἰολικῶς.

14) Tzetz. ad Hes. Opp. 664 de Aeolica dialecto: καὶ ἡ γράφεται τὸ κέντη καὶ τὰ ὅμοια προστακτικά; item Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l., nisi quod κεντη (superscr. τρη) scriptum est. — Et. G. 283, 40. οἱ Αἰολεῖς μιμοῦνται τὰ εἰς ω̄ καὶ ποιοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἱστῶ τὸ προστακτικὸν ἵστα καὶ ἵστη; Et. M. 348, 9 de ἔξει pro ἔξιθι: οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς μι σχήματος Αἰολικὸν καὶ Ἀττικόν· οἷον ἵστη ἀπὸ τοῦ ἵσταθι καὶ ἐμπίπλη ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι, in quibus η̄ pro ᾱ non est Aeolicum.

15) Et. M. 698, 51 de πῶ — ἐστὶ δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ Αἰολεῦσιν· οἷον χαῖρε καὶ πῶ: — ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ σύμπωθι, τρίτης συζυγίας ἐστὶν, ὡς μυρῶ, διδῶ, πῶ· ὅταν γένηται πῶθι, ἐπαύξησίς ἐστιν ὡς ζῆθι καὶ ζῶθι. In his σύμπωθι ex alio ejusdem poëtae (Alcaei) carmine petitum videtur; deinde μύρω et δίδω scribendum est, ut sint imperativi, quos in eodem carmine lectos fuisse suspicamur, in quo erat χαῖρε καὶ πῶ. Nam si grammaticus hoc voluisset, imperativum πῶ descendere a verbo πῶ (pro πόω), ut μυρῶ, διδῶ, elegisset exempla tertiae contractorum conjugationis vulgo

42, quod e duplici lectione κίνει et κενῇ composuimus, ὑμάρτη Theocr. 28, 4, φίλη Th. 29, 20, δάμνα S. 1, 7. Deinde ὠθήτω e libro restituimus Alc. 33; denique κατάγρεντον in Lesb. 2166, 10 est tertia pluralis. vid. §. 24, 7.

9) **Infinitivus** stirpium unius syllabae in μεναι exit, ut ὀνθέμεναι Cum. 53, ἀπυδόμεν(α)ι Lesb. 2166, 40 (ubi pro α est lacuna). cf. ἔμμεναι nr. 14.

Stirpes plurium syllabarum in ν exeunt. Leguntur ab aoristis passivi in Cum. 8. 34 ὀντέθην, 19 γενήθην, 46 στεφανώθην, 48 εἰςενέχθην, 51 ἐντάφην, Alc. 28 μεθύσθην; quod etiam fr. 12 e conjectura pro μεθύσκειν repositum est, ὀμνάσθην Theocr. 29, 26 pro ἀναμνησθῆναι. Non minus verborum, vulgo contractorum, in ημι infinitivus testibus grammaticis in ην exit βαρυτόνως [16]) et leguntur in Cum. 25. 29 ἐπαίνην, κάλην, Alc. 10. 11 ἀσυνέτην, ἄντλην, Sapph. 14 προτέρην, unde ξυνοίκην pro ξυνοικεῖν S. 27 correctum est. — Non aliter a verbis in αμι descendunt νίκαν Alc. 86, συνεράν Theocr. 29, 32 (rectius συνέραν), a verbis in ωμι κατείρων (pro καθιεροῦν) et στεφάνων Cum. 6. 29, denique διδῶν (potius δίδων) Theocr. 29, 9. — Male grammatici de dialectis participia γέλαις, ὕψοις pro infinitivis venditant [17]).

---

adhibita, ut χρυσῶ, ὀρθῶ; desideraretur praeterea Aeolicae formae πῶ pro ποῦ explicatio.

16) J. Gr. 245, a, Greg. C. 619, Meerm. 663. τὰ εἰς ειν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, οἷον φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην (J. Gr. φίλην, κάλην).

17) Heraclid. ap. Eust. 1756, 12. (Αἰολεῖς) τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς εις προφέρουσι, φίλεις καὶ νόεις λέγοντες ἀντὶ τοῦ φιλῶν καὶ νοῶν. Id. ibid. 1787, 40 de φίλεις et φρόνεις. Et. M. 20, 25. οἱ Αἰολεῖς τὴν ἀῶν μετοχὴν καθὰ ποιῶν καὶ φιλῶν ἀεὶς λέγουσιν ὡς φιλεὶς καὶ ποιεὶς· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἀέντες, ἡ γενικὴ ἀέντων ὡς ποιέντων· οὕτω Φίλων εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ. — Ann. Ox. I, 327, 4. τὸ ὁρῶ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον ἀλλὰ καὶ πρώτης ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου, ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ· καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεὶς· οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁρῶ· ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφορεῖς Ἅλιε. — De

10) Participium verborum in $\overline{\eta\mu\iota}$ a vulgata forma (accentu excepto) non discedit, ut *τίθεις* Alc. 27. Eam rationem etiam verba vulgo contracta sequuntur testibus grammaticis [17]), qui Aeolica dicunt *φίλεις, νόεις, φρόνεις, ποίεις*, e poëtis Aeolicis afferunt *οἴκεις* A. 58, *ἐφόρεις* A. 70, *μέδεις* A. 2; idem legitur e conj. pro *μεδέεις* A. 40, neque minus *ὀρεὶς* in Pittaci epistola, *φόρεις* a S. 45 e duplici lectione *φέρων* et *φέρεις* excussimus; deinde sunt in Cum. 13 *στοίχεις* et *προςμέτρεις*. — In genitivo *φίλεις* sonasse *φίλεντος*, consentaneum est, et testatur Philo de Aeolico *ποιέντων* [17]); Aeolica praeterea videtur Hesychii glossa *ἀπαλέντες, ἀμελοῦντες* (cf. *ἀπαλεῖν, ἀμελεῖν*) ab *ἀπάλημι* pro *ἀπαλέω* ab Aeolico *ἄπαλος*. Nunc tamen in poëtarum reliquiis libri nusquam genuinam formam servarunt. Apud Sapph. 1, 11 plurimi libri *δινῆντες* tenent, alii *δινεῦντες, δινῦντες*. Illud satis antiquum videtur et iis, nisi fallor, grammaticis debetur, qui *η* non correptum in his verbis Aeolibus proprium putabant. vid. nr. 12. At non minus apud Aeoles quam apud reliquos Graecos longas vocales in his formis corripi (cf. diss. de conj. in $\overline{\mu\iota}$ p. 10) et exempla supra allata indicant et imperativus *κατάγρεντον* a *κατάγρημι* (§. 24, 7) in Lesb. 2166, 10; unde haud cunctanter *δίνεντες* restituimus. Deinde contracta forma *μοχθεῦντες* apud Alcaeum 10 in Heraclidis libris est, ubi Cocondrius *μογέοντες* habet; deinde *μαρτυρεῦντάς* Alc. 95 ex Et. M.; denique Alc. 5 *ἐπαινέοντες* (quatuor syllabarum) et in Aristotelis et in Plutarchi libris legitur. At reputantibus nobis, quam facile obscuriores formae *μόχθεντες, ἐπαίνεντες* in notiores *μοχθεῦντες, ἐπαινέοντες* abire potuerint, dum nunquam, quia hoc aegre

---

μέδεις vid. Apoll. de synt. p. 92 (not. 1). — Addimus hic Et. M. 377, 19. *ἐῤῥέντι παρὰ Ἀλκαίῳ ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω ἢ ἐῤῥῶ περισπωμένου· ἡ μετοχὴ ἐῤῥεὶς ἐῤῥέντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος ἐθελοντὶ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐῤῥέντος ἐῤῥεντί.* Derivatio ab *ἐῤῥέω* vera videtur, quam formam praesentis indicat etiam futurum *ἐῤῥήσω*, quanquam nunc ignoratur.

fiebat, οἰκῶν pro οἴκεις etc. scriptum legitur, et quum incerta omnino sit vocalium εο Aeolica in ευ contractio (§. 17), apparet omnes illas formas contra ceterorum analogiam pugnantes damnandas esse. Theocritea φιλεῦντα, καλεῦντος minus licet tentare.

Femininum sicut δάμεισα S. 28 a δάμεις etc., ita a φίλεις esse debet φίλεισα. Et recte Sapph. 76 e bonis libris legitur μάτεισαι a μάτημι, ματέω, ubi plerique μάτοισαι habent; item recte Nevius S. 2, 3 e meliorum librorum corrupta lectione φων. σαῖς (all. φωνουσαῖς) φωνείσας scripsisse videtur et S. 5 οἰνοχόεισα pro vulgato οἰνοχοοῦσα. Fortasse etiam apud Theocr. 28, 3 pro θαρσεῦσ' (cod. Vat. θάρσοισ') antiquitus erat θάρσεισ'.

A stirpibus in α exeuntibus recte derivantur κίρναις A. 27. 33, et γέλαισας, S. 2, 5, quod e corrupta librorum lectione γέλαις bene restituerunt; denique a stirpe in ο δοῖσαι S. 70. vid. §. 10, 2. 3.

Praeterea de participiis verborum vulgo contractorum apud Aeoles in εις, αις, οις exeuntibus, ut φίλεις, γέλαις, ὄρθοις testimonia leguntur apud grammaticos de dialectis, ita tamen corrupta, ut infinitivi pro participiis nominentur [18]).

---

18) J. Gr. 245, a. τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων μετοχῶν· τὰ καταλήγοντα εἰς ειν αὐτοὶ εἰς εις μεταβάλλουσι· νοῶν νοεῖν νόεις· φρονῶν φρονεῖν φρόνεις· καλῶν καλεῖν κάλεις, ὅταν δὲ ἀπαρέμφατα παρ' ἡμῖν λήγῃ εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι· γελᾶν γέλαις, πεινᾶν πεῖναις. Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρονται· ὀρθοῦν ὄρθοις, γυψοῦν γύψοις, χρυσοῦν χρύσοις. Ταῦτα δὲ πάντα βαρυτόνως προφέρονται. — Prioribus omissis neque minus ultimis de accentu, reliqua fere eadem leguntur in Meerm. 664 cum exemplis γελαῖς, ὑψοῖς, et in Greg. Cor. 619, ubi exempla scribuntur γελάϊς, πεινάϊς, ὑψόϊς, ὀρθόϊς, χρυσόϊς. — Veram horum testimoniorum rationem primus perspexit Nevius ad Sapph. p. 31. Corruptela maxime patet in Joanne Grammatico, qui antea recte monet de infinitivis φίλην, κάλην (vid. not. 16), qua inconstantia intellecta reliqui, quae de in-

11) Praeteriti paucae formae servatae sunt. A verbis vulgo contractis Aeolica vocantur ἐφίλην, ἐνόην et ἐφίλη, ἐνόη [19]. Inde ἐστεφανηπλόκην pro vulgata forma reposuimus S. 112; leguntur praeterea ἐκύκα S. 26, σάως A. 92 et e nostra emendatione δικαίως S. 26 (pro δικαίω). In 3 plur. saepe brevior forma, ut ἔβαν, Aeolica vocatur, cujus quum apud Aeoles Asianos nullum exemplum reperiatur, contra ἐστάθησαν S. 25, ἦσαν et ἔσσαν S. 82, A. 71 longiorem terminationem servent, Boeotica dialectus intelligenda videtur, cui brevior forma alibi diserte adscribitur. vid. §. 46, 4.

12) In subjectivo Aeoles nihil singulare habent, nisi quod verba contracta etiam hic verborum in μι rationem sequuntur, longam, ut decet, vocalem ubique servantia. Exempla grammatici afferunt ποίημαι et νόημαι, πώληται, ἐκαλήμην et ἐνοήμην (rectius -μαν), καλήμενος,

---

finitivis in εις Joannes habet, omiserunt. Antiquus vero grammaticus, unde haec omnia manarunt, ita, quod Nevius ex aperta apud Joannem confusione bene intellexit, participiorum formas descripserat, ut diceret, participia in ων, si vulgo infinitivus esset in ειν, apud Aeoles in εις exire, si infinitivus in αν, participium in αις, si ille in ουν, hoc in οις, quam sententiam faciliore quam Nevius emendatione restituimus, primis Joannis verbis in hunc modum mutatis: τὰς δὲ εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῶν ἀπαρεμφάτων ῥημάτων ποιοῦσι· τὰ καταλήγοντα etc.

19) Heraclid. ap. Eust. 1408, 3. φιλῶ ἐφίλην, νοῶ ἐνόην καὶ τὰ ὅμοια Αἰολικά. Et. M. 23, 4. Αἰολεῖς ἐφίλη διὰ τοῦ η — καὶ κατ' Αἰολεῖς ἄη. — Auct. π. ὁμ. δ. 47, 8. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν ει δίφθογγον διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐφίλη, ἐνόη.

20) Methodius in Et. M. 56, 50. ἀλαλύκτημαι derivat ab ἀλυκτῶ, οὗ παράγωγον εἰς μι ἀλύκτημι· οὗ παθητικὸν Αἰολικῶς ἀλύκτημαι· ἐκεῖνοι γὰρ οὕτω ποίημαι καὶ νόημαι λέγουσι — ἐπεὶ ὁ ποιητὴς πολλάκις Αἰολικοῖς χρῆται καὶ μάλιστα ἀκαχήμενος καὶ ἀκάχμενος. Item in Ann. Ox. I, 77, 14, nisi quod male νόσημαι pro νόημαι, deinde ἀνήμενος pro ἀκάχμενος; utrumque corruptum est; restituere licet ἀλαλήμενος, quod maxime placet, aut ἀήμενος aut ὀνήμενος. —

νοήμενος, φοβήμενος, denique φίλησθαι [21]). — Nunc ejusmodi leguntur φορήμεθα A. 10, αἰτήμεθα Theocr. 28, 5 (vulgo αἰτεύμεθα), imperativus ἄρνησο S. 27 ex emendatione nostra (libri ἀρνήσον), ποτήμενα Theocr. 29, 30, unde etiam πότη S. 20 e πότηαι contractum videtur. Contractam formam libri tuentur in ὠρχεῦντο S. 73, ubi non minus ὤρχηντο restituendum videtur. In titulo Lesbio 2166, 20 ἀμφισβατημένων participium praesentis habemus et l. 30 potius (ὁ)μολογήμενα i. e. ὁμολογούμενα quam cum Boeckhio ὡμολογημένα supplendo restituimus.

A stirpibus in ᾱ haec leguntur: ἀσάμενοι A. 28, μυνάμενος A. 69, ἔρᾶται indic. S. 101, ἄρασο S. 50, quae vera lectio e codicum varietate erui videtur, unde ipsi S. 46 e conjectura ἄραντο scripsimus pro ἀράσαντο. — Stirpium in ῶ nulla forma legitur.

13) Verba vulgo contracta apud Lesbios semper fere verborum in μι flexionem assumere, satis docent, quae attulimus. Juvat tamen, ut quaevis dubitatio evanescat, omnia paucis nunc repetere. Primum plurima sunt, in quibus certissima ea ratio Aeolibus propria valet, ut in prima persona φίλημι, δοκίμωμι etc., in secunda et tertia γέλαις, γέλαι, in tertia pluralis ῥόμβεισι,

---

Ann. Ox. I, 362, 25. τὸ Ἰωνικὸν πωλεῖται, τὸ Αἰολικὸν πωλῆται. — Heraclid. ap. Eust. 1432, 3. Αἰολικῶς γὰρ τὴν ου δίφθογγον παρατέλευτον οὖσαν ἐν τοῖς τοιούτοις εἰς η μετατιθέασιν, οἳ καὶ τὸ ἐκαλούμην καὶ ἐνοούμην καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐκαλήμην καὶ ἐνοήμην λέγουσι καὶ ἐπὶ μετοχῶν καλήμενος καὶ νοήμενος. — Et. M. 182, 48. ἄχρους καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ η, ὥσπερ τὸ φοβούμενος φοβήμενος γίνεται ἀχρής. — Scholl. Il. ζ, 268 de accentu loquens: τὰ γὰρ τοιαῦτα δίζησθαι, φίλησθαι ὑποφαίνει Αἰολικὸν χαρακτῆρα.

21) Grammatici, quaecunque verba in μι apud Homerum η servant, ex Aeolica dialecto derivare solent, ut ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, δίζημαι, ὀνήμενος, adeo τιθήμενος, vid. praeter ea, quae in not. 20 attulimus, Scholl. Il. ε, 24, τ, 335, Od. μ, 284, Et. M. 45, 54—56, 23; Ann. Ox. I, 87, 30. (ἄητον) τροπῇ τοῦ ε εἰς η Αἰολικῶς ὡς τὸ διζέμενος διζήμενος καὶ τιθέμενος τιθήμενος.

δίψαισι, in imperativo *κατάγρεντον*, in participiis *ῥίκεις* etc., in subjectivi formis *φορήμεθα*, *ποτήμενος* etc. — Contra paucissima sunt, quae haud dubie verborum in *ᾱ* flexionem tenent, nec si accurate quaerimus plura, quam *ποτέονται* A. 35 et quae peculiari Aeolum more *ῑ* pro *ε* habent, *ποθήω*, *ἀδικήει*, vid. §. 25, 5; de aliis formis non contractis vid. l. l. Formae contractae aut ita in libris reperiuntur, ut meliores veriora teneant, ut S. 2 v. 11 *βομβεῦσιν* pro *ῥόμβεισι*, S. 1 v. 11 *δινεῦντες*, Theocr. 28, 5 *αἰτεύμεθα*, aut facillimis mutationibus emendari possunt, ut *μοχθεῦντες*, *ἐπαινέοντες*, vulgare *οἰνοχοοῦσα* in *μόχθεντες*, *ἐπαίνεντες*, *οἰνοχόεισα* (nr. 10), *ὠρχεῦντο* S. 73 in *ὤρχηντο*. Quae collata et emendationes subinde tentatas satis excusant et docent eas formas, quae (accentu neglecto) etiam contractione natae esse possint, ut *φιλεῖ*, *χαυνοῖς*, *κίνη*, *καλῆν*, *νικᾶν*, *στεφανῶν*, *ἐφίλη*, *ἐκύκα*, *ἀσάμενος* etc., potius ad conjugationem in *μι* cum reliquis referenda esse.

14) Verbi substantivi hae formae traduntur: Praes. *ἔμμι* (§. 8, 3), *ἔστι*, ut vulgo; de 3 plur. *ἐνὶ*, quam Heraclides Aeolicam dicit, vid. §. 46. — Imperativus subjectiva forma utitur in *ἔσσο* S. 1, 28. Infin. *ἔμμεναι* (§. 8, 3), quae forma metro postulante etiam S. 78 pro *εἶναι* restituta est; nec minus antiquam lectionem *ἔμμεν' ὤνηρ* S. 2, 2 revocavimus pro *ἔμμεν*, quia nunquam infinitivus in *μεν* exit. — Participii masculinum semper sonat *ἔων*, *ἔοντος*, ut saepe in Lesb. 2166, Cumaeo et Lampsaceno legitur, praeterea Sapph. 27. Femininum *εὖσα* e libris legitur S. 27 (olim *οὖσα*) et Theocr. 28, 16 (cod. Par. *ἔσσαν*, Mediol. *ἐοῦσαν*). Quae forma non minus nobis suspecta est, quam *θαρσεῖσα* et similia. Si qua fides est Heraclidi [22]) habenda, Aeoli-

22) Heraclid. ap. Eust. 1787, 45, postquam de Aeolicis optativis *φιλείη*, *φρονείη* et participiis *φίλεις*, *φρόνεις* dixit: *μήποτε οὖν καὶ τὸ εἴη ῥῆμα Αἰολικόν ἐστιν ἀπὸ τῆς εἶς μετοχῆς, ἧς κλίσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰπὼν φυλάττεσθαι παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τὸ ἔστι*

cam dicenti participii formam εἶς, ἔντος, quanquam solum Alcmanem auctorem habet, femininum εἶσα analogiam servaret. Res tamen nimis est incerta. Praeteriti 1 sing. ἔον apud Alcaeum legebatur teste Heraclide ap. Eust. 1759, 28; 2 sing. ἦσθα Theocr. 28, 17; 3 sing. ἦν S. 57 et olim 1 v. 15. 16; 3 pl. ἦσαν S. 82 et ἔσσαν A. 71. — De futuro ἔσσομαι vid. §. 9, 1.

15) Ex aliis irregularibus verborum in μι formis commemoramus κέατ' Alc. 73, Theocr. 29, 3 (pro κεῖνται), deinde formam, quam vulgo syncope explicant, χύτο S. 39, cf. §. 19, 1.

§. 27.

De perfecto et aoristo I.

1) Reduplicationem in perfecto Aeoles saepius quam reliqui Graeci iis stirpibus, quae κτ vel πτ in fronte habent, addidisse videntur, quum Sappho fr. 30 dixerit πεπτερύγωμαι, et κέκτημαι quoque atque πέπταμαι ex Aeolica dialecto repetantur [1]). — Alia ratione reduplicatio apud Aeoles apparet in μέμορθαι pro εἵμαρθαι, vid. §. 3 not. 25, quae forma non ignoratur a recentioribus poëtis, cf. Buttm. *Ausf. Gr.* ed. II. p. 241. — Omissio reduplicationis, ut βλῆσθαι, vix recte πάθος Αἰολικὸν vocatur a Tryphone παθ. λέξ. §. 21.

2) Objectivi indicativi flexio, quantum intelligere licet, non differt a vulgata ratione, ut πέπονθα S. 1, 15, σύνοιδα S. 102 etc. — De οἴδημι pro οἶδα vid. §. 26, 3.

παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι, οὐ κατ' ἔξαρσιν τοῦ σ̄ ἀπὸ τοῦ παρεόντων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἷς ἔντος Αἰολικοῦ. cf. p. 1756, 14.

1) Et. M. 662, 32 (cf. Ms. Reg. ap. Koen. ad Greg. 638 et Zonar. s. v. πέπταμαι) ex Herodiano περὶ παθῶν: πέπταμαι Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι. — Id. 501, 27. κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ̄ Αἰολικῶς.

Infinitivus in $\overline{ην}$ exit, ut ἐπιτεθεωρήκην Cum. 17, τεθνάκην S. 2 v. 15, quod e τεθνακέμεναι natum videtur, ut φέρην e φερέμεναι etc. (§. 14, 1).

Participium grammatici in $\overline{ων}$, gen. $\overline{οντος}$ exisse tradunt [2]), ut νενοήκων. Et Alcaeus singulari omnino forma πεφύγγων pro πεφευγὼς dixisse refertur [3]), neque minus πεπληρώκοντα est in recentiore titulo Lesbio 2189. De $\bar{κ}$ omisso, quae ratio, quum Aeolica vocetur, Boeotica esse videtur, vid. §. 46, 5.

In perfecto **subjectivi** $\bar{ο}$ interdum pro $\bar{α}$ positum, ut ἔφθορθαι, vidimus §. 12, 2; Aeolicum praeterea vocatur ἐστόροται pro ἔστρωται a J. Gr. 245, b (minus enim recte ἐστόρηται scribi videtur apud Greg. C. 623 et Meerm. 664), ubi $\bar{ο}$ insertum est, ut in Homerico ἐδήδοται, ab activo ἔδηδα.

3) In **Aoristo I.** liquidas duplicatas, ut σπελλάμεναι, ἐγέννατο, ἐνέμματο, συνόῤῥαισα vidimus §. 8, 2; $\bar{σ}$ saepe post breves vocales duplicatum §. 9, 1.

In **optativo** Aeolibus τύψεια, τύψειας, τύψειε, τύψειαν tribuuntur [4]) et ita quidem ut hac primae personae

---

2) J. Gr. 245, a, Meerm. 664, Greg. C. 621. ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς $\overline{ως}$ καταλήγουσι, διὰ τοῦ $\bar{ν}$ παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται· εἰρηκὼς εἰρηκὼν (Greg. addit νενοηκὼν)· φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει; non minus κεκλήγοντες Aeolicum vocatur a Scholl. Il. π, 430 et Auct. π. ὀμ. δ. 478.

3) Ann. Ox. I, 366, 22. ὁ Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ σῖγμα εἰς τὸ $\bar{ν}$ κατὰ πλεονασμὸν ἑτέρου $\bar{γ}$ φησὶ πεφύγγων, cf. 325, 30; minus recte apud Eust. 1596, 5 ex Heraclide πεφύγγω scribitur. — Ceterum Aeolicum participium εἴδεις ab εἰδῶ ab Heracl. ap. Eust. 1787, 44 fictum est, unde derivaret optativum εἰδείην ut φιλείην a φίλεις.

4) Et. M. 760, 60 (Gud. 531, 11, Ann. Ox. I, 408, 7), ubi τύψειαν Aeolicum vocatur: ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύψαιμι τύψεια λέγουσι· τὸ δεύτερον πρόσωπον τύψειας, τὸ τρίτον τύψειε· καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ κέχρηνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος; similiter Greg. C. 604. Minus accurate Ann. Ox. I, 3, 30 et IV, 205, 3 et primae personae mentione omissa Theogn. Ox. II, 150, 9, Et. M. 125, 31, Et. G. 28, 2 — 472, 25 — 541, 56, Eust. 36, 44 etc. etc.

forma soli usi dicantur. Exempla nunc desiderantur. Vulgaris forma *ἀκούσαις* legitur A. 62, sed propter metrum incertum minus certa; Theocritus 29, 11. 16 *ἐπαινέσαις* et *αἰνέσαι* habet. De *εἴπαισαν*, quod Aeolicum dicitur, potius Boeotico vid. §. 46 not. 3.

§. 28.

De praepositionibus.

1) Aeolibus grammatici praepositionum syncopen tribuere solent [1]; neque ea Lesbiaca dialectus, quanquam huic non est propria, in nonnullis praepositionibus fere unquam negligere videtur, in *ἀνά*, *παρά* et *κατά*.

Ἀν aut potius *ὀν* (vid. §. 12, 2) legitur in Cum. 8. 34. 39. 53 *ὀντέθην*, *ὄνθεντα*, *ὀνθέμεναι*, Alc. 10 *ὀν τὸ μέσσον* et consonante rite mutata *ὀμπέτασον* S. 28, *ὀμμένομεν*, libris fere *ἀν* praebentibus. Rarius est *ὀμνάσθην* Theocr. 29, 16 pro *ἀναμνησθῆναι*, altero *μ* ejecto, ut Boeckhius apud Pindarum Pyth. I, 47 et IV, 54 recte scripsit *ἀμνάσειεν*, *ἀμνάσει*; nec minus *ν* ante sequens *σ* ejectum est in Hesychii glossis, ut videtur, Aeolicis, *ὀσκάπτω*, *ὄστασαν*, *ὀστάθεις* (§. 12, 2). — Plenior forma *ἀνὰ* reperitur in titulis Lesb. 2166, 44 *ὀναγράψαντας*, Lamps. 35. 36 *ἀναγραφῇ* et *ἀνατεθῇ*, Cum. 52 *ἀναγράψαι*.

Παρ est in Cum. 53, Alc. 7, Sapph. 9, Theocr. 28, 5. 25. Plenior forma, quam in Alcaei frustulo fr. 99 *παραβάλλεταί σε* Apollonii liber tuetur, vix genuina est, quanquam etiam in Lamps. 29. 32 sunt *παρὰ τᾶ πόλει* et *παραγενόμενος*.

---

1) Apollon. de adv. 550, 23. *παρὰ Αἰολεῦσιν συνεχέστερον αἱ προθέσεις συγκόπτονται.* Greg. C. 617. *συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα* ut *κάππεσεν*, *καδδὲ*, *κάββαλεν*. — J. Gr. 244, b. et Meerm. 662 inter duplicationis Aeolicae exempla habent *κάππεσεν*, *καδδὲ*; etiam Auct. *π. ὁμ. δ.* 477, syncopen in compositione Aeolicam dicit, exempla Homerica affert *καδδραθέτην*, *ὑββάλλειν*.

Κατ notas consonantis mutationes expertum in his exemplis legitur: Lamps. 14 *καττοὶς*, Cum. 31. 35. 46 *καττὰ* et *καττάδε*, A. 7. 29. 34 *καττᾶν*, *καττῶ*, *καττᾶς*, S. 43 *καττύπτεσθε*; *καδδὲ* S. 2 v. 13 et 32, Alc. 29; *κάτθανε*, *κατθάνην* A. 12. 21, *κατθάνοισα* S. 69, *κατθνάσκει* S. 43; *καχ κεφάλας* A. 33, *καγ γόνων* S. 14, *καχχέεται* S. 2 v. 13, *καχχέει* A. 31; *κάββαλλε* A. 27; *καμ μὲν* S. 2 v. 9. Partim in his brevior forma metro postulante sine libris reposita est. Rariora sunt, in quibus *τ* ante sequens *στ*, *σπ* ejicitur, *καστάθεις* A. 102, *κασπολέω* S. 23 cf. §. 6, 3. Neglectae in hac praepositione apocopae unica exempla sunt *καταστείβουσι* S. 44 in versibus Sapphoni ex incerta conjectura tributis, et *καταῤῥεῖ* S. 4, quod quum etiam contractionis nomine suspectum sit (vid. §. 5, 8), maluimus metro patiente *καῤῥέει* scribere.

2) Aliae praepositiones interdum apocopen admittunt, ut *ἀπὺ* (Aeolice pro *ἀπὸ* §. 12, 7) in *ἀπ πατέρων* A. 100 (cf. *ἀππέμψει* Od. ο, 83), *ὑπὰ* (Aeolice pro *ὑπὸ* §. 12, 2), si qua fides est Herodiano *ὑββάλλω* apud Homerum Aeolicum vocanti ap. Scholl. A. Il. τ, 80. cf. Eust. 1172, 60 et not. 1. — Apocopen, si compares *προτὶ*, *ποτὶ*, etiam in *πρὸς* agnoscere licet, quae praepositionis forma ubique legitur in titulis Lesb. 2166, Cumaeo, Lampsaceno, A. 12. 14, S. 111, quum recentiores critici temere subinde *προτὶ* vel *ποτὶ* intrudere voluerint.

3) *Περὶ* plenum legitur in Lesb. 2166 (etiam ante vocalem l. 26 *περὶ ὅρκων*), Lamps. 31, Alc. 29, Sapph. 1 v. 10, fr. 25. 26. Elisio a grammaticis Aeolica vocatur [2]), et legitur *πέῤῥοχος* S. 44, unde apud Theocr. 29, 25 restituimus *περῤ ἀπάλω* pro *περὶ ἀπαλῶ*, in quibus non vera elisio cernitur sed *ρρ* pro *ρι* positum est, vid. §. 8, 6. Apocopen patitur in *περθέτω* A. 29, *οἴκω τε*

2) Scholl. A. Il. ο, 657 ad *ὀχνύμενός περ ἑταίρου*: *Ἑλλάνικος Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ περ' εἰρῆσθαι*, cf. Scholl. B. L.; item Eust. 1044, 15.

περ σῶ A. 93, unde recte e conjectura restituta sunt ab aliis περθέμενος S. 13 e προϊέμενος, πέρθεσθ' S. 67 pro πάρθεσθ', περ μὲν pro παρ A. 10, a nobis περ κεφάλας A. 74 pro παρ. — Sunt tamen inter haec exempla, in quibus περὶ vel περ pro vulgato ὑπέρ, Aeolico ἰπέρ (§. 12, 6) positum est, ut περὶ γᾶς μελαίνας S. 1 v. 10, πέρροχος S. 44 pro ὑπέροχος, cf. Hesych. περρέχειν, ὑπερέχειν, πέρ κεφάλας A. 74, περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει A. 10 pro ὑπερέχει. Quae praepositionum istarum cognatio, cujus vestigia minus conspicua in aliis quoque dialectis reperiuntur, utramque e communi forma ὑπερὶ natam produnt, cf. Sanscrit. upari super. De qua re quum alio tempore accuratius agendum sit, nunc vide, quae monuimus in Mus. Rhen. 1838.

Non aliter ἐν ex ἐνὶ natum esse, σὺν fortasse e συνὶ, eaque de causa ῐ abjecto ν̄ interdum duplicari, docuimus §. 8, 6. — Ceterum miro testimonio [3]) Aeoles et Dores pro ἐν dixisse referuntur ἐνὸ, quum est pro verbo i. e. pro ἔνεστι, ἔνι.

Praepositio εἰς, quae ex ἐνς (vid. §. 10 not. 1) nata recte apud Aeoles eam formam plerumque servat, raro corripitur, ut ἐςέρχεται S. 44, ἐς ἀέργω Theocr. 28, 15.

3) Pro μετὰ Aeoles dicebant πεδὰ, quod in libris saepe in παῖδα corruptum est. Exempla haec reperiuntur, πεδ' ἀμαυρῶν νεκύων S. 69, πεδ' Ἀχίλλεα A. 39, πεδὰ μάτερα S. 30, πεδὰ Κέρβερον Theocr. 29, 38, πεδέχω A. 50 et S. 69, πεδάορος A. 91, πεδέρχομαι Theocr. 29, 25. Vulgatum μετὰ est in Lamps. 30 μετὰ τὸγ χρηματισμὸν, 7 μεταπέμψασθαι, Theocr. 28, 21 μετ' Ἰαόνων, adeo Alc. 90 μετέχων, quod vix sanum est. Grammatici Aeoles in μετὰ mutare μ̄ in π̄ docentes male πετὰ Aeolicum vocant [4]). At non cognata esse μετὰ et πεδὰ, sed

3) Ann. Ox. I, 176, 12. ἡ τοιαύτη πρόθεσις παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνὸ γίνεται, ὁπόταν καὶ ἀντὶ ῥήματος.

4) J. Gr. 236, a. Gr. Leid. 638. Vat. 689. ἔστι δὲ καί τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα· οἷον ἀντὶ τῆς μετὰ προθέσεως τὴν

diversae stirpis, recte intellexit Pottius *Et. Forsch.* II. p. 515; nos *πεδὰ* cum post, *πούς*, pes cognatum existimamus, ita ut sequendi notio primaria sit.

§. 29.

De adverbiis.

1) Adverbia temporis, quae vulgo in *-οτε*, apud Dores in *-οκα* exeunt, in Aeolica dialecto testibus grammaticis [1]) terminationem *-οτα* habent, ut *πότα*, *ὄτα*, *ἄλλοτα*, nec minus *ἑτέρωτα* [2]), quod in reliquis dialectis ignoratur. Nunc leguntur S. 1 v. 5 *αἴ ποτα κἀτέρωτα* (cf. Hes. *κατέροτα, καὶ ἄλλοτε*), *ὄτα* S. 98. Recte correcta sunt *πότα* S. 17, ubi libri *ποτὲ* et *ποταμὸν*, S. 12 pro *ποκὰ*, S. 69 *οὐδέ-*

πετα (J. Gr. et Vat. corruptius *κατὰ*) *παραλαμβάνουσι*. Corruptissime Meerm. 661 et Greg. C. 581 in antt. edd. *ἀντὶ δὲ τοῦ μ̄ τὸ π̄· μετ᾽ ἐμοῦ πετ᾽ ἐποῦ.*

1) Apoll. de adv. 606, 16. *τὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐκφερόμενα ἐπιῤῥήματα* (in *τε*, *θε*, *σε*, *δε*) *οὐ τρέπει πάντοτε τὸ ε̄ εἰς τὸ ᾱ παρ᾽ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἀλλὰ τρέψαντά ἐστιν ἢ διὰ τοῦ θε ἐκφερόμενα ἢ διὰ τοῦ τε.* — *εἴρηται μὲν περὶ τοῦ ὕπισθα καὶ ὕπερθα* (cod. teste Bast. ad Greg. C. 187. *ὕπησθα καὶ ὕπερθα*) *καὶ τῶν τοιούτων· ἔστι δὲ καὶ ὑποδείγματα τῶν τοῦ τε, τὸ πότε - πότα, ὅτε - ὅτα, ἑτέρωτε ἑτέρωτα* (cod. secundum Bastium *ἑτέρωθεν - ἑτέρωθα*), *ἄλλοτε - ἄλλοτα· διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικὰ τῶν Δωρικῶν, ᾗ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ̄ εἰς κ̄ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε - πόκα ἐστὶ, τὸ ἄλλοτε - ἄλλοκα, ὅτε - ὅκα.* cf. p. 607, 17 ubi Aeolica *ἑτέρωτα, πότα.* — Ann. Ox. I, 328, 20. *τὸ ὅτε οἱ Αἰολεῖς ὅταν* (leg. *ὅτα*) *λέγουσιν· Λάκωνες δὲ ὅκα· καὶ οἱ μὲν μόνον ἔτρεψαν τὸ ε̄ εἰς ᾱ, οἱ δὲ καὶ τὸ σύμφωνον· ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ ὅτα Αἰολικοῦ τὸ ὅταν πλεονασμῷ τοῦ ν̄· ὅταν γὰρ μεταβολὴ γένηται τοῦ ε εἰς ᾱ, οὐ προσέρχεται τὸ νυ· ὄπισθεν ὄπισθα· πρόσθεν πρόσθα.* Inde adeo *νέωτα* a *νέωτε τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ* derivatur Et. M. 607, 17.

2) Ab *ἕτερος* debebat *ἑτέροτα* derivari ut *ἄλλοτα* ab *ἄλλος*, *ὄτα* ab *ὅς*; in *ἑτέρωτα*, non minus quam in *ἑτέρωσε*, *ἑτέρωθεν* propter brevium vocalium concursum vocalis producta videtur; Hesychii tamen *κἀτέροτα* excusationem habet.

ποτ' pro οὐδέποκ'; nos praeterea scripsimus ἄλλοτα pro ἄλλοτε A. 38, deinde ὄπποτα S. 3 pro ὁππόταν, quia Aeoles ignorant ἂν (cf. similem corruptelam not. 1 in Ann. Ox.), nec minus A. 31 pro ὅτι ποτ' ἂν, ubi alii ὁππόταν. Minore jure tentares apud Theocr. 29, 5. 6. 39 χὤταν, ὄκα, τόκα.

2) Similiter nonnulla adverbia loci in θε(ν) apud Aeoles in θα exeunt. Grammatici 3) afferunt πρόσθα et ἔμπροσθα, ἔνερθα, ὔπισθα et ἐξύπισθα pro ὄπισθεν, ὕπερθα, ἄτερθα, πάροιθα. Nunc unicum exemplum legitur in Aeolici poëtae frustulo (Alc. 102), quod Apollonius affert, ἐξύπισθα. Non omnia adverbia in θεν hanc mutationem pati, Apollonius docet, qui quum neque οὐρανόθα neque ἄλλοθα dictum esse affirmet, intelligitur θεν in iis etiam apud Aeoles mansisse, quae motum ex aliquo loco significant, ut recte leguntur ἄλλοθεν et κήνοθεν (pro ἐκεῖθεν) apud Alc. 66., mutatum esse in reliquis, quae, ubi aliquid sit, indicant. Neque tamen in his vulgatam formam plane ignorarunt; potius ante sequentem vocalem non tentanda videntur καθύπερθεν ἴππιοι A. 7, πάροιθεν ἀμφὶ Alc. 3; adeo in Lesb. 2166, 17 legitur πρόσθε ἐόντων. Comparanda est duplex, quae fuisse videtur forma λεγόμεθα et λεγόμεθεν §. 24, 8.

3) Adverbia in οι exeuntia et locum in quo signifi-

---

3) Apoll. de adv. 563, 19. βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεώς ἐστι τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν — οὐ γὰρ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ α· οὐ γὰρ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασὶν οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα· ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεὶς· πρόσθεν πρόσθα. — Ibid. 604, 16 eadem fere cum iisdem exemplis, p. 606 ὔπισθα, ὕπερθα. vid. not. 1. — Hesych. ἐξύπισθα, ἐκ τοῦ ὀπίσω dialecto non nominata. — Et. M. 559, 31. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς α ποιοῦσιν· ὄπισθεν ὄπισθα, ἄτερθεν ἄτερθα ἄνευ τοῦ ν. — Joann. Al. 33, 10 inter adverbia in θα affert πρόσθα, πάροισθα (leg. πάροιθα), ὔπισθα, quae Aeolica esse, ultima vox prodit.

cantia apud Aeoles plures erant, quam in vulgari lingua, ut teste Apollonio [4]) *ἔνδοι* et apud Alcaeum *μέσοι* (fr. 9) vel *μέσσοι*. Eadem terminatio facile assumebat significationem loci in quem, ut *ὕψοι* (aut potius *ὔψοι*, vid. §. 12, 6), quod Aeolicum esse dicitur [5]) pro *ὑψοῦ*, apud Sapph. 44 e libro (rell. *ὕψι*) ea, qua diximus, significatione sursum legitur. Item *ποῖ*, quo, est S. 51; nec minus *ποι* pro *που* e conjectura scripsimus in corruptissimis locis A. 3. 55.

Utriusque tamen significationis etiam alia forma traditur [6]), *μέσυϊ* pro *ἐν μέσῳ*, *τυίδε* pro *ἐνθάδε* vel *ἐνταῦθα*, *πήλυϊ*, *ἄλλυϊ*, *ἀτέρυϊ*, *τούτυϊ* pro *τήλοσε*, *ἄλλοσε*, *ἑτέρωσε*. Grammatici docent *ῡῑ* in hisce duas syllabas efficere, sed

---

4) Apollon. de adv. 610, 20. *ἔνδοι, ὅπερ ἐν χρήσει Συρακοσίοις καὶ Αἰολεῦσιν, γενόμενον ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἔνδοθι*; deinde l. 30. *τῇδε γὰρ ἔχει καὶ ἐπίῤῥημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· γαίας καὶ νιφόεντος ὠρανῶ μέσοι.* — Id. 588, 27. *τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν· οὐ γάρ ἐστιν ἐλλιπὴς τῇ ἐν προθέσει συστελλομένου τοῦ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ὥς τινες διενόησαν, ἐν μέσσῳ· ἀλλ' ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἴκοι ἐγένετο σημαῖνον ἐν οἴκῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ τὸ Πυθοῖ καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ σημαῖνον ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσος ἐγένετο σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ, ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν βαρύνεσθαι.*

5) Ann. Ox. I, 418, 29. *τὸ ὑψοῦ ὕψοι λέγουσιν Αἰολεῖς τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῑ ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς πανταχοῦ καὶ πανταχοῖ, οὐδαμοῦ καὶ ουδαμοῖ, ποῦ καὶ ποῖ· οὐκ ἀεὶ ἀλλ' ἐπὶ πολλοῖς.* Reliqua non Aeolica, sed Attica vocari videntur.

6) Hesych. *μέσυϊ, ἐν μέσῳ· Αἰολεῖς.* — Scholl. Il. ζ, 298. *τόδ' ἱκάνεις· λείπει τὸ ὅρος· μήποτε ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' Αἰολεῦσι τυΐδε.* — Hesych. *τύδαι, ἐνταῦθα· Αἰολεῖς.* — Theogn. Ox. II, 160, 7 (Bekk. 1425) *τὰ Αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ῑ ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφει τὴν λήγουσαν καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ καὶ τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ· οἷον πηλύϊ· ἀλύει* (B. *ἀλῦϊ* leg. *ἄλλυϊ*)· *ἀτερύει* (B. *ἀτερύϊ*)· *τὸ τυϊ* (leg. *τούτυϊ*). Corrupte J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 622. *τὸ ἐνθάδε τῆδε* (J. Gr. *τίδε*)· *τὸ ἄλλοσε ἑτέρωσε*, leg. *τὸ ἐνθάδε τυΐδε, τὸ ἄλλοσε ἄλλυϊ, τὸ ἑτέρωσε ἑτέρυϊ* aut *ἀτέρυϊ*.

interdum in unam coalescere [7]). Nec leguntur nunc exempla, nisi in quibus ῠῐ pro una est syllaba. Ita τυῖδε, huc, S. 1 v. 5 et Theocr. 28, 5 e Seidleri et Bergkii emendatione pro vulgato τῆδε (duo libri τὺ δὲ); deinde πήλυι e Bergkii palmaria emendatione S. 1 v. 6 (e πολὺ); denique in ἄλλυι, quod Seidlerus restituit Alc. 69 (libri ἄλλα et ἄλλο). Priscianus docet, ῠῐ eadem ratione unam syllabam efficere, qua apud Romanos suavis bisyllabum sit, cui nullam fidem habendam arbitramur, quia, quum ῐ locativum haud dubie breve sit, longa syllaba esse non posset, nisi diphthongus nasceretur. Neque sine auctoritate est simplex ῠ pro ῠῐ scriptum, quum et Dionysii codices in Sapphus loco et Theocriti incorruptiores τύδε habeant et Hesychii τύδαι eodem ducat, nec minus in librorum apud Sappho πολὺ facilius πήλυ lateat, denique hoc ipsum, si recte Bekkerus emendavit, sine dialecti nomine inter adverbia non locativa in ῡ exeuntia enumeretur [8]), quanquam et hoc et δεῦρυ, quod ibidem legitur, locum significant. Hoc ipsum, etiam ab Herodiano Aeolibus adscriptum, huc trahere liceat, si ῡ longum est δεύρυ, neque Aeolica mutatione ex ο̄ natum. Jam igitur multiplex horum adverbiorum est terminatio ο̄ι, ῡῐ, ῡι, ῡ; antiquissimam esse ῡῐ facile apparet, unde ῠῐ et ῡ natae sunt, quia ῠῐ haud facile, nisi ante sequentem vocalem diphthongum efficit. cf. Buttm. Lexil. I. p. 56, Lobeck

7) Priscian. I. p. 35 postquam de ū dixit vocalis vim amittente in suavis, suadeo etc.: »quod apud Aeoles quoque ῠῐ saepe patitur et amittit vim litterae in metro ut Sappho: ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθετε ποτισατ' ἔρωτα (Addend. p. 19 τυῖδ'). Similiter πήλυι disyllabum invenitur apud eosdem, cum ῠῐ non est diphthongus.«

8) Theogn. Ox. II, 161, 6 (Bekk. 1341) τὰ εἰς ῡ λήγοντα ἐπιῤῥήματα μὴ τοπικῶς λαμβανόμενα διὰ τοῦ ῡ γράφονται, οἷον πάγχυ, πρόχνυ, δεῦρυ, πλὴν (Bekk. πήλυ), ἄῤῥυ etc. — Herod. π. μ. λ. 26, 35 δεῦρο παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ δεῦρα καὶ δευρὺ διὰ τοῦ ῡ. — Ann. Ox. I, 117, 29. Ἀττικοὶ δευρὶ φασὶ τοπικόν, Αἰολεῖς δευρί leg. δευρύ. cf. Theogn. Ox. II, 161, 5. ἐνίοτε δὲ καὶ δεῦρυ διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ. — Quod Apollon. de pron. 69. τῆλυ pro τῆλε commemorat, vix de Aeolico cogitavit, sed e τηλύγετος finxit.

Parall. p. 143. — Non Aeolica sunt *ὅππα* Theocr. 28, 5 et *ὅππη* 29, 13, ubi verior lectio *ὅποι* in uno libro est.

De accentu harum formarum egimus §. 3, 7; de $\bar{\iota}$ pro $\check{\iota}$ in *πήλυι* §. 6, 1, de $\bar{\alpha}$ pro $\check{\varepsilon}$ in *ἀτέρυι* §. 12, 1.

4) Adverbium *ἀεὶ* apud Aeoles, si varia grammaticorum [9]) testimonia comparamus, quatuor formas habuisse videtur, *αἶϊ*, *αἶϊν*, *ἄϊ*, *ἄϊν*. Inde quod S. 47 legitur *ἀεὶ* in *ἄϊ* mutandum erat; cf. de accentu §. 3, 7, de correpta in *ἄϊ* diphthongo §. 16, 1.

5) Pro *ἂν* Aeolicum est *κε*, cf. §. 6, 7; nunquam illud usurpatum videtur, quum *ὀππόταν* A. 31 et S. 3 facile in *ὄπποτα* emendetur. vid. nr. 1.

---

9) Theogn. Ox. II. p. 3 ex Herodiano de duodecim hujus adverbii formis: *παρὰ δὲ Αἰολεῦσιν τῆς ἀρχούσης ἐχούσης τὴν $\overline{\alpha\iota}$ δίφθογγον, τοῦ δὲ τέλους τὸ $\bar{\iota}$ συστελλόμενον βαρυτόνως αἶϊ* (leg. *αἶϊ*)· *λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ σὺν τῷ $\bar{\nu}$ αἶϊν* (leg. *αἶϊν*)· *γίνεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχούσης καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\bar{\varepsilon}$ ἄϊ βαρυτόνως.* — Ex eodem fonte fluxerunt, quae leguntur in Et. Gud. 9, 48 (Et. Par. ap. intt. ad Greg. 346) inter duodecim formas: *αἶϊ* (Par. *ἀεὶ*) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, ἄϊν παρ' αὐτοῖς* (Bast. conj. *παρὰ τοῖς αὐτοῖς*); ubi quum duae e pleno numero formae desiderentur, Aeolica *αἶϊ* et *αἶϊν* deesse, docent Etymologica Parisiensia tria apud Bast. ad Greg. 348, 'quae dialectis non nominatis duodecim formas enumerant et Aeolicis *ἄϊ* et *ἄϊν* vicina addunt *αἶϊ* et *αἶϊν*. — Corruptela invasit in Ann. Ox. I, 71, 19. *ὁ δ' Αἰολεὺς τριχῶς· ἀεὶ παρθένος ἔσομαι· καὶ αἰεὶ καὶ αἰὲν*; nam recte paullo ante Homero tres illae formae vindicantur, cf. p. 19, 11 et Et. M. 31, 8, quare e Theognosto restituenda sunt *ἄϊ*, *αἶϊ*, *αἶϊν*, neque *ἀεὶ παρθένος* defendere licet iis, quae in Et. Gud. et Par. antea leguntur: *τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέντα διὰ τῆς $\overline{\varepsilon\iota}$ διφθόγγου γράφεται· οἷον ἀείμνηστος, ἀειπάρθενος, ἀειθαλὴς*, dum in tribus illis Parisiensibus exempla *ἀείμνηστος*, *ἀείφρουρος* leguntur, quia eam vocem aut aliunde hauserunt, aut antiqua corruptela decepti sunt. — Aperta corruptela laborat etiam Herod. *π. μ. λ.* 45, 33.. *Πρὶν· οὐδὲν εἰς $\overline{\iota\nu}$ μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρὶν· τὰ δὲ εὑρεθέντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὑρέθη, ὡς τὸ πάλιν ἱεροῖσιν παρ' Ἀττικοῖς αἰὲν, παρὰ Δωριεῦσι αἶϊν, παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα ἄνευ τοῦ $\bar{\nu}$*· leg. *τὸ πάλιν, πέρυσιν, ἀεὶ παρ' Ἀττικοῖς, αἰὲν παρὰ Δωριεῦσι, αἶϊν παρ' Αἰολεῦσι· λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ $\bar{\nu}$.*

§. 30.

De vocum formandarum proprietate.

1) **Patronymica** peculiari Aeolum more in αδιος exire traduntur [1]; exemplum saepissime affertur Ὑῤῥάδιος i. e. Pittacus, cujus pater erat Ὕῤῥας; unus grammaticus addit Τινάδιος, Τίνα παῖς; neque abhorret Μυσάδιοι, Aeolicum Mysorum nomen; Tzetzae autem, qui de his formis agit in Epex. Il. 59, 20, Πηλειάδιος ipsius ingenio debetur. Illud Ὑῤῥάδιος, forma paullulum mutata nunc legitur Alc. 73 Ὑῤῥαδήῳ e probabili emendatione pro ὑῤῥακκω (vid. de ῃ §. 15, 2). Nihilominus valde de hac patronymicorum forma dubitare licet. Illud quidem,

1) Dion. Thr. Bekk. 634, 29. τύποι πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν μὲν τρεῖς, ὁ εἰς δης, ὁ εἰς ων, ὁ εἰς αδιος· οἷον Ἀτρείδης, Ἀτρείων καὶ ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος Ὑῤῥάδιος· Ὕῤῥα γὰρ παῖς ὁ Πίττακος. — Scholl. Dion. Thr. 849, 17. ὁ δὲ εἰς αδιος παρ' Αἰολεῦσιν· οἷον Τινάδιος, ὁ Τίνα παῖς, καὶ Ὑῤῥάδιος Ὕῤῥα παῖς. — Ibid. 850, 16. τὰ δὲ διὰ τοῦ αδιος Αἰολικά· χρειώδης δὲ Αἰολεῦσιν ὁ τύπος καὶ πρὸς χρόνον καὶ πρὸς τόνον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αδιος πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ (προ)παροξύνεται. — Ann. Ox. IV, 326, 26. περὶ δὲ τοῦ εἰς αδιος λέγομεν, ὅτι Αἰολέων ἴδιός ἐστιν — εὔθετος δὲ ὁ αδιος Αἰολεῦσι καὶ πρὸς τόνον καὶ πρὸς χρόνον· καὶ γὰρ πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ προπαροξύνεσθαι (sic), ὅπερ ἐκεῖνοι φιλοῦσιν. Ὑῤῥαδιος δέ ἐστιν ὁ τοῦ Ὕῤῥα παῖς· Ὕῤῥας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πίττακος. — Prisc. I. p. 81. »(Patronymicorum forma) in αδιος, quae est Aeolica, ut Hyrradios Hyrrae filius Pittacus.« — Eust. 13, 45. Ὕῤῥας κύριον Αἰολικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Ὑῤῥάδης, ὅπερ Αἰολεῖς Ὑῤῥάδιος λέγουσι. — Suid. Ὕῤῥα παῖς ὁ Πίττακος καὶ Ὑῤῥάδιος ὁ αὐτός. — Hesych. Ὑῤῥάδιος, ἀπό τινος τῶν προγόνων ἄδοξος ἢ εἰκαῖος. Ὕῤῥα παιδίον. — Steph. Byz. s. v. Μυσία: λέγονται καὶ Μυσοὶ καὶ Μύσιοι καὶ Μυσάδιοι Αἰολικῶς; idem inter voces in αδιος apud Herod. π. μ. λ. 18, 9 pro μουσάδιος restitui jubet Lobeck Parall. p. 77, vix recte, quum huic bene conveniat cum μολπάδιος.

quod ab aliis ipse Pittaci pater vocatur *Ὑῤῥάδιος* [2]), ex uno Callimachi epigrammate fluxisse suspiceris, in quo *παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου* errore satis antiquo e *παῖδα τὸν Ὑῤῥάδιον* corruptum haberi potest. Valde autem mirum est, quod in Hesychii glossa *ὑῤῥάδιος* explicatur *ἀπό τινος τῶν προγόνων ἄδοξος ἢ εἰκαῖος*, quocum conspirant alia [3]). Casu vero eundem sonum habere patronymicum Pittaci et adjectivum, quo eadem opprobria exprimuntur, quae Alcaeus alibi in illum conjicit, *ζοφοδορπίδαν* (apud Diog. Laert.) et *κακοπάτριδα* fr. 30 appellans (cf. Welcker in Jahn. Ann. 1830, I. p. 15), nemo sibi facile persuadebit. Quam difficultatem in Museo Rhenano 1838 ita expedire conati sumus, ut verum Pittaci patronymicum *Τυῤῥάδιον* dixerimus, quia Pittaci filius apud Diogenem Laertium *Τύῤῥαιος* appellatur, inde Alcaeum ludibriose *Ὑῤῥάδιος* fecisse. — Patronymicorum forma in *αδιος* non caret analogia, quum diminutiva, quae saepe similes atque illa terminationes habent, haud raro in *διον* exeant. cf. Pott *Etym. Forsch. II. p. 564*, Grimm *Gr. II. p. 349* seqq. — Ceterum non alienam fuisse ab Aeolibus Asianis patronymicorum formam in *ιος*, Boeotis et Thessalis usitatam (vid. §. 47), innuunt *Τύῤῥαιος* ille et quodammodo *Νικιάα ἄλοχος* (i. e. *Νικιαία*) Theocr. 28, 9, ut e libris restituimus.

2) Aeolica vocantur feminina [4]) in *ις* pro *η* vel *α*, ut

---

2) Callimach. ap. Diog. Laert. I, 81. (*Πίττακον*) *τὸν Μιτυληναῖον παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου*, ut ipse Diog. Laert. *Πίττακος Ὑῤῥαδίου*. — Suid. *Πίττακος υἱὸς Καΐκου καὶ Ὑῤῥαδίου Θρᾳκός*. — Phav. Lex. *Ὑῤῥάδιος κύριον, ὁ πατὴρ τοῦ Πιττάκου.*

3) Suid. *ὕῤῥαξ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ μίγδην, ἀναμίξ.* Hesych. *ὕραξ, μίγδην, ἀναμίξ.* Id. *συῤῥάδος· νόθος, μικτὸς, εἰκαῖος* leg. *συῤῥάδιος*. — Theogn. Ox. II, 23, 22. *ὕῤῥαξ, μίγδην, ἀναμίξ· ὑῤῥάδιος, προγονίος ἢ ἄδοξος*, quae ex Hesychio corrigas. Apud Herod. *π. μ. λ.* 18, 9. inter nomina in *αδιος* afferuntur *μιχθάδιος, ὑῤῥάδιος, μολπάδιος* etc.

4) Scholl. A. Il. *ε*, 299. *ἀλκὶ — τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλκις Αἰολικοῦ αὐτό φασιν· τοῖς γὰρ εἰς η παράκειται εἰς ις ὡς ἑορτὴ καὶ ἑορτὶς καὶ*

αὖλις, ἄγυρις, ἔροτις, κίθαρις, χάρις pro αὐλὴ, ἀγορὰ, ἑορτὴ, κιθάρα, χαρά. At pleraque in vulgata lingua aut apud Homerum leguntur, ἔροτις apud Euripidem Electr. 620; quare non alia de causa Aeolica illa vocari videntur, quam quod accentum retrahunt. Neque de Aeolica origine aliquid colligere licet ex ο in υ mutato in ἄγυρις, quia ea vox non magis Aeolibus propria est quam ἐπώνυμος et similia, neque e duplicata liquida in δέῤῥις, quod grammatici male huc trahunt, quum nihil commune habeat cum δειρή.

Non majore jure abstracta in τυς Aeolica dicuntur [5]), ut κιθαριστύς.

3) Aeolibus grammatici tribuunt [6]) adjectiva in ωνιος possessiva significatione, a genitivo pluralis derivata, ἀλ-

---

ἐν ὑπερθέσει ἔροτις. — Eust. 1908, 53 ad ἑορτή: Αἰολεῖς δὲ προπαροξυτόνως καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔροτιν ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡ ἔροτις; Id. 381, 4. κίθαρις — ἐκ τοῦ κιθάρα καὶ ἔστιν ἴσως Αἰολικόν· διὸ καὶ προπαροξύνεται κατὰ τὸ ἑορτὴ ἔορτις (sic)· τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ αὐλὴ αὖλις, ἔτι δὲ καὶ τὸ χαρὰ χάρις, cf. de αὖλις p. 265, 13 et de ἄγυρις, quod cum ἔροτις (sic) comparatur p. 1430, 39. — Et. M. 262 fin., Gud. 136, 48, Ann. Ox. I, 114, 1. δειρή — οἱ Αἰολεῖς δέῤῥη καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν δέῤῥις.

5) Scholl. D. Il. β, 600. κιθαριστὺν — ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως Αἰολικὸς ὁμοίως τῷ ὀρχηστύν.

6) Ann. Ox. IV, 329, 22. ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσιος Ῥηγίνων ἐστὶν, ἐπεὶ συνεχὴς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων ἀνακώσιος· χαρίτων χαριτώσιος. Ὁ διὰ ωνιος Αἰολέων ἐστίν· πολὺς γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς. Ἀλώνιος (leg. ἀλλώνιος)· παντώνιος (cf. Hesych. παντόνια, παντοδαπά)· ἑτερώνιος· τοιοῦτον τὸ Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα παρ' Ὁμήρῳ· οὕτως καὶ ἀνεμώλιος· ἀνέμω (leg. ἀνέμων), ἀνεμώνιος· ἀλλαχοῦ μεταμώνιος· τοῖτο συγκέκοπται, τὸ πρότερον τέτραπται. — Ann Ox. I, 152, 30, ubi ἐτώσιος mira ratione derivatur ab ἄετος non verus, gen. pl. ἀέτων: αἱ ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν ὀνομάτων διὰ τοῦ ιος γινομένων (sic) παραγωγαὶ διχῶς σχηματίζονται· καὶ διὰ τοῦ ο (leg. σ) καὶ διὰ τοῦ ν· καὶ ἡ μὲν τῶν Ῥηγίνων διάλεκτος διὰ τοῦ σ· οἷον ἀέτων ἀετώσιος· ἡ δὲ τῶν Αἰολέων διὰ τοῦ ν· οἷον ἑλίκη, ἑλίκης, Ἑλίκων (leg. Ἑλικῶν) Ἑλικώνιος· ἀνέμων ἀνεμώνιος; eadem, minus plena tamen, leguntur in Et. M. 387, 46, Et. G. 216, 31, Ann.

λώνιος, *ἑτερώνιος*, *παντώνιος* i. e. *ὁ ἄλλων*, *ἀλλότριος* etc., ut **cujas** a **cujus** descendit. Grammatici male hanc Aeolicam rationem adhibent ad Homericum *Ἑλικώνιος* explicandum, nec melius adjectivum ejusmodi *ἀνεμώνιος* fingunt, unde deducant *ἀνεμώλιος* et *μεταμώνιος*; quae praeterea affert scholiasta Homericus, corrupta sunt, neque videtur hoc adjectivorum genus nisi ab adjectivis illis pronominalibus descendisse, quae multas derivatorum formas, substantivis ignotas, communes habent, ut *ἄλλοσε*, *πάντοσε*, *ἑτέρωσε*, *ἀλλοῖος*, *παντοῖος*, *ἑτεροῖος* etc. De adjectivis in *ησιος* et *ασιος*, quae idem scholiasta Aeolibus tribuere videtur, minus judicare licet.

§. 31.

De universa Lesbiacae dialecti indole.

Jam inter antiquos erant, qui universam Aeolicae dialecti indolem describere, inde singula, quibus a reliquis dialectis differt, explicare conarentur. Ita Scholl. Dion. Thr. 661, 28. *τὸ δὲ Αἰολικὸν τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς διαίτης καὶ τῷ τῆς φώνης ἀρχαιοτρόπῳ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βαρύτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα ἐζηλώκασιν.* Adversus quem disputat alius grammaticus ibid. p. 662 extr. *τοῦτο δὲ οὐ πιθανόν. τί γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοί εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς, ἐπειδὴ τοῖς ἀσθενεστέροις χαίρουσι· καὶ γὰρ τὸ φθείρω φθέῤῥω λέγουσι καὶ τὸ σπείρω σπέῤῥω — τὸ δὲ θέσει μακρὸν ἀσθενέστερόν ἐστι τοῦ φύσει μακροῦ — καὶ ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενεστέρα ἐστὶ*

Ox. I, 162, 14. — Scholl. B. Il. υ, 404. *οἱ Αἰολεῖς παρὰ τὰς γενικὰς τῶν πρωτοτύπων ποιοῦσι κτητικοὺς τύπους· ἑταίρων ἑταιρώνιος* (leg. *ἑτέρων ἑτερώνιος*), *ἀνεμώνιος*, *ἑτοιμώνιος* (leg. *μεταμώνιος*), *Ἑλικώνιος*, *τά τε διὰ τοῦ ιος*, *εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ος ἔχει*, *διὰ τοῦ ησιος*, *Ἴθακος Ἰθακήσιος*, *βροτήσιος*, *ἐτήσιος· εἰ δὲ τρέπεται τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι*, *διὰ τοῦ α· Πρυμνάσιον*, *Κορυφάσιον· οὕτως ἔχει καὶ τὸ Κοράσιον, ὃ μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν.*

τῆς ὀξείας — *καὶ ἡ ψιλὴ τῆς δασείας ἀσθενεστέρα.* — Quibus rationibus homo haec probare studeat, in ipso libro quaerat, cui talia placent. Nobis quidem nil nisi verba et merae nugae videntur. Ridicule grammaticulus iste *βαρεῖαν* Aeolum *τάσιν* debiliorem vocat quam *ὀξεῖαν*, quasi accentum in fine evitatum non haberent in alia vocis syllaba, cui majorem facile aliquis vim adscripserit, quia non, sicut acutus in fine, lenitur ante sequentem vocem. Libentius conceditur, quod syllabam positione longam et spiritum lenem debiliores dicit, quanquam diversissima est utriusque ratio, quum lenis spiritus molle quid habeat, duplicata consonans contra rigidius quoddam et asperius. Neque meliora sunt, quae alibi de breviorum syllabarum apud Aeoles amore leguntur [1]), unde repetuntur *κέῤῥω* pro *κείρω*, *μέλαις* pro *μέλας* et similia. Rectius jam alter ille Dionysii scholiasta in Aeolum psilosi et barytonesi *αὐστηροῦ* et *ἀρχαιοτρόπου* aliquid inesse dicit. Nam et accentum retractum et lenis usum, quatenus Aeolum fuisse videtur, ex antiquissima Graecorum lingua transmanasse, Latinorum in utraque re consensus satis prodit; antiquiora autem facile severiora habentur. In multis tamen Aeolica dialectus longius ab antiqua ratione recessit, quam aliae dialecti, ut quum $\bar{\alpha}$ in $\bar{o}$ mutat, aut $\bar{\tau}$, a Doribus servatum, Ionico more in $\bar{\sigma}$, quae neque antiqua sunt neque severa. At de antiquitate

---

1) Et. M. 575, 54 (Ms. Leid. ap. Koen. ad Greg. 600) *Αἰολικῶς μέλαις καὶ τάλαις, ἐπειδὴ χαίρουσι τῇ βαρείᾳ τάσει, ὡς τὸ Πηλεὺς Πήλευς, χαίρουσι καὶ τῇ βραχυτέρᾳ συστολῇ* (leg. *συλλαβῇ* e Leid.) *τὸ κείρω κέῤῥω λέγοντες, τούτου χάριν προστιθεῖσι καὶ ὧδε τὸ* $\bar{\iota}$, *ἵνα βραχυτέραν τὴν συλλαβὴν ποιήσωσι· τὸ γὰρ* $\bar{\alpha}$ *τὸ μακρὸν μεῖζον ἐστὶ τῆς ἐχούσης* (add. $\overline{\alpha\iota}$ *διφθόγγου* e Leid.) *τὸ* $\bar{\iota}$ *ἐκφωνούμενον.* Inde corrigendus Greg. Cor. 602 de *Θόαις*: *τάσει χαίρουσι* (add. *βαρείᾳ*) *καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς* (leg. *ταῖς βραχυτέραις*), *τὸ Πηλεὺς Πήλευς λέγοντες καὶ τὸ φθείρω φθέῤῥω, ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς· ἐπεὶ οὖν τὸ φύσει μακρὸν* $\bar{\alpha}$ *μεῖζόν ἐστι τῆς* $\overline{\alpha\iota}$ *διφθόγγου τῆς ἐχούσης τὸ* $\bar{\iota}$ *ἐκφωνούμενον* (*ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο κρατιωτῶν ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων*!!!) *χρῶνται τῇ* $\overline{\alpha\iota}$ *διφθόγγῳ.*

singularum dialectorum alio tempore accuratius disputandum est. — Multo istis grammaticulis meliora docet Heraclides Ponticus apud Athen. XIV p. 624, Aeolibus tribuens τὸ ἦθος τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, ἔτι δὲ ὑπόχαυνον, quae etiam ad dialectum adhibere licet. Nam tale quid profecto agnoscitur in barytonesi, qua vox in singulis dictionibus commoratur, ut fit apud Latinos et Germanos, non rapido cursu ad sequentia volat; tale in vocalium, quae graviorem sonum habent, amore, ut ᾱ in ō, ō in ῡ transeunt; tale in diphthongis, quas haud raro pro reliquarum dialectorum simplicibus vocalibus habent (vid. §. 5, 5; §. 10; §. 15, 3), nec minus in diphthongorum diaeresi, quia et diphthongi plenius quid sonant, quam vocales, et ipsarum illarum singulae partes magis quam apud reliquos distinctae gravitatem etiam augent; tale denique in βρ, quod in fronte vocum habent, in σδ pro ζ et in consonantibus duplicatis, quae non poterant nisi ore magna sonante pronuntiari. Et in his quidem Hispanicae linguae similitudo quaedam apparet, quae quod liquidas haud raro duplicatas molliore quodam, quam nos, sono profert, Coruña, llano, vix alienum erat ab Aeolibus. Neque fere dubito, quin, qui accuratius Hispanorum sermonem cognitum habet, plura reperturus sit, quibus cum Lesbiis conveniat, quorum poëtae, sive Alcaei fortissimum animum spectas, nullis malis fractum, periculorum amantem, odio in adversarios flagrantem, sive Sappho amore fervidam, divinae artis consciam, nescio quid Hispanici spirare videntur.

Neglexímus modo et alia et quaecunque Lesbiacae dialecto cum Doriensibus communia sunt, neque omnino iis, quae de dialecti indole monuimus, multum tribui volumus. Difficillimum enim judicamus, dialecti vel linguae alicujus ingenium depingere, praesertim ubi viva vox, quae non potest unquam literis satis exprimi, dudum silentio cecidit. Aliis acutioribus integrum relinquimus opus, Lesbiorum moribus, arte, dialecto comparatis, veram populi imaginem delineandi. —

2) Restat ut moneamus de Aeolicae dialecti mutatione, quam annis circumvolventibus factam esse et ratio evincit et grammatici indicant, inter antiquorum et recentiorum Aeolum dialectum discernentes. Nam primum Herodianus, unde Choeroboscus hausit (vid. §. 21. not. 9), antiquorum Ionum et Aeolum dicit esse Ἀχιλλῆος et Ἀχίλληος recentiorum Ionum Ἀχιλλεῖος, Aeolum Ἀχίλλειος, quod memorabili ratione inde confirmatur, quod, quum Lesbiaca inscriptio Alexandri M. tempore exarata nr. 2166 antiquum η̄ in his teneat, Lampsacenum marmor recentius πρέσβεια pro πρέσβηα praebet. vid. §. 21 nr. 6. Igitur haec antiquae dialecti mutatio post Alexandrum M. invaluit. Ab eodem haud dubie Herodiano manavit [2]), quod antiqui Iones Ζὴν, Ζηνὸς, recentiores Aeoles et Iones Ζὰν, Ζανὸς dixisse referuntur, de qua re diximus §. 13, 5.

Aliud recentioris Aeolismi discrimen in eo vidimus, quod, quum antiquiores Lesbii Alcaeus et Sappho haud raro digamma usi essent, in titulis, ne in antiquiore quidem nr. 2166 nusquam id conspiciatur. Alia ibidem suspicati sumus (§. 5). — In reliquis Lesbiacus titulus nr. 2166 antiquam linguam accurate refert; Lampsacenus ubi declinat ad vulgarem linguam, aliam rationem subesse indicavimus §. 2; Romanorum imperii tempore, quo reliquae inscriptiones exaratae sunt, vulgarem dialectum antiquae Aeolicae subinde admisceri, nemo est, qui miretur.

---

2) Ann. Ox. III, 237, 23 in fragmento grammatici, quod etiam Cramerus ex Herodiano excerptum judicat: *Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζῆν, Ζηνὸς ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν· οἷον*

ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζηνὸς ὑψηρέφης δόμοις ζάρης·

μεταγενέστεροι Αἰολεῖς ἔτρεψαν Ζανὸς καὶ Ζὰν: καὶ ἔτι μεταγενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ Ζὰν (add. *ὁμοίως*) *τῷ Λύκανι·*

κλῦθι μοι Ζανός τε κουρηξαντελευθεριω (leg. *κούρη — Ζανί τ' ἐλευθερίῳ*).

Πάλιν ἄπορον τὸ ᾱ εἰς η̄ (leg. *η̄ εἰς ᾱ*) *τέτραπται· τὸ γὰρ ἐναντίον τὸ ᾱ εἰς η̄ τρέπουσι το Ζανὸς Ζηνὸς εἰρήκασι* (sic)*· λέγω δὴ ὅτι οὐκ ἔτρεψαν ἀλλ' ἐμιμήσαντο μεταγενεστέρους Αἰολεῖς.*

De dialecto Boeotica.

§. 32.

De fontibus.

1) Boeoticae dialecti cognitio maxime ex inscriptionibus hauritur; inter Boeoticos titulos in Corpore Inscriptionum Graecarum collectos Boeotica dialecto utuntur hi:

Orchomenii: nr. 1564 post Alexandrum M. scriptus, quia Alexandrea in Troade commemoratur *); nr. 1568; nr. 1569, a, reliquis longior et melius servatus, post Ol. 111 scriptus; nr. 1569, b, pauca lacera verba continens; nr. 1569, c, valde lacer et corruptus; nr. 1573; nr. 1579. 1580. 1583 ejusdem, ut videtur aetatis; nr. 1593 non antiquior Olympiade 116. Omnes inscriptiones Orchomenias, quae Boeotica dialecto utuntur, ante Ol. 145 exaratas existimare licet, quia nr. 1584, quae jam vulgarem dialectum prae se fert, ex eo tempore esse videtur; Thespienses tamen jam ante Ol. 135 vulgari lingua in publicis documentis usi sunt, vid. Boeckh. ad C. I. nr. 1590.

Chaeroneenses: nr. 1581 brevis et lacer, nr. 1595—97 breves et incertae lectionis.

Lebadeenses: nr. 1571 ita laceratus et tot transcribentis erroribus foedatus, ut nisi in paucissimis eo uti non liceat; nr. 1575 aliquanto melius habitus; nr. 1588.

Copensis nr. 1574 valde lacer et corruptus.

Thebani: nr. 1564 decretum Boeotorum, quo Nobae Carthaginiensi proxenia datur, continens, igitur ante a. 146 scriptus; nr. 1576 valde corruptus; nr. 1577; nr. 1578 lacer et corruptus.

Tanagraei nr. 1562. 1563; praeterea antiquitate

*) Quae de titulorum aetate monemus, omnia Boeckhio debemus.

insignes sunt nr. 1599. 1647, quanquam pauca tantum verba amplectuntur.

Accedunt pauci alii, qui singulas voces praebent. Omnes fere saeculo a. Chr. tertio exarati videntur, exceptis antiquioribus Tanagraeis 1599. 1647 et aliis quibusdam brevissimis; neque tamen hi quartum saeculum superaverint.

Reliquae inscriptiones Boeoticae vulgarem Graecitatem offerunt (nam Chalienses 1567. 1594. 1607, in quibus Dorica dialectus conspicitur, non recte a Boeckhio Boeotico oppido Chaliae tributos esse, docebimus §. 54). Raro in his haesit aliquid e peculiari Boeotorum dialecto, maxime in nominibus propriis.

2) Scriptor nullus, quantum scimus, Boeotica dialecto usus est praeter Corinnam Tanagraeam, quam Pausanias (IX, 22, 3) dicit carmina ceciniss, *ὁποῖα συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς* i. e. Aeoles Boeoti. Ejus nunc perpauca fragmenta supersunt et ea quidem valde corrupta, vel sic tamen insignia Boeoticae dialecti documenta. In hexametris quidem, quos duos reliquos habemus (fr. 14. 15), Boetica dialecto non usa videtur; in ceteris fragmentis strictior Boeotismus, ubi nunc desideratur, eo magis restituendus esse videtur, quia grammatici, quae de Boeotica dialecto praecipiunt, e Corinnae maxime, si quid video, carminibus didicerunt; vid. nr. 3. Ipsa fragmenta in Appendice emendatiora addidimus.

Praeterea Aristophanes in Acharnensibus inde a v. 826 Boeotum loquentem introducit; neque tamen, ut in Lysistrata Laconum, in ipsis Acharnensibus Megarensium, ita Boeotorum dialectus cum aliqua fide expressa videtur. At multa, quae Boeoticam proprietatem negligere videntur, recte Boeotismum ejus aetatis, postea mutatum referre, infra §. 41 docebimus. Nonnulla Attica, sive Aristophanis sive librariorum culpa intermixta esse, non mirum est, quae plerumque silentio praetermittemus.

3) Grammatici haud pauca de Boeotica dialecto tradunt, maxime Heraclides, Apollonius et Herodianus, ad

quem omnia fere referenda videntur, quae a Choerobosco, Theognosto et in Etymologicis docentur. Apollonius saepe et Herodianus (Cor. fr. 2) Corinnam Boeoticae dialecti auctorem habent, neque dubium videtur quin etiam ceteri cognitionem suam fere omnem ex illius carminibus hauserint, quia horum grammaticorum tempore Boeoticae dialecti rara tantum vestigia apud infimam plebem superesse poterant. Quanquam antiquiores grammaticos, qui Corinnae carmina recensuerunt, ex ipso populi ore eam, qua opus erat, cognitionem hausisse, satis certum habemus. cf. §. 41. — Plerumque grammatici, ut monuimus §. 1, accurate distinguunt inter dialectum Aeolicam et Boeoticam, raro hanc Aeolicae nomine significant. Quare in tanto Aeolicarum dialectorum discrimine nunquam, quae Aeolica vocantur, Boeotis adscribere licet, nisi aliunde de Boeotica dialecto fides accedat.

§. 33.

De accentu.

De Boeotorum accentu nihil fere diserte a grammaticis praecipitur, sed inde maxime intelligitur, eum non discrepasse a vulgari more. Nusquam id magis apparet, quam in Apollonii libro de pronomine, qui quum accuratissime moneat, Aeoles i. e. Lesbios gravi accentu *ἔγων* et *ἔμοι* protulisse, ubique de Boeoticarum, quas affert, formarum, accentu tacet, ita ut recte apud illum scribi videantur *ἰών* pro *ἐγών* p. 64, *ἐμὺ* p. 104 pro *ἐμοὶ*, *οὐμὲς* pro *ὑμεῖς* p. 119 etc.; adeo *ἐμοῦς* Boeotis et Syracusanis commune dicit p. 94. Valde dolendum est, quod Herodianus [1]), ubi Boeoticam vocem *βανα* pro *γυνή* ac-

1) Herod. *π. μ. λ.* 18, 18. *τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται· πτισάνη* etc. (praeter *μηχανὴ*) — *προςέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδῳ — τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον, ἀντὶ τοῦ γυνή.* Licet interpretari,

centus causa affert, tam ambigue locutus est, ut in utramque partem de vocis accentu disputari possit; nam quod acutus in penultima ibi positus est a librario, non habet plus auctoritatis, quam quod eadem vox in fragmento Corinnae apud Apoll. de pron. p. 65 *βανὰ* scripta est. Accedunt autem multa Boeotica nomina propria, quae accentum in ultima habent, ut *Ἐρχομενὸς*, *Κωπαὶ*, *Μυκαλησσὸς*, *Βοιωτὸς* (nam *Βοίωτε* apud Cor. 2 leviore auctoritate nititur), *Ἑλικὼν*, *Κιθαιρὼν*, *Ἰσμηνὸς*, *Ἀσωπὸς*, *Αὐλὶς* e diserto testimonio [2]), quanquam appellativum *αὖλις* gravi accentu scribitur et Aeolicum habetur. In his omnibus accentum a reliquis Graecis mutatum aut male traditum esse, parum probabile videtur.

Retracti apud Boeotos accentus testimonium si quis apud Theognostum [3]) sibi reperire videtur, *τραπέζοιος*, Boeoticam vocem, accentum in antepenultima habere docentem, reputet nihil esse, cur propter accentum retractum eam vocem Boeoticam vocari arbitremur. Nec minus alia, quae eo trahere possis, ubi formis, quae ex Aeolica et Boeotica dialectis repetuntur, gravis adscribitur [4]), leviora sunt, quia soli Aeoles in accentu describendo respici poterant.

βανα non in censum venire, quanquam non minus quam *φανὴ* oxytonon, aut, quanquam secundum generalem regulam barytonon.

2) Eust. 265, 12. *ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλὶς ἀναλόγως διὰ τὴν παρωνυμίαν, ὡς πύλη πυλίς· τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικὸν εἶναί φασιν· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Καὶ ἄλλως δὲ ἡ μὲν Αὐλὶς ὡς ἐκ τοῦ αὐλίζω, αὐλίσω ἔχοι ἂν ἴσως τὴν ὀξεῖαν τόνωσιν, ἡ δὲ αὖλις τὴν βαρεῖαν πρὸς διαστολήν.*

3) Theogn. Ox. II, 53, 27. *τὰ διὰ τοῦ* $\overline{\text{οιος}}$ *ὀξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς* $\overline{\text{οι}}$ *διφθόγγου γράφονται· — τὸ Ζάτοιος, Ἄθοιος κύρια ὄντα προπαροξύνονται· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ τραπέζοιος, Βοιωτιακὸν ὄν, καὶ κατὰ τόνον καὶ κατὰ γραφήν.* cf. §. 40, 5.

4) Eust. 75, 32. *ἐστὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ, διὸ καί τινα ἐκ τούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα.* — Id. 1613, 20. *Αἰολικὸν ἦμι καὶ Βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ* $\overline{\eta}$ *εἰς τὴν* $\overline{\varepsilon\iota}$ *δίφθογγον εἱμὶ ἡμαρτημένον ὄν,*

Quanquam igitur non audemus certissimum pronuntiare, tamen, in tanta praesertim Lesbiacae et Boeoticae dialecti diversitate, probabile videtur, Boeotos non fuisse *βαρυντικούς*. Cautius certe duximus, in Boeoticis omnibus vulgarem accentum servare.

§. 34.

De spiritu.

Non minus quam barytonesin recentiores Boeotis psilosin tribuere solent, quia Aeolica vocatur. Aspero tamen Boeotos usos esse certissimum est. Primum Apollonius de pron. p. 64 (e Tryphonis, ut videtur, sententia, cf. §. 45, 1) Boeoticum *ἱὼν* pro *ἐγὼ* aspero instructum esse tradit, *ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων γίνεται*, unde, etiamsi quis grammaticum male regulam suam adhibuisse opinetur, hoc tamen certum est, eum Boeoticam psilosin ignorasse. Praeterea et Apollonius et reliqui grammatici, ubi Boeoticas formas afferunt, nunquam de spiritu monent, ut *ἁμίων* pro *ἡμῶν* Aeol. *ἀμμέων* (de pron. p. 121). Deinde in antiquioribus titulis, qui spiritus asperi signum scriptum habent, leguntur nr. 1637 *ΗΑΓΕΣΑΝΔΡΟΣ* et 1642 *ΗΙΠΠΑΡΧΙΑ*; neque minus in nr. 1569 hoc signum retentum est in siglis *ͰΕ* pro *ἕκατον* et *Η* pro *ἡμιοβόλιον*. Tenui in aspiratam mutata spiritus asper proditur in *καθάπερ* nr. 1563, a, *καθ' ἕκαστρν* 1569, a. III., *ἀφεδριατευόντων* 1593, *Ἔφιππος* 1640, item apud Corinnam fr. 1 *χείρωάδων* pro *καὶ ἡρωάδων*, 7 *πεντείκονθ' οὐψιβίας* pro *ὑψιβίας*, 8 *ἐφ' ἵππω*. Adeo media mutatur in *οὐθὲν* 1569, a. III.

Boeoti igitur non solum non ignorant asperum, sed etiam iis, quibus ne Dores quidem, ceterum asperi non

---

τῷ τόνῳ — τὰ γὰρ Αἰολικὰ δῆλον ὅτι βαρύνονται. Neque in contrariam partem aliquid efficere velim ex iis, quae Choerob. Bekk. 1224 de Boeoticorum genitivorum in *ᾱō* accentu disputat, *ἀργεσταο* scribendum esse docens.

osores, eum addebant, ut ἰὼν, si Apollonio credimus, Ἀγείσανδρος cf. Giese de dial. Aeol. p. 417; neque ὕψι apud Lesbios asperum habebat, aut, si recte disputavimus §. 4, 9, ἵππος.

Contrarium videtur unicum Corinnae exemplum fr. 4, ἀπ' ἑοῦς ex Apoll. de pron. p. 98, ubi, quum lectio certa videatur, asper ipsius Apollonii regula, quam antea attulimus, postuletur, tenuis eodem modo relicta videtur, quo saepe in Doricis scriptoribus teste Apollonio de synt. p. 335, qualia leguntur etiam in titulis Doricis, ut in Theraeo 2448, IV, 11 ἐπ' ἀμέρας, in Rhodio 2525, b ἐπ' ἱερέως, in Calymnio 2671 μετ' ὁμονοίας.

Lenis praeterea pro aspero scribi solet in vocibus Boeoticis, quae ῡ initiale in ου mutarunt (§. 38, 5), ut οὐμὲς Cor. 9, οὐμίων Cor. 11, οὐμαὶ apud Hesychium (contra οὑμὶν Ann. Ox. I, 146, 15), Οὐρίας Cor. 6 pro Ὑρίας, Οὐριεὺς Scholl. Nic. Ther. 15 pro Ὑριεὺς, ϱὔλη et οὔδωρ Heraclid. ap. Eust. 23, 28 et Hort. Ad. f. 205. Neque mirum esset, si in his vocali mutato etiam spiritus mutaretur, quia ῡ proprium sibi postulat asperum, qui antiquiori sono, qualem exprimit Boeoticum οῡ, non necessarius est. Neque tamen hoc οῡ ubique lenem habuisse, grammaticorum libris credimus, et πεντείκονθ' οὐψιβίας Cor. 7 certius asperi indicium habet, quanquam in hac voce facilius lenem ferremus. cf. §. 4, 5. Res non potest ad liquidum perduci.

§. 35.

De digamma.

1) Boeotos quoque digamma usos esse et grammatici docent (vid. §. 5 not. 2) et tituli. Hi primum ante vocales initiales digamma praebent in his vocibus, quarum minus certas asterisco notamus:

* FΑδων N. P. 1574 e conjectura Boeckhii pro Γάδων.

* FΑναξίων N. P. 1574 ex ejusdem conj. pro Γαναξίων.

FἌρνων N. P. nr. 1569, a. III ab ἄρνες.

Fάστιος (i. e. ἄστεος) nr. 1569 e certa Boeckhii emendatione pro ἑαστιος, ut etiam in nummis Boeoticis legitur *FἈστ.* vid. Eckhel D. N. II. p. 196.

FΕλάτια et *FΕλατιῆος* pro Ἐλάτεια et Ἐλατειαῖος nr. 1569, a. III.

Fέτος, plur. *Fέτια* nr. 1569, a. III et *FικατιFέτιες* nr. 1575 e certa Boeckhii emendatione pro τιχατιεέτιες vel ἰλατιγέτιες.

* *FΙδρίας* N. P. nr. 1573, 3 e Boeckhii emendatione pro Νιδρίας a *Fιδεῖν*, unde etiam *FΙδήμων* descenderet, quod Boeckhius nr. 1574, 21 e conjectura scripsit pro Ἠλήμων, in quo potius Εὐδήμων i. e. Εὐδαίμων latere suspicamur.

Fίκατι nr. 1569, a. III. cf. *Fέτος*, pro εἴκοσι

Fυσοτέλια nr. 1562. 1563, b.

Fοι nr. 1565 e certissima emendatione pro οἱ.

Fοικία nr. 1565 e certa emendatione pro ἑοικία, ut *Fυκία* (οῑ in ῡ mutato) legitur nr. 1563, a. 1564, unde solum *Fυ*... restat nr. 1562.

Nunquam hoc digamma initiale in titulis neglectum reperitur *); nam ἕκαστος, quod digamma caret nr. 1569, a. III, ne in Homerica quidem dialecto recte illo instructum fuisse putatur.

Corinnam digamma usam esse docet Apoll. de pron. p. 136, qui postquam Aeoles et Alcmanem pronomen possessivum tertiae personae cum digamma proferre tradidit (§. 5 not. 4), similem usum adscribit Corinnae, in cujus verbis (fr. 10) pro πηδεγον rectius emendatum est πῆδα *Fὸν* quam ab aliis πῆδα *Fεὸν*. Nam formas tertiae personas, quae ἑ in fronte habent, digamma initiale

---

*) Ἀρνοκλεῖος Ἀντιοχίδαο, ut Boeckhius nr. 1593 dedit Cockerelli apographum sequutus, in quo, si comparatur *FἌρνων*, digamma omissum esset, minus vera videtur lectio, quam Leakii Ἀνιοκλεῖος Ἀνιοχίδαο, nominum patris et filii consueta similitudine commendata.

ignorare, aliquando ex Homerica dialecto docebimus. Nec digammi vestigium est in Corinnae ἑοῦς et ἑΐν. vid. §. 44, 3. — Non scriptum est digamma in ἄναξ Cor. fr. 2 et ἴδα (pro οἶδα), si recte ita emendavimus fr. 1, quod librariorum culpae dare metrum incertum permittit.

Boeoticae denique habendae sunt Hesychii glossae γίξαι, χωρῆσαι, γίπον, εἶπον, γίαρος, ἔαρ (leg. ἔαρος cum Guyeto) et γίο, αὐτοῦ, in quibus ει et ε in ι mutata dialectum, quanquam non nominatur, produnt, et γ solito errore pro F positum est. Igitur corrigas Fῖξαι i. e. εἶξαι, Fῖπον, Fίαρος, Fίο, de quarum vocum antiquo digamma satis constat.

2) In mediis vocibus tituli raro digamma praebent. Praeter compositum FικατιFέτιες nr. 1575 (vid. supr.) scriptum legitur nr. 1583 in ῥαψαFυδὸς, αὐλαFυδὸς, κιθαραFυδὸς, τραγαFυδὸς, κωμαFυδὸς pro ῥαψαοιδὸς, ῥαψῳδὸς etc., deinde in nominibus propriis ΒακεύFᾳ nr. 1639 et ΕὐFάρα in nummo. Interdum inter vocales, ut in Lesbiaca dialecto in υ mutatum est: βούων, βούεσσι nr. 1569, a. III. cf. bovis, Ἀρχεναυΐδας N. P. nr. 1571. cf. navis, Ἄρευα Cor. 3, ut apud Aeoles Asianos.

Plerumque tamen digamma in mediis vocibus plane negligitur, ut in ipso ἀείδω, unde ἀΐδων (non ᾄδων cum Boeckhio) legitur nr. 1579. 1580 et Cor. 8 e nonnullis libris, εὐεργέτας nr. 1562—65, quanquam de vocis ἔργον digamma satis constat, Διΐ nr. 1568, quum ΔιFι scriptum sit in galea Argivorum. Adeo digamma ejecto ε ante sequentem vocalem in ι mutatum est in Νιώνιος nr. 1574 a νέος (cf. Sanscr. navas, novus) ῥίοντος 1569, c (cf. ῥεύσω), Κλίων, Κλιώνιος a κλέος, quod non minus digamma habuisse alio tempore docebimus. Et in hac quidem stirpe digamma plane periisse, docent etiam Πασικλεῖν, Δαμοκλεῖος et similia (§. 44), Δαμοκλίδας, Ἡράκλειτος 1575 etc. — Minus certum est digamma initiale in compositione ita neglectum, ut contractio liceat. Nam pro Κλιοναξ 1575, quod Boeckhius correxit in Κλιῶναξ, possis Κλιοαναξ suspicari, et ἀγροῖκος, unde Ἀγρυκίχιος

1574, 25, fortasse non est ex *οἶκος* compositum, si credis Pottio (*Et. F.* I. p. 268).

§. 36.

De consonantibus simplicibus.

1) π̄ pro τ̄ ut apud Lesbios (§. 6, 1) est in *πέτταρα, πετταράκοντα* nr. 1569, a. III. pro *τέσσαρα, τεσσαράκοντα.*

π̄ pro β̄ Boeotos usurpasse, certe in *πούλιμος* pro *βούλιμος,* auctor est Plutarchus [1]), neque tamen ullum praeterea ejus mutationis vestigium reperitur.

β̄ pro δ̄ Boeoti non minus quum Aeoles ponere dicuntur in *βελφῖνες, Βελφοὶ* [2]); exempla etiam hic desiderantur.

δ̄ pro β̄ in *ὀδελὸς* pro *ὀβελὸς* levissima auctoritate Boeoticum dicitur [3]).

β̄ pro γ̄ est in *βανὰ* pro *γυνὴ*, vocali simul mutata, quod legitur Cor. 12, *βανῆκος* pro *γυναῖκος* [4]). — Gothico quinô comparato (Grimm *Gr.* III. p. 322) apparet et *γυνὴ* et *βανὰ* ex antiquissima forma *γϜανα* nata esse, unde simul vocalis mutatio illustratur. cf. §. 6, 2 et 12, 3.

κ̄ pro χ̄, quod legitur in *Καρίσανδρος* nr. 1574, *Καλλικάριος* nr. 1577, *Ἑρμάϊκος* 1593, *Ἀρήϊκος* 1575, recte a Boeckhio transcribentium errori tribuitur.

---

1) Plutarch. Symp. VI, 8, 1. *τὸ βούλιμον ἐδόκει μέγαν ἢ δημόσιον ἀποσημαίνειν καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ β̄ τῷ π̄ χρωμένοις· οὐ γὰρ βούλιμον ἀλλὰ πούλιμον, οἷον πολύλιμον πάλιν ὀνομάζομεν.*

2) Et. M. 200, 27 (vid. §. 6 not. 5); ita etiam *ἥβη τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ δ̄ εἰς β̄* ab *ἥδω* derivatur Et. M. 417, 42, Gud. 235, 1, Eust. 581, 39.

3) Scholl. Arist. Ach. 762, ubi Megarensis voce *ὀδελὸς* utitur, quam Doricam esse certum est; Scholl. Nicand. Ther. 93 Doricum vel Aeolicum vocant.

4) Herod. *π. μ. λ.* 18, 25. vid. §. 33, not. 1; Hesych. *βάννα, γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν;* id. *βανῆκας, γυναῖκας· Βοιωτοί;* corruptum videtur ejusdem *βάττικες, γυναῖκες· Βοιωτοί.*

2) Antiquum τ Boeoti retinent cum Doribus, ubi Iones, Attici, Lesbii in σ mutant, ut *Ϝίκατι, διακάτιοι* nr. 1569, a. III., *ϜικατιϜέτιες* 1575 pro *εἴκοσι, διακόσιοι; τοὺ* pro *σὺ* vid. §. 44, 2; *Ποτιδάων*[5]) Cor. 2; *τῦκα* pro *σῦκα* apud Thebanos teste Strattide Comico ap. Athen. XIV. p. 621, F. Comparentur praeterea *εἰλετιάς* vel *εἰλεσιάς*, genus quoddam calami, cujus nomen si recte a Boeotico oppido *Εἰλέσιον* derivatur, etiam hoc ab ipsis Boeotis *Εἰλέτιον* vocatum videtur, vid. Müll. Orchom. p. 491; *Τιλφῶσσα* fons, qui a *σίλφη* nomen trahere videtur, cf. ibid. p. 480; denique oppidum *Σῖφαι* vel *Τίφα*, unde Argus gubernator *Τῖφυς* appellatus fertur. vid. Steph. Byz. s. v. *Σῖφαι* et intt.

Peculiari Boeotorum more Doricum τ in 3 pers. plur., quod vulgo in σ mutatum est, in ϑ transit: *ἔχωνϑι* nr. 1568, *ἴωνϑι* et *ἀποδεδόανϑι* nr. 1569, a. III.

Laconico more ϑ in σ mutatum est in *νεὶ τὼ σιώ* Arist. Ach. 872 et N. P. *Σιανορίδας* nr. 1574, 32, quod pro *Θεανορίδας* esse videtur, quo referri posset Lactantius I, 6, 7 *σιός* Aeolicum vocans. At neque hujus testimonio, neque Aristophani, neque corruptissimo titulo fides haberi posse videtur, quum praeterea ubique *ϑεός* vel *ϑιός* legatur. vid. §. 38, 4[6]).

3) Sigma apud Boeotos in asperum mutari traditur a Prisciano[7]) in *μοῦἁ* pro *μοῦσα;* nullum tamen ejus moris

---

5) Herod. π. μ. λ. 11, 8 postquam de Homerico *Ποσειδάων* dixit: *παρὰ Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ εἰς τ*, addito Corinnae fragmento nr. 2, ubi *Ποτειδάων* scribitur; corrupte in Ann. Ox. III, 241, 15 *ὁ ποιητὴς Ποσειδάων· καὶ οἱ Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ι Ποσιδαίων*, ubi *Ποτιδάων* et fortasse *διὰ τοῦ τ* corrigendum est.

6) Non recte Boeckhius C. I. nr. 724, b mensem Boeoticum *Θειλούϑιος*, qui in vulgari dialecto (nr. 1608, d) *Θηλούϑιος* sonat, a *Θαλύσια* derivat, quum nullo modo α in ει transire potuerit neque σ in ϑ; potius vocem e *ϑειλούϑιος* ortam et mensem a dei cujusdam adventu nominatum putaverim, si quaerendum est de nominis origine.

7) Priscian. I. p. 40. »Adeo autem cognatio est huic literae, id

vestigium apparet. Nam quod a Boeckhio eo refertur ἀνέθιαν pro ἀνέθεσαν nr. 1588, aliam explicationem habet. vid. §. 46, 4. Prisciani error inde natus est, quod praeter Doriensium nonnullos etiam Oropii, qui per aliquod tempus Boeotis adnumerabantur; quanquam vix unquam Boeotica dialecto usi sunt, spiritum asperum pro σ̄ inter vocales assumebant. vid. Et. M. 391, 12. cf. Giese p. 310.

4) ν ἐφελκ. in titulis vulgo ne ante vocales quidem scriptum reperitur, ut nr. 1563, b ἐπεψάφιδδε Ὀρσίμαχος, 1569, a. II. ἀπέδωκε Εὐβώλυ. Scriptum est in unico titulo antiquiore Thisbensi 1592, in quo ἀνέθηκεν Ἀθάνᾳ; nam ἱππάσιν nr. 1588 non recte legi docebimus §. 44. not. 5.

5) Quod κ̄ apud Boeotos in ξ̄ transire [8]) dicitur, inde male fictum videtur, quod praepositio ἐξ̄ contraria ratione ξ̄ in σ̄ mutat (§. 47, 4). — Boeotos cum Lesbiis (§. 11) ἀγρε pro αἱρε habuisse, indicat Hesychii glossa ἀγρέμονες, θηρευταὶ, πορθητικοί· Βοιωτοί. — Fortasse verum est εὔδομος pro ἕβδομος nr. 1563, quod Boeckhius non magis tulit quam εὐδομήκοντα in titulo Corcyraeo 1845; in nr. 1571 est ἑβδομείκοντα. — Omissum est γ̄ inter vocales in ἰὼν pro ἐγὼν (§. 44, 1). — Singularia sunt βλεφύρα (v. l. φλεφύρα) pro γεφύρα inter Strattidis locutiones Thebanas Athen. XIV, p. 622 A; βλεέρει (leg. βλεαίρει) οἰκτείρει· Βοιωτοί Hes. pro ἐλεαίρει; φῖκα pro Σφίγγα [9]). — Denique Boeoticum audit ἐνεῖκαι pro ἐνέγκαι apud Choerob. Ox. II, 251, 12, Et. M. 691, 24, ubi Ἰωνικῶς corrigendum videtur.

---

est s̄, cum adspiratione, quod pro ea in quibusdam dictionibus solebant Boeotes (sic) h ponere, muha pro musa dicentes.«

8) Hac mutatione Boeotica explicantur εἶξαοι Et. M. 297, 15, Gud, 169, 12, Ann. Ox. IV, 194, 16; ἶξον Et. M. 472, 10, Ann. Ox. I, 205, 25; ἤνειξα Et. M. 431, 45.

9) Scholl. Hes. Theog. 326 et Scut. 32. φῖκα δὲ αὐτὴν (Σφίγγα) οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον, cf. Hes. φίγα, φίκα, Σφίγγα et Ann. Bachm. II, 285, unde Φίκιον ὄρος nomen accepit.

§. 37.

De consonantibus duplicibus et duplicatis.

1) Boeoti ζ in δ mutare traduntur [1]), quod de initiali tantum ζ intelligendum esse ipsa exempla docent, *Δεὺς* et *Δὰν* pro *Ζεὺς*, *δυγὸν*, *Δῆθος* pro *ζυγὸν*, *Ζῆθος*; *Δεὺς* Aristophanis Boeoto Ach. 871 in *ἴττω Ζεὺς* restituendum est e lemmate scholiastae, quanquam in hanc formulam etiam alias vulgaris forma irrepsit. vid. nr. 4. — Boeoticae fortasse sunt Hesychii glossae *δᾶλον*, *ζῆλον*; *δατεῖν*, *ζητεῖν* etc.

2) In mediis vocibus ζ et testibus grammaticis [2]) in δδ mutarunt, ut *σφάδδω*, *σαλπίδδω*, *ῥέδδω* et leguntur in titulis *ἐπεψάφιδδε* nr. 1562. 1563, a. b., *γραμματίδδοντος* 1573. 1574, *ἱαρειάδδοντος* 1568; deinde *θερίδδω* Arist. Ach. 958. cf. Scholion in Et. M. 447, 41; denique huc pertinet *κριδδέμεν* pro *γελᾶν* inter Strattidis dictiones Thebanas [3]), cujus vulgaris forma esset *κρίζειν*, nisi soli

---

1) Choerob. Bekk. 1194. *τὸ ζ εἰς τὸ δ τρέπεται Βοιωτικῶς· οἷον Ζῆθος Δῆθος καὶ τὸ ζυγὸν δυγόν· οὕτω καὶ τὸ Ζεὺς Δεύς;* item Ann. Ox. I, 107, 2. Herod. *π. μ. λ.* 6, 16 *ὑπὸ Βοιωτῶν Δεὺς καὶ Δὰν*, unde corrigendus Eust. 1387, 30. *Βοιωτικῶς Ζεὺς καὶ Δάν.* cf. Hes. *Δεύς*, *Ζεύς*. — Huc referenda sunt, quae de ζ Aeolice in δ mutato referuntur: Et. M. 466, 35. *ἱδρύω* ab *ἵζω* derivatur *τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ Αἰολικῶς ὡς ζυγὸς δυγὸς*. cf. Et. Gud. 233, 9 et 271, 59, Ann. Ox. I, 213, 23, Scholl. L. Il. *β*, 191; deinde *δα μόριον* e *ζα Αἰολικῶς* explicatur Et. M. 248, 17, et eadem mutatio agnoscitur in *ἰδνῶ* Et. G. 214, 13.

2) Ann. Ox. IV, 325, 25. *παρὰ Βοιωτοῖς τὸ σφάζω διὰ δύο δδ σφάδδω, καὶ τὸ σαλπίζω σαλπίδδω.* — Eust. 984, 1. *ῥέδδω* vocat *Βοιώτιον ῥῆμα ἐκ τοῦ ῥέζω.* — Fortasse huc spectat Eust. 570, 12. *γυμνάζω, γυμνάδω καὶ διπλασιασμῷ Αἰολικῷ καὶ Δωρικῷ γυμνάδδω*, nisi inepte Aeolicam duplicationem adhibere voluit.

3) Athen. XIV, 622, A in libris est *τὸ γελᾶν δὲ ἐκκριδδέμεν*, quod recte emendavit Valcken. ad Roev. p. 87 collata corrupta Hesychii glossa *κριαδέμεν*, *γεννᾶν· Βοιωτία ἡ λέξις*, leg: *κριδδέμεν*, *γελᾶν*. Item Phot. Lex. *κριαδδέμεν· τὸ γελᾶν· Βοιωτοί.*

Boeoti hanc stirpem (cf. Lat. rideo) servassent. — Corinna pro φράζω traditur Βοιωτικῶς φράττω dixisse, quod a Tarentinorum φράσσω derivant [4]); si verum est φράττω neque errore ex Aoristo I. ἔφρατια (nr. 3) fictum, comparandum est, quod etiam Lacones, vulgo ζ cum Boeotis in δδ mutantes, interdum ττ assumpsisse videntur [5]). Ex eadem mutatione explicandae videntur glossae Hesychii ὀπίττομαι, οὐ πείθομαι. Βοιωτοί et Photii ὀπλίττομαι, οὐ πείθομαι· καὶ τοῦτο Βοιώτιον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις. Res satis mira, quia neque in Ecclesiazusis tale quid legitur, aut facile Boeotica vox legi poterat, et utraque lectio serie literarum confirmatur. Photii tamen ὀπλίττομαι verius putaverim pro ὀπλίζομαι i. e. φυλάσσομαι, mihi caveo. Quod nonnulli et ipse Boeckhius ὀπίττομαι Boeoticis mutationibus ex οὐ πείθομαι natum putarunt, credat Judaeus Apella.

3) Duplex σσ apud Boeotos in ττ mutabatur [6]). In titulis ita leguntur θάλαττα nr. 1562—65, πέτταρα, πετταράκοντα pro τέσσαρα, τεσσαράκοντα nr. 1569, a. III. Incertius est, quod Boeckhius supplendo effecit (πράτ)τη nr. 1569, a. III. pro πράσση. Deinde oppidum Boeoticum Μυκαλησσὸς teste Strabone IX. p. 404 apud ipsos Boeotos audiebat Μυκαλησσός. Sed praeter talia, quae post Periclem etiam Atticis in usu erant, Boeoti adeo

4) Eust. 824, 29, Ann. Ox. I, 62, 7; eodem spectat corruptissimus locus in Et. G. 384, 3. καὶ παρὰ τοὺς Βοιωτοὺς μείζων· ἡ δὲ τῶν Ταραντίνων διάλεκτος τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπει ὡς καὶ ἡ τῶν Βοιωτῶν.

5) Arist. Lysistr. 1167 in libris est βλιμάττομες; cf. Hesych. ἀγκυρίττει, μεταμέλεται· Κρῆτες, Et. M. 144, 46. ἁρμόζω ἁρμόττω Δωρικῶς. cf. Ann. Ox. I, 62, 7. Sine dialecti nomine leguntur apud Hesychium ἀφοπλίττονται, ἀπολύονται τῆς στρατείας; δηρίττειν ἐρίζειν; λαγαρίττεται, μετριεύεται; μίττον, μεῖζον.

6) Aelius Dionysius ap. Eust. 813, 45. Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς — οἱ περὶ Κύπρον — θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων Βοιωτῶν.

habent ὁπόττα nr. 1564 pro ὁπόσα, quia antiquitus duplex σσ erat in ὅσσος, ὁπόσσος; simplex tamen σ apparet in μέσος nr. 1569, c, Ϝισοτέλια 1562 seqq., quanquam Lesbii etiam haec μέσσος, ἴσσος proferebant. vid. §. 9, 1. Non minus in Aor. I. duplex σ, quod a Lesbiis et parte Doriensium servatur, apud Boeotos transit in ττ; ita κατασκευάττη nr. 1568 est pro infinitivo κατασκευάσσαι (vid. §. 46, 1); nec minus apud Arist. Ach. 850, ubi vulgo legitur κὴπιχαρίττα, in Et. M. 367, 19 per ἐπιχαρίζου explicatum, e cod. Rav. in ed. Lond. legendum est κὴπιχάριτται i. e. καὶ ἐπιχάρισαι.

4) Interdum ττ apud Boeotos pro στ positum est; ita in notissima formula Boeotica ἴττω Ζεὺς, qua utuntur Boeotus in Arist. Ach. 877, Cebes Thebanus in Platonis Phaedone p. 62, ubi Scholia Boeoticam vocant, Plat. Epist. VII. p. 345, A, neque aliter ἴττω Ἡρακλῆς Ach. 830, cf. Et. M. 479, 46 ἴττω ἀντὶ τοῦ ἴστω Βοιωτικῶς; item in ἐπιχαρίττως Ach. 833 pro ἐπιχαρίστως; ἔττε τὸν ὅρον nr. 1569, c pro ἔστε, nisi forte ἔντε legendum est. vid. §. 46, 2. Fortasse Boeotica sunt Hesychiana ἐττία, ἑστία et ἔττακαν, ἔστησαν leg. ἔττασαν. At raro στ ita mutatum esse, docent κεκόμιστη, ἔστω nr. 1569, a. III., Ϝάστιος 1569, c, κιθαριστὰς 1583 etc.

Simillimum est τθ pro σθ in ὀπιτθοτίλαν (i. e. ὀπισθοτίλαν), ut Strattis Boeotos τὴν σηπίαν dixisse refert apud Ath. XIV. p. 621, F., quanquam vulgatum ὀπισθοτίλαν tuentur Eustath. 1818, 4, Hes. et Phot. s. v., nec minus Boeoticum videri potest ἴτθαι, καθίσαι Hes. leg. εἴτθαι pro ἧσθαι. Comparare praeterea licet δδ pro Aeolico σδ, vulgari ζ.

5) In relativis non duplicatur π vel τ, ut ὁπόττα nr. 1564, ὅπως 1568, ὅτι Cor. 2; de mira duplicatione in ἔππασις pro ἔμπασις vid. §. 47, 3. — Μικκὸς pro μικρὸς legitur Arist. Ach. 875, quanquam duplicatio in hac voce vulgaris non Aeolica vocatur in Ann. Ox. I, 325, 24. Duplicationem liquidarum, quae est frequentissima apud Aeoles Asianos, ignorant Boeoti. cf. §. 42.

§. 38.

De vocalibus brevibus.

1) Boeoti ut Dores in nonnullis vocibus ᾰ pro ε̆ habent. Ita in particula *γα* Arist. Ach. 826. 875 (*γε* 918), *ἰώνγα* Cor. 12, Ach. 864, *τούγα* Apoll. de pron. p. 69; in *κα* pro *κε* nr. 1569, a. III; *ἄτερος* pro *ἕτερος*, vid. Et. Gud. 256, 2; *Ἄρταμις* nr. 1595—97; *ἱαρὸς* 1568, 10, *ἱαρειάδδω* 1568. cf. 1576, *Ἱαροκλεῖος* 1563, a, *Ἱαρώνυμος* 1579, *Ἀρχίαρος* 1569, a. I. [1]).

ᾰ pro vulgari ŏ, in paucis reperitur, ut apud Dores, *Fίκατι*, *διακάτιοι* 1569, a. III. *ϜικατιϜέτιες* 1575 pro *εἴκοσι*, *διακόσιοι*. — Contra ŏ pro ᾰ in *πόρνοψ* cum Aeolibus Asianis commune habere dicuntur a Strab. XIII. p. 613, quanquam ᾰ ab his mutatum vulgo tenent Boeoti, ut in *ἀνά*.

ε̆ pro ᾰ est in nomine urbis *Ἐρχομενὸς*, quae vulgo *Ὀρχομενὸς* audit; illud semper in titulis Orchomeniis legitur 1564, 1569, a. III., 1573, 1595, et in antiquioribus nummis, vid. *Mionn. Suppl.* III. p. 516, nec minus in antiquo titulo Crissaeo C. I. nr. 25 et apud Pind. Ol. XIV, 4 e cod. Vatic.; deinde *Τρεφώνιος* in Lebadeensi titulo nr. 1588, quanquam nr. 1571 *Τροφώνιος* legi videtur.

2) ε̆ ante sequentem vocalem a Boeotis in ῐ mutatur teste Apollonio [2]). Reperitur haec mutatio primum in

---

1) *Ἱερεὶς* N. P. 1575, quod Boeckhius pro *Ἱερῆς*, *Ἱερεὺς* dictum opinatur, in titulo corrupto vix sanum est.

2) Apoll. de pron. 64. *Βοιωτοὶ ἱὼν, ὡς μὲν Τρύφων φησὶ, ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ̄, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε̄ εἰς ῑ γένηται· ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ.* — Id. p. 95, postquam *τεοῦς* e Corinna attulit, *ἔστι καὶ ἡ τιοῦς, ἣν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον, ἐπεὶ τὸ ε̆ εἰς ῑ μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου.* — Id. p. 125 eos vituperans, qui *σφίσιν* e *σφέσι* derivabant *μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς ῑ Βοιωτικῶς ἢ Ἰακῶς*, pergit: *παρὰ Βοιωτοῖς οὐ μετατίθεται συμφώνου ἐπιφερομένου τὸ ε̄ εἰς ῑ.*

nonnullis vocibus earumque derivatis: *θιός* secundum Apollonium [3]) et nr. 1564, *Θιόδωρος* 1563, c, *Θιόμναστος* 1593, *θιοπροπίων* 1593, *Τιμάσθιος* 1575, *Δωρόθιος* 1562; *χρίος* 1569, a. III.; (*κλίος*), unde *Κλίων*, *Κλιώνιος*, *Κλιῶναξ* 1574. 1575. 1583; (*νίος*), unde *Νιώνιος* 1574; etiam *Fίαρ* pro *ἔαρ* ex Hesychii glossa *γίαρος*. vid. §. 35. — Deinde in declinatione III. huc pertinent casus obliqui vocum in ος n. g. et ης (Boeot. εις), ut *Δαμοτέλιος* 1569, a. II., *Πραξιτέλιος* 1593, *Καλλιμέλιος* 1573, *Ἀλκισθένιος* 1579 etc., *Fέτια* 1569, a. III., *FικατιFέτιες* 1575; nec minus *Fάστιος* 1569, c, et a vocibus in ευς gen. *βασιλίος*. vid. §. 44 [4]). — E pronominibus hanc mutationem prae se ferunt *ἰών* pro *ἐγών*, *τιοῦς* pro *τεοῦς*, fortasse *Fίο* pro *ἕο*, vid. §. 35., *ἁμίων* et *οὐμίων* pro *ἡμέων*, *ὑμέων*, *τιός* pro *τεός*. vid. §. 44. — In conjugatione eadem apparet in verbi substantivi formis *ἰών*, *ἴωνθι* pro *ἐών*, *ἔωσι*, *ἀνέθιαν* 1588 pro *ἀνέθεαν* i. e. *ἀνέθηκαν*, maxime vero in verbis contractis in εω, nr. 1565 *Βοιωταρχιόντων*, 1573. 1574 *πολεμαρχιόντων* et *μοραγίοντος*, 1579. 1580 *αὐλίοντος* et *χοραγίοντος*, 1583 *ἀγωνοθετίοντος*, 1588 *εἰλαρχιόντων*, 1593 *θιοπροπίοντος*, nec minus *δοκίει* pro *δοκέῃ* 1568. — Denique notamus terminationem nominis proprii *Μνασίας* 1575 pro *Μνασέας*.

Interdum ε ante vocales, sine ulla tamen constantia, servatum est. E Corinna fr. 12 Apollonius *τεοῦς* affert, quanquam ipse *τιοῦς* analogiae melius convenire dicit [2]); in titulo Thebano 1576 nunquam ε mutato leguntur *Θεογίτων*, *εἰλαρχέοντος*, *Καλλικράτεος*, *ἀναγεομένων*; in Thebano 1565 (*θ*)*εός*, quanquam ibidem est *ἰώσας* pro *ἐούσας*

3) Apoll. de pron. 135 de *τεός*: *ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθὸ καὶ τὸ θεός — θιός.*

4) Eodem spectat, quod *Διός* a *Ζεύς* non solum propter ζ in δ, sed etiam propter ε in ι mutatum e Boeotica dialecto repetitur. vid. Choerob. Bekk. 1194 (§. 37 not. 1), Et. M. 409, 18, Gud. 230, 6, Ann. Ox. I, 107, 15 et 180, 29, III, 236, 30, IV, 337, 10.

σης et Βοιωταρχίοντων, in Copensi 1574 Κλεοπολέμιος, quanquam Κλίων, Κλιώνιος etc., in Lebadeensi 1575 Θεόδοτος, sed ϜικατιϜέτιες, Καλλικράτιος. Πουθέαο nomen peregrini in Orchomenio 1583 aliquid excusationis habet.

3) ῠ et breve et longum a Boeotis in ου̅ mutabatur, quantitate non mutata, ita ut οῠ, quod esset pro brevi ῠ, corriperetur [5]. Grammatici haec exempla habent: κούνες, οὔδωρ, οὔλη (potius οὔλα), κοῦμα, οὐμὶν, quo accedunt ex Apollon. de pron. 69 τού, τοὺν, τούγα pro σύ, et Hesychii glossa, quae Boeotica videtur, οὐμαί, ὑμέτεραι. — In Corinnae fragmentis leguntur τού fr. 1. 16, οὐμές 9, οὐμίων 13, πουκτεύι 3, ὠνούμηνεν pro ὠνύμαινεν 4, οὐψιβίας 7, γλουκού 8, λιγουροκωτίλης 11, λιγουρὰν et

5) Heraclid. ap. Eust. 23, 16. οἱ Βοιωτοὶ προστιθέντες τῷ ῡ διχρόνῳ τὸ μικρὸν ō καὶ βραχυνόμενον μὲν βραχύνοντες, μηκυνόμενον δὲ μηκύνοντες, τὸ ὕλη οὔλη λέγουσι καὶ τὸ ὕδωρ οὔδωρ; eadem fere in H. Ad. f. 205. — Et. M. 632, 51. (Gud. 436, 15, Ann. Ox. I, 313, 14) οἱ Βοιωτοὶ τότε πλεονάζουσι τῷ ῡ στοιχείῳ τὸ ō, ἡνίκα τὸ ῡ οὐχ ὑποτάσσηται φωνήεντι· οἷον κύνες κοῦνες (leg. κούνες), κῦμα κοῦμα. — Ann. Ox. I, 146, 15. οἱ Βοιωτοὶ τῷ ῡ προσνέμουσι τὸ ō, ὑμῖν οὐμῖν, κύνες κοῦνες, cf. Scholl. Heph. p. 60 ad Corinnae fragmenta: Βοιωτιακὴ ἡ τοῦ ō προσθήκη. — Scholl. Dion. Thr. 779, 31. (corruptius in Ann. Ox. IV, 324, 5) Δέον δέ ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὸ ō τὸ προτιθέμενον παρὰ Βοιωτοῖς τοῦ ῡ δύναμιν ἔχει στοιχείου· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔχει δύναμιν στοιχείου· δῆλον, εἴγε προσερχομένου τοῦ ῡ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει. Καὶ γὰρ ὥσπερ τὸ κύνες συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῡ, οὕτως καὶ τὸ κούνες συνεσταλμένην ἔχει τὴν κου̅ συλλαβήν. — Hinc patet Aeoles Boeotos spectari etiam a Prisciano I. p. 35: »In plerisque tamen Aeoles sequuti hoc facimus. Illi enim θουγάτηρ pro θυγάτηρ, ου̅ corripientes, vel magis ῡ sono ου̅ soliti pronuntiare, ideoque ascribunt ō, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum ῡ Aeolicum ostendant, ut καλλιχόρου χθονὸς εὐρείας θουγάτηρ (vulgo Οὐρίας).« Fragmentum, etiam propter Boeoticum oppidum Οὐρία, Ὑρία, recte post Welckerum Corinnae dedit Schneidewinus, fr. 6. — Pleraque grammaticorum testimonia afferuntur ad ὀρούω et εἰλήλουθα explicanda neque minus ō Boeotice pleonasticum in εἰλήλουθα agnoscitur in Et. M. 298, 41, Gud. 166, 13, H. Ad. f. 205, b.

φοῦσα 12, Οὐρίας pro Ὑρίας et θουγάτειρ 6. Inde recte corrigitur Μουρτίδα 12 pro Μυρτίδα. — Et sicut Hyria apud Corinnam audit Οὐρία, ita eponymus hujus oppidi heros Hyrieus vocatur Οὐριεὺς in Scholl. Nic. Ther. 15 cf. Müll. Orch. p. 99.

In inscriptionibus haec sunt: 1562 — 65 ἀσουλία, 1563, a (Π)ουῤῥανδρος, 1564 τούχαν, 1569, a σοὺν, σουγχωρεῖσι, σούγγραφος, ἀργουρίω, 1569, b Λουσι(μάχω), 1569, c Πορπουλιάδος e Πουρπολιάδος, ut videtur, corruptum, 1573 Διωνούσιος, 1583 κάρουξ, Κουζικηνὸς, Μουρίνα, Πουθέαο, 1593 Πούθων, 1597 Πουθιὰς, 1645 Μουρτώ.

Haud raro tamen in titulis haec mutatio negligitur. In titulo Thebano 1565 leguntur τύχαν, Ὑπατόδωρος, Εὐωνυμίδαο, quanquam ibidem ἀσουλία; in reliquis Thebanis nullum in utramque partem exemplum reperitur. In Lebadeensibus sunt nr. 1571 ὑπὲρ, Πυθόνικος, ἀργυρίω, 1575 Ὀλύμπιος, Διονυσόδωρος, neque nr. 1588 ου̅ pro υ̅ conspicitur. In antiquo Tanagraeo 1599 est Διονυσοι; inter Orchomenios nr. 1568 habet ουθνιες, quod aperte est θύοντες, non θούοντες, ut Boeckhius dedit; nr. 1579. 1580 Ἱαρώνυμος, Διωνύσοι, adeo 1569, a Λυσίδαμος et Διωνύσιος, quanquam in hoc ut in reliquis Orchomeniis praeterea semper ου̅ scribitur. In Copensi 1574 est Πολυκριτίω, quanquam l. 13 Διωνουσίχιος scriptum fuisse videtur; denique in Chaeronensi 1597 leguntur Ἀμφίλυτος et Πουθιάς.

§. 39.

De vocalibus longis.

1) Longum α̅ pro η̅ vulgari Boeoticae dialecto cum genuino Dorismo sine ulla discrepantia commune est. Reperitur igitur, ubicunque η̅ ex α̅ natum est, ut in declinatione prima τούχα, γᾶ (cf. Herod. π. μ. λ. 7, 15) et δαφναφορίω nr. 1595 a δάφνα; in verbis, quorum stirps in α̅ exit, eorumque derivatis, ut ἔβα Cor. 12, νικάσαντες

nr. 1580, Εὐφαμίδας 1574 etc.; deinde ubicunque ᾱ in radice est, ut Νικάνωρ [1]) ab ἀνὴρ, Ἀγέδικος 1564, ἀναγεομένων 1576, χοραγίω 1579. 1580 etc. a radice ἀγ, ἁμίων pro ἡμῶν collato Lesbiaco ἄμμες etc. — Praeterea ᾱ apparet in 3 dual. ἀνεθέταν 1580, in femininis in ηνη exeuntibus Ἀθάνα, ἰράνα pro εἰρήνη 1563, a, urbium nominibus in ηδων, Καρχαδόνιος 1565, Ἀνθαδόνιος 1593, denique in his singulis Ἀσκλάπιος 1583, γέγαθε Cor. 11, γλαχὼν Ach. 826. 35. 40, δᾶμος et compp., Δαμάτριος 1592, Δὰν pro Ζὴν vid. §. 37, 1, θρᾶνυξ ἐπὶ τοῦ θρόνου apud Corinnam teste Choerobosco Bekk. 1381 pro θρῆνυς, Καφισὸς et compp., κάρουξ 1583, κλᾶρος Cor. 17, πίθακος Ach. 873, ἄσᾱμος 1569, a, III, χᾶνες Ach. 844, ψαφίδδω, ψάφισμα 1563, 1569 etc. [2]).

2) Contra, ubicunque η manet apud Dorienses, Boeoti mutant in ει, ut grammatici [3]) accurate praeci-

1) Et. M. 9, 47, Gud. 4, 28, Ann. Ox. I, 14, 2, II, 431, 3. Νικάνωρ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς ᾱ.

2) Errore in Et. M. 266, 21, Gud. 142, 33 legitur πρωΐαν καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ πρωΐην, leg. Ἰωνικῇ. cf. Et. M. p. 692, 8. et Gud. 484, 21.

3) Choerob. Bekk. 1366. οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουσι τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἡνίκα μὴ τρέπεται τὸ η εἰς ᾱ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν· οἷον ὁ λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι λέβεις καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς ᾱ οἱ Δωριεῖς· τὸ δὲ Ἀτρείδης καὶ Ὀρέστης ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ η εἰς ᾱ καὶ λέγουσιν Ἀτρείδας καὶ Ὀρέστας, οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον. — Hort. Ad. f. 207, a de τέθεικα: οἱ Δωριεῖς τὸ η ὅπερ οὐ τρέπουσιν εἰς α, οἱ Βοιωτοὶ τρέπουσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον· τὸ δὲ τρεπόμενον εἰς ᾱ παρὰ Δωριεῦσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον οὐ τρέπουσιν· οἷον ἐν τῷ ἥρωες ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς ᾱ, οὐδὲ γράφουσιν ἄρωες, οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον φασὶν εἵρωες· ἐν δὲ τῷ ἡδὺ ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς, οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον· οὐδὲ γάρ φασιν εἰδὺ διὰ διφθόγγου. — Apollon. de pron. 64 de ἰώνει pro ἐγώνη: τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται. vid. §. 45 not. 1. — Ann. Ox. III, 238, 9. τὸ γὰρ η τὸ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς η τρέπουσιν (Boeoti). vid. §. 44 not. 6. — Male Heraclides ap. Eust. 1442, 49. δι' ἔθους

piunt. Exempla afferunt: λέβεις, πένεις, Λάχεις, εὐσεβεὶς, εὐγενεὶς, ἀφανεὶς, πατεὶρ, μάτειρ, εἵρως, πονειρός; deinde verba τίθειμι, φίλειμι, pro τίθημι, φίλημι et similia. vid. §. 46, 4 [4]).

Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι· διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται, τίθειμι, κίρνειμι, ἵστειμι καὶ πάνθ' ὁμοίως, ubi pessime Boeotica dicuntur κίρνειμι et ἵστειμι, quum Dorica sint κίρνᾱμι, ἵσταμι. —

Minus accurate alii: Theogn. Ox. II, 71, 25. καυστειρὸς. — ἐτράπη παρὰ Βοιωτοῖς εἰς τὴν ει δίφθογγον, εἴγε παρ' αὐτοῖς ἠγνόηται ἡ διὰ τοῦ η γραφή· διὸ καὶ τὸ πένης, πονηρὸς, ἥρως παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ η γραφόμενα, παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται. — Id. 41, 27. οἱ Βοιωτοὶ πολλὴν ἴσασι τὴν ειρ κατάληξιν, καθὸ παρ' αὐτοῖς εἴωθε τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον τρέπεσθαι· τὸ γὰρ πένης πένεις γράφουσι διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ τὸ πατὴρ καὶ μήτηρ παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου. — De Boeoticis λέβεις et πένεις vide praeterea Heraclid. ap. Eust. 1401, 39, Theogn. Ox. II, 42, 11 et 111, 15, Ann. Ox. II, 295, 28; de εὐσεβεὶς et εὐγενεὶς Et. M. 184, 13 — 304, 56, Gud. 171, 50, Ann. Ox. I, 133, 20 et II, 305, 17 — 342, 11 — 364, 25; de ἀφανεὶς Et. G. 59, 7; de Λάχεις Ann. Ox. IV, 379, 29; de εἵρως Theodos. Bekk. 1046, Ann. Ox. IV, 366, 32 et corrupte 201, 7. Corrupta sunt etiam Ann. Ox. I, 301, 31. οὐτηλῇ καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, ὡς βοῦν βῶν, καὶ Δωρικῇ πάλιν τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ὡς τέθηκα τέθεικα καὶ ἥρωες εἵρωες γέγονεν ὠτειλή, ubi transponenda sunt Βοιωτικῇ et Δωρικῇ.

Semel haec mutatio Aeolica vocatur: Et. M. 675, 30. πλειάρειν· τὸν γὰρ πλήρην οὕτος ἔφη πλειάρειν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ει μεταβάλλουσι· τὸ γὰρ πένης πένεις λέγουσι· περὶ παθῶν (Herodianus). At quis est ille, qui praeter Corinnam tam insigni Boeotismo usus est?

4) Saepe haec mutatio Boeotica a grammaticis ad voces non vere Boeoticas adhibetur. Exempla quae supra congessimus, pleraque afferuntur ad explicandas voces ὠτειλή, τέθεικα, καυστειρός. Eaedem praeterea Boeoticae vocantur propter η in ει mutatum Et. M. 493, 45 — 660, 51 — 825, 18, Et. G. 589, 3, Theogn. Ox. II, 71, 11, Ann. Ox. I, 335, 7, II, 327, 4, Scholl. Il. δ, 342, Eust. 481, 14 — 1442, 49. — Non minus Boeotica audiunt ἀγείοχα Et. M. 9, 33; ζείδωρος Choer. Ox. II, 215, 13, Et. M. 410, 6, Gud. 229, 33,

Frequentissima haec mutatio in inscriptionibus. Reperitur primum in nominibus in ης exeuntibus, quae in genitivo εος aut ητος habent, Ἀντιγένεις, Περιγένεις, Μενεκράτεις, Ἀντιφάνεις, Τιμοσθένεις 1569, c. 1574. 1576. 1578. 1583, Διοπίθεις 1575, 12 e conj. pro Διοπιθες [5]), Δαμοτέλειν 1569, a, Θάλλεις 1576, item Χαρειτίδας a Χάρεις 1578; deinde in conjugationis conjunctivo δοκίει pro δοκέῃ (vid. §. 46. not. 1) et in omnibus formis et vocibus derivatis, quarum stirps in ε exit, ἀνέθεικα 1571. 1579. 1593. 1601, χοραγείσαντες 1579, ἐπόεισε 1582, Εὐφίλειτος 1575, σουγχώρεισις 1569, a. II, ποειτὰς et αὐλειτὰς 1583; denique in his singulis: ἑβδομείκοντα 1571, particulis εἰ pro ἤ 1568 [6]), δεὶ in ἐπιδεὶ pro ἐπειδὴ 1569, a. III, μεὶ ibid., N. P. Εἰρῴδας 1574, 1583 ab ἥρως, Θειβῆος, Θειβεῖος, Θείβιχος 1593. 1583. 1577 a Θῆβαι, Θειλούθιος, nomine mensis 1569, a, quod in vulgari dialecto sonat Θηλούθιος; Nn. Pp. Ἰσμεινίας et Ἰσμεινιάτας 1578. 1593 ab Ἰσμηνός; μεῖλα pro μῆλα in Nn. Pp. Εὔμειλος, Τιμόμειλος, Μνασίμειλος, Σαύμειλος 1569. 1575; denique Χαριτείσια 1583.

Neque male η mutatum est in Κτεισίας 1573 et πλεῖθος 1569, a. III, quanquam nonnulli Doriensium κτᾶσις dicebant et πλᾶθος, quia plerumque Dorica dialectus in his stirpibus η servabat. vid. §. 13, 3.

Pertinent huc etiam nonnulla, quae ει apud Boeotos habent, quanquam neque in vulgari lingua, neque in

---

Eust. 1206, 4; εἰμὶ Heraclid. ap. Eust. 1442, 52. cf. 1613, 20 et Herod. H. Ad. 207, a; εἴθιζον et εἰργαζόμην Ann. Ox. II, 310, 4 et alia non pauca.

5) In eodem titulo corruptum Μνασιάδες vel Μνασιαδει l. 4 a Boeckhio non in Μνασιάδας sed in Μνασιάδεις corrigendum erat; quippe nomen non aliter ac Θυμάδης 1601 pro Θυμήδης ex ἁνδάνω aut ἡδύς compositum est.

6) Apographum habet εντνιαρνειπαρτολλρ. . . i. e. ἐν τῦ ἱαρῦ εἰ παῤ τὸ ἱαρ(όν); Boeckhius nihil expressit praeter ἐν τῦ ἱαρῦ παῤ τὸ . . .

Dorica dialecto η conspicitur. Nam obliqui casus nominum in εus, ut Φωκεῖος a Φωκεὺς (vid. §. 44, 3), ex antiquioribus (et Lesbiacis) formis, Φωκῆος etc., justa mutatione originem traxerunt, unde non minus recte se habent ἱαρειάδδω 1568 ab ἱαρεὺς gen. ἱαρεῖος, et μαντεῖα 1593 (cf. Ionic. μαντηΐη) a μαντεὺς pro μάντις. Deinde quod nomina in κλης Boeot. κλεις in obliquis casibus ει servant, ut Ἀμινοκλεῖος, Homerica Ἡρακλῆος etc. comparare licet. vid. §. 43.

Interdum vulgare ει retineri videtur, ubi accuratius quaerenti Doricum η justam mutationem passum esse apparet, ut Ἡράκλειτος 1577 (cf. Ἡράκλητος in tabb. Heracl.); Κλεινίας 1579, 1580 (cf. Κληνίππα in titulo Zacynthio nr. 1934), εἶμεν 1562 seqq. i. e. εἶναι pro Dorico ἦμεν, Χειρίας 1575 (cf. χηρὸς Alcm. 114 W.), τεθείσας 1569, a. III, σταθεῖσα 1569, c (cf. καταλυμακωθῆς tabb. Heracl. I, 8), ειλαρχιόντων 1588 (cf. ἐγϜηληθίωντι tabb. Heracl. I, 104 pro ἐξειληθῶσι, quum εἴλη haud dubie cum verbo εἴλω, εἰλέω cohaereat) cf. εἰλύτας 1571. — Jam vero si Lesbiaca χέῤῥες, ἔμμεναι, ἀπέλλω (vid. §. 8) comparamus, non minus Boeoticum ει ex η natum videtur in μειλίχιος 1568, χείλιοι, ὀφείλω 1569, a. III, quia, quum Lesbii μέλλιχος, χέλλιοι, ὀφέλλω dixerint, strictioris Dorismi fuisse videntur μήλιχος, χήλιοι, ὀφήλω, de quibus nunc casu non constat.

Raro in titulis η vulgare relictum reperitur; at, quum *H* et *EI* facillime a transscribentibus confundantur, ut ipse Boeckhius 1563, c εἶμεν e conjectura dedit pro ἦμεν, reliquis exemplis, quae non sunt nisi in titulis incertioris lectionis, non majorem fidem habemus. Sunt vero haec: 1563, a Διογένην, 1563, c Ἑρμογένης, 1571 θησαυρὸς, στατῆρας, 1574 Τηλιδωρίων(?), 1575 Ἡράκλειτος, Μνηΐων, Ἀρήϊχος, 1577 Ἡρακλείδας, 1601 Θυμάδης. Excusationem habent nomina peregrinorum Μήστωρ, Κουζικηνὸς etc. 1583.

Apud Corinnam ει pro η legitur fr. 1 in ἰώνει pro ἐγώνη, quod e diserto Apollonii testimonio restituimus.

vid. §. 45 not. 1 et εἰρωάδων pro ἡρωΐδων, unde ibidem recte εἰρώων pro ἡρώων scriptum est. Vere Boeoticum deinde est δονεῖται fr. 8. (cf. Laconicum ἀγῆται, Lesbiacum πώλῃται §. 26, 12). Corrupta haud cunctanter judicavimus fr. 4 μεγαλοσθένης, 6 θουγάτηρ, 7 πεντήκοντα.

Apud Aristophanem pauca exempla habentur: Θείβαθεν 828. 877, Θείβαθι 834, κεὶ 871 ex uno libro, ἀδικείμενος 881. In reliquis η tenetur.

Boeotica vel Aeolica vocalis η in ι mutatio [7]) eo tempore a grammaticis ficta videtur, quo non multum aut nihil sono differebant ει et ι.

3) α longum pro ω vulgari apud Boeotos est, ubi apud Dores, in πρᾶτος 1569, a. III. et si quando ex αο, αω contractione natum est, ut τᾶν pro τάων, τῶν. vid. §. 41. — Notabilis praeterea Hesychii glossa μηλατὰν τὸν ποιμένα· Βοιωτοί cf. μηλωταὶ, ποιμένες. Contra male α in ω Boeotice transire refertur in ὤριστος pro ἄριστος Et. M. 823, 55. Verius exemplum esset ἐνίκωσαν 1583; lectio tamen vix integra est, quum 1588 νικάσαντες et Cor. 4 νίκασε reperiantur.

§. 40.

De diphthongis.

1) Grammatici [1]) docent αι a Boeotis in η mutari, et Choeroboscus quidem accurate monet, hoc η, ubi sit in

7) Et. M. 671, 20. πῖδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς τὸ ι Βοιωτικῶς, ὥσπερ ἥκω ἵκω. cf. Et. Or. 132, 10 et Gud. 467, 44. In Et. M. postea additur κατὰ μετάθεσιν Αἰολικὴν, quocum consentit Eust. 697, 33.

1) Eust. 365, 27. Ἡρακλείδης δὲ ἄνευ τοῦ ι γράφει τοὺς ἀπὸ τοῦ Μαίονος κληθέντας Μήονας, λέγων Βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, ὡς τῶν Βοιωτῶν τὴν ὅλην αι δίφθογγον εἰς η καταμόνας μεταβαλλόντων, ὥς που καὶ ὁ Χοιρόβροσκος παρασημειοῦται, ἐν οἷς ἐξηγεῖται τὸν Ἡρωδιανὸν λέγων καὶ ὅτι τὰς θηλυκὰς πληθυντικὰς εὐθείας τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων, τὸ ποιούμεναι, λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα ποιούμενη, λεγόμενη ἐκεῖνοί φασιν· οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια. —

syllaba finali, non magis accentum in antepultimam retrahi vetare quam vulgare $\overline{\alpha\iota}$. Exempla traduntur *λεγόμενη, τύπτομη, παληὸς, ἀρχῆος, Ἀχηὸς, πῆς, δὴς, πήω, παλήω, ἠῒ* pro *αἰεὶ, βανῆκας* pro *γυναῖκας*.

Inscriptiones $\overline{\eta}$ pro $\overline{\alpha\iota}$ praebent primum in declinatione prima *ἱππότη* 1588, *εὐεργέτης* 1563. 1564, *διακατίης* et *χειλίης* 1569, a. III, *τῆς* 1593; deinde in terminationibus conjugationis 1568 *κατασκευάττη*, 1569, a. III *κεκόμιστη, ὀφείλετη, ἀπογράφεσθη* et 1562. 1563, a. b. 1568 *δεδόχθη*; non minus in adjectivis in $\overline{\alpha\iota o\varsigma}$, quae a nominibus declinationis primae derivantur, ut *Θειβῆος, Ταναγρῆος* 1571. 1593, *FΕλατιῆος* 1569, a. III pro *Θηβαῖος, Ταναγραῖος, Ἐλατειαῖος*, item *Λεβαδειήων* 1588, quae est verior lectio (vid. §. 44, 3), quo pertinent etiam patronymica *Καλλιῆος, Ἀριστιῆος, Ἰσμεινιῆος* pro

---

Choer. Bekk. 1215. *ἔτι δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι φύσει μακρᾶς οὔσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα, ἤγουν οὐ προπαροξύνεται· «καὶ χωρὶς τοῦ $\overline{\eta}$ τοῦ γενομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς $\overline{\alpha\iota}$ διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς·« τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα· τὸ γὰρ τύπτομαι οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν $\overline{\alpha\iota}$ δίφθογγον εἰς τὸ $\overline{\eta}$ προπαροξύνουσι καὶ λέγουσι τύπτομη.* — Theogn. Ox. II, 51, 18 et Et. M. 32, 6. *παληὸς, ἀρχηὸς, Ἀχηὸς* (male $\overline{\iota}$ subscr. apud Theogn.) *Βοιώτιά ἐστι κατὰ τροπὴν τῆς $\overline{\alpha\iota}$ διφθόγγου* (Et. M. male $\overline{\varepsilon\iota}$) *εἰς $\overline{\eta}$.* — Ann. Ox. I, 346, 6. *οἱ Βοιωτοὶ τὴν $\overline{\alpha\iota}$ δίφθογγον εἰς $\overline{\eta}$ τρέποντες πῆϊς* (leg. *πῆς*) *λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παῖς.* — Theogn. Ox. II, 134, 29. *τὰ εἰς $\overline{\eta\varsigma}$ μονοσύλλαβα ἀπὸ τροπῆς τινὸς γεγενημένα, διὰ τοῦ $\overline{\eta}$ γράφονται, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει τοῖς ἀφ' ὧν τέτραπται· — τὸ παῖς περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῆς, τὸ δαὶς ὀξύνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ δὴς*, quae aperte sunt Boeotica. — Herod. *π. μ. λ.* 43, 27 inter verba in $\overline{\eta\omega}$ enumerat *τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς (καὶ τὸ παλαίω) παλήω.* — Theogn. Ox. II, 3, 4. ex Herodiano de *αἰεί: Βοιωτοὶ δὲ ἠῖ, διὰ τοῦ $\overline{\eta}$ καὶ μακροῦ τοῦ $\overline{\iota}$ κατὰ τὴν λήγουσαν*, cf. Ann. Ox. I, 71, 18 (not. 4); minus recte Et. Ms. Par. apud Bast. ad Greg. p. 347 et aliud ibid. p. 894 *παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ $\overline{\iota}$ καὶ $\overline{\eta}$;* sine dialecti nomine Boeoticum *ἠῒ* commemoratur in aliis Etymologicis ibid. p. 349. — Hesych. *βανῆκας, γυναῖκας Βοιωτοί.*

Καλλιαῖος, vid. §. 48, 1; denique in singulis nonnullis vocibus: *ῃ* pro Dorico et Lesbiaco *αἰ* 1569, a. III, *κὴ* 1562 seqq. 1569, a. c, *ἤγων* et *ἤγυς* 1569, a. III, *Ἡσχίνας* 1641, *Ἡσχρίων* 1593, *Ἡολεῖα* pro *Αἰολέα* 1564, *Δαμήνετος* 1593, *χῆρε* 1648, *Χηρώνια* 1569, c, *Χηρωνεὺς* 1569, a.

In antiquissimo titulo Tanagraeo 1599 *αε* pro *αι* scriptum est, *Ἀεσχρονδας Ἀεγιτ* . . . . pro *Αἰσχρώνδας Αἰγιτ* . . . .

Raro *αι* intactum mansit; nam praeter antiquum titulum valde mirum nr. 1679, ubi *Χαιρρονεα*, in unico Thebano 1565 leguntur *καὶ* et *Αἰτώναο*. Excusationem habet *αι* in nominibus peregrinis nr. 1583 *Φωκαιεὺς* et *Αἰολεὺς*; interdum minus recte a Boeckhio [2]) diphthongus scripta videtur. — Raro *ι* Lesbiaco et Attico more abjectum est, *ἀετὸς* 1569, c, *Πλαταεῖος* 1593.

In Corinnae fragmentis libri *ῃ* pro *αι* servarunt fr. 10 *πῆδα Fὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλέσθη* i. e. *παῖδα — φίλαις ἀγκάλαις ἑλέσθαι*; fr. 11 *λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς*, qui sunt dativi pluralis, unde ibidem *ἐμῆς* pro *ἐμὴ* conjectura restitutum est; fr. 12 *κὴ*. Ipsi *Κρονιδῆε* i. e. *Κρονιδαῖε* scripsimus pro *Κρονίδη* fr. 2. vid. §. 48. Corrigenda sunt etiam *δονεῖται* 8, *μέμφομαι* 12, *δαίμων* 5, *καὶ* 7.

Valde mirum est, quod nonnulla gentilia vulgo in *αιος* exeuntia in titulis *ει* pro *αι* habent. Talia leguntur *Ταναγρείων* 1562. 1563, *Θειβεῖος* (quanquam recte *Ταναγρῆος*, *Θειβῆος* 1593. 1571), *Λεβαδειείοις* 1575 (quanquam *Λεβαδειήων* 1588), *Ἀθανεῖος* 1562. 1583. Quum vix liceat suspicari, in his omnibus transscribentium errore *ει* pro *ῃ* tradi, cum Boeckhio p. 721, b duplex quidam Boeotismus agnoscendus esse videtur, quo *ῃ* Boeotice ex *αι* natum nova mutatione Boeotica in *ει* transierit.

2) Non minus *ᾱ* apud Boeotos in *ῃ* vulgo mutatum

---

2) Pro *Ἑρμαίω* 1573 legendum videtur *Ἑρμαῖω*, ut ipse Boeckhius nr. 1578 scripsit *Νικαῖοι* a *Νικᾶς*; pro *ἀπεγράψαντο ἐν ὁκλίτα(ις)* 1574 potius supplendum est *ἐν ὁπλίτα(ς)*. vid. §. 47.

est, unde grammatici [3]) dativos singularis declinationis primae non satis recte iota subscripto carere dicunt, ut τῆ Ἑλένη. In titulis nunc leguntur 1563 τριςκηδεκάτη, 1569, a. III τῆ πόλι et ἐν FΕλατίη, 1569, e προβασίη, ἐν τῆ ἀγορῆ, ἐν τῆ ὁδῦ, 1588 ἱππασίη. vid. §. 44. not. 5. In antiquo Tanagraeo 1647 ἐπὶ Πλαυχαι est pro Πλαυχᾳ. — Ipsum ᾳ servatum est in antiquioribus titulis 1591 Ἀθάνᾳ, 1639 ΒακεύFᾳ, nisi forte Boeoti olim Ἀθάναι pronuntiabant, ut δάμοι pro δάμῳ (nr. 5). Non recte a Boeckhio ᾳδοντος scriptum est 1579. 1580 pro αἴδοντος i. e. ἀείδοντος. vid. sqq.

3) Diphthongus ει apud Boeotos in longum ῑ abiit secundum grammaticos [4]), qui testantur de λέγις, ῆῑ, ῑμι pro λέγεις, αἰεὶ, εἰμι, fortasse etiam Ποτιδάων, quanquam Herod. π. μ. λ. 11, 8 e Cor. 2 Ποτειδάων Boeoticum vocat, quod facile corruptum habetur; deinde τῖδε pro Dorico τεῖδε huc, siquidem recte Hesychium emendamus; denique addere licet Hesychianas glossas γῖξαι, χωρῆσαι i. e. Fῖξαι pro Fεῖξαι et γίπον, εἶπον leg. Fῖπον, quanquam dialectus non nominatur.

Inscriptiones hanc mutationem habent: in conjugationis terminationibus ἄρχι, ἀπέχι 1569, a. III, pro ἄρχει; in substantivorum terminatione ῑα, ἀσφάλια, ἀτέλια, Fι-

3) Choer. Bekk. 1187. οἱ Βοιωτοὶ ταῖς εἰς η̄ ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προςγράφουσι τὸ ῑ· τῆ Ἑλίνη γάρ φασι καὶ τῆ Πηνελόπη χωρὶς τοῦ ῑ, cf. Drac. Strat. 109, 13 et Porphyr. in Ann. Villois. II. p. 116 (vid. §. 15. not. 9).

4) Priscian. IX. p. 438: »ei diphthongum in ī longum converterunt more Boeotico« (Latinum vis e veis, velis explicat). — Ann. Ox. I, 71, 18. οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν αῑ εἰς η̄ καὶ τὴν η̄ (leg. ει) εἰς ῑ ῆῑ λέγουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ λέγεις διὰ μόνου τοῦ ῑ προφέρουσι, cf. de ῆῑ pro αἰεὶ not. 1, ubi Theognostus de longo ῑ testatur. — De Boeotico ῑμι pro εἰμι Herod. π. μ. λ. 23, 19. — Ann. Ox. III, 241, 15. οἱ Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ῑ Ποσιδαίων leg. Ποσιδάων aut potius Ποτιδάων, nisi majus mendum inest. cf. §. 36. not. 4. — Hesych. τί δαί, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ; Κρῆτες. Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε· Ἀττικοὶ διὰ τί δή. Diversa, ut solet, miscuit, Boeoticum voluit τῖδε.

σοτέλια 1562 sqq., *FΕλάτια* et *FΕλατιῆος* 1569, a. III; in nominibus in ιιος exeuntibus Ἀργῖος 1583, Ἀλαλκομένιος 1569, a. III (cujus mensis vulgaris forma Ἀλαλκομένιος legitur 1608, e), item in patronymicis Ξενοκρατῖος 1574, Καλλιχαρῖος 1577, Φιλοκρατῖος 1571, 23, vid. §. 48, 1; in patronymicis in ιιδας ut Δαμοκλίδας 1575, Καλλικλίδας 1578, Ἡρακλίδας 1583, Ἀριστοκλίδας 1593; denique in singulis vocibus et stirpibus ἀΐδοντος 1579. 1580 (ubi Boeckhius minus recte ᾄδοντος), Ἀμινίας 1575, 1584, 1608, h, Ἀμινοκλεῖς 1563, b, Εὐγίτων et Ἀριστογίτων 1575, Διογίτων 1579, Θεογίτων 1576, Καλλιγίτων 1593, Δινίας 1593, ἱράνα 1563 sqq., ἐπιδεὶ pro ἐπειδὴ et κίμενος 1569, a, Καβίριχος N. P. 1584, Παμπίρας 1574 a πεῖρα, Διοπίθεις 1575, πλίονα et Φιδίας 1569, a.

Interdum vulgare ει servatur, non solum in quibus Dorienses η habuisse certum aut verisimile est, vid. §. 39, 2, sed etiam in iis, quae quum apud ipsos Dores ει teneant, vulgo mutationem patiuntur. Talia reperiuntur in titulo Thebano 1577 Ξενοκλείδας, Ἡρακλείδας (v. l. -κλίδας) Ἀριστείδας, Διοφάνειος, in Lebadeensibus 1571, 23. 25 Φιλοκράτειος, 1588 Σαυκράτειος, ut ipsum nomen Λεβάδεια scribitur 1575. 1588 et 1569, c. Praeterea non reperiuntur nisi in Tanagraeo 1563, a ἀσφάλεια, in Orchomenio 1569, a. III δάνειον; nam in nomine peregrino Ἀλεξανδρεία 1564 mutatio neglecta minus offendit.

In Corinnae reliquiis recte haec mutatio tradita est in πουκτεῦϊ fr. 3, ἐσσάρχι pro ἐξάρχει 19, ἀΐδων 8, τὶν 5 e Dorico τεὶ. vid. §. 45, 2. Male se habet Ποτειδάων fr. 2. vid. supr. — Nullum hujus mutationis apud Aristophanem vestigium.

Apparet igitur, ει diphthongum, ubi est in strictiore Dorismo, in universum, quocunque modo nata est, in ι a Boeotis mutari, nec si quando mutatio negligatur, certas voces et formas hac regula excipi. — Si qua sunt inter exempla allata, quae a grammaticis in Dorica dialecto η habuisse referuntur, ut λέγης, πλήων, non recte

hos praecipere indicavimus §. 14, 4, alio tempore accuratius demonstrabimus.

Quod grammatici ει apud Boeotos etiam in η transisse tradunt [5]), error est.

4) Diphthongus οι a Boeotis secundum grammaticos [6]) in υ longum mutata est, ita tamen ut in fine vocis accentum retrahi non magis vetaret, ut Ὅμηρυ, καλὺ, ἐμὺ pro Ὅμηροι, καλοὶ, ἐμοί.

In titulis hanc mutationem patiuntur primum nominativi pluralis decl. II τὺ, τύδε pro τοὶ, τοίδε i. e. οἱ, οἵδε nr. 1568. 1569, a. III. 1583; item dativi τῦς ἄλλυς

---

5) Et. Gud. 296, 17. καλλιπάρηος κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η; neque aliud volunt, qui παρηὰ Aeolicum dicunt pro παρειὰ, Et. M. 487, 6. et Gud. 295, 39; Et. M. 653, 33. et Gud. 453, 13 (ubi exemplum πλήων pro πλείων additur); Tzetz. ad Hes. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. — Jam vero vox a παρὰ derivata (unde ᾱ tenetur in Pindarico καλλιπάραος et Lesbiaco παραύα. vid. §. 5, 5) antiquitus παραα vel παραΐα sonasse videtur, unde ᾱ Ionice in η mutato παρηΐη, inde Atticum παρειὰ ortum est, apud Boeotos autem αι in η mutato παρηὰ, quod grammatici male et ad Homericum καλλιπάρηος adhibebant et ex Attico παρειὰ derivabant. — Simillima sunt, quae tradit Choerob. Ann. Ox. II, 245, 21. ὀνείατα — διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς η γράφουσιν αὐτὸ· οἷον ὀνήατα· κατὰ ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπειν. Nam e radice ὀνα (cf. ὄναιτο) antiquitus ὄναιαρ factum videtur, inde ὄνηαρ, ὄνειαρ, Boeotice autem ὄνηαρ. Errore latius propagato eadem mutatio in aliis agnoscitur: Et. M. 605, 34. Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχεβίου καὶ τὸ νήφω τὸ θύω ἀπὸ τοῦ νείφω τοῦ χιονίζω λέγει γεγενῆσθαι κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Adjuvabat errorem contraria Boeotorum mutatio τοῦ η εἰς ει et Aeolicum in nonnullis η pro ει. vid. §. 14.

6) Choerob. Bekk. 1215 post ea, quae in not. 1 attulimus: ἔτι δεῖ προσθεῖναι· »καὶ χωρὶς τοῦ υ τοῦ μακροῦ τοῦ γινομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς οι διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς« τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτῃ ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα· τὸ γὰρ Ὅμηροι τρέποντες τὴν οι δίφθογγον οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὸ υ μακρὸν προπαροξύνουσι καὶ λέγουσιν Ὅμηρυ. — Apoll. de pron. 104 de ἐμοί: Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ ἐμὺ συνήθως, καθὰ καὶ τὸ καλοὶ καλύ. — Ibid. 106 de οἷ et Aeolice Ϝοῖ: Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ε μεταλαμβάνουσι (Bekk. vult ὗ, potius Ϝῦ).

προξένυς 1562—64, *αὐτῦς* 1562. 63, *ἵππυς*, *ἧγυς*, *προβάτυς*, *Ἐρχομενίυς* 1569, a. III, *Βοιωτίυς*, *Ἐρχομενίυς*, *πολεμάρχυς* 1573; deinde *Fυκία* 1562—64 pro *οἰκία*[7]), *Ἀγρυκίχιος* ab *ἀγροῖκος* 1574, *αὐλαFυδὸς*, *κωμαFυδὸς* etc. 1583 ab *ἀοιδὸς*, *κατάλυπον*, *Θύναρχος* 1569, a.

Contra *οῖ* servatum est in titulo Thebano 1565, ubi *Fοι* et *Fοικία*, Lebadeensibus 1575, ubi *Βοιωτοῖς*, *Λεβαδειείοις*, 1588 *τοὶ ἱππότη*, Copensi 1574 *Ποίδικος* (?) et

7) Hinc fortasse illustrandae sunt duae voces Boeoticae satis difficiles. Primum Plutarch. Quaest. Gr. p. 292. *τίς ὁ παρὰ Βοιωτοῖς πλατυχαίτας; τοὺς οἰκίᾳ γειτνιῶντας ἢ χωρίοις ὁμοροῦντας αἰολίζοντες οὕτω καλοῦσιν ὡς τὸ πλεῖστον ἔχοντας.* Deinde Thucyd. IV, 97. *Βοιωτοὺς ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας*, quam vocem explicant Scholl. Thuc. *ὁμωχέται οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν*, Suid. *ὁμωχαίτας* (v. l. *ὁμοχαίτας*)· *Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμοροφίους· Βοιωτικὴ δὲ ἡ λέξις* addita Scholiastae interpretatione; similiter Photius, apud quem *ὁμωχέτας*; Hesych. *ὁμωχέται οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν ἢ ὁμοβώμιοι καὶ ὁμόναοι.* — Recte Schneiderus in lexico s. v. *ὁμωχέτης* utriusque vocis alteram partem non differre intellexit et apud Plutarchum correxit *ὡς τὸ πλησίον ἔχοντας.* Contra dubito an non recte grammaticis crediderit et Plutarcho, utramque vocem ex *ἔχω* compositam existimantibus, et Plutarcho *πλατωχέτας* restitui jusserit. Adversantur enim et terminatio in derivatis verbi *ἔχω* insolita et reliqua Plutarcheae vocis forma, quae certe (e Dorico *πλατίον* pro *πλησίον*) *πλατιωχέτας* sonare debebat, et significatio habitandi objecto omisso in verbo *ἔχω* vix probabilis. Potius in Plutarchea voce suspicamur latere *πλαFυκέτας* i. e. *πλησιοικέτας* (cf. de terminatione *μεσοικέτας* et *μετοικέτας* pro *μέτοικος* apud Hesychium, *Θετταλοικέται* apud Athen. VI. p. 264), ut *πληγενεῖς* significat *τοὺς πλησίον γένους*, cf. *πλησίοικος*, *πλησιόχωρος.* Plutarchus non minus in hac voce, quam ex antiquis publicis documentis se hausisse profitetur, legenda errare poterat, quam qui iisdem plane erroribus C. I. nr. 1575 legerunt *τιχατι* pro *Fικατι.* Thucydidis igitur *ὁμωχέται δαίμονες* sunt *ὁμοικέται*, *ὅμοικοι* i. e. *ὁμόναοι*, *ὁμοβώμιοι.* Quod in Boeotica vocis forma nullum, ut apud Plutarchum, *ῡ* apparet, inde explicandum videtur, quod eo tempore Boeoti *οῖ* nondum in *ῡ* mutaverant, sed aut *οῖ* retinebant aut *οε* proferebant (vid. §. 41). Itaque vox e *ὁμοFοικέτας* aut *ὁμοFοεκέτας* corrupta est, fortasse non sine aliqua ipsius scriptoris culpa.

τοίδε e Boeckhii conjectura pro *τον*..., in Orchomenio 1593 *Βοιωτοὶ*, quanquam haec lectio non certissima videtur. Praeterea *ο̅ι̅* semper retinetur in ipso *Βοιωτῶν* nomine 1565. 1573. 1575. 1588. 1593, denique in nominibus propriis *Δαμοτοίδας* 1568, *Μενοίτας* 1569, a. III. Iota ejicitur in *ἐπόεισε* 1582 et *ποείτας* 1583.

Apud Corinnam certum hujus mutationis exemplum non legitur. Praeter *Βοιωτὸς* fr. 2 et *Πινδάροιο* 12, quorum alterum titulorum usu defenditur, alterum antiquitate formae, quae non in vulgato usu erat, excusationem habet, adeo leguntur *βριμούμενοι* 8 et *λευκοπέπλοις* 11. At in his olim *ῡ* scriptum fuisse arbitramur, quum ipse Apollonius, qui Corinnam Boeoticae dialecti auctorem habet, hanc mutationem non ignoret (not. 6). Inde pro corrupto *ηδ'* fr. 1 suspicari ausi sumus *Fῦδ'* i. e. *οἶδα*. — Apud Aristophanem nullum hujus mutationis vestigium. — Pertinet huc etiam Boeoticum nomen proprium *Ἀνεμύτας* pro vulgari *Ἀνεμοίτας* apud Demosth. de cor. p. 324.

5) Non minus diphthongus *ῳ̄* in nonnullis titulis in *ῡ* abit: *τῦ δάμυ* 1562—64, *αὐτῦ* 1564. 1569, a. III, *Εὐβώλυ* et *FΕλατιήϋ* 1569, a. III, *ὁδῦ* et *τῦ* 1569, c. Prisciano contra teste [8]) Boeoti *ῳ̄* mutabant in *ο̅ε̅*; neque aliter in antiquo titulo Tanagraeo 1599 *Διονύσοε* legitur pro *Διωνύσῳ*. Alii grammatici [9]) testantur, diphthongum

8) Priscian. I. p. 49. »Romani ōē pro *ῳ̄*, ut comoedia, tragoedia. Nec mirum, quum pro *ω* quoque habemus ō et pro ī ē in diphthongo accipimus. Hoc tamen quoque ad imitationem Boeotorum solemus facere.«

9) Et. M. 29, 26 e Choerobosco (cf. Et. G. 13, 35): *ἀπὸ τοῦ αἰδὼς γίνεται αἰδῷος, ὥσπερ ἠῷος καὶ ἡρῷος καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ῳ̄ διφθόγγου εἰς ο̅ι̅ ἠοῖος καὶ αἰδοῖος;* deinde l. 50. *ὅθεν τὸ αἰδοῖος ἐκ τοῦ αἰδῷος κτητικοῦ γίνεται κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τῆς ῳ̄ διφθόγγου εἰς ο̅ι̅.* — Et. M. 224, 36. *παρὰ τὸ γέλως γελῶ γελώϊος ὡς πατρώϊος· καὶ Βοιωτικῶς γελοῖος· οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ῳ̄ καὶ ῑ εἰς τὴν ο̅ι̅ δίφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρῷος πατροῖος λέγοντες καὶ τὸ ἡρώϊος ἡροῖος.* — Theogn. Ox. II, 53, 30. *τραπέζοιος, Βοιωτικὸν*

ῳ̄ apud Boeotos in οῑ mutari, ut πατροῖος, ἡροῖος pro πατρῷος, ἡρῷος; neque vero hunc usum ad sola talia adjectiva pertinere, indicat Apollonius [10]), quum tradit nonnullos iota subscriptum in νῷ falsum judicasse, quod Boeoti non dicerent νοὶ; docent etiam tituli nonnulli, in quibus οῑ pro ῳ̄ legitur: nr. 1565 τοῖ δάμοι pro τῷ δάμῳ, 1588 τοῖ Τρεφωνίοι, ut etiam in corruptissimo 1571 l. 2. 23 Τροφωνίοι esse videtur, nr. 1579. 1580 Διωνύσοι. Nam quod Boeckhius has antiquae scripturae reliquias esse judicat, nullum praeterea in Boeoticis titulis hujus aetatis vestigium reperitur.

Ipsa diphthongus ῳ̄ raro scripta legitur nec nisi lectione satis incerta: Τρεφωνίῳ 1571, 13, Διωνύσῳ 1601, c, Εἰρῴδας 1574, at Εἰρώδας 1583.

6) Pro diphthongo, quae vulgo est, οῡ Boeoti cum severiore Dorismo ω̄ proferunt, ubi contractione ex οο vel οε, aut productione suppletoria, consonante ejecta, nata est, ut πολέμω pro πολέμου ex antiquissimo πολέμοο, θέλωσα pro θέλουσα ex antiquo θέλονσα. vid. §. 42 et 43.

§. 41.

De Boeoticae dialecti in vocalibus proferendis inconstantia.

In vocalium mutationibus, quibus Boeotica dialectus mirum quantum a reliquorum Graecorum consuetudine discedit, insignis quaedam inconstantia conspicitur, cujus rationem et causas accuratius exquirere operae pretium videtur.

ὂν, καὶ κατὰ τόνον καὶ κατὰ γραφήν. — Inde etiam Τροία vocatur ὄνομα Βοιωτικὸν e Τρωΐα Et. M. 770, 15; adeo simplex ω̄ Boeotice in οῑ transire dicitur, ut ἀγκοίνη ab ἀγκώνη Scholl. Dion. Thr. 782, 32, Ann. Ox. IV, 320, 22.

10) Apollon. de pron. 111 de iis, qui ι subscr. in νῷ falsum judicabant: τεκμηριοῦντές τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ· ἐπεὶ οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς νοὶ διὰ τοῦ οῑ, ubi non recte Bekkerus probante Boeckhio proposuit νῦ et ῡ.

Ut ordiamur ab iis inscriptionibus, quae tertio fere saeculo exaratae, aetate non multum differunt, duplex earum genus discernitur, alterum proprietate quadam Boeotica in vocalibus proferendis a reliquarum dialectorum usu remotissima insigne, alterum vulgari linguae propiorem dialectum exhibens. Illud complectitur titulos Tanagraeos 1562. 1563 et Orchomenios 1564. 1568. 1569. 1573. 1583. 1593, hoc Thebanos 1565. 1576. 1577. 1578, Lebadeenses 1571. 1575. 1588, Orchomenios 1579. 1580; minus certa est ratio corruptissimi tituli Copensis 1574, ut alios breviores omittamus. Maxime eo differunt, quod in primo inscriptionum genere fere semper ῡ mutatur in ου, οι et ῳ in ῡ, dum alterum retinet ῡ (excepto unico ἀσουλία 1565) et οι, contra ῳ mutat in οι. Sed etiam reliquae Boeoticae vocalium mutationes saepius in altero genere negliguntur, ut αι servatur nr. 1565, quanquam idem in η mutatur 1578. 1588, ει retinetur 1577. 1571. 1588, quanquam vulgarem Boeotorum mutationem patitur in nr. 1575. 1576. 1578—80, adeo in ipsis 1571. 1577, si fides est lectioni; postremo ε ante vocales semper retinetur in nr. 1576, interdum in nr. 1565. 1575, dum idem semper in ι mutant nr. 1579. 1580. 1588. Contra η sine ullo inscriptionum discrimine in ει mutatur, ut taceamus de ea vocalium ratione, quae Boeotis cum Doribus communis est.

Jam vero quaerentibus, quae sit hujus discrepantiae causa, proclivis est suspicio, in iis titulis, qui (ut Boeckhii verbis utamur) Boeotismum minus perfecte referunt, e vulgari reliquorum Graecorum usu nonnulla intermixta esse. At primum hi tituli in aliis rebus Boeoticae proprietatis satis sunt tenaces, adeo habent, quibus longius, quam qui magis Boeotici visi sunt, a vulgari consuetudine recedant, quo pertinent *καγγᾶν καὶ κατθάλατταν*, nr. 1565, dum apocope negligitur 1562—1564, *Σαύμειλος* et *Σαυκράτειος* 1575. 1588, dum *Σωκράτιος* est 1583, *ἀνέθιαν* 1588 pro *ἀνέθεικαν*, quod legitur 1579. 1593, denique singularis patronymicorum in ιος usus, qui

praeter titulos Thebanos 1577. 1578 et Lebadeenses 1571. 1588. 1601 non reperitur nisi in Copensi, qui medius quasi est inter utrosque. vid. §. 48. Deinde in his ipsis titulis ῳ̄, quod alteri in ῡ mutant, transit in ο̄ῑ, quum mutationem Boeotis propriam esse testantur grammatici, dum tacent de altera [1]). Igitur hic quidem apparet duplicem fuisse Boeotorum morem, utrumque inscriptionibus, alterum, qui est in titulis minus, ut visum est, Boeoticis, etiam grammaticorum testimoniis confirmatum, neutrum altero magis Boeotis proprium.

Satis hinc patere existimamus, quae in altero inscriptionum genere minus a vulgari Graecitate abhorrent, non esse peregre invecta, sed et ipsa non minus Boeotica. Neque tamen discrepantiae causa ita explicari potest, ut in diversis Boeotiae partibus diversa dialectus valuisse putetur, quum Orchomenii tituli reperiantur in utroque genere, quanquam notabile est, alteram vocalium proferendarum rationem regnare in titulis Tanagraeis et Orchomeniis, alteram in Thebanis et Lebadeensibus; neque aetas discriminis causa est habenda, quum et omnes saeculo fere tertio, et Orchomenii nr. 1579. 1580 eodem fere tempore exarati sint quo nr. 1583. Nihilominus alteram rationem altera antiquiorem esse maxime apparet, ubi accuratius quaerimus de ῡ in ο̄ῡ mutato. Quum enim haec diphthongus etiam brevis vocalis vicem ita sustineat, ut ipsa corripiatur, rectissime Priscianus intellexit, eam non veram esse diphthongum, nec nisi peculiarem et antiquum quidem vocalis ῡ sonum, a Boeotis servatum, exprimere eodem modo, quo Graeci scriptores Latinum u per diphthongum ο̄ῡ proferre solent. At hi quidem peregrinum sonum, quem simplici Graeca litera reddere non licebat, necessario, quatenus fieri poterat, duplici signo imitati sunt; nec mirum esset si reliqui Graeci eundem

1) Adeo, si recte Boeckhius hoc ο̄ῑ pro ῳ̄ ex antiqua scriptura remansisse judicaret (cf. §. 40, 5), appareret inde, Boeotos olim ῳ̄ non mutasse.

vocalis apud Boeotos sonum eodem modo significarent. Boeotos autem ipsos cur proprium sonum ratione non valde probanda expressisse putamus? Num forte literarum, usum eo demum tempore accepisse, quo apud eos Graecos, unde acciperent, antiquus vocalis ῠ sonus jam mutatus esset, ita ut nullam simplicem literam reperirent, qua sonum ipsis proprium significarent? Nemo facile credet, praesertim quum Romani, quos literas post Boeotos accepisse certissimum videtur, eundem vocalis sonum simplici litera scribere non dubitaverint. Igitur Boeoti olim scripserunt ῠ, postea, sono non mutato, mutarunt scripturam, quum ceteri Graeci signo servato aliam pronuntiationem tribuissent. Boeoti igitur scripturae mutandae nullam habebant causam, nisi ut in literarum sono sibi cum reliquis Graecis conveniret, quantumvis dialectus discreparet. Neque vero prius Boeotos antiquam scripturam ad peregrinas dialectos accommodasse probabile est, quam intercursu cum reliquis Graeciae populis aucto Dorica et maxime Attica lingua magis magisque innotuissent, quibus primum antiqua Boeotorum scriptura, mox ipsa dialectus cessit [2]). Et egregie confirmatur opinio nostra eo quod in Boeotiae potissimum finibus, Orchomeni et Tanagrae nova scribendi ratio invaluisse videtur, antiqua tenebatur in media terra, Thebis et Lebadeae.

Jam vero non casu aliquo factum est, ut in iisdem titulis neque ῠ in ōῠ, neque ōῐ vel ῳ in ῠ mutetur. Quum enim cavendum esset, ne eadem litera duplex munus sustineret, pro ōῐ et ῳ non poterat ῠ (quod haud dubie sono apud reliquos Graecos usitato pronuntiatum

2) Non aliter, qui hodie Germaniae inferioris dialecto utuntur, ad vocalis ā peculiarem sonum (*the broad German sound*) exprimendum scribunt woater; majores nostri scripserunt water, ut etiamnunc Angli. Sed, postquam invasit et superavit superioris Germaniae dialectus, ad hujus pronuntiationem scriptura accommodatur.

est) prius adhiberi, quam antiquo Boeotico sono se abdicasset et ο̅υ̅ pro υ̅ scribi coeptum esset.

Jam igitur satis certum videtur, eos titulos, qui minus perfecte Boeotismum referre visi sunt, υ̅ et ο̅ι̅ cum vulgari dialecto communia, neque minus ο̅ι̅ pro vulgari ῳ̅ ex antiqua ipsorum Boeotorum dialecto et scriptura servasse. Minus certum judicium est de reliquis vocalium mutationibus, quae minore constantia in iisdem titulis negliguntur, quia sine ulla peregrinarum dialectorum cognitione α̅ι̅ in η̅, ε̅ι̅ in ι̅, ε̅ ante vocales in ι̅ transire poterant. At e reliquorum tamen analogia satis probabili conjectura colligimus, ne in his quidem antiquam Boeotorum scripturam a vulgari diversam fuisse, quanquam titulorum antiquioris rationis tenaciorum minor in his mutationibus negligendis constantia majorem mutationum antiquitatem prodere videtur. Quod η̅ in omnibus titulis sine discrimine in ε̅ι̅ transit, summam hujus mutationis antiquitatem indicat.

Jam accedamus ad eas inscriptiones, quae quum scripturae genere majorem antiquitatem prodant, vix tamen quartum saeculum multum superant. Et tres quidem ex his ipsum α̅ι̅, quod apud veteres Boeotos non mutatum fuisse suspicati sumus, offerunt, Thisbensis 1592 Ἀθάναι, Orchomenia 1639 ΒακεύϜαι, Chaeroneensis 1679 Χαιῤῥονέα; vix enim dubitamus, quin in prioribus α̅ι̅ pro ᾳ̅ non minus scribendum sit, quam antiquior dialectus ο̅ι̅ habebat pro ῳ̅. In ultima praeterea, quum singula vox pro Χαιρώνεια haud dubie prisco scripturae genere posita sit, ε̅ est pro ε̅ι̅, igitur haec diphthongus nondum in ι̅ transiit. — Deinde in antiquis titulis Tanagraeis legitur: nr. 1592 Ἡσχρονδας Αἐγιτ.... Διονυσοε et 1647 ἐπὶ Πλαυχαε. Igitur hic, ubi proprietas Boeotica conspicitur, υ̅ non mutatum egregie sententiam nostram confirmat. Valde autem notabile est diphthongorum genus, quod Latinis unice usitatum, apud Graecos rarissi-

mum [3]), Boeotis non alienum fuisse solus Priscianus, ex antiquis fortasse monumentis, cognitum habebat (§. 40. not. 8). Quod recentius esse eo genere, in quo ῑ est, docent dativi primae et secundae declinationis, qui *ι* ab origine habent, docet etiam Latina lingua, in qua antiquum t e r r a ï aeque in t e r r a e transiit. Et ᾱε̄, ō̄ε̄ media quasi sunt inter ᾱῑ, ο̄ῑ et *η*, *ῡ*. Sed quum recentiores ii tituli, qui antiquissima ᾱῑ et ο̄ῑ servarunt, nunquam ᾱε̄ vel ο̄ε̄ offerant, hoc diphthongorum genus non valde placuisse nec diu aut multis usitatum esse videtur. Ceterum non negligendum est, hos titulos Tanagrae fuisse positos, in confiniis Atticae, ubi facilius id agebant, ut diphthongorum sonum apud Boeotos mutatum et ab Attico diversum scriptura exprimerent.

Deinde nostrae sententiae fidem addit Aristophanes, in cujus Boeoticis aliquot *η̄* in ε̄ῑ mutati exempla reperiuntur, nulla reliquarum mutationum (*ε* enim mutatum in *ἰώγα* pro *ἔγωγε* propter *γ* simul ejectum diversam ab aliis exemplis rationem habet). Conspirant etiam corruptae voces Boeoticae *πλατυχαίτας* apud Plutarchum et *ὁμωχέτας* apud Thucydidem, quarum altera pars quum Boeoticam vocis *οἰκέτης* formam tenere videatur (§. 40 not. 7), Plutarchea vox *ῡ* habet pro ο̄ῑ, non ita Thucydidea. Quibus omnibus comparatis certum fere videtur non ante quartum saeculum eas, quas recentiores diximus, vocalium mutationes apud Boeotos in usum venisse, exceptis ᾱε̄ et ο̄ε̄, de quibus difficilius judicatur. Contra Boeoticum nomen *Ἀνεμύτας* pro *Ἀνεμοίτας* apud Demosthenem prodit, ejus tempore jam *ῡ* pro ο̄ῑ scribi coeptum fuisse.

Postremo etiam ex aliis dialectis nostrae de Boeoticarum mutationum aetate opinioni aliquid praesidii arcessere licet.

---

3) Unica exempla extra Boeotiam novi *Λαρισαεον* in nummo Thessalico et *Ϙοραε* in vase antiquo Musei Gregoriani, quod descripsit Abeken in Annalibus Instituti Archaeologici 1836 Vol. VIII. fasc. II.

Nam primum Thessalos η̃ mutare in ει̃, sed retinere ῡ et ᾱῑ, nisi quod semel ᾱε̄ scriptum reperiatur, videbimus infra §. 50; deinde ο̄ῡ pro ῡ, quod Laconibus in usu fuisse Hesychianae maxime glossae docent, non fuisse antiquioris aetatis ex Alcmanis reliquiis et Aristophanis Lysistrata colligere licet, ubi nullum ejus scripturae vestigium apparet.

At omnem nostram de mutationum illarum aetate atque origine disputationem Corinnae carmina pervertere videntur, in quibus ο̄ῡ pro ῡ, η̄ pro ᾱῑ, ῑ pro ε̄ῑ scripta fuisse certissimis antiquorum grammaticorum testimoniis et exemplis docetur. Vix tamen dubium videtur, quin Boeoticae poëtriae carmina a Boeotis potissimum lectitata et descripta varias scripturae Boeoticae mutationes non effugerint et ad Alexandrinos criticos ea ratione scripta pervenerint, qua Boeoti tertio fere saeculo utebantur. Adeo si qua forte antiquiora, a vulgari lingua non diversa relicta essent, criticos id egisse, ut proprietatem, quam opinarentur, Boeoticam restituerent, satis probabile est. Singula nonnulla, ut τεοῦς pro τιοῦς (§. 38, 2), facile relinqui poterant. Non credimus, ο̄ῑ diphthongum relictam esse, ubi Boeotos recentiores eam mutasse certum est. Quippe norunt hanc mutationem etiam grammatici, qui omnem fere Boeoticae dialecti cognitionem e Corinnae carminibus, antiquorum cura recensis, haurire videntur. Iidem ῳ̄ apud Boeotos in ο̄ῑ transire referunt, nihil monent de ῳ̄ in ῡ mutato. Unde aliqua suspicio oritur illam scripturam in Corinnae carminibus repertam esse, deinde, alteram mutationem omnibus reliquis recentiorem esse, quippe quae postea invaluerit, quam Corinnae carminum orthographia constituta esset.

§. 42.

De vocalibus productione suppletoria natis.

Breves vocales, ubi altera e duabus consonantibus sequentibus ejecta est, ne syllabae quantitas minuatur,

in hunc modum producuntur: primum ᾰ breve producitur in πᾶσα Cor. 4 pro πανσα, cf. Πασικλεῖν nr. 1569, a, accusativis pluralis declinationis primae, ut τὰς κιμένας nr. 1569, a (cf. §. 10); ε̆ producitur in ει, quae diphthongus mutatione Boeotica ex antiquiore et Dorico η̄ nata est, ut σταθεῖσα pro σταθένσα, Dor. σταθῆσα, εἶμεν ex ἔσμεν Dor. ἦμεν, vid. §. 39, 2; denique ŏ, ut in strictiore Dorismo, producitur in ω̄, ἰῶσα 1563, a, b. ex ἰονσα (ἰοῦσα), θέλωσα Cor. 10, acc. plur. ἐςγόνως 1562. 64, σουγγράφως 1569, a, Arist. Ach. 840. 845 ψιάθως, ἐχίνως, αἰελούρως, ex antiqua terminatione ονς. vid. §. 10. Hinc, fit, ut ω̄ pro vulgari οῦ in talibus Aeolicum vocetur [1]). Neque minus Boeoticum est βωλὰ (pro βουλή), quod Aeolicum audit apud Joann. Gr. 236, a, Leid. 638, Vatic. 689, docente nomine proprio Εὔβωλος nr. 1569, a; quippe etiam in hac voce longam vocalem vel diphthongum consonante aliqua ejecta natam esse, indicat Lesbiacum βολλὰ, vid. §. 8, 8; neque alienum est Boeoticum Διώνυσος, quod legitur 1579. 1580, et inde Διωνύσιος vel Διωνούσιος 1569, a. 1573. 1577, Διωνουσίχιος 1574 (nam Διονύσοε in antiquiore titulo 1599 ŏ pro ω̄ ex antiqua scriptura habet), si comparatur Lesbiacum Ζόννυξος. vid. §. 8, 8.

§. 43.

De contractione.

In universum contractionis usus apud Boeotos satis rarus. Contrahuntur ᾰε̆ in η̄ in φυσῆτε Ach. 829; ᾱŏ et αω in genitivis declinationis primae vulgo non contrahuntur; raro in ᾱ conjunguntur, ut τᾶν e τάων, Attice τῶν. vid. §. 44. Non minus Ποτιδάων deus apud Boeotos au-

---

1) Aeolibus tribuuntur accusativi τὼς ἀνθρώπως a J. Gr. 245, a, Greg. Cor. 619, Meerm. 663; deinde Μῶσαι, λείπωσαι a J. Gr. 236, a et 243, b (ubi minus recte additur λαλῶσαι), Leid. 637, Aug. 670, Vatic. 690, Greg. C. 584.

dit (vid. §. 36, 2), contra φυσᾶντες pro φυσάοντες, φυσῶντες legitur Ach. 833. Singulari *) contractionis ratione, ex ᾱῡ fit ᾱῡ in Σαύμειλος, Σαυκράτειος 1575. 1588 pro Σαόμηλος, Σώμηλος; vulgare tamen Σωκράτης legitur nr. 1583.

Non minus ε̄ cum sequente vocali vulgo non contrahitur, sed in ῑ mutatur. vid. §. 38, 2. Ubi contrahuntur εε, nascitur ει, quia strictior Dorismus duplex ε in η conjungit, ut Ἡράκλειτος 1577 e -κλέετος, Κλεινίας 1579. 1580 (cf. Aeol. κλεεννὸς), δονεῖται Cor. 8 (vid. §. 39, 2) et casus obliqui nominum in κλης Boeot. κλεις, qui semper contractionem patiuntur Ἀμινοκλεῖος, Δαμοκλεῖος, Ἱαροκλεῖος 1563, a. b., Πολυκλεῖος 1569, a. II., Ἀντιοκλεῖος, Διοκλεῖος, Νικοκλεῖος 1593, quae nata sunt ex Ἀμινοκλέεος etc. — Mirum videtur, quod in pronominum genitivis ἐμοῦς, τεοῦς vel τιοῦς, ἑοῦς, qui apud Corinnam legebantur, εο vulgari ratione in ου coaluit, nec minus singulare est τεῦς pro τεὸς apud eandem. vid. §. 45.

Dorico more ex οε fit ω in Τιλφῶσσα, quae est Boeotica nominis forma (vid. Müller, Orchom. p. 480), e Τιλφόεσσα; deinde ex οο in genitivo declinationis secundae, ut πολέμω ex antiquo πολέμοο (cf. Buttm. *Ausf. Gr.* §. 35. *Anm.* 6); corruptum est βριμούμενοι Cor. 8.

Crasis exempla rarissima sunt, τἆλλα 1562 sqq., κἠ 1569, a. III. pro κὴ ἡ i. e. καὶ αἱ, χείρωάδων Cor. 1. pro κὴ εἱρωάδων.

§. 44.

De declinatione.

1) Non defuisse Boeoticae dialecto dualem, quo Aeolica i. e. Lesbiaca carebat, intelligitur e νῶε Cor. 16.

---

*) Praeterea non reperitur fere nisi apud Arcades, vid. §. 53, Macedones in σαυτορία pro σωτηρία, et in paucis glossis incertae dialecti apud Hesychium, ut πυλαυρὸς, πυλωρὸς e πυλάωρος.

apud Apoll. de pron. p. 113, cf. ibid. p. 111, et ex ἀνεθέταν nr. 1580.

Terminatio φιν, quae apud Homerum in omnibus declinationibus pro genitivo et dativo est, Boeotica vocatur ab Hesychio: πασσάλοφιν τοῦ πασσάλου· ὁ σχηματισμὸς Βοιώτιος; Aeolica audit in Scholl. Vulg. Il. γ, 338 (quae non leguntur apud Bekkerum): παλάμηφι· ἡ λέξις παράγωγος Αἰολικῶς. Nulla tamen usquam exempla reperiuntur.

2) In declinatione prima in universum Dorico more pro vulgari η est ᾱ, ita tamen, ut diphthongus ᾳ pro ῃ Boeoticam mutationem in η patiatur. — Brevior nominativi masculinorum forma in ᾰ ut aliis ita Boeotis adscribitur, vid. §. 20 not. 3, neque tamen nunc reperitur. — Genitivus masculinorum in ᾱō saepe Boeotis vindicatur [1]) et saepissime in titulis legitur, ut Δαφίταο, Εὐμαρίδαο, Δαμοτοίδαο 1564. 1565. 1568. 1569, a. III. etc. Satis incerta est in corruptissimis titulis contracta forma in ᾱ: nr. 1571, 20 ... δας Δαμέα Τηνιος, in nomine peregrini, 1578 Χαρειτίδα, ubi quum l. 3. longior terminatio reperiatur, Boeckhius ō addidit, quod facile in fine versus excidere poterat [2]). — Non aliter genitivus pluralis in ᾱων Boeoticus vocatur [3]) et legitur δραχμάων 1571, πολιτάων 1568, κατοπτάων 1569, a; contractam tamen formam articulus habet τᾶν, qui plus semel legitur nr. 1569, a. III. et κορᾶν· Arist. Ach. 849. —

---

1) Choerob. Bekk. 1224, Et. M. 35, 38 et 154, 6, Herod. Ox. III, 229, 27, Eust. 13 init., Scholl. E Od. δ, 555; alias Aeoles et Boeoti aut soli Aeoles nominantur. vid. §. 20 not. 4.

2) Incertius est etiam Ἀλεύα ἄρχοντος, ut nonnulli emendarunt corruptum Ἀλευαράχοντος, Boeckhio praeferente Ἀλεύαο ἄρχοντος. Comparaveris etiam Τιμόλα (e conj. pro Τιμολλ), nr. 1569, c, qui genitivus videtur a Τιμόλας pro Τιμόλαος; at hoc potius e Τιμολάω contractum est.

3) Scholl. Il. τ, 1. ῥοάων· Βοιώτιος ἡ φωνή. — Ann. Ox. I, 278, 14. τὸ Βοιωτικὸν μουσάων (potius μωσάων).

De diphthongorum mutationibus in dat. sing., nom. dat. plur. supra vidimus §. 40, 1; notabile est praeterea, dativum pluralis semper brevem terminationem in ῃς (pro αις) habere. — In accusativo pluralis Boeckhius temere ultimam correptam voluit, ut *τεθεῖσας* 1569, a, quum secundae declinationis, quae *σουγγράφως* habet, analogia adversetur.

2) In declinatione II. genitivus singularis in οιο Boeoticus vocabatur ab Apione et Herodoro 4), dum vulgo Thessalicus, rarius Aeolicus audit (vid. §. 20, 3); nunc unicum exemplum legitur *Πινδάροιο* Cor. 12. In titulis vulgo Lesbiaca et Dorica forma in ω legitur, *πολέμω* 1562 sqq., *Ἱπποδρομίω*, *Δωροθίω* 1562 etc. Neque aliter *ἵππω* Cor. 8., nisi hic forte propter metrum antiquissimam formam *ἵπποο* restituere oportet. — De diphthongorum mutationibus in dat. sing., nom. dat. plur. vid. §. 40, 4. 5; ceterum dativus pluralis semper breviorem formam in υς habet pro οις. De acc. plur. in ως vid. §. 42.

3) In declinatione tertia dat. plur. semper habet longiorem formam in εσσι, *βούεσσι* 1569, s. III., *ἄνδρεσσι* 1579. 1580, *Χαρίτεσσι* 1593, *Ταναγρίδεσσι* Cor. 10, *πελέκεσσι* Cor. 8 5). — De forma metaplastica, ut videtur, *ἤγυς* 1569, a. III. i. e. *αἴγοις* pro *αἰξὶ* vel *αἴγεσσι*, videbimus §. 54, 3.

---

4) Eust. 140, 20. *αἱ διὰ τοῦ οιο γενικαὶ κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί, ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου Βοιωτῶν φέρονται γλώττης, τοῖο, οἷο, καλοῖο.*

5) Semel brevior forma legitur nr. 1588, ubi Boeckhius e Sponio et Whelero recepit *νικάσαντες ἱππάσιν Παμβοιώτια* et explicat: »in ludis equitatus, qui ita instituebantur, ut turmae inter se concurrerent.« Explicatio non valde commendat lectionem, praesertim quum *ἱππὰς* vix turmam significet. Praeterea etiam ν ἐφελκ. suspectum est. vid. §. 36, 4. Igitur Pocockii *ἱπασίη* verior videtur, nisi quod e reliquis duplici π scribendum *ἱππασίη* i. e. *ἱππασίᾳ*, equitatione.

Voces in ῐς, quae Atticam declinationem vulgo sequuntur, apud Boeotos servant ῐ, πόλιος 1562 seqq. 1569, a. III., dat. πόλι 1569, a. III, 1571, σουγχωρείσι 1569, a. III, ubi ῑ non e vulgato εῐ natum, sed ex ῐῐ contractum est.

Neutra in ος et nomina in ης (Boeot. εις) nunquam contractionem admittunt, sed ε ante sequentem vocalem in ῐ mutant. vid. §. 38, 2. Haec in acc. sing. (ut in dialecto Lesbiaca §. 21, 1) ν assumunt, Διογένην 1563, a, Δαμοτέλειν 1569, a, Πασικλεῖν ibid. — Nomina propria in κλεις pro κλης et antiquo κλεης, in casibus obliquis εε, quod ab origine inest, in ει contrahunt, ut Διοκλεῖος e Διοκλέεος etc. vid. §. 43.

Voces in ευς grammatico, qui ex Herodiano haurire videtur, teste [6]) in genitivo aut ιος habebant, aut ειος, ut βασιλίος aut βασιλεῖος, quae recte e βασιλέος et βασιλῆος Boeoticis mutationibus orta dicit. De illa forma praeterea alia testimonia adsunt [7]), ex Herodiano, ut videtur, manantia; nunc tamen nusquam reperitur, quum Boeckhius in nr. 1593, 14 Leakiano Πλαταιΐος recte aliam lectionem Πλαταεῖος praetulisse videatur. Vulgo enim longior forma est in titulis, ut in eodem nr. 1593 Κορωνεῖος, Θεσπιεῖος, 1569, a Φωκεῖϊ, Χηρωνεῖα, 1563, b. c Χαλκιδεῖα, 1564 Ἡλεῖα, 1569, a Φωκεῖας. Dubium est in titulo Lebadeensi 1588 Λεβαδειέων, quod Boeckhius e pluribus apographis recepit, quum hic titulus ε ante vocales non servet; quare Pocockii Λεβαδειήων i. e. Λεβαδειαίων praetulerim.

---

6) Ann. Ox. III, 238, 7. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ῑ κλίνουσι· οἷον βασίλιος, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου, βασιλεῖ (leg. βασιλεῖος)· ὅταν γὰρ τοῦ βασίλιος ῇ, τοῦ βασιλέος τροπῇ (suppl. γίγνεται· ὅταν δὲ βασιλεῖος, τοῦ βασιλῆος τροπῇ·) τὸ γὰρ η τὸ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον τρέπουσιν.

7) Choerob. Bekk. 1194 postquam antiquis Aeolibus βασίληος, recentioribus βασίλειος tribuit (vid. §. 21. not. 9): παρὰ δὲ Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ῑ καὶ ο· οἷον Ἀχίλλιος, βασίλιος; item Herod. Ann. Ox. III, 236, 25; corr. Et. Gud. 99, 41. Ἀχιλεὸς κατὰ τοὺς Βοιωτούς.

E Boeotico *ἄας* (Hes. *ἄας, εἰς αὔριον· Βοιωτοί· οἱ δὲ τὸ εἰς τρίτην*), quod Zenodotus etiam in Homerum Il. *θ*, 470 pro *ἠοῦς* inferebat, concludere licet, Boeotos *ἄα* i. e. *ἀFα* pro *ἠώς* dixisse, cujus formae vestigia etiam apud Lesbios deprehenduntur. vid. §. 22, 3.

Ἄρης ut apud Lesbios *Ἄρευς* sonasse videtur [8]); certe *Ἄρευα* legitur Cor. 3; Boeoticum ab eodem grammatico *Ἄριος* vocari videtur; *Ἀρήϊχος* nr. 1575 a genitivo *Ἄρηος* (magis Boeotice *Ἄρειος*) descendit.

Ἄρταμις, ut vulgo, *δ̄* in declinatione assumit nr. 1595—97. — De *Δὰν* pro *Ζεὺς* vid. §. 37, 1.

§. 45.

De pronominibus.

1) Pro *ἐγὼ* Boeoti grammaticis testibus [1]) dixerunt *ἰών*, unde *ἰώνγα* i. e. *ἔγωγε* et *ἰώνει* pro Dorico *ἐγώνη*; et in Corinnae fragmentis ab Apollonio allatis *ἰώνγα* fr. 12 et *ἰώνει* fr. 2 (ut ipsi restituimus) leguntur; *ἰώγα* scriptum est Arist. Ach. 864, ut etiam v. 865 antiqua varia lectio est *ἰώ*, quod Boeoto tribuitur. Aristophanis

---

8) Diac. ad Hes. Sc. 88. *ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα εὐθεῖα ἡ Ἄρευς καὶ κλίνεται τοῦ Ἄρεος καὶ Ἄριος Αἰολικῶς καὶ Βοιωτικῶς.*

1) Apoll. de pron. 64. *Βοιωτοὶ* (*ἸΩ'Ν*), *ὡς μὲν Τρύφων (φησὶν), ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ̄, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε̄ εἰς ῑ γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων τίθενται, ἑός, ἑοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ἑοὶ, ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστι καὶ ὁ Ἅβρων, θέμα ἐστὶν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοί φασιν, τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἱὼν* (insere *τῇ δὲ ἐγώνη τὴν ἱώνει*), *εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η̄ εἰς ει̅ μεταβάλλεται, τῇ δὲ ἔγωνγα τὴν ἵωνγα· Κόριννα·* (fr. 12 ubi *ἱώνγα*) *καὶ ἔτι· ἵωνει* etc. (leg. *ἱώνει* fr. 1). — Non recte Bekkerus locum corruptum, quem lacuna supplenda sanasse nobis videmur, ita tentavit, ut scriberet *εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ε̄ εἰς ῑ μεταβάλλεται*, quod est nihili. cf. §. 39 not. 3. — Et. M. 315, 17 e Gregorio: *Δωριεῖς ἐγών, οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἰών· εἶτα ταῦτα γίνεται κατὰ ἐπέκτασιν ἐγώνγα καὶ ἰώνγα· καὶ φέρει τὸ γα̅ ἐν μιᾷ λέξει καὶ οὐ τρέπει τὸ ν̄ εἰς γ̄.*

locum spectare videtur Hesychii glossa *ἰώγα, ἔγωγε· Βοιωτοί*, neque eae formae damnandae videntur, si comparantur *τοὺν* et *τού*. vid. seqq. — De spiritu aspero, quem Apollonius magis e Tryphonis, quam e sua sententia voci adscribere videtur, valde dubitamus; tertiae enim personae pronomina, quae comparantur, non propter vocalem sequentem aspero instructa sunt, sed quia antiquitus, Latina lingua cum reliquis cognatis docente, σ̄ in fronte habuerant.

Gen. *ἐμοῦς* e Corinna [2]; dat. *ἐμύ* Apoll. 104 (§. 40. not. 6).

2) Nom. *τού* et *τούν* et *τούγα* Apoll. 69 (de *τοὺν* cf. p. 64); *τού* legitur Cor. 2 et 16, *τύ* Ach. 826; gen. *τεοῦς* e Cor. 3, sed etiam *τιοῦς* Apoll. 95 (vid. §. 38. not. 2), denique idem [3]) *τεῦς* Boeoticum affert e poëta (Cor. 18); acc. *τίν* ab Apollonio [4]) e Corinna fr. 5 affertur, sed male explicatur, quum potius e Dorico *τεί* [5]), diphthongo Boeotice mutata et ν̄ ut in *τοὺν* addito, natum esse videatur.

---

2) Apoll. 94. *ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὼς καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο.*

3) Apoll. 95 postquam de Dorico *τεῦς* dixit: *ἔστι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν δῆλον ὡς· τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος· ὃ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει· ἴσον γὰρ ἔσται τῷ σοῦ οὐκ ἄλλης· τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἐγκλιθέν, ἴσον τῇ σός.*

4) Apoll. 105 postquam de Dorico dativo *τίν* dixit: *τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ᾽ αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· οὐ γὰρ τίν ὁ φθονερὸς δαίμων· ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὅτι κατ᾽ ἐναλλαγὴν πτώσεως. Τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ῑ, ἵνα ἐκ τῆς τὲ παρὰ Δωριεῦσιν, διὰ τοῦ ε̄ γραφομένης ἢ ἐσχηματισμένη μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς τὸ ῑ, ὅπερ συνηθές, προσειληφυῖά τε τὸ ν̄, ὁμοίως τῷ ἐκεινοσὶν οὑτοσίν. ἀλλ᾽ ἀντίκειται τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ν̄ προσέρχεσθαι.*

5) Doricum *τεῖ* affertur ab Apoll. 106 cum fragmento *τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρων δάμασαι*, quod quum inter Alcmanica recepisset Welckerus fr. 70, non debebat eum postea poenitere. vid. Mus. Rhen. 1838; ibidem *ἐμεῖ* apud Epicharmum fuisse tradit. Nihil tamen est cur vocales disjungantur; contra Alcmanicus versus, cujus metrum dactylicum videtur, scripturam *τεί* commendat.

3) Gen. ἑοῦς Apoll. 98 e Cor. 4 cf. §. 34, et fortasse Ϝίο vid. §. 35.; dat. ὗ aut potius Ϝῦ Apollon. 106 (vid. §. 40. not. 6), pro Ϝοῖ, quod ipsum in titulo Thebano 1565 certissima emendatione e νοι restitutum; denique Apollonius ibidem ἑΐν e Corinna commemorat.

4) Dualis νῶε e Cor. 16 ab Apoll. 113 affertur; praeterea eo Boeotos non caruisse etiam inde apparet, quod secundum Apoll. 113 nonnulli νῷ cum iota subscripto scribi vetantes argumentum duxerunt e Boeotica dialecto, quae non proferret νοί. vid. §. 40, 5.

5) In plurali Boeotica dicuntur ἁμίων pro ἡμῶν Apoll. 121; οὑμές (μετὰ διφθόγγου τοῦ ου) pro ὑμεῖς Apoll. 119 e Cor. 9, ὑμές Ach. 828; οὑμίων pro ὑμῶν Id. 122 e Cor. 13; οὑμῖν Ann. ox. I, 146, 15.

6) Possessivum τιὸς pro σὸς Apoll. 135; Ϝὸς pro ὅς p. 136 e Cor. 10 (vid. §. 35, 1); ἁμὸς pro ἡμέτερος Apoll. 121 e poëta (Cor. 19); οὑμαί, ὑμέτερα apud Hesychium aut Boeoticum est aut Laconicum.

7) Articulus in nominativo pluralis semper τ in fronte habet: τοὶ nr. 1588, uti etiam τον . . . 1574 a Boeckhio in τοίδε corrigitur, τὺ pro τοὶ 1568. 1569, a. III, τύδε 1583. Relativum τῶν pro ὧν legitur Ach. 836.

§. 46.

De conjugatione.

1) E terminationibus communibus (vid. §. 24) prima pers. plur. objectivi μεν habebat, non Dorico more μες, si fides est libris apud Cor. 8 ἐπράθομεν praebentibus. — Tertia pluralis pro Dorico ντι singulari Boeotorum more in νθι exit, ἔχωνθι 1568, ἴωνθι et ἀποδεδόανθι 1569, a. III.; sed quum apud Arist. Ach. 868 legatur ἐντί, fortasse apud recentiores demum Boeotos τ in θ transiit et antiquioris Boeotismi sunt praeter ἐντὶ etiam τιθέντι, οἴκεντι, φίλεντι, quae quum Heraclides [1]) Aeolica vocet,

1) Heraclides ap. Eust. 1557, 41. τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων καὶ τὸ

certe non sunt Lesbiaca. — Vocalium mutationes in terminationibus, ut ᾱ pro η̄ in duali ἀνεθέταν 1580, et η̄ pro ᾱῑ in τύπτομη, ὀφείλετη, ἀπογράφεσθη, supra vidimus. — In conjunctivo η̄ (quod in 2. 3 sing. apud Lesbios et saepe apud Dores iota subscripto caret, vid. §. 24, 6) consueta mutatione in ε̄ῑ transit, ut δοκίει 1568 [2]); nam quod in nr. 1569, a. III. Boeckhius supplendo effecit, ᾗ δέ κά τις (πράτ)τη τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον, propter lacunam nimis incertum est; κατασκευάττη nr. 1568, quem idem p. 722, a conjunctivum habet, potius infinitivus est [1]).

2) Conjugationis in ω̄ formas Boeotica diphthongi

φρονοῦσι καὶ νοοῦσι φρονεῦντι λέγειν καὶ νοεῦντι ἐπὶ περισπωμένων δηλαδὴ, ἅπερ ἐξάρσει τοῦ ν̄ (leg. ῡ) λεγόμενα Αἰολικά ἐστιν· οἷον φρονεῦντι (leg. φρονέντι)· ἔτι δὲ καὶ εὖντι (leg. ἐντι), ὅπερ ἄλλως ἐντὶ λέγεται Δώριον ὁμοῦ ὂν καὶ Αἰολικόν· Δώριον μὲν, φησὶ, διὰ τὸ ν̄ καὶ τὸ τ̄, Αἰολικὸν δὲ διὰ τὴν παράληξιν τοῦ ε̄· τὰ γὰρ εἰς σ̄ῑ περαιούμενα (leg. περατούμενα) τρίτα πληθυντικὰ θέματα τῇ ε̄ῑ διφθόγγῳ παραληγόμενα μετατιθέασι τὸ μὲν ῑ εἰς ν̄ Δωρικῶς, τὸ δὲ σ̄ εἰς τ̄· τιθεῖσι τιθέντι, ἱεῖσιν ἱέντι· οὕτω δὲ καὶ Αἰολικῶς οἴκεντι, φίλεντι, ἤγουν οἰκοῦσι, φιλοῦσι· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ εἰσὶν, ὅτε γένοιτο ἐντί. τοιαῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπών· εἶτα καὶ ὅτι ἔνιοι ἀκέραιον τὸ εἰσὶ Δωριζόμενον ἐντὶ γίνεσθαί φασιν, ἐπάγει ὡς Αἰολικεύοντές τινες αὐτὸ παρατίθενται εἰς πίστιν τὸ τιθεῖσι τιθέντι καὶ τὰ ὅμοια, Αἰολικὰ ὄντα δίχα μυρίων ἄλλων· παρὰ τὸ πολλοὺς χαίρειν ταῖς ξενιζούσαις τῶν λέξεων μᾶλλον ἤπερ ταῖς συνήθεσιν.

2) In titulo valde corrupto et lacero, omissis, quae nimis incerta sunt, haec leguntur: δεδόχθη τῦ δάμν, ὅπως ἔχωνθι τῶν πολιτάων τὺ θύοντες . . . . . τῦ μειλιχίυ . . . . κατασκευάττη . . . . . ἐν τῦ ἱαρῦ εἴ πὰρ τὸ ἱαρ(ον) (vid. §. 39. not. 5) . . . . . δοκίει κάλλιστον. In his δοκίει esse conjunctivum pro δοκέῃ, δοκῇ, docent similes formulae comparatae: nr. 1570, a. ἀναθέτωσαν, οὗ ἂν δοκῇ ἐν καλλίστῳ εἶναι; in Corcyraeis 1841. 43. 44. ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ — ἀναθέμεν, ὅπει κα δοκῇ προβούλοις — καλῶς ἔχειν. Minus recte Boeckhius δοκίει p. 723, a indicativum judicat, pro δοκέει, diphthongo contra vulgatum Boeotorum morem, a quo hic titulus nusquam discedit, non mutata; κατασκευάττη, quem idem conjunctivum habet, potius est infinitivus, pro κατασκευάσσαι (vid. §. 37, 3), a δεδόχθη pendens, ut in Corcyraeis ἀναθέμεν.

pro ἑών Boeoticum vocatur ab Heraclide ap. Eust. 1410, 59, et legitur ἰώσας i. e. ἐούσης 1563, b. 1564. 1565.

5) In Perfecto notabilis est forma ἀποδεδόανθι 1569, a. III pro ἀποδεδώκασι ejecto κ̄ et correpta vocali, cui simillimum est Homericum βεβάασι pro βεβήκασι et ipsorum Boeotorum ἀνέθιαν pro ἀνέθηκαν. Hinc verisimile est Boeotos spectare, quae de Aeolico κ̄ in perfecto ejiciendi more traduntur [7]). Nolumus tamen eam ob causam τέθεικα, quod propter diphthongum a Boeotis repetere solent (vid. §. 39. not. 4), his abjudicare, quia etiam aoristus ἔθεικα κ̄ modo servat, modo abjicit.

De duplici ττ̄ in Aoristo I. pro antiquo duplici σσ̄, vulgari simplici σ̄ apud Boeotos posito, ut ἐπιχαρίτται, κατασκευάττη, vidimus §. 37, 3. — Recte in nr. 1588 plurimorum apographorum lectionem νικάξαντος Boeckhius minus veram judicasse et ex uno restituisse videtur νικάσαντες, quum idem legatur 1579. 1580, ἐνίκωσαν 1583, νίκασε Cor. 4. — Latet, quo jure utatur Hesychii glossa σεῦα, ἐδίωξα· Βοιωτοί, quae male inter σέθεν et σεῖν collocata est.

§. 47.

De praepositionibus.

1) Apocopen semper patitur παρὰ, ut παρ τὸ 1568, πάρ τὸν, πὰρ τὰν, παρ τᾶς, πὰρ Σώφιλον, παρ Διωνύσιοι 1569, a; ἀνὰ, quae eadem ratione uteretur, casu non reperitur ante consonantes. — Κατὰ apocopen patitur ante articulum καττὸν, καττὸ, καττὰν 1569, a et 1593, adeo καγγᾶν et κατθάλατταν 1565 e certa emendatione, quanquam κατὰ γᾶν et κατὰ θάλατταν leguntur 1563, a. b. 1564, κατὰ μεῖνα et κατάλυπον 1569, a. III., κατασκευάττη 1568. — Pro πρὸς Boeoti habent ποτὶ cum Doriensibus,

---

7) Greg. Cor. 581 de dialecto Aeolica: τὸ κ̄ ὑπεξαιροῦσι τῶν εἰς κως ληγόντων μετοχῶν, πεποιηκὼς καὶ τεθνηκὼς καὶ τετιηκὼς καὶ πεποιηυῖα καὶ τεθνηυῖα καὶ τετιηυῖα.

ut ποτιδεδομένον 1569, a. III, ποτ᾽ Ἄρευά, ποτ᾽ ἔριν Cor. 3. 12; ante articulum, si unquam legeretur, haud dubie apocope afficeretur.

2) Pro εἰς Boeotos ἐν dixisse testimonia adsunt [1]) et leguntur nr. 1568 ἐν τὰν προβασίαν, ἐν τὸν ἄετον, ἐν τὸν ὄρον, ἐν τὸ μέσον, nr. 1571 ἐν τὸν θησαυρὸν, atque nr. 1574 rectius suppletur ἀπεγράψαντο ἐν ὁπλίτα(ς) quam cum Boeckhio ἐν ὁπλίτα(ις); denique compositum ἔμπρακτος 1569, a. III est pro εἴςπρακτος.

3) Praepositio ἐν miram assimilationem patitur in ἔππασις nr. 1563, a. b, vel ἔπασις 1564. 1565 pro ἔμπασις i. e. ἔγκτησις, quod legitur etiam in titulo Oropio 1566, qui Attica dialecto utitur [2]). Ubi simplex π scribitur, non potest facile ex antiqua orthographia derivari, sed comparanda videntur Pindaricum κάπετον pro κάππεσον, Alcmanicum καβαίνων pro καταβαίνων.

4) Ἐξ a Boeotis ante sequentem consonantem in ἐς mutabatur, ante vocalem in ἐσσ [3]), ut ἐς Μωσάων, ἐσσάρχι

---

1) Ann. Ox. I, 176, 3. τὸ ἐνδεξιὰ εἰ μὲν ἀναγνῶμεν ὀξυτόνως, ἐστὶ τὸ καλούμενον Βοιωτικὸν σχῆμα· Βοιωτοὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ· ἴδετ᾽ ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι· Πίνδαρος. Ibid. 169, 19. ἡ ἐν κατὰ μὲν συνήθειαν συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ δὲ Ἀττικοὺς γενικῇ, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς καὶ αἰτιατικῇ· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ· ἴδετε δ᾽ ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐὰν ἀναγνῷς ἐνδεξιὰ ὀξυτόνως, τὴν τῶν Βοιωτῶν δέδωκας σύνταξιν.

2) Boeoti igitur dicebant πάομαι pro κτάομαι, ut fecerunt Doriensium nonnulli. vid. Eust. 493, 44, cf. Hes. ἐμπάσεις, ἐγκτήσεις. — Ad raram illam assimilationem comparare licet, quod in nummis Campanis legitur et *Καππανο.* et *Καμπαν.* (*Mionn. Descr.* I. p. 110), neque minus in nummis Cretici oppidi Λαμπαίων et Λαππαίων (*Mionn. Suppl.* IV. p. 326); deinde antiquam grammaticorum disceptationem de ἀμπέμψει aut ἀππέμψει apud Hom. Od. ο, 83; denique duplicem scripturam σαμφόρας et σαπφόρας. vid. Scholl. Arist. Nub. 122.

3) Ann. Ox. I, 172, 14. συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλῃ Βοιωτικῇ προθέσει τῇ ἐξ· ἐς Μουσῶν· ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἂν δὲ φωνῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ· ἐσσ᾽ Ἀρχιπτολέμου. — Id. I, 160, 19. ἐξ παρὰ Βοιωτοῖς λέγεται ἐς, συμφώνου ἐπιφερομένου· ἐὰν δὲ κα-

pro ἐξάρχει. Inde ἔςγονος est in titulis 1562—64 pro ἔκγονος, quod habes in ipso Oropio 1566; nec legitur ἐκ nisi in corruptissimis inscriptionibus 1569, c, ubi ἐκ τᾶς, et 1571, 13 ἐκ Κυτινίου. — Comparare licet, quod in titulo Boeotico, cujus dialectus in reliquis vulgaris est, 1625, 14. 58 scriptum legitur ἐν ταῖς περὶς πόλεσιν pro περίξ.

5) Πεδὰ ut apud Aeoles Asianos (§. 28.) pro μετὰ legitur 1569, a, ubi bis reperitur πεδὰ τῶν πολεμάρχων; ibidem tamen μετὰ Θύναρχον reperitur.

§. 48.

De patronymicis et diminutivis.

1) Antiqua patronymica in ιδας exeuntia apud Boeotos ι ejicere solent, si derivantur a nominibus in ων *), ut Χαρώνδας 1581 Ἀεσχρώνδας 1599, Ἐπαμεινώνδας, Παγώνδας a Χάρων etc. Rarius similia apud alios Graecos reperiuntur, ut Χαρώνδας. Contra vulgata forma Ἀπολλωνίδας legi videtur 1574, 17, quanquam ibidem l. 4 rectius fortasse Σαά'ν(δ)αο, quam Σαων(ίδ)αο cum Boeckhio suppletur. Omnia tamen nomina in δας exeuntia non sunt apud Boeotos, ut in antiquiore lingua, vera patronymica, sed nominum propriorum vim assumpserunt.

Vera patronymica in ιος exeuntia in nonnullis titulis ita nominibus propriis addita reperiuntur, ut vulgo Graeci, exceptis poetis, genitivum patrii nominis addunt, quem morem etiam reliqui tituli Boeotici servant. Comparanda sunt Homerica Τελαμώνιος Αἴας, Ποιάντιος υἱός, Pindarica Κρόνιε παῖ Ῥέας, Δεινομένειε παῖ; neque enim

---

θαρσύνῃ, εἰς δύο σο· Ἔσσαρχος ποταμός. — Vix dubium videtur, quin ultima exempla ex eodem Corinnae loco corrupta sint, unde suspicati sumus ἐσσάρχι πολέμω.

*) Eustath. Prooem. Comm. Pind. p. 15 ed. Schneidew. πατὴρ μὲν Παγώνδας ὀνοματικῷ τύπῳ Βοιωτίῳ κατὰ τὸ Ἐπαμεινώνδας, Κρεώνδας.

recte Boeckhius, ceterum bene de his formis disputans, ab adjectivis possessivis, ut *Ἑκτόρειος*, derivavit. Leguntur autem talia patronymica in titulis Thebanis 1577. 1578, Lebadeensibus 1571. 1588. 1601, Copensi 1574, quos non minus alia antiquiora tenere docuimus §. 41. Vulgaris tamen genitivi usus, ut in reliquarum urbium inscriptionibus, ita in Thebano 1576 et Lebadeensi 1575 reperitur. Et illae ipsae, quae peculiarem patronymicorum formam servant, non his sed genitivo utuntur primum in nominibus peregrinorum, ut nr. 1571 *Εὐανθίδας Μικρίωνος Λοκρὸς* et . . . . *μίδας Δαμέα Τήλιος* (cf. in Thebano 1565 *Νώβας Ἀξιούβω Καρχαδόνιος*); deinde in nominibus ab origine patronymicis in *δας* exeuntibus, ut nr. 1577 *Ἡρακλείδαο, Ἀριστείδαο, Εὐωνυμίδαο*, 1578 *Χαρειτίδαο*, 1574 *Σαώνδαο, Ἐπαμινώνδαο, Σιανορίδαο* etc. — Derivantur autem haec patronymica primum a nominibus in *ος*, ut *Ἀντιμάχιος, Ἀπολλοδώριος* etc., vel a nominibus in *ων*, ut *Θρασώνιος, Κλιώνιος* etc. Ubi descendunt a nominibus primae declinationis, *αι* vulgato more in *η* transit, *Καλλιῆος* 1574, *Ἰσμεινιῆος, Ἀριστιῆος* 1578 pro *Καλλιαῖος* a *Καλλίας* etc.; solum *Νικάϊος* 1578 a contracto *Νικᾶς* derivatum videtur. vid. §. 40, 1. — A nominibus tertiae declinationis in *ης* vulgatae formae (ut Pindaricum *Δεινομένειος*) descendunt 1577 *Διοφάνειος*, 1588 *Σαυκράτειος*, 1571, 24. 25 *Φιλοκράτειος*, at ibidem l. 27 *Φιλοκράτιος* diphthongo *ει* Boeotice in *ι* mutata, si lectioni fidem habemus, ut 1577 *Καλλιχάριος*, 1574 *Ξενοκράτιος*. — Denique nr. 1577 legitur *Σιμμίας Διωνυσῖος*, quod est e *Διωνυσίϊος* contractum, neque recte a Boeckhio tentatur.

Corinnae fr. 2 e corrupto *Κρονίδη* restituimus simile patronymicum *Κρονιδῆϊ* (vid. Mus. Rhen. 1838), quod quum titulorum consuetudini, nunquam ea a patronymicis in *δας* derivantium, adversetur, satis tamen defenditur patronymico, quod in Thessalico titulo nr. 1766 legitur, *Πολεμαρχιδαῖος*.

2) Frequens est apud Boeotos usus nominum pro-

priorum in ιχος, quae ab origine sunt diminutiva et hypocoristica. Et servat talem vim apud Arist. Ach. 925 Ἰσμήνιχος ejusdem Boeoti nomen, qui Ἰσμηνίας audit v. 827 (ut apud Theocr. VII, 2. 132 Ἀμύντας et Ἀμύντιχος), nisi forte utrumque nomen simili modo ab Ἰσμηνὸς derivatum est, ut Ἀθάνιχος et Ἀθανίας ab Ἀθάνα. Ceterum saepe talia nomina a deorum, fluviorum, locorum nominibus derivantur, Ἀθάνιχος 1562, Ἀρήϊχος 1575, Διωνούσιχος 1574 e conjectura, Ἑρμάϊχος 1593, Καβίριχος 1584, Plut. de gen. Socr. c. 30, Ἀσώπιχος 1575, Pind. Ol. XII, Ἰσμήνιχος Arist. Ach. 925, Θείβιχος 1577, Ὀλύμπιχος Polyb. XXVII, 1, 9. Scholl. Pind. Pyth. III, 137, Ὁμολώϊχος 1577. 1590. Plut. Sull. c. 17, Σάμιχος 1574. 1590. 1608, b. Praeterea Ἀγρύκιχος 1574, Ἀμφάριχος 1673, Θερσάνδριχος 1593, Καράϊχος 1573. 1575, Μελάντιχος 1574. 1577. 1590, Μύριχος 1579, Μύῤῥιχος Polyb. XXIII, 2, 15, Σωτήριχος 1586, Ἐγειρίχα 1672, Σωσίχα 1608, h. — Congessit haec Boeckhius p. 725, b, qui eandem nominum formam reliquis Graecis non ignotam, quanquam minus usitatam, post interpretes ad Greg. Cor. p. 290 exemplis demonstrat.

Neque solum haec terminatio in nominibus propriis haesit; teste Strattide ap. Athen. XIV, 622. A. Thebani gallum vocabant ὀρτάλιχον (cf. Hes. ὀρτάλιχοι — καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες), et utitur ea voce Boeotus Ar. Ach. 837, unde Boeotos spectare videtur Et. Gud. 436, 49 ὀρταλὶς καὶ Αἰολικῶς ὀρτάλιχος. Denique πύῤῥιχος pro πύῤῥος apud Theocr. IV, 20 a Scholiasta ὑποκοριστικὸν Αἰολικῶς dicitur, dum idem, quia apud Theocritum legitur, Gregorio Corinthio p. 290 est Doricum.

§. 49.

De Boeoticae dialecti indole et antiquitate.

Boeoticam dialectum Atticis auribus satis barbaram visam esse, docet Eustathius p. 304, 2 ὅτι δὲ τὸ τῶν Ἠλείων ὑποβάρβαρον ἐσκώπτετο, δηλοῖ ὁ ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι,

πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, φάμενος, ὡς Ἠλεῖοι. Nostris auribus potius mollius sonare videtur, quam Attica lingua, quippe quae vitet sibilantes et plerumque diphthongos. Sed nolumus morari in disputatione lubrica neque valde utili. Gravior quaestio est de antiquitate dialecti Boeoticae, quam nolumus hic silentio praetermittere, quanquam non potest ad liquidum prius perduci, quam de antiquissima Graecorum lingua certius quam nunc constet. Cui Boeckhius quum Boeotorum dialectum propiorem habendam esse judicat, quam Aeolum Asianorum (C. I. p. 717, b), maxime nititur ea affinitate, quam Boeotica lingua cum Laconica (δδ pro ζ, ττ pro στ, ου pro υ) et Latina (αε et οε) prodere videtur. At talibus non nimium est tribuendum, quia saepe fit, ut diversissimae linguae, inter quas nulla affinitas neque ullus intercursus unquam extitit, easdem antiquae pronuntiationis mutationes patiantur. Ita apud Franco-Gallos et Anglos diphthongus ai pronuntiatione in similem sonum abiit, atque Boeoti vel αε cum Latinis vel η scribendo expresserunt. Et ipsos Boeotos antiquitus αι, οι, υ scripsisse, nobis demonstrasse videmur. vid. §. 41. Denique ne ipsi quidem Lacones, id quod mox demonstrabimus, neque Latini ubique antiquorum tenaciores erant, quam plerique Graeci. Ceterum non negamus, nonnulla a Boeotis ex antiquiore lingua retenta esse, quae reliqui Graeci mutarint. Eo pertinet digamma diutius et majore cum fide, quam apud Aeoles Asianos et Dores servatum; antiquus deinde vocalis υ sonus, quem recentiores Boeoti et Lacones ου scribendo expresserunt, quanquam dubium videri potest, an alii Graeci eundem sonum, ut antiquiores Boeoti, scriptura non mutata tenuerint; denique formae non contractae Δαφίταο, κατοπτάων. In aliis contra longius ab antiqua ratione recesserunt, quam ullum alium Graecorum populum constat, id quod maxime conspicuum est in diphthongorum mutationibus, quas ipsas ab antiquiore Boeotismo alienas esse supra (§. 41) demonstravimus. Et his quidem me-

morabilem in modum Boeoticae dialecto convenit cum Neo-Graecorum pronuntiatione, quae quum illa ει̃ in ι̃ et αι̃ in η̃ mutet, diphthongos eas eodem sono profert, deinde η̃, quod Boeoti in ει̃ mutant, nova mutatione in sonum ι̃ afficit, denique eundem tribuit diphthongo οι̃, quae Boeotis in similem sonum ῡ transierat. Verissime Boeckhius p. 718 judicavit, ex hac ipsa similitudine Boeoticae scripturae et Neo-Graecae pronuntiationis apparere, non recte reliquis Graecorum dialectis Neo-Graecam pronuntiationem obtrudi, quia, nisi Boeoti diversa a reliquis pronuntiatione usi essent, non intelligeretur, cur scripturam mutassent. Cui argumento haud exiguum momentum accedit, si recte (§. 41) suspicati sumus, propter ipsam Boeoticae pronuntiationis a vicinis populis discrepantiam, scripturam novatam esse. — Neque tamen credibile est ab ipsis Boeotis et Thessalis, quae nonnulla similia habent, vocalium pronuntiationem in recentissimam omnium Graecorum linguam transmanasse. Sed quae prius apud illos regnaverat vocales proferendi ratio, paullatim apud reliquos Graecos non imitatione, sed necessitate quadam naturali invaluisse videtur. De qua re nunc verbo monuisse sufficiat.

De dialecto Thessalica.

§. 50.

1) De Thessalorum dialecto, quam Attici satis barbaram judicarunt (vid. §. 49), paucissima comperta habemus; neque enim ullus scriptor ea usus esse videtur, neque grammatici ea ipsa de causa nisi rarissime eam commemorant, neque inscriptiones genuini Thessalismi documenta praebent plures quam duae satis breves nr. 1766 et 1767 1), quo accedunt nonnulli nummi Thessalici.

1) Nr. 1766 haud procul a Larissa: Ἀπλουνι κερδ. ιου Σουσικατ-

Reliquae inscriptiones in Thessalia repertae vulgari dialecto utuntur praeter Thaumacenses nr. 1771. 1772. 1773, de quibus dicemus §. 54.

2) De accentu nihil constat, nisi quod ὄλιζον pro ὀλίγον, quod Thessalicum et Aeolicum audit, accentum in antepenultima habere dicitur, vid. nr. 3, et quod genitivi Thessalici in οιο saepe referuntur accentum in ea syllaba servare, quae habet in nominativo (Choer. Bekk. 1223, Ann. Ox. I, 212, 9 etc.). Hinc nihil certi effici vix opus est monere.

3) E consonantibus primum κ et π permutantur in nomine urbis Κιέριον, ut in ipsis nummis appellatur, vel Πιέριον, ut haud raro apud scriptores (vid. Müller Dor. II. p. 476 in Anglica versione), neque aliter in κόρνοψ pro πάρνοψ apud Oetaeos, qui inde Herculem Κορνοπίωνα cognominabant teste Strabone XIII. p. 613 et inde Eust. 34, 26. • Deinde β pro δ, quae mutatio a grammaticis Aeolica et Boeotica vocatur (Et. M. 200, 27. vid. §. 6 not. 5 et §. 36), positum est in Βωδὼν, ut Thessalicam Dodonen audisse docent Scholl. Il. π, 233, Steph. Byz. s. v. Δωδώνη. Aspiratae saepius permutatae esse videntur; nam et ἀρχιδαυχναφορείσας nr. 1766 pro vulgari ἀρχιδαφνηφορήσας esse, rectissime intellexit Boeckhius, et φῆρες pro θῆρες, quod Aeolicum vocatur (vid. §. 6, 3), Thessalicum habendum est, quia Centauri habitabant in Thessalia. — Pro ὀλίγον Thessali vel Aeoles ὄλιζον dixisse traduntur [2]); sed quum Thessalicae urbis Ὀλιζὼν nomen inde derivetur, grammaticorum hoc inventum vi-

ρος Πολεμαρχιδαιος ὁ θυτας ὀνεθεικε ἱερομναμονεισας καὶ ἀρχιδαυχναφορεισας; nr. 1767 inter Larissam et Tempe: Ἀπλουνι Τεμπειτα | Αἴσχυλις Σατυροι | ἐλευθερία.

2) Apion et Herodorus ap. Eust. 329, 12. Θετταλοὶ τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι, ὅθεν καὶ ἡ πόλις ἐκλήθη (Ὀλιζὼν) διὰ τὸ μικρὰ εἶναι. — Eust. 1160, 17 e rhetorico lexico Aelii Dionysii: τοῦ δὲ ὄλιζον ἡ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι· δοκεῖ δὲ ἡ λέξις Αἰολέων εἶναι· διὸ καὶ προπαροξύνεται.

detur, quanquam etiam Lycophron ea voce usus est. — Duplicatione liquidarum Perrhaebi ut Aeoles usi esse referuntur 3), ut in γόννατα vel γόννα pro γούνατα, γοῦνα et nomine urbis Γόννος pro Γοῦνος, cf. Γουνεὺς, herois eponymi nomen Hom. Il. β, 748; minus enim recte eo trahitur duplex liquida in Περραιβοί. Praeterea Thessalicae urbis nomen Κραννὼν a κρήνη descendere videtur, quod Aeolice sonabat κράννα (vid. §. 8, 8), et satis probabile est, duplicationem liquidarum omnino Thessalis cum Aeolibus Asianis communem fuisse. — Cum Boeotis σσ mutant in ττ, ut θάλαττα, πίττα teste Aelio Dionysio ap. Eust. 813, 48. vid. §. 37 not. 6.

4) Ut accedamus ad vocales, primum vulgare ε legitur in ἱερομναμονείσας nr. 1766, quum Boeoti et Dorienses dicant ἱαρὸς, Lesbii ἴρος. Contra ᾰ breve ut apud Lesbios in ο mutatur in ὀνέθεικε 1766. et Oetaeorum κόρνοψ pro vulgari πάρνοψ, Boeotico et Aeolico πόρνοψ. vid. Strab. XIII. p. 613. — Quod Boeoti, recentiores certe, in ου mutant, υ retinetur in θύτας 1766, Αἰσχυλὶς Σατύροιο 1767. — Longum ᾱ pro η non minus, quam apud Dorienses, Lesbios, Boeotos reperitur in θύτας, ἱερομναμονείσας, ἀρχιδαυχναφορείσας, 1766, Τεμπεῖτα 1767, oppidi Thessalici nomine Φαρκάδων (cf. Ἀνθήδων, Καλχήδων) etc. — Contra antiquum η, quod Dorica dialectus servat, Boeotico more in ει mutatur, ut docent nr. 1766 ὀνέθεικε, ἱερομναμονείσας, δαυχναφορείσας, et Κιεριείων pro antiquo Κιεριήων in nummo apud *Mionn. Suppl.* III. p. 281. — Thessalis peculiare est ω in ου mutatum, ut in nr. 1766 et 1767 legitur Ἄπλουνι pro Ἀπόλλωνι, cf.

---

3) Stephan. Byz. ap. Eust. 335, 38, qui integriore exemplari usus est: λέγει δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περραιβοὶ ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ πόλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς οὖσαν καὶ γόννατα καὶ τοιαῦτά τινα. — Steph. Byz. editus s. v. Γόννοι - γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ υ (i. e. Γοῦνοι): Τοὺς δὲ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Καὶ Γόννον διὰ δύο νν τὴν πόλιν. Γόνα (codd. γόννα) γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.

Platon. Cratyl. p. 405, c Ἀπλῶν γάρ φασι πάντες οἱ Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεόν, ubi Boeckhius ad nr. 1766 recte praestare dicit nonnullorum librorum lectionem Ἀπλοῦν; deinde Σουσίπατρος 1766, κερδοίου pro κερδῴῳ 1767 abjecto ι subscripto, Κραννουνίουν pro Κραννωνίων in nummo apud *Mionn. Suppl.* III. p. 281, adeo ibid. p. 284 in nummo Γομφιτοῦν pro Boeotico Γομφιτάων, Lesbiaco et Dorico Γομφιτᾶν, quod non ex Attico Γομφιτῶν, sed ex antiquiore Γομφιτάουν contractione natum videtur (cf. Lat. coelicolûm e coelicolarum). — Diphthongus αι retinetur in καὶ et Πολεμαρχιδαῖος 1766, Λαρισαιον in nummo apud *Mionn. Suppl.* III, p. 288; in alio contra nummo ibidem legitur Λαρισαεον, de quo diphthongorum genere, rarissimo apud Graecos, diximus §. 41. not. 3. Diphthongus ει tenetur in Τεμπείτα. — Iota subscriptum omittitur in dativis Τεμπείτα 1767, κερδοίου 1766, qui mos Aeolicus vocatur. vid. §. 15, 4. — Longum ᾱ productione suppletoria ortum tenent cum plerisque Graecis in ἱερομναμονείσας, δαυχναφορείσας, dum Aeoles Asiani in his terminationem αις habent.

5) In declinatione I. nominativi masculinorum in correptum ᾰ exeuntes Thessalicae dialecto tribuuntur ab Apollonio [4]), quum plerumque Aeolum vel Boeotorum (vid. §. 20. not. 3) vel Macedonum vel aliorum esse dicantur; θύτας tamen legitur nr. 1766. — De nulla Thessalicae dialecti proprietate in vulgus magis constat, quam de genitivis declinationis secundae in οιο exeuntibus [5]); quod nunc in nr. 1767 legitur Αἴσχυλις Σατυροι,

4) Apoll. de synt. 214, 4. ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θετταλικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο· αὐτὰρ ὁ αὖτε Θύεστ'. cf. Priscian. XVI. p. 613.

5) Apoll. de pron. 138. ἡ ἐμοῖο, σοῖο, οἷο ἤτοι μετὰ διαιρέσεως τὸ ι παρέλαβον ἢ Θετταλικαί εἰσιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἤρεσκεν. cf. quae antecedunt. — Id. de synt. 50, 4. ἡ Θετταλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικὴν (in τοῖο); eodem igitur spectare videtur Trypho παθ. λεξ. §. 15, quum diaeresin Thessalicam vocat (vid. §. 18 not. 4), quanquam non memorat hos genitivos. Praeterea Thessalicorum geniti-

alia minus certa omittamus; peculiare sibi habent maxime ῳ̄ in ο̄υ mutatum. Thessalica igitur dialectus ita media est inter Lesbiacam et Boeoticam, ut communis Aeolicarum dialectorum origo et patria Thessalia inde appareat. Quanquam nolumus hoc ita accipi, quasi quae alteriutri dialecto cum Thessalica communia sunt, sine ulla dubitatione sint antiquissima, ex antiquis Thessaliae sedibus a colonis deducta; sed saepe indolem potius quandam antiquae dialecti Aeolicae agnoscimus, unde mutationes illae prodire potuerint, quae non omnes in omnibus dialectis Aeolicis, sed aliae in aliis invaluerunt. Ut exemplo sententiam nostram illustremus, non credimus, antiquos Aeoles in ἀνὰ et aliis pro ᾱ pronuntiasse ō, idque a Boeotis postea in ᾱ mutatum esse, neque antiquissimum esse εῑ pro η̄, ita ut Lesbii ab antiquo more recesserint, sed ᾱ et η̄ antiquitus ita esse pronuntiata, ut postea facile in ō et εῑ transire potuerint. Accuratius nunc in tantis antiquissimae Graecae linguae tenebris non licet disputare.

2) Nolumus nunc silentio omittere, quod jam antiqui [1]) cognationem quandam agnoverunt inter dialectos Aeolum et Doriensium non minus quam inter Ionicam et Atticam. Qui quam recte judicaverint, nunc non possumus accuratius quaerere. — Neque magis nunc judicium feremus de ea antiquorum opinione, quae cognationem quandam Aeolicae dialecti cum Latina lingua intercedere voluit [2]). Singula Aeolica, quae Latinis similia

---

1) Strab. VIII. p. 513. *τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτήν φαμεν — τὴν δὲ Δωρίδα τῇ Αἰολίδι.* cf. XIV. p. 997. *εἰ γὰρ — ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ αὐτοὶ ἦσαν Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι, λεγέσθωσαν καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰολεῖς οἱ αὐτοί.* — Eust. 8, 40. *ἐν πολλοῖς ἐπικοινωνοῦσιν αἱ δύο αὗται διάλεκτοι* (Ionica et Attica). *Ὅμοιον δέ τι καὶ περὶ τῆς Αἰολίδος καὶ Δωρίδος διαλέκτου λέγεται, ὡς καὶ αὐτῶν ὁμοιότητά τινα ἐχουσῶν.*

2) Dionys. Hal. I. extr. *Ῥωμαῖοι δὲ φώνην μὲν οὔτ᾽ ἄκραν βάρβαρον οὔτ᾽ ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστιν ἡ πλείων Αἰολίς.* — Saepe Priscianus Romanos in

habentur, aut omnibus Aeolicis dialectis et simul Doricae communia sunt, ut digamma, saepe a Prisciano cum Latino v comparatum (vid. §. 5. not. 3. 10.) et longum ᾱ pro η̄ (vid. §. 13, 4 de μᾶλον); aut Asianis Aeolibus propria, ut accentus retractus (§. 3. not. 1.), ῡ pro ō (§. 12. not. 12. 13.), η̄ pro εῑ (§. 14. not. 3.), dualis absentia (§. 20. not. 1.) et ᾰ correptum in declinatione I. pro η̄ (§. 20. not. 2.); aut Boeotica, ut οῡ pro ῡ, quod cum Latino vocalis sono confertur, ῑ pro εῑ (§. 40. not. 4.) et οῑ pro ῳ̄ (§. 40, 8.).

De dialectis Pseudaeolicis.

§. 52.

De dialecto Eleorum.

1) Paucissima de Eleorum dialecto ab antiquis traduntur, quibus addenda sunt nonnulla, quae de Eretriensium et aliorum Euboeae incolarum lingua referuntur, quia Eretrienses cum colonis Eleïs nonnulla horum dialecto propria acceperant (vid. not. 3.), nisi forte ex ipsa dialecti similitudine quadam opinio de Eleorum colonia, ceterum non valde probabilis, nata est. Plurima de Eleorum lingua discimus ex antiquo Eleorum et Heraeensium Arcadum foedere C. I. nr. 11, quod, Boeckhio judice, inter Ol. 40 et Ol. 60 exaratum antiquissimo scripturae genere utitur. Neque ejus dialectum Heraeensium, sed Eleorum esse, et inde probabile est, quod Olympiae lapis collocatus erat, et ex ipsa linguae ratione elucet, quae, quod Eleorum fuisse scimus, σ̄ finale interdum mutat in ρ̄. Quo in monumento insigni legendo quum a Boeckhio aliquoties nobis discedendum esset, in

multis, adeo in plerisque ait Aeoles sequutos esse. Maxime mirum est, quod Romani vel Itali adeo Aeolum coloni esse dicuntur, haud dubie propter solam linguae similitudinem. vid. §. 20. not. 1. 2.

appendice nostram sententiam exponendam duximus. — Eleorum cantilena popularis apud Plutarch. Q. Gr. 36 (Schneidew. Del. p. 463) nihil fere non vulgare habet.

2) Spiritus asper in foedere nusquam scriptus legitur, neque tamen certum est inde, Eleos leni usos esse in *ἁ*, *῾ΗρϜαώοις*, *ἕκατον*, quia asperi signum quanquam in antiquioribus inscriptionibus exarari solet, omittitur tamen in galea Hieronis C. I. nr. 16, uno ex antiquissimis monumentis (*ΗΙΑΡΟΝ Ο ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ*), in articulo *ὁ*, dum scribitur in nomine *῾Ιάρων*. Certior lenis pro aspero est in *ἐπιαρος*, si recte id pro *ἐφίερος* esse putatur; sed *ἱαρὸς*, *ἱερὸς* antiquitus apud Graecos aspero caruisse, vidimus §. 4, 6.

Digamma titulus habet in *Ϝάργον* pro *ἔργον*, *Ϝέπος*, *Ϝέτος*, *Ϝέτας*, quas voces olim digamma instructas fuisse ex ipso Homero satis constat; deinde in nomine populi *ϜΑλήϊοι* pro *᾿Ηλεῖοι*, ut etiam in nummis leguntur *ϜΑ.*, *ϜΑΛΕ.*, *ϜΑΛΕΙΩΝ* (*Mionn. Suppl.* IV. p. 175), et auctor gentis *Βηλεὺς* pro *᾿Ηλεὺς* vocatur [1]), non aliter $\bar{\beta}$ pro *Ϝ* posito atque in *Βαδὺ* pro *ἡδὺ* [2]); deinde digamma reperitur ante $\bar{\rho}$ in *Ϝράτρα* et in $\bar{\beta}$ mutatum in Hesychii glossa *βρατάναν*, *τορύνην* *᾿Ηλεῖοι*, cf. *ῥατάναν*, *τορύναν*, et corrupta *βρατάνει*, *ῥαΐζει ἀπὸ νόσου· ᾿Ηλεῖοι;* denique in media voce in *῾ΗρϜαώοις*. Excidit in *Δὶ*, quod e *Διΐ*, *ΔιϜὶ* (C. I. nr. 29) contractum est.

3) Maxime notabilis est Eleorum et Eretriensium (unde etiam ad Chalcidenses propagatus videtur) mos [3])

1) Et. M. 426, 12 e Leandro: *᾿Ηλις ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος ᾿Ηλέοις· — τὸν δὲ ᾿Ηλέα καὶ μετὰ τοῦ* $\bar{\beta}$ *Βηλέα προσαγορεύεσθαι κατὰ τὸ ἔθος τῆς Δωρίδος διαλέκτου τὸ* $\bar{\beta}$ *προςγράφεσθαι ταῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομέναις λέξεσιν.*

2) Pausan. V, 3. *᾿Ηλεῖοι ὑπερησθέντες — αὐτὸ τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζοισι καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ.*

3) Strab. X. p. 686 de Eretria: *ἐποίκους δ᾿ ἔσχον ἀπ᾿ ᾿Ηλίδος, ἀφ᾿ οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ* $\bar{\rho}$ *πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον*

σ̄ et in extremis vocibus et in mediis ante vocales in ϱ̄ mutandi. Antiqui [4]) exempla Eliaca afferunt *οὔτοϱ*, *ἵπποϱ*, *δίκαϱ*, Eretriaca *σκληϱοτὴϱ*, *Πελαϱγός*. — Eo accedit Apollinis apud Eleos cognomen *Θέϱμιος* [5]) pro *θέσμιος* a *θέϱμα*, quod, quum Hesychius dialecto non nominata explicet *ἄδεια*, *ἐκεχειϱία*, Eleorum esse pro *θέσμα* rectissime vidit Müllerus Dor. I. p. 252. In foedere talia leguntur *τοῖϱ ϜΑληΐοις* et *αἰ δέ τιϱ τὰ* pro *τοῖς* et *τις*; reliqua σ̄ finale servant, *ϜΑληΐοις*, *τοῖς Ἡϱϝαώοις*, *ἀλλάλοις*, *Ϝέπος*, *Ϝέτας*, et ante consonantes et ante vocales, ut nulla hujus mutationis sit constantia, nisi forte in articulo et similibus vocalis prius invaluit ante sequentes consonantes, postea latius regnare coepit. Ceterum haec mutatio Laconicae dialecto communis est.

τῶν ῥημάτων ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεκωμῴδηνται. — Eust. 279, 34. *ἐκωμῳδοῦντο δὲ οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῷ τῷ ϱ̄ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι· διὸ καὶ αὐτοὶ καὶ Ἠλεῖοι βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.* cf. p. 492, 14. — (Hanc proprietatem ideo maxime spectare videntur, qui Eleorum linguam barbaram vocant, Hesych. s. v. *βαρβαρόφωνοι· οἱ Ἠλεῖοι καὶ Κᾶρες ὡς τραχύφωνοι καὶ ἀσαφῆ τὴν φωνὴν ἔχοντες*, et Eust. 304, 2. vid. §. 50 init.). — Hesych. s. v. *Ἐρετριέων ῥῶ· Ἐρετριεῖς τῷ ϱ̄ κατακόρως χρῶνται.* cf. Diogenian. IV, 57. Apostol. IX, 5. — Suid. s. v. *Χαλκιδίζειν* — *ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ ῥωτακίζειν, ἐπεὶ αὐτοί τε καὶ Ἐρετριεῖς δοκοῦσι τῷ ϱ̄ κατακόρως χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ σ̄ τιθέντες.*

4) Herodian. ap. Eust. 114, 17. *μαρτὺς ἡ εὐθεῖα ἦν, ἣν ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ϱ̄ προφέρει· ἐκεῖνοι γάρ, φησι, τὸ σ̄ εἰς ϱ̄ μεταβάλλουσι τὸ οὗτος οὗτοϱ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος ἵπποϱ.* At apud Eustathium mero sphalmate *Αἰολέων* scribi pro *Ἠλείων*, patet e Phavorino, qui bis in Ecl. 429, 20 et Lex. s. v. *γενικὴ* Eustathium exscribens *Ἠλείων* habet. — Hesych. *δικὰϱ, τοὺς κριτάς· Ἠλεῖοι.* — Plat. Cratyl. p. 434, C. *οἶσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μέν φαμεν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληρότηϱ.* — Phryn. Ecl. p. 109 Lob. *Τελαργὸς Ἐρετριακῶς Πελασγός.*

5) Pausan. V, 15, 4. *τὸν μὲν δὴ παρὰ Ἠλείοισι Θέρμιον (Ἀπόλλωνα) καὶ αὐτῷ μοι παρίστατο εἰκάζειν, ὡς κατὰ Ἀτθίδα γλῶσσαν εἴη ἂν Θέσμιος*, ut rectissime pro iterato *Θέρμιον* correxit Buttmannus.

Eretrienses etiam inter eos sunt, qui Laconico more σ̄ inter vocales in spiritum asperum mutare referuntur, nec minus Oropii Eretriensium trans Euripum vicini [6]. Quod quum facile suspicemur non alienum fuisse ab Eleorum dialecto, nullum nunc exemplum reperitur, unde certius quid appareat.

Etiam ϑ̄ ab Eleis, ut a Laconibus in σ̄ mutatum esse, interpretes ad Hesychium opinati sunt, qui glossam βορσὸν, σταυρὸν Ἠλεῖοι pro ὀρϑὸν esse putarunt. Quod quum parum sit probabile, certius de mutatione illa apud Carystios constat ex Hesychii glossa σαρμοὶ, ϑερμοί· Καρύστιοι, quanquam calidius esset, si quis inde ad vicinos Eretrienses et cognatos his Eleos conjecturam facere vellet, quia Carystii ab origine sunt Dryopes. vid. Müll. Dor. I. p. 43.

Tenuis τ̄ pro aspirata ϑ̄ posita est in ἐνταῦτα (si quidem recte ultima foederis verba leguntur τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ) pro ἐνταῦϑα aut potius Ionico ἐνϑαῦτα; hoc enim rectius ex ἔνϑα natum est, ut ταῦτα e τὰ, τοσαῦτα e τόσα. — Denique in Hesychii glossa κύλλας, σκύλαξ· Ἠλεῖοι primum σ̄ abjectum est, ut in σκίδναμαι, κίδναμαι et aliis, deinde terminatio eandem mutationem experta est, quae conspicitur in Hesychii glossa βάννας, βασιλεύς· παρὰ Ἰταλιώταις, quippe quod sit pro Fάναξ.

4) E vocalibus ᾱ est pro ε̄, primum in κα et ἐπίαρος pro ἐφίερος, ubi ne Dores quidem et Boeoti aliter, sed praeterea, ubi iidem ε̄ vulgare tenent, in Fάργον pro ἔργον, quocum solum antiquum Atticae tribus nomen Ἀργαδεῖς comparare licet, παρ πολέμω, quod pro περὶ πολέμου esse Hermanno monente Boeckhius intellexit Add. p. 878, et in optativis συνεῖαν, ἀποτίνοιαν pro συνεῖεν,

6) Et. M. 391, 15. ἔϑος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ̄ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηαι (leg. ποιῆαι)· καὶ Βουσόα, Βοῦα, καὶ μουσικὰ μωϊκά.

ἀποτίνοιεν; simile est Carystiorum σαρμοὶ pro θερμοὶ. vid. nr. 3. — Hinc Eliaca dialectus esse videtur in antiqua galeae prope Olympiam repertae inscriptione nr. 31 ϙοῖός μα ποίησεν, quum μα pro με in reliquis dialectis inauditum sit; rectius tamen fortasse legitur μ' ἀπόησεν, quum augmenti in ᾰ mutati aliquot exempla apud Hesychium sine dialecti nomine servata sint: ἄδειρεν, ἔδειρεν et ἄβραχεν, ἤχησεν. Longum ᾱ pro η Elei non solum cum Doribus et Aeolibus commune habent in Fέτας, ἀλλάλοις, δᾶμος, FΑλὶς, δὰν pro δὴν (Hes. δὰν, μακρῶς ἢ πολὺν χρόνον· Ἠλεῖοι) et Pausaniae βαδὺ pro ἡδὺ, sed etiam in aliis, quae apud Dores et Lesbios η tenent, in Boeotica dialecto in ει mutant, μὰ pro μὴ, Fράτρα pro Fρήτρα, optativo εἴα pro εἴη, quo fortasse etiam δαλέομαι pertinet. Eretrienses certe Ionico η abstinuisse, prodit nomen Χαρίδαμος in nummo apud *Mionn. Suppl.* IV. p. 364. — Pro diphthongo ει est αι Dorico et Aeolico more in particulis αἰ et αἴτε; Boeoticae diphthongorum αι, ει, οι mutationes alienae sunt ab Eleïs.

Recte sine controversia judicatum est in genitivis declinationis secundae ἀργυρο, πολεμο finale ο antiquo more scriptum esse pro ω, quod Lesbiaca et Boeotica (vid. §. 17 et 43.) et Dorica dialecti ex οο contractum habent pro vulgari ου; nec magis λατρειόμενον cum Hermanno λατρειούμενον legi poterat, sed rectius si quid videmus λατρηϊώμενον profertur. Crasin agnovimus in εντεπιαροι i. e. ἐν τἠπιάρῳ pro ἐν τᾷ ἐπιάρῳ, ita ut ᾰ et ε Dorico more in η coaluerint, ι secundum vulgarem usum ejecto. Idem retinetur in τοιντανт i. e. τῷ 'νταῦτ' pro τῷ ἐνταῦθα, quae potius aphaeresis est quam crasis.

In optativis ἔα et συνέαν ex antiqua scripturae ratione ε pro η positum videtur, non Lesbiorum more ι diphthongi omissum; nam quod in gentili Ἡραφοις ι ejectum est, frequentem omnium Graecorum usum, non minus in alia ejus gentilis forma Ἡραεὺς apud Stephanum conspicuum, sequitur. vid. Lobeck. Parall. p. 27. — Antiquam diaeresin agnovimus in FΑλείοις, λατρειομενον,

quae *FΑληΐοις* et *λατρηϊώμενον* proferenda esse judicavimus, et quod diphthongus *ει* ex antiqua tituli scriptura per *ε* proferri videtur et quod dialecti antiquiorum tenaces in similibus diaeresin tuentur; nam gentile *Ἠλεῖος*, quod quomodo a terrae nomine *Ἦλις* derivari posset, antiqui dubii haerebant (vid. Steph. Byz.), ab eponymi herois nomine *Ἠλεὺς* descendere videtur, ut *βασίλειος* a *βασιλεύς*; deinde *λατρεῖον*, unde *λατρειόω* (utraque vox alias non obvia), non aliter nascitur e *λατρεὺς* aut, sicuti *μαντεῖον*, *πρυτανεῖον* a *μάντις*, *πρύτανις*, ab usitatiore forma *λάτρις*. Igitur *FΑλήϊος*, *λατρηϊώμενος* eodem jure antiquiora habenda sunt, quo *βασιλήϊος*, *μαντήϊον*, *πρυτανήϊον*.

4) In declinatione notabilis est nominativi forma *τελέστα* pro *τελέστης*, quam grammatici Aeolibus, Boeotis, Thessalis, Dryopibus, Macedonibus tribuunt. vid. §. 20, 2.; plenior tamen forma servata est in *Fέτας*. — Dativus pluralis declinationis secundae breviore terminatione utitur *τοῖρ FΑληΐοις* etc. — In declinatione tertia non contrahuntur *Fέτεα*, *γράφεα*.

In conjugatione *καδδαλήμενος* Lesbiorum et Boeotorum more conjugationem in *μι* sequitur; contra in *καδδαλέοιτο* vulgaris terminatio conspicitur. Singulare est *ἐγραμμένος* pro *γεγραμμένος*.

Praepositiones apocopen patiuntur in *καδδαλέομαι* et *παρ πολέμω* pro *περὶ*; adeo novus apocopae usus apparet in *τά τ' ἀλλ* pro *ἄλλα*, nisi forte recte Hermannus suspicatus est, lapicidae culpa *α* excidisse.

Jam apparet Eleorum dialectum non temere Atticis semibarbaram visam esse; tantum a vulgari Graecitate abhorret, quanquam nihil e peregrinis linguis intermixtum est. Quibus differt a dialectis Attica et Ionica, ea partim cum antiquioribus et Doribus et Aeolibus communia habet, ut digamma, *ᾱ* pro *η*, diaeresin, praepositionum apocopen (cum Doribus et Boeotis *ᾰ* pro *ε* in nonnullis), alia cum solis Aeolibus, ut nominativum in *ᾰ* pro *ης*, verba contracta conjugationem in *μι* sequentia, alia cum La-

conibus, ut $\bar{\sigma}$ in $\bar{\varrho}$ mutatum et fortasse spiritum asperum pro sigma; alia denique propria sibi habet, maxime $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\varepsilon}$ et $\bar{\eta}$ in multis. Igitur ne ipsa quidem dialectus Strabonis Aeolicam eam vocantis auctoritatem confirmat. Propius enim accedit ad Doricam et Laconicam maxime dialectum, ita tamen ut optimo jure peculiaris dialectus, non Doricae varietas quaedam habeatur.

§. 53.

De dialecto Arcadica.

De Arcadum dialecto grammatici paucissima tradunt, pauca cognoscuntur e titulis Tegeaticis, quae aliqua certe ex antiqua proprietate servarunt. Sunt vero hi: in Corp. Inscr. nr. 1513, quem titulum corruptissimum Boeckhius e variis frustulis consuit; initium tamen v. 1—4 a solo Corsinio traditum non videtur nisi casu cum sequentibus junctum esse, extrema pars postea emendatius exhibita est a Leakio *Morea* nr. 1; deinde C. I. nr. 1514, pauca verba continentes, et pauciora etiam antiquiores tituli nr. 1512 et 1520, apud Leakium *Mor.* nr. 52 et apud Rossium in Inscriptionum Graecarum Fasc. I. nr. 7. E reliquis inscriptionibus Tegeaticis nr. 1511 foederis Peloponnesiaci auctoritate exarata purum Dorismum refert, nec minus aliae recentiores, maxime Ross. nr. 1 et quam idem edidit in Ephemeridibus Halensibus (*Intelligenzblatt* 1838 nr. 40); Megalopolitanae non differunt fere a vulgari Dorismo; nam quod in nr. 1539 tenuem pro aspirata habent προκάτισε et Πύτιον, quam Arcadicae dialecti proprietatem judicavit Boeckhius, Fourmontio, cujus e schedis omnis ejus tituli cognitio manavit, non magnam fidem habeo, praesertim quum aspirata ibidem conspiciatur in μηθεὶς, ἀφ' ἑσπέρας et ν(εμό)μεθα, quanquam hic Muelleri apographum aeque -μετα praebet.

E certioribus fontibus haec de Arcadica dialecto comperta habemus:

Spiritus asper scriptus reperitur in Rossii antiquiore

titulo nr. 7 in Ἑρμείας, Ἡρακλῆς; adeo pro σ̄ in media voce ἐποίηἑ apud Leakium nr. 52 i. e. ἐποίησε. vid. infr. — Digamma apparet in antiquiore frustulo nr. 1520, ubi Ϝαστυοχο ab ἄστυ; contra in nr. 1513, 14. 19 neglecto digamma legitur μέτοικοι, pro eo, quod est in antiquis titulis Argivis nr. 14. 19, πεδάϜοικοι.

Sigma Doriensium nonnullorum et aliorum more (vid. §. 52. not. 6) omissum esse aut potius in spiritum asperum transisse, inde colligere licet, quod Teleclides, scriptor Atticus, Eutresii, oppidi Arcadici incolas, Εὐτρηΐους vocavit [1]), ipsorum haud dubie usum sequutus. Accedit Leakii titulus antiquus nr. 52, in quo ἐποιἑἑ i. e. ἐποίησε asperum pro sigma habet. Servatur tamen σ̄ in reliquis titulis, nr. 1512 Σωσίας, 1513 Δαμέσας, Νικασίας, 1514 Σωσικλῆς. — Non mutantur σ̄ finale neque ϑ̄, de quo monere voluimus, si quis forte Laconicae et Eliacae dialectorum proprietates eas Arcadicae communes fuisse suspicetur. — Pro β̄ testibus grammaticis [2]) Arcades ζ̄ proferebant in ἐπιζαρέω et ζέρεϑρον i. e. ἐπιβαρέω et βάραϑρον; illo etiam Euripides usus est Phoen. 45, hoc Macedonicum dicitur ab Eustathio p. 695, 34 et 1715, 38. Inde Porsonus ad Eur. l. l. Arcadicum esse suspicatus est ζέλλω pro βάλλω, quod dialecto non nominata traditur ab Hesychio s. v. ζέλλειν, βάλλειν et ἔζελεν, ἔβαλεν et Et. M. 408, 42 ζέλλω τὸ βάλλω, ὅϑεν ζέλλειν τὸ βάλλειν. — Pro κλῆρος Arcades dixerunt κρᾶρος, ut apparet e nomine tribus Κραριῶται nr. 1514, quam Pausan. VIII, 53, 3 Κλαρεῶτις vocat. Comparandi sunt antiquorum Atheniensium ναύκραροι.

1) Hesych. Εὐτρηΐους τοὺς ἀπὸ Εὔτρης (leg. Εὐτρησίου) πόλεως τῆς Ἀρκαδίας· Δωρικῶς δὲ εἴρηκε Τηλεκλείδης· ϑέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους.

2) Eust. 909, 27. τὸ ἐπέβρισαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· ὅϑεν καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ τὸ· ἐπεζάρει Σφίγξ· εἰ δὲ καὶ ζέρεϑρον τὸ βάραϑρον οἱ αὐτοί φασιν, οὐ πάνυ δῆλον, εἰ μὴ ῥητῶς που εὑρεϑείη παρασημανϑὲν ὑπό τινος γλωσσογράφου. Strab. VIII. p. 389 Cas. τῶν βαράϑρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεϑρα.

E vocalibus vulgare $\bar{\epsilon}$, non Doricum et Boeoticum $\bar{\alpha}$, est in ἱερῆς nr. 1513 pro ἱερεύς; adeo praefertur $\bar{\epsilon}$ in ζέρεθρον pro βάραθρον et ζέλλω pro βάλλω, si hoc recte Arcadicum judicatur, et fortasse Τιμοκρέτης 1513, 27, quanquam Δεξικράτης, Σωσικράτης sunt l. 13. 26. Contra $\bar{\alpha}$ pro vulgari et Dorico $\bar{\epsilon}$ est in Hesychii glossa Arcadica θύρδα, ἔξω i. e. θύραζε. Correptum $\bar{\alpha}$ praeterea in $\bar{o}$ mutatur in ἑκοτόνβοια pro ἑκατόμβοια, quod legitur in titulo nr. 1513, a, ubi praeterea nihil non est vulgare; ipsum ἑκατόμβοια traditur in nr. 1513, b, quod ejusdem inscriptionis aliud apographum esse videtur. — Longum $\bar{\alpha}$ pro vulgari $\bar{\eta}$ reperitur, ubi est apud Dores, Δαμοκλῆς 1512. 1513, Ἀριστείδας, Ἀθαναία, Κραριῶται 1513 etc. — Mirum est Ποσοιδᾶν apud Ross. nr. 7, quocum si comparare velis Aeolicum ὄνοιρος (§. 15, 5), ipsi tamen Lesbii Πόσείδαν dixerunt. — Ceterum $\bar{\eta}$ et $\overline{\alpha\iota}$ non patiuntur Boeoticas mutationes.

In genitivo declinationis secundae singulari contractionis genere antiqua terminatio $\overline{\alpha o}$ transit in $\overline{\alpha v}$, Ἀπολλωνίδαυ nr. 1513, 52 et 1514, Ἔαυ et Εὐμηλίδαυ 1513, 16. 50; nam in Φιλλία 1514 in fine $\bar{v}$ addendum videtur. Eadem contractionis ratio quum apud Boeotos in Σαύμειλος, Σαυκράτειος reperiatur (vid. §. 43), in Tegeatico titulo 1512 legitur Σωσίας, non Σαυσίας, ut incertiora alia omittamus. Dorica contractionis ratio valet in Ποσοιδᾶν Ross. nr. 7, et Περίλας Leake nr. 1, si verius hoc est, quam Περίλαος, quod Boeckhius edidit nr. 1513, 32. — In genitivo declinationis secundae Arcades cum Lesbiis, Boeotis, Doriensium parte terminationem $\bar{\omega}$ habent, Οὐτίω 1513, 8, Μόσχω 1514, deinde apud Leakium nr. 1 Σίμω, cum quo consentit Gellii apographum, cui Boeckhius Pouquevillii Σιμων... praetulit 1513, 32, Πραξιδάμω (B. 1513, 45 Πραξιδλκτω), Γόργω (B. 1513, 54 Γόρτυ). — In declinatione tertia notabilis est nominativus ἱερῆς pro ἱερεύς 1513, 6. 27. 30, quam formam Doricae dialecto adscribit Priscian. VI. p. 283 ex Herodiano. Nomina propria in $\overline{\kappa\lambda\eta\varsigma}$ semper contracta legun-

tur, ut Ἡρακλῆς Ross. nr. 7, Δαμοκλῆς nr. 1512 etc.; in obliquis casibus voces in -ης non contrahuntur, ut Ξενοφάνεος, Τιμοκλέος 1513 etc.

Quantum igitur judicare licet, Arcadica dialectus alia habebat cum Doribus et Aeolibus communia, ut digamma, ᾱ pro η̄, ω̄ pro ου̅, alia severiori Dorismo fere propria, maxime asperum pro sigma et terminationem -ης pro -ευς, alia paene peculiaria, ut αῦ in genitivis declinationis primae. Nihil reperitur, unde arctior cum Aeolicis dialectis cognatio appareat et Straboni Arcades Aeolice loquutos esse affirmanti aliqua fides accedat.

§. 54.

De reliquis dialectis Pseudaeolicis.

1) De Achaeorum dialecto nihil fere certi compertum habemus. Praeter paucas grammaticorum, maxime Hesychii, glossas, unde nihil de linguae indole apparet, unica fere inscriptio C. I. nr. 1542 superest, quae non tota vulgari lingua utitur, sed nonnulla plane Dorica praebet, εἶμεν, δόμεν, δαμιοργῶν. Et Achaeos ᾱ Doricum pro vulgari η̄ habuisse et magistratus δαμιοργῶν nomen etiam aliunde notum (vid. Boeckh ad nr. 4 et 1542) indicat et ἀρετᾶς in titulo Patrensi 1544. Unde, quae in nr. 1542 Attica reperiuntur εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν etc., ab antiqua Achaeorum dialecto aliena esse, confidenter contendere licet. Achaeis propria est correptio in δαμιοργὸς, de qua constat e nr. 1542. 1543. 1567, dum scriptores Dorica forma δαμιουργοὶ aut δημιουργοὶ utuntur. Ceterum Achaeos Dorice loquutos esse, confirmat Strabonis testimonium (§. 1 not. 1); utrum Doricam linguam, invalescente Doriensium per Peloponnesum auctoritate paullatim adoptaverint, quae est Strabonis opinio, an antiquitus dialecto simili usi sint, non liquet.

2) Aliquanto melius constat de lingua Locrorum, Phocensium, Aetolorum, Acarnanum, quorum inscriptiones haud paucas habemus, nondum vulgari lingua usas.

Eo pertinent inscriptiones Locricae C. I. 1751. 1752 valde corruptae, praeterea 1567. 1594. 1607, quas Boeckhius [1]) non recte Chaliae, oppido Boeotico dedit, quum potius Chalaeo, Locrico oppido, originem debeant; Delphicae 1688. 1690—1694. 1699—1710 et apud Rossium nr. 67 et 71; aliae Phocicae 1724, b et 1725 corruptissimae et apud Rossium 73. 74. 75. 81. 82. 85; Aetolicae 1756. 1757. 2350. 2351. 3046; Acarnanica 1793; postremo Thaumacenses 1771—1773, quae non Thessalica dialecto, sed eodem linguae genere utuntur, quod in vicinorum Aetolorum et Locrorum inscriptionibus observatur. — Ceterum plerique ex illis titulis tertio aut secundo ante Chr. saeculo scripti sunt; antiquiores sunt soli Delphici 1688, qui Ol. 100, 1 exaratus est, et 1690.

3) In omnibus his titulis dialectus non multum discrepat a vulgato Dorismi genere, quod diphthongos $\bar{\varepsilon\iota}$ et $\bar{o\upsilon}$ nunquam mutat in η et ῶ. Reconditiora quaedam, neque tamen minus Dorica, reperiuntur in antiquioribus Delphicis 1688. 1690. Sed praeter Dorica, quae nunc praeterire satius est, nonnulla his inscriptionibus insunt,

1) Tres illi tituli, exarati in eodem lapide ad Asopum in Boeotia reperto, originem debent oppido cuidam *Χαλείῳ*, quod in ultimo nominatur. Id Boeckhius non diversum esse judicavit a Boeotico oppido ad Euripum sito, quod apud unum Stephanum e Theopompo commemoratum *Χαλία* audit. At praeterquam quod nominis discrepantia major est et quod Chalia ea aetate, siquidem superstes erat, vix autonomiam, quam titulorum ratio prodit, servasse putanda est, maxime Boeckhio adversatur dialectus Dorica in titulis Boeoticis inaudita. Potius Locrorum Ozolarum oppidum *Χάλαιον* (de quo vid. Steph. Byz. et intt.), intelligi jubent, praeter dialectum et nominis formam levius mutatam, civis Aegiensis, cui proxenia Chaliensium datur in nr. 1567, et homo Amphissae habitans, in nr. 1607 Apollini *ναοιῶντᾳ*, cujus templum Chalii fuisse videtur, mancipium vendens; nam Chalaeensibus frequens cum Amphissa et Aegio commercium fuisse, non mirum est oppidi situm reputanti. Quomodo factum sit, ut lapis ad Asopum, haud multo remotiorem a Chalaeo quam a Chalia, deferretur, nescimus.

quae potius cum Aeolicis dialectis cognationem quandam produnt. Sunt vero haec:

In titulo Delphico 1693, qui circa a. 270 a. Chr. exaratus est, declinationis tertiae dativi pluralis mira quaedam forma bis legitur, *ἀγώνοις* l. 3 et *ἐντυγχανόντοις* l. 7; hoc enim nullo jure a Boeckhio in *ἐντυγχανόντεσσι* mutari, Rossius e suo titulo nr. 67, qui quum non multum ab illo discrepet, easdem formas *ἀγώνοις* et *ἐντυγχανόντοις* l. 13. 25 offert, rectissime docuit. Eandem dativi rationem Aetolis vicinis in usu fuisse, ab Aristophane grammatico [2]) traditum erat, ex Aetolorum ad Milesios epistola *γερόντοις* et *παθημάτοις* pro *γέρουσι* et *παθήμασι* afferente. Praeterea non diversum est Boeoticum *ἤγυς* 1569, a. III. pro *αἴγοις*, *αἰξὶ*, nec fortasse *ὄσσοις* apud Sapph. 28 et *ὄσσοισι* apud Hesiod. Sc. 426. Quod Aristophanes haec ita nata esse dicit, ut genitivus in nominativum abierit, inde noli Aetolis et reliquis novas formas *γέροντος*, *γερόντου*, *γερόντῳ* etc. obtrudere (cf. §. 22, 1); sed dativi pluralis haec rarior forma, in septentrionali maxime mediae Graeciae parte usitata, potius contractione quadam ex antiquiore *γερόντεσσι* ita nata videtur, ut apud Latinos quîs e quibus, poëmatis e poëmatibus.

Praepositionis *ἐν* cum accusativo conjunctae usus, a grammaticis [3]), qui exempla afferunt *ἐν χόρον, ἐν τὰν ἀγο-*

---

2) Eust. 279, 38. *εἰ δὲ διὰ τὴν τοῦ ρ̄ χρῆσιν μόνην ἐκληροῦντο οἱ Ἐρετριεῖς τὸ βαρβαρόφωνον, τίνες ἂν καλοῖντο οἱ Αἰτωλοὶ ἀλλόκοτα λαλοῦντες· ὡς ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης παρέπηξεν οἷς ἔφη περὶ καινοτέρων λέξεων· τὴν γὰρ γέρων γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθεῖαν γράφουσιν οὕτω· Μιλασίοις καὶ ταῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις· τούτεστιν ἐπιστέλλομεν οἱ Αἰτωλοὶ τοῖς Μιλησίοις καὶ τὰ ἑξῆς· τὸ δ' αὐτὸ, φησὶ, φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις* (unde haec?).

3) J. Gr. 243, b, Greg. C. 355, Meerm. 658; vulgo opinantur, apud hos grammaticos omnia inde a verbis *Κρῆτες τὸ διαπαντὸς αἰὲς* Cretica esse, quum accuratius inquirenti pateat post unicam illam Creticam glossam reliqua ad Dores in universum referri. — Eust.

ῥάν, Doricus vocatur. At Doriensibus illum morem non alia de causa adscribi, quam quod Pindaro, cujus dialectum Doricam putabant, proprius est, et Eustathius prodit et prius reliquorum exemplum, quod est Pindaricum e Dith. fr. 3. Eodem alii utuntur, qui ἐν cum accusativo et Boeotis et Pindaro tribuunt. vid. §. 47, 2. Nunquam hic usus in puri Dorismi fontibus observatur; praeter Pindarum (vid. praeterea Pyth. II, 11. 86, V, 36) et Boeotos non reperiuntur nisi haec exempla: in titulo Delphico 1688, 15 ἐν δύνασιν et l. 49 ἔντε pro ἔςτε, quod est ex ἐςότε natum; in Hyampolitano apud Rossium nr. 85 ἐν αὐτοὺς; in Aetolorum decretis 2350, 6 τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα, l. 9 πρεσβεύσαντας ἐν Κέω; nr. 3046, 18 ἐν τοὺς νόμους, quod ex Hesselii meliore apographo restituendum est pro εἰς τοὺς νόμους, quod Boeckhius Chishullo nullius fidei homini acceptum debet [4]; postremo in Thaumacensibus 1771. 1772 pro ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον, quod Boeckhius e Dodwello recepit, Leakius, insignis vir fidei, ἐν τὸν ἅ. χ. tradit, quod quum praeferre non dubitemus, adeo in nr. 1773, qui a solo Dodwello traditur, idem e conjectura restituendum esse judicamus.

Alia ejus generis sunt: παρέχοισαν in titulo Delphico 1702 pro παρέχοιεν, quum longior haec terminatio Boeotis tribui soleat, vid. §. 46, 2 [5]; ἀνατεθέκαντι et ἀνατεθε-

---

1839, 3. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς.

4) Boeckhius hoc praetulit, quod l. 16. εἰς τοὺς νόμους sine varia lectione extat; neque tamen est, cur in titulo Tei a Tejo haud dubie inciso talem dialecti inconstantiam miremur.

5) Eandem terminationem, hellenisticae linguae frequentatam, Heraclide ap. Eust. 1759, 36 teste οἱ τῇ Ἀσιάνῃ φωνῇ et οἱ Ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ utebantur, secundum Ann. Bekk. 91, 14 Ἀλεξανδρεῖς, contra secundum Aristophanem ap. Eust. 1761, 30 Chalcidenses, quem quum alii sequuti sint (vid. Maittair. ed. Sturz p. 299) apud Tzetz. ad Lyc. 21 recte Maittairius ἐσχάζοσαν Χαλκιδικὸν pro Χαλδαϊκὸν legi jubet, nec minus corruptum est Καλχηδονέων apud Choerob. Bekk. 1294 e Χαλκιδέων. Temere Phavor. in Lex. s. v. ἐφύγοσαν Doricum vocare videtur.

μένος in Phocico apud Rossium nr. 81, cui comparandum est Boeoticum ἀποδεδόανθι 1569, a. III; Aeolicus accusativus Δαμῶν ibidem; praepositionis περὶ elisio in πέροδος in Delphico 1688, 18, quanquam ibidem l. 18 est περιϊέϊεν, quum voculae elisio et apocope Aeolicae sint, vid. §. 28, 2, praeterea apud Pindarum reperiantur, ut περόδοις Nem. XI, 40, et in foedere Eleorum παρ πολέμω pro περὶ πολέμου.

4) Jam intelligitur, dialecto in hac mediae Graeciae parte vigenti aliquam esse cum Aeolicis dialectis, maxime Boeotica, cognationem, neque tamen eam, ut a Dorica, quacum multo plura communia habet, disjungi possit. At dubitaverit aliquis, an Dorica lingua non antiquitus his populis in usu fuerit, sed eodem modo sit adoptata et paucis antiqui Aeolismi reliquiis temperata, quo in Arcadicae locum successerit. Cui quanquam concedimus, Corinthiorum coloniis aliquam vim tribui posse in Acarnanum linguam, antiquae Creticae in Delphicam, Trachiniae et Messeniorum Naupactiae in vicinorum linguam, non erat tamen unquam ea Doriensium apud reliquos Aetolos, Phocenses, Locros auctoritas, ut ea dialecti mutatio fieri potuerit, quam inscriptiones produnt. Itaque Straboni, illos populos Aeolicos eorumque dialectos Aeolicas vocanti, minus credimus, quam iis, qui Aetolos Doribus adnumerant, Crisaeorum linguam dialecto Doricae. vid. §. 1. not. 5. 6.

Appendix.

Alcaei fragmenta.

*1. (20)

Ω 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2. (22)

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι.

3. (54)

Ω 'νασσ' Ἀθανάα πολε(μήδοκος),
ἅ ποι Κορωνείας ἐπὶ λαΐω
ναύω πάροιθεν ἀμφι(βαίνεις)
Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

4. (25)

Ἄεισον ἄμμι
τὰν ἰόκολπον.

5. (24)

Δεινότατον θέων
ἐγέννατ' εὐπέδιλλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μίγεισα.

---

3) ἄσσ' Ἀθάνα ἀπολε . . . . ἀπὸ Κ. ἐπιδεων αυω. Recepimus Welckeri supplementa et emendationes, nisi quod ὦ 'νασσ' maluimus quam ἄνασσ' propter ὦ 'ναξ fr. 1 et propter antecedens apud Strabonem λέγων, unde facilius syllaba ων excidere poterat, deinde ἅ quam που vid. §. 29, 3; Schn. e Κοιρωνίας in cod. Par. finxit Κορωνίας, quod esset Boeoticum.

5) γείνατο. — εὐπέδιλος, vid. §. 8, 8. — μιχθεῖσα.

6. (71)

Ὥστε θέων μηδέν' Ὀλυμπίων
λῦσαι ἄτερ Fέθεν.

7. (1)

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· παῖσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, κατ τᾶν λεῦκοι καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκιαι δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω βέλευς,
θώρακές τε νέω λίνω, κοῖλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·
πὰρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, πὰρ δὲ ζώμματα πόλλα καὶ κυπάσσιδες,
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτισθ' ὐπὰ Fέργον ἔσταμεν τόδε.

8. (46)

Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνόαι.

*9. (52)

Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.

10. (2)

Ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ὂν τὸ μέσσον
ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ

6) λυσιατερ γεθεν.

7) πᾶσα, vid. §. 10, 3. — στέγη; 2. καθύπερθεν, vid. §. 12, 6; 3. νεύουσιν; 5. νέῳ λίνῳ. — κοῖλαι, Schn. cum Seidlero κόϊλαι, vid. §. 18, 2; 6. ζώματα, vid. §. 8, 10. — κυπαττίδες, Schn. cum Mehlhornio κυπαττίδες, vid. §. 9, 2; 7. Schn. πρώτιστ', vid. §. 4, 5. — ὑπὸ, vid. §. 12, 2. — ἔργον.

10) Schneidewinus e Cocondrio corruptum συνίημι recepit, cum Lobeckio quoddam hujus verbi inclinamentum olim scriptum fuisse opinatus; nos e Heraclidis libris restituimus ἀσυνέτην καὶ, quem non intellexerant esse infinitivum Aeolici verbi ἀσυνέτημι (de quo

χείμωνι μόχθεντες μεγάλῳ μάλα·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο.

11. (3)

Τὸ δηὖτε κῦμα τῷ προτέρῳ νέον
στοίχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
ἄντλην ἐπεί κε νᾶος ἐμβαί-
νη — — — —

12. (4)

Νῦν χρὴ μεθύσθην, καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

13. (7)

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

14. (10)

Λόφον τε σείων Κάρικον.

---

vide Theodosium testantem §. 26 not. 1), hoc sensu: (vides) etiam ventorum seditionem insanire, cf. Mus. Rhen. et de producto σὺν §. 8, 7; 3. ἂν, vid. §. 12, 2; μοχθεῦντες, vid. §. 26, 10; 6. παρ, quod retinet Schneidewinus, vid. §. 28, 2; πᾶν, vid. §. 21, 8.

11) τὸ δὲ εὖγε — νεομωστιχει, Schn. cum Seidlero τῶν προτέρων ὄμω στίχει, ubi neque ὄμω pro locativo ὁμοῦ (vid. §. 29, 3) Lesbiacum est, nec στίχει pro στείχει. Nos Hermanni emendationem in D. M. p. 688 sequuti, nisi quod pro ὁμοστιχεῖ, quod versuum rationem minus aptam postulat, dedimus στοίχει i. e. στοιχεῖ, nova unda priorem deinceps sequitur. cf. Mus. Rhen. — πόνων πολλῆν; 3. καὶ. — ἐμβαίνει, Schn. cum Seidlero ἔμβᾳ, quod non minus ἐμβῇ esse debebat, quam ἐπιβῇ Doricum est in tabulis Heracleensibus. De versuum Alcaicae strophae tertii et quarti conjunctione, quam ἐμβαίνη i. e. ἐμβαίνῃ (§. 24, 6) scribendo effecimus, cf. fr. 24.

12) μεθύσκειν. — πονεῖν, vulgo e Stephani conjectura πίνειν, vid. §. 25, 1 et Mus. Rhen.

15. (12)

Ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος Ἀρήϊοι.

17. (14)

Ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ὀντρέψει τάχα τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥόπας.

18.

Οὐδέπω Ποσείδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον.

* 19.

Ἔπταζον ὡς ὄρνιθες ὤκυν
αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

* 20.

Ἄρευ δαΐφοβος δαΐκτηρ.

* 21.

Τὸ γὰρ
Ἄρευϊ κατθάνην κάλον.

* 22.

Μῖξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρευα.

* 23.

Ἄρευος στρατιωτέροις.

---

15) πόλεως. Duos versus, quos Schneidewinus cum Bergkio praemisit, noluimus recipere, quia ipsa poëtae verba incertissima sunt. Eandem ob causam omisimus fr. 16.

17) κράτος τρέψεις τάχα τὴν, Schn. ἀντρέψει, vid. §. 12, 2.

19) ἐξαπτῆνας.

20) δι' ὁ φόβος διακτήρ.

21) καταθανεῖν, Schn. κατθανεῖν, vid. §. 14, 1.

22) δὲ ἀλλήλοις.

24. (9)

. . . . Ἄλκαος σῶος . . . . . .
. . . . . . Ἀρήϊ ἔντεα δ' οὐκ (ἴσως)·
αὖτον (δ') ἀλυκτόρινον εἰς Γλαυ-
κώπιον ἶρον ὀνεκρέμασσαν
. . . Ἄττικοι.

25. (67)

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

26. (8)

Κτέννας ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊον
παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὺ πέμπων.

27. (27)

Υ̓́ει μὲν ὁ Ζεῦς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγαισιν δ' ὑδάτων ῥόαι.
— — — — — — — —
— — — — — — —

κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μάλθακον ἀμφι(τίθη) γνόφαλλον.

---

24) Ἀλκαῖος σῶος ἄρει ἐνθαδ' οὐκ αὐτὸν ἀλυκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ὃν ἐκρέμασαν, Schn. ἔντεα δ' οὐκὶ τὰ οἱ·τὸ ἀλίκροτον ἐς Γλαυκωποῦ ἶρον ὀνεκρέμασαν, in quibus offendit metrum insolitum, hexametri exitus spondiacus, intolerabilis hiatus τὸ ἀλίκροτον, οὐκὶ vix Aeolicum. Ex iis, quae nos restituere ausi sumus, Ἀρήϊ et ῥινὸν suspicatus est Welcker, Γλαυκώπιον Dindorfius; de Ἄλκαος vid. §. 16; cum nova voce ἀλυκτόρινον i. e. scutum firmum confer Hesiodi ἀλυκτοπέδαι, de junctura versuum Alcaïcae strophae tertii et quarti vid. fr. 11, in universum cf. Mus. Rhen.

26) Ἀντιμενίδαν φησὶν Ἀλκαῖος, — κτείναντα — ἄνδρα μαχαίταν βασιλήων παλαιστὰν (Schn. e cod. παλαστὰν) ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν τ' ἀχέων (cod. παχέων) ἀποπέμπων; de ἀπὺ, quod nos pro ἀπὸ scripsimus, vid. §. 12, 7.

27) ὠρανῶ. — πεπάγασιν, vid. §. 10, 5.

28. (29)

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γάρ οὐδὲν ἀσάμενοι.
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

29. (32. 33)

Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κατ τῶ
στήθεος ἄμμι.

30. (5)

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλιος τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαίνεντες ἀόλλεες
ἀθρόᾳ ‿ ‿ φώνᾳ.

31. (28, a et * v. 4. 5 Sapph. 48 N.)

Τέγγε πνεύμονα Ϝοίνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἀ δ' ὤρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὰ καύματος.
ἄχει δ' ἐκ πετάλων Ϝάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπα
κακχέει λιγύραν . . . . . ἀοίδαν . . . , ὅπποτα
**φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.*
ἄνθει δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μιαρώταται,
λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
ἄζει.

---

28) *μῦθον.* — *ἐπιτρέπειν*, vid. §. 14, 1.

29) *ἀνήττω* Schn. — *ταῖς δέραις*, Schn. *ταῖσι δέῤῥαις*, vid. §. 20, 4; 2. *πλεκτὰς ὑποθυμιάδας.* — *καδ δ' ἐχεύατο* Ms. Epit. Athen.

30) *πόλεως.* — *ἐπαινέοντες*, Schn. *ἐπαινεῦντες*, vid. §. 26, 10.

31) *τέγγε πνεύμονας οἴνῳ* et *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*; 2. *ὑπὸ*, vid. §. 12, 2; 3. *τάδε ἂν τέττιξ.* — *ὑπὸ*; 4. *ὅτι ποτ' ἄν*, Schn. *ὁππότεν*, vid. §. 29, 1; 5. Schneider (vid. Nev. ad Sapph. 48) *καταυλείη*, quod verum putamus, modo scribatur *καταυλέῃ*, ut sit conjunctivus; 6. *ἀνθεῖ δὲ καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ μιαρώταται γυναῖκες, λέπτοι δέ τοι ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σ. α.*, Schn. *γόνυ*, vid. §. 8, 7. 11.

32. (28, a)

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

33. (31)

Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ὀμμένομεν· δάκτυλος ἀμέρα·
καδ δ' ἄερρε κυλίχναις μεγάλαις αἶψα ποικίλαις.
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχευε κίρναις ἕνα καὶ δύο
πλέαις κακ κεφάλας· ἀ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

34. (32)

Καττᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας χεῦον ἔμοι μύρον
καὶ καττῶ πολίω στήθεος.

35. (35)

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐαν.

36. (30)

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

---

33) *τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν*, Schn. *τὸ λύχνον μένομεν*, Pors. *τὰ λύχν' ἀμμένομεν*, vid. §. 12, 2; 2. *ἄειρε*, vid. §. 8, 5. — *αἱ τὰ ποικίλλες*, Schn. *αἶτα ποικίλαις*, ubi inaudita est vocis *αἶτα* quantitas, vid. §. 18, 2 et Mus. Rhen.; 4. *ἔγχευε* pro vulg. *ἔγχεε* ex antiquis ante Casaubonum editionibus revocavimus, vid. §. 5, 5; 5. *πλέαις* pro vulg. *πλείαις* e libris restituimus, vid. §. 16, 2, et cum eo *κακ κεφαλᾶς* (libri *κὰκ κεφαλᾶς*) Porsonum sequuti junximus (cf. Theocr. VIII, 86 *αἶγα, ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ*). — *δ' ἀτέρα*, Schn. *δ' ἁ Fετέρα*, in Add. p. 470 *ἁ δ' ἑτέρα*, quum intellexisset, digamma huic voci nunquam fuisse; 6. *ὠθητω* cod. Schweigh., vulgo *ὠθείτω*. vid. §. 26, 8.

34) *'Αλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολιῶ στήθεος*, Schn. *χεῦσον*, vid. Lobeck ad Buttm. Gr. II. p. 326, neque ipse Schneidewinus in fr. 29 e plerorumque Athenaei librorum lectione *ἐχεύσατο* maluit *χευσάτω* scribere quam *χευάτω*.

36) *μηθὲν* Schn. e libris plerisque, vid. §. 6, 4. — *φυτεύσῃς*, vid. §. 24, 6. — *δένδρον*, vulg. *δένδρεον*, vid. §. 12, 4.

37. (28, b)

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

— — — — — — — —

Ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιάδεος ὄττι τάχιστα
κράτηρα.

38. (34)

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

39. (26)

Κρονίδα βασίληος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχίλλεα.

40. (49)

Ἀχίλλευ ὁ τᾶς Σκυθίκας μέδεις.

41. (50)

Ὡς γάρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος οὐδὲ
τίμιος.

42. (59)

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον — — — — — —
— — *ἐκ λεπάδων* υ — — *χαύνοις φρένας ἁ θαλασσία λέπας.*

43. (60)

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνεις Δινvομένῃ παρίσδων.

---

38) *ἄλλοτε*, vid. §. 29, 1. — *ὀξυτέρου.* — *ἀρητύμενοι.*

40) *ὅς.* — *μεδέεις.*

41) *φασὶν.* — *εἰπεῖν.*

42) Schn. *χαίνοισα*, pro quo *χαύνοις* i. e. *χαυνοῖς* e libris revocavimus, etiam Schweighaeusero probatum, nisi quod sine causa accentum mutari jussit.

43) *πώνης Δινvομένη*, Schn. *πῶ νέοις Δινvομένῃ*, vid. §. 25, 1 et Mus. Rhen. De Dinnomene cf. fr. 73.

44. (36)

Οἶνος γάρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

45. (41. 42)

Ἰόπλοχ' ἄγνα, μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι Fείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

46. (40)

Δέξαι με κωμάσδοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

47. (37)

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

48.

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοίσαις ἀλέγω.

* 49. (Sapph. 33 N.)

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

50. (69)

Ἔμε δείλαν, ἔμε παισᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

51.

Ἔπετον Κυπρογενήας παλάμαισιν.

52.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

---

45) *ἰόπλοκ'* Schn. sine causa, vid. §. 4, 5. — *μειλιχόμειδε.* — *τι τ' εἰπῆν.*

46) *κωμάζοντα,* Bl. *κωμάσδοντα.*

47) *ἀλήθεια.*

48) *Μούσαις.*

49) *καλέσαι.* — *εἰ,* vid. §. 15, 8.

50) *πασᾶν,* vid. §. 10, 3.

51) *Κυπρογενήας,* vid. §. 15, 9. — *παλαμίῃσιν.*

53.

Καὶ πλείστοις ἐάνασσε λάοις.

54. (56)

Πρῶτα μὲν Ἄντανδρος, Λελέγων πόλις.

55. (82)

Ἤ ποι
συνᾶγεν ἄνδρων δυςμενέων στρότον
**νομισμενοι (ἐπι)πνεύοισα.*

56. (84)

Πάμπαν δὲ τύφως ἐκ Ϝ'ἔλετο φρένας.

57. (81)

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα.

58. (123)

Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις.

59.

Καὶ θέον ἀμερίοις βρότοισιν.

60. (15)

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεῦς τελέσῃ νόημα.

61. (47)

Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέτει
κινήσαις τὸν ἀπ' ἴρας πύκινον λίθον.

62. (85)

Αἴ κ' εἴπης, τὰ θέλεις, (ϝ κεν) ἀκούσαις τά κεν οὐ θέλοις.

---

55) *ἤ που*, vid. §. 29, 3. — *συναγανδρων δασμένον* (Schn. *συνᾶγ' ἄνδρων ἀμένην*) *στρατὸν*. — *πνέοισα*, Schn. *νόμισμ' ἐπιπνεύοντα*.

56) *ἐκ δ' ἐλέγετο*, Schn. *ἐκ Ϝέλετο*, in Add. p. 470 *Ϝ' ἕλετο*.

57) Schn. *τὸ Ϝέργον* sine justa causa, vid. §. 5, 3. — *ἀγησατο*.

60) *τελέσῃ*, vid. §. 24, 6.

61) *ἐπικρέκει*. — *κινήσας*, vid. §. 10, 2. — *τὸν πήρας*.

62) *εἰ κ' εἴποις*. — *κ'ου θέλεις*.

63. (79)

Τοὶ γὰρ θέων ἰότητ' ὔμμ' ἔλαχον, τῶν γέρας ἄφθιτον ὀνθήσει.

64. (53)

Ὄρνιθες τίνες οἵδ'; ὠκεάνω γᾶς ἀπὺ πεῤῥάτων
ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδεῤῥοι, τανυσίπτεροι.

65. (68)

Νύμφαις, ταὶς Δίος ἐξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις.

66. (94, c)

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, (ὁ) δὲ φῇ κήνοθεν ἔμμεναι.

67. (72)

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχην.

68. (44)

Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φυίει φόβερος.

69. (48)

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

70.

Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφόρεις Ἄλιε.

---

63) τὸ γὰρ θεῶν ἰότητι ὔμμε λαχόντων ἄφυτον θήσει γέρας; nostra sunt τοὶ — ὔμμ' ἔλαχον τῶν et ὀνθήσει, vulg. ἀνθήσει. vid. §. 12, 2. Sensus est: qui deorum voluntate vestrum imperium nacti sunt, eorum (i. e. nobilium) dignitas integra florebit. vid. Mus. Rhen.

64) γὰρ ἀπὸ περάτων vel τὰ σὰ πτέρα, Schn. περάτων ἀπὸ, vid. §. 8, 8. 11 et §. 12, 2. — ποικιλόδειροι.

65) φασί. — Schn. τετογμέναις; at τετυγμέναις est pro οὔσαις.

66) φοι, Schn. φῃ, quod debebat esse φαι, vid. §. 26, 5; de iota subscripto in conjunctivis ἔλθῃ, ubi codex conspirat, et φῇ omisso vid. §. 24, 6.

67) τοι σπλεας υμεων. — παρέχειν, vid. §. 14, 1.

68) φύει, vid. §. 15, 7.

69) ἀλλὰ et ἄλλο, Schn. ἄλλᾳ, vid. §. 29, 3.

71. (91)

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανήφαγοι.

72. (65)

Ἀργάλεον πενία, κάκον ἄσχετον, ἃ μέγαν δάμναι λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφίᾳ.

73. (70)

Ἦρ' ἔτι Διννομένῃ τῷ τ' Ὑῤῥαδήῳ τἄρμενα λάμπρα κέατ' ἐν μυρσίνωνι.

74. (51)

Κεῖται πὲρ κεφάλας μέγας ὤρεος Σιπύλω λίθος.

75. (66)

Ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

76. (89)

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

---

72) δάμνησι, Schn. δάμνη, vid. §. 26, 5. — ἀμηχανίᾳ. — ἀδελφίᾳ, vid. §. 12, 4.

73) Διννομένη τῷ τυῤῥακκω. — μυρσίνῳ, Schn. τῷ Ῥυῤῥαδήῳ — κέοντ' ἐν Μυρσιλήῳ, Nēv. ad Sapph. p. 25 Διννομένῃ τῷ τ' Ὑῤῥακήῳ. Accuratius de hoc fragmento disputavimus in Museo Rhenano. Nomina Διννομένης i. e. Versimens et Ὑῤῥάδιος vel Ὑῤῥάδηος i. e. Spurius ab Alcaeo ludibrii causa corrupta sunt e Δεινομένης, qui Pittaci sodalis fuisse videtur, çf. fr. 43 et §. 8. not. 36, et Τυῤῥάδιος i. e. Tyrrae filius, Pittacus, vid. §. 30, 1; in κέατ' alterius syllabae productionem Aeolico poëtae abjudicare nolumus; sensus est hic: adhuc Versimenti (Dinomeni) et Spurio (Pittaco) aptae deliciae jacent in myrteto.

74) κεῖσθαι παρ, Schn. κεῖσθαι ὑπὲρ, vid. §. 28, 2 et Mus. Rhen. — ὡὰς σιμίδα λίθος.

75) Schn. με λᾶσας.

76) καὶ a Schn. omissum, cum aliis e cod. Dorv. Et. M. addidimus.

77. (77)

Ὄττινες ἔσλοι
ὑμμέων τε καὶ ἀμμέων.

78. (94, d)

Ἐπὶ γὰρ τὸ πᾶρος ὀνίαρον ἴκνηται.

79. . .

Κἀπιπλεύην νάεσσιν.

* 85. (124)

Κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἄγναι Χάριτες Κρόνῳ.

Omissa a Schneidewino.

86. (15)

Ἄμμιν ἀθάνατοι θέοι
νίκαν.

87. (73)

Ἐμ' αὔτῳ παλαμάσομαι.

88. (74)

Νόον δὲ Ϝαύτω
πάμπαν ἀέρρει.

---

77) οἵτινες, vid. §. 23, 10. — ἐσθλοὶ ὑμίων.

78) πάρος ὀνειαρὸν, — ἱκνεῖται, vid. §. 26, 13.

79) κἀπιπλεύσειν, Schn. κἀπιπλεύειν ναύεσσιν, vid. §. 14, 1 et §. 5, 6.

80—84) omisimus, quia de ipsis poëtae verbis non constat.

85) ἐδέξαντ' Schn. sine causa, vid. §. 4, 5.

86) Apoll. de pron. 124 ὔμμιν vid. §. 23 not. 5. — ἀθανάτοιο ἐοῖνικαν.

87) Ibid. 103.

88) Ibid. δ' ἑαυτῷ vid. §. 23, 7.

89. (75)

Σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔσσῃ.

90. (76)

Ἀλλὰ σαύτῳ πεδέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

91. (78)

Ἄμμεσιν πεδάορον.

92. (80)

Ὀτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

93. (81)

Οἴκω τε περ σῶ καίπερ ἀτιμίαις.

94. (86)

Ἔβρος κάλλιστος ποτάμων.

95. (87)

Ἔγω μέν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτύρεντας.

96. (88)

Μὴ (σὺ) μέγαν περὶ
κνάφον περίστειχ' ὂν κύκλον.

97. (90)

Καὶ Σκυθίκαις ὑπαδησάμενος.

---

89) Ibid. *τόμαις*, alii *τομίαις*, vid. §. 15, 3. — *εση.*

90) Ibid. *σαυτω μετέχων.*

91) Ibid. 123 *παιδαορον.*

92) Ibid. 128 *ἀπολλυμένους*, vid. §. 10, 4.

93) Ibid. 125 *οἴκῳ — σῷ.*

94) Scholl. Theocr. VII, 112 *Εὖρος*, vid. §. 5, 5.

95) Et. M. 264, 14 *μαρτυρεῦντας*, vid. §. 26, 10.

96) Ibid. 521, 35 *περιστείχει ἕνα*, vid. §. 12, 2. Matth. *περιστεῖχ' ἀνὰ*, temere comicum Alćaeum intelligi jubens.

97) Suid. Harpocr. Phot. s. v. *Σκυθικαί: Σκυθικὰς*, vid. §. 10, 4.

98. (99)

Εἷς τῶν δυοκαιδέκων.

99. (115)

Παρβάλλεταί σε.

100. (94, e)

Ἀπ πατέρων μάθυς.

* 101. (Sapph. 88 Schn.)

Ἀβραδάτᾳ 'π' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν.

* 102.

Ὁ δ' ἐξύπισθα καστάθεις.

* 103.

Πατέρων ἄμμων.

* 104.

Ἀμμετέρων ἀχέων.

* 105.

Χαῖρε καὶ πῶ.

* 106.

Τὸ πασσύριον ἀμμέων ἁπάντων γένος.

---

98) Et. M. 290, 48 *εἰς τὸν δυοκαίδεκον*, vid. §. 23, 11.

99) Scholl. Arist. Av. 1647 *παραβάλλεται*, vid. §. 28, 1.

100) Herod. π. μ. λ. 35, 15 *ἀππατέρων.*

101) Ibid. 26, 22 *ἄβρα· δεῦτε πά;χης πάλαι ἀλλόμαν;* Alcaeo etiam Cramerus dedit corrigens *'Αβραδάτῃ ἐπ' ἐγχεσπάλῳ ἀλλόμαν*, Sapphoni Bergkius, quem Schneidewinus fr. 88 sequutus est, qui scribunt *ἄβρα δηῦτε πάχῃ σπόλᾳ ἀλλόμαν.* Si Cramerus et nos rectius judicavimus, Alcaeus exul in orientalibus partibus militasse videtur non minus quam frater Antimenidas.

102) Apoll. de adv. 563 et 604.

103. 104) Apoll. de pron. 121 antecedente Alcaei fragmento.

105) Et. M. 698, 52. vid. §. 26. not. 14.

106) Hesych. s v. *πασσύριον — ἡμῶν*, quod correxit et fragmentum Alcaeo dedit Giesius de dial. Aeol. p. 385.

*107.

Ὄψι γὰρ ἄρξατο.

Sapphus fragmenta.

1. (1)

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἴ ποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως αἴοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες
ἄρμ' ὐπαζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἆγον
ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας,
πύκνα δίνεντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτω προςώπῳ,
ἤρε', ὄττι δηὖτε πέπονθα κὤττι
δηὖτε κάλημι,
κὤττι ἔμῳ μάλιστα θέλω γένεσθαι

---

107) Apoll. de adv. 573, 10 et Herod. *π. μ. λ.* 26, 9.

---

1) v. 3. *ἀνίαισι*, Turn. *οκιαισι;* 6. *πόλυ;* 8. *χρύσεον*, *χρύσειον;* 9. *ὐποζεύξασα*, Schn. *ὐποζεύξαισα*, vid. §. 12, 2; 10. *πτέρυγας* Schn. vid. §. 28, 2 et Mus. Rhen.; 11. *δινῆντες*, *δινεῦντες*, vid. §. 26, 10; 14. *μειδιάσαο';* 15. *δ' ἦν τὸ.* — *κὤτι* vel *κ' ὅττι;* 16. *δήν τε* — Schn. *κάλεμμι*, vid. §. 8, 9; 17. *κώτι*, *κ' ὅττι.* — *πείθωμαι σαγήνεσσαν*, Schn. cum Hermanno *πείθω καὶ σαγηνάεσσαν*: at constructio est impeditior et *τίνα* cum antecedente *ὅττι* comparatum docet, hic

μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε Πείθων
λαῖς ἄγην εἰς σὰν φιλότατα, τίς σ᾽ ὦ
Ψάπφ᾽ ἀδικήει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ᾽, ἄλλα δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισαν.
Ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέῤῥει, τέλεσον, σὺ δ᾽ αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2. (2)

Φαίνεταί Fοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν᾽ ὤνηρ, ὄττις ἐνάντιόν τοι
ἰσδάνει καὶ πλάσιον ἆδυ φωνεί-
σας ὐπακούει
καὶ γελαίσας ἰμέροεν, τό μοι ἔμαν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·

incipere interrogationem directam, quae per τίς continuatur; praeterea πείθω debebat esse πείθων, vid. §. 20, 1, σαγηνάεσσαν vix apud Aeoles synizesin patitur, cf. fr. 63, et potius σαγάνα Aeoles dixerunt, quum reliquae voces in ηνη hanc mutationem patiantur et Cyprii teste Hesychio ἀγάνα pro σαγήνη dixerint. Igitur magis placuit Seidleri emendatio Πείθω λαῖς ἄγην ἐς σὰν, nisi quod magis Aeolice scripsimus Πείθων et εἰς, vid. §. 28, 2. Quod Hermannus Opusc. VI. p. 107 contra Seidlerum monet, inepte Suadelam hic nominari, quum Veneri potius quaerendum esset, quem ipsa in Sapphus amorem abduceret, nihil nos movet, quia apte Dea famulam Suadelam memorare videtur, ipsius jussu amores excitantem. 19. φιλότητα; 20. ἀδικήη, vid. §. 14, 4; 21. Schn. cum Vossio φεύγη, vid. §. 14, 4; 23. Schn. φιλάσει, in Add. p. 470 φιλήσει; 24. ἐθέλοις; 26. ὅσα. — τελέσαι.

2) μοι vulgo, cui cur praetulerimus Fοι ex Apoll. de pron. 106, vid. Mus. Rhen.; Schn. ἔμμεν, vid. §. 26, 14. — οστις, quod correxit Blomf. vid. §. 23, 10; 3. ἰζάνει cum Blomf. mutavimus, vid. §. 7, 4; πλήσιον, vid. §. 13, 5. — φων. σαῖς, Schn. φωνεύσας, Nev. φωνείσας, vid. §. 26, 10. 13; 5. γελαῖς; 6. μὰν Schn., vulgatae ἐμὰν pleonasmus excusationem habet propter oppositum κῆνος, vid. Mus. Rhen.

14. (25)

Χεῤῥόμακτρα δὲ πόρφυρα
— — — — — —
ταῦτα μή ποτ' ἀτιμάσῃς
(ὄσσ') ἔπεμψ' ἀπὺ Φωκάας
δῶρα τίμια καγ γόνων.

15. (26)

Κἀπάλαις ὑπαθύμιδας
πλέκταις ἀντ' ἀπαλᾶν δερᾶν.

16. (27)

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεναι
ἔτι φαίνεο κἄχαρις.

17. (30)

Φαῖσι δή ποτα Λήδαν ὑακίνθινον
πεπυκάδμενον εὕρην ◡ ◡ ὤϊον.

18. (32)

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

19. (36)

Ἦρος ἄγγελος ἰμερόφωνος ἀήδων.

20. (37)

Ἔρος δηὖτέ μ' ὁ λυσιμέλης δύνει
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

---

14) *χειρόμακτρα*, vid. §. 8, 8. — *δὲ καγγόνων*, quod cum Nevio ejecimus; *πορφυρᾶ*, cf. fr. 44; 2. *μὲν ἀτιμάσεις* et *μὲν ἀτατιμήσεις*. De *γόνων* vid. §. 8, 11; Schneidewinus pleraque intacta reliquit.

15) *καὶ πολλαὶς ὑποθυμιάδαις*, vulg. *ὑποθυμίδας*, vid. §. 12, 2; 2. *ἀντια παλαι δεραι*, Schn. cum Nevio *ἀμπ' ἀπαλᾷ δέρᾳ*, vid. §. 6, 4.

16) Schn. cum Bergkio *Ἄτθι* pro *ἔτι*.

17) *φασὶ*, vid. §. 10, 2. — *ποτὲ* et *ποταμὸν*, Nev. *πότα*. — *εὑρεῖν*, vid. §. 14, 1. Verba nova ratione in versus coëgimus.

20) *δ' αὖτε*. — *δύνει* pro vulg. *δονεῖ* e cod. Nanian. recepimus vid. §. 12, 7.

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

21. (74)

Ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

22. (53)

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ.

23. (54)

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν κασπολέω μέλεα.

— — — — — —

Ἐν τὲ τύλᾳ κασπολέοισα.

24. (55)

Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὤρα,
ἔγω δὲ μόνα καθεύδω.

25. (56)

Πλήρης μὲν ἐφαίνεθ' ἀ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

26. (61)

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι Fείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,

22) *Κυπρογενείᾳ* vel *Κυπρογέννᾳ*, vulg. *Κυπρογενήᾳ*, vid. §. 15, 9.

23) *Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ — σπολέω μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα;* Schn. cum Herm. *κασπολέω μελέ' αἰ καὶ ἀμ' ἐν τὲ τὺ | τύλᾳ 'κασπολέσαι*, ubi intolerabilis est monosyllaborum concursus. Nos in tanta corruptela satis dubitanter suspicamur *καὶ ἐν ἀ· ἐν τὲ* etc.

24) Schn. *ἔρχετ' ὤρα*, vid. §. 4, 5.

25) Schn. *ἐφαίνετ' ἆ*, vid. §. 4, 5.

26) vid. Mus. Rhen. — vulgo *ἴκε σ'* et sine codicum auctoritate *ἵμερος*, de *ἦχες* vid. §. 14, 2; 2. *μή τετ' εἰπῆν*.

αἴδως κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

27. (20)

'Αλλ' ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνησο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοΐκην εὖσα γεραιτέρα.

28. (62)

Στᾶθι κάταντα, φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις
'Ομπέτασον χάριν.

29. (66)

Χρύσιοι ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

30. (75)

'Ως δὲ παΐς πεδὰ μάτερα πεπτερύγωμαι.

31. (77)

Δεῦρο δηῦτε, Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

32. (79) et 46. (70)

Καδ' δ' ἀμβροσίας μὲν
κράτηρ ἐκέκρατο,

---

3. *κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα*, Schn. cum Herm. *κέ τευς οὐκ εἶχεν ὄππατ'*, ubi *τευς* non est Lesbiacum; 4. *περὶ τῶ δικαίω*, Schn. *περὶ Fῶ* et in Add. p. 470 *ὦ* aut *τῶ*, cf. Alc. 45 *θέλω τι Fειπῆν*, cui respondet Sappho.

27) *ἀμῖν.* — *ἄρνυσο* et *ἄρνησον*, all. *ἄρνυσσο*, ubi duplicatio consonantis ferri non potest, vid. Mus. Rhen. — *ξυνοικεῖν*, Schn. *ξυνFοϊκῆν*, neque tamen digamma opus est, vid. §. 8, 7. Sappho dissuadet amico, ne juniorem conjugem quaerat, se ipsam exemplum proponens, quae nunquam ipsa senior juniori nuptura sit.

28) *κἄντα*, vid. Mus. Rhen. — *ἀμπέτασον*, vid. §. 12, 2.

29) *χρύσειοι*, vid. §. 12, 3; hexameter Aeolicus trochaeum primo loco patitur.

30) *παιδα.*

31) *χρύσεον.*

Ἑρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν
θέοις οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες
καρχήσι' ἔχον καὶ
ἔλειβον, ἄραντο
δὲ πάμπαν (ἐπ') ἔσλα
τῷ γάμβρῳ.

33. (81)

Σοῖ τε κάλος θεράπων Ἔρος.

34. (83)

Πόδας δὲ
ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

35. (88)

Ὁ δ' Ἄρευς, φαῖσι, κεν Ἄφαιστον ἄγεν βίᾳ.

36. (92)

Ἴδον ἄνθε' ἀμέργοισαν . . . . . . παΐν ἄγναν ἀπάλαν.

37. (95)

Ὠΐω πόλυ λευκότερον.

38. (96)

Πόλυ πάκτιδος ἀδυμελεστέρα.

---

32 et 46) vid. Mus. Rhen. — 3. ἐλὼν; 6. ἀράσαντο. Nuptiae Herculis et Hebae describi videntur; primi fragmenta junximus, alterius metro probabiliter descripto.

33) σὺ et Ἔρος, quae correxit Hermannus, reliquit Schneidewinus.

34) πόδα. — μάσθλης, vid. §. 11.

35) ὁ Δάρευς φαισεικεν αφεστον αγειν βια, Schn. ὁ δ' Ἄρευς φαὶς ῆ κεν — ἄγην, cf. Herm. de part. ἂν p. 195 de collocatione particulae.

36) Σαπφώ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλὰν, Schn. cum Herm. πάϊδ', vid. §. 18, 2.

39. (96)

Χρύσω χρυσοτέρα.

40. (98)

Μήτ' ἔμοι μέλι μήτε μέλισσα.

41. (122)

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

42. (85)

Μὴ κίνη χέραδας.

* 43. (128)

Κατθνάσκει, Κυθέρη', ἅβρος Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

44. (73 [v. 1—3]. 69 [v. 4]. 35 [v. 5], quo accedunt v. 6. 7 et * 8. 9).

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον (Ὑμήναον) ἀέῤῥετε τέκτυνες
ἄνδρες (Ὑμήναον)·
γάμβρος ἐςέρχεται ἴσσος Ἄρηϊ . . . . . .
. . ἄνδρος μεγάλω πόλλῳ μείζων . . . . . .
πέῤῥοχος ὡς ὅτ' ἄοιδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

— — — — — —

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ,
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ, λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφίκεσθαι.

— — — — — — — — —

Οἴαν τὰν ὑάκινθον ἐν ὤρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δέ τε πόρφυρον ἄνθος.

---

41) *Γελλὼ* et *Γελλοῦς.*

42) *κίνει* et in Scholl. Apoll. *κενῆ*, vid. §. 26, 8.

43) *καταθνάσκει. — κατερύκεσθε.*

44) *ὑψοῖ. — ἀείρετε. — τέκτονες*, vid. §. 15, 5; 23. *εἰςέρχεται. — ἶσος*, vid. §. 9. —. *μεγάλου*, Schn. *Ἄρῃ μεγάλω πολὺ μείζων*, ut hexameter plenus refingeretur; nos, *ἄνδρος* omitti non posse arbitrati, potius lacunas significavimus, quum Demetrius, qui haec servavit, sententias excerpere soleat; 5. *ὄσδῳ*, vid. §. 12, 5; 8. *οὔρεσι*, vid. §. 14, 5; 9. *καταστείβουσι.* Ceterum ultimi versus vix recte Sapphoni tribuuntur.

45. (68)

ϜΈσπερε πάντα φόρεις, ὄσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως,
φόρεις ὄϊν, αἶγα φόρεις, μάτερι παῖδα φόρεις.

46. (70) vid. fr. 32.

47.

Αἲ παρθένος ἔσσομαι.

48.

Ἦσι, δώσομεν, ἦσι πάτηρ.

49. (38)

Θυρώρῳ πόδες ἐπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

50. (63)

Ὄλβιε γάμβρε, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄρασο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ πάρθενον, ἂν ἄρασο.

51. (41)

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὄσσον ἴδην πέλεται (κάλος)·
ὁ δὲ κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

52. (71)

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι.

53. (86)

Δαύοις ἀπάλας ἐτάρας ἐν στήθεσιν.

---

45) vulg. *Ἕσπερε*, Et. G. 446, 3 *φέσπερε*, unde Welck. *ϜΈσπερε*, vid. §. 5, 2. — *φέρων* et *φέρεις*, vid. §. 26, 10; 2. *φέρεις* — *οἶνον*. Ceterum alter versus non continet nisi excerptas a Demetrio sententias.

47) *ἀεὶ*, vid. §. 29, 4. — *ἔσομαι*.

49) *ἑπταόργυιοι* — *πεντεβόηα*.

50) 1. *ἄραο*, 2. *ἄρας*, Schn. bis *ἀρᾶο*.

51) *ἰδεῖν*, vid. §. 14, 1. — *ἔσται*.

52) *παρθενίης* et *παρθενικάς*.

54. (78)

Χαίροισθα, νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος.

55. (34)

Τίῳ σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως ἐϊκάσδω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' ἐϊκάσδω.

56. (49)

Χαῖρε (δὲ), νύμφα, χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

57. (65)

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα πάϊς, ὦ γάμβρε, τοαύτα.

58. (64)

Μελίχροος δ' ἐπ' ἱμέρτῳ κέχυται προςώπῳ.

59. (51)

Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' ἀποίχῃ,
Οὐκέτι σ' ἤξω, οὐκέτι σ' ἤξω. — — — — —

61. (50)

Δεῦτέ νυν, ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

62. (22)

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

63. (24)

Ἄγε δὴ χέλυ μοι λέγε,
φωνάεσσα δὲ γίγνεο.

---

54) χαίροισα.

55) τίω. — μάλιστ'.

57) ἑτέρα ἦν παῖς. — τοιαύτα, vid. §. 18, 2.

58) μελίχρως, Schn. μελλίχροος, vid. §. 8, 12.

59) λιποῦσα οἴχῃ, Schn. λιποῖσ' οἴχεαι; 2. οὐκ ἔτι ἤξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἤξω, Schn. οὐκέτι Fίξω, οὐκέτι Fίξω προτὶ σ', ubi nec digamma ferri potest, vid. §. 4 not. 8, nec προτὶ, vid. §. 28, 1.

60) omisimus, quia vix recte Sapphoni aut omnino Aeolico poëtae datur.

62) ῥοδοπήχεες.

64. (47)

Τάδε νῦν ἑταίραις
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

66. (42)

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως,
Ἀσαροτέρας οὐδάμ' ἔτ', ὦ Ἔραννα, σέθεν τύχοισα.

67. (44)

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, πέρθεσθ' ἐράταις φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνόῤῥαισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεα γάρ(θεᾶν) πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

68. (80)

Πόλλα μοι τὰν Πολυανακτίδαο
παῖδα χαίρην.

69. (19)

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὐδέποτ' (εἰς) ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

---

64) ἐμαῖς, Schn. ἑτάραις ταῖσιν ἐμαῖς, vid. §. 20, 4.

65) omisimus, quia de ipsis verbis minus constat.

66) ἐπωρανα, Schn. ex unius codicis vestigiis οὐδαμά πω, Ἔραννα, ubi aegre fero ὦ omissum.

67) πάρθεσθ'; 2. ἀνήτω συνεῤῥαῖς, Schn. συνεέῤῥαισ', quod non potest excusari Homericis ἔερτο, ἐερμένος, in quibus praefixum ε pro augmento est, Id. in Add. p. 470 συναέῤῥαισ' melius, quia ἀείρω olim nectendi significationem habebat, at vid. §. 15 not. 7 et §. 20, 3; 3. χάριτες μάκαιρα, vid. Mus. Rhen. Sententia haec: est enim, ut, quae floribus ornata est, gratia apud divas superet; Schn. εὐανθεῖα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μακαίρᾳ μᾶλλον προτόρην, quae multis de causis ferri non possunt.

68) Παλυανακτίδα. — χαίρειν.

69) οὐδέ τις; 2. οὐδέποκ'. — ῥόδων.

70. (90)

Αἴ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

71. (58)

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.
— — — —
Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν.

72. (87)

Ὄττινας γὰρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννον-
ται . . . . . .

73. (91)

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

74. (23)

— ◡ — ◡ ◡ *Τίς δ' ἀγροΐωτίν τοι ἐπεμμένα*
σπόλαν . . . . . . θέλγει νόον . . . .
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων.

75. (91)

*Ἥρων ἐξεδίδαξε * γυάρων † τὴν ἀνυοδρόμον.*

* 76. (46).

Κρῆσσαί νύ ποθ' ὧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὤρχηντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον.
— — — — — — —
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

---

70) *ἔμε τιμίαν.*
72) *κεῖνοι.* — *σίνονται*, vid. §. 8, 5.
73) *κεκορημένη στοργᾶς.*
74) *ἀγροιῶτιν*, Schn. minus facili emendatione *τίς τοι ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν*; 2. *στολὴν*; 3. *ἐπισταμένη.* — *ἕλκειν.*
76) *ποτ'* Schn. sine libris, vid. §. 4, 5; 2. *ὠρχεῦντ'*, vid. §. 26, 13; Schn. non sine libris *ματοῖσαι*, vid. ibid. Ceterum cf. §. 6, 6.

77. (76)

Ἐστι μοι κάλα παῖς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλαῖς ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἐράνναν.

78. (28)

Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν Μοισοπόλῳ θέμις
θρῆνον ἔμμεναι, οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

79. (23)

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν καὶ ◡ ◡ μοι τὸ λάμπρον
ἔρος ◡ ◡ — ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχε.

80. (29)

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

81. (16)

Μνάσασθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἀμμέων.

82. (67)

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἔταιραι.

83. (45)

Πλοῦτος ἄνευ ἀρέτας οὐκ (ἔστ') ἀσίνης πάροικος,
ἀμφοτέρων κρᾶσις δ' εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

---

77) χρυσίοισιν, vid. §. 12, 3; 2. ἐμφερῆ ἔχουσα. — Κλεῖς ἀγαπάτα; 3. πᾶσαν, vid. §. 10, 3.

78) θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι, Schn. μοισοπόλῳ οἰκίᾳ θρ. ἔμμεναι.

79) Schn. φίλημμ', vid. §. 8, 9; id. Faελίω, quod ferri non posse intelligens ipse in Add. p. 470 ἔρως ἀελίω proponit; nos Aeolicum ἔρος (vid. §. 22, 2) servavimus, vocibus aliter in versum distributis.

80) ἔμμεν. — ὄργανον.

81) φάμη. — ἕτερον.

83) πάροικος. — ἁ δ' ἐξ ἀμφοτέρων: aliter Schneidewinus, apud quem maxime intolerabilis est hiatus τὸ ἀκρόν. Sententia et metrum epithalamio conveniunt, vid. Mus. Rhen.

84. (93)

Σκιδναμένας στήθεσιν ὄργας πεφύλαχθαι
γλῶσσαν μαψυλάκαν.

85. (10)

— — *Ἀποθναίσκην κάκον· οἱ θέοι γὰρ*
οὕτω κεκρίκαισιν.

* 86.

Ἀλλᾶν μοι μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

* 87.

Ἀλλᾶν, μήτι κατ' ἀμμετέραν φρένα.

(* 88. vid. Alc. 101.)

* 89.

Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν·
— — — — — — *ἤ τιν'*
ἄλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλεισθα.

Omissa a Schneidewino.

91. (7)

Κἀπιλείψω τοι.

---

84) *Σαπφὼ παραινεῖ σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφ. γλ. μαψυλάκταν.*

85) *ἀποθνήσκειν*, Schn. *ἀποθνάσκειν*, vid. §. 15, 3. — *κεκρίκασιν*, vid. §. 10, 5. Quae adduntur *ἀπέθνησκον γὰρ ἂν*, non ipsa poëtriae verba referunt. Ceterum metrum nova ratione constituimus.

86) *ἀλλ' ἂν*, Schn. *ἄλλα, μὴ*, Cram. *ἄλλαν*, vid. §. 8, 8. — *δακτυλίῳ.*

87) *ἄλλαν μη* $\overset{\text{τι}}{\text{καμέστέραν}}$, Schn. *ἄλλα, μὴ κάμε τὺ στερέαν*, Cram. *ἄλλαν μή τι καμμετέραν.*

89) *φιλησθα*, vid. §. 26, 5.

91) Apoll. de pron. 104.

92. (9)

* Ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὀρανῶ δυςπάχεα.

93. (13)

Ὄπταις ἄμμε.

94. (15)

Πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια * καλαίφις.

95. (17)

Ἄς θέλετ' ὔμμες.

96. (31)

Ἀμφὶ δὲ (σὸν κάρα)
ἄβροισιν λασίοισιν εὖ
ἐπύκασσε.

97. (39)

Ὀφθάλμοις δὲ μέλαις χύτ' ἄωρος.

98. (40)

Ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

99. (52)

Τί με Πανδίονις ὦ Υ̓́ραννα χελίδων.

100. (57)

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

---

92) Herod. π. μ. λ. 7, 25 ὠρανῶ, vid. §. 14 not. 7.

93) Apoll. de pron. 127 ὀπτᾶς, vid. §. 26, 5.

94) Athen. XI, 460, d.

95) Apoll. de pron. 119 ἄς, vid. §. 17, 1.

96) Poll. VII, 16, 73. ἀμφὶ λαβροῖς λασίοις εὖ ἐπύκασε, quae correxit Herm. Opusc. VI. p. 120.

97) Et. M. 117, 17. μέλας, vid. §. 10, 2.

98) Apoll. de pron. 126.

99) Hephaest. 66. ὤρανα.

100) Hephaest. 61.

101. (59)

* Ἐγὼ δὲ κηνοττωτις ἐρᾶται.

102. (60)

Ἔγων δ᾽ ἔμ᾽ αὔτᾳ
τοῦτο σύνοϊδα.

103. (72)

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

104. (82)

Ἡμιτύβιον σταλάσσων.

105. (84)

Παντοδάπαις μεμιγμέ-
να χροΐαισιν.

106. (89)

Τὸν Ϝὸν παῖδα κάλει.

107. (94)

Βρενθείῳ βασιληΐῳ.

108. (105)

Πότνι᾽ αὔως.

109. (113)

Τίοισιν ὀφθάλμοισιν.

---

101) Apoll. de synt. 288; nulla emendationum, quae adhuc tentatae sunt, nobis placet; νοττῶτις et νοττὸς, quae inesse voluerunt, non sunt Lesbiaca, vid. §. 9, 1.

102) Apoll. de pron. 64 et 103 σύνοιδα, vid. 18, 3.

103) Hephaest. 85.

104) Scholl. Arist. Plut. 729.

105) Scholl. Apoll. Rh. I, 727. χροιαῖσιν.

106) Apoll. de pron. 136. ἐον, vid. §. 5 not. 4.

107) Athen. XV, 690, E.

108) Etym. M. 174, 43.

109) Ibid. 759, 35.

110.

Οὐκ οἶδ' ὅττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

111.

Οὐδ' ἴαν δοκίμωμι προςίδοισαν φάος ἀλίω ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον τοιαύταν.

112.

Αὔτα δ' ὠράα ἐστεφανηπλόκην.

* 113.

Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

* 114.

Ταῖς κάλαις ὔμμιν τὸ νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον.

* 115.

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

* 116.

Ἴδρως ὀμφόρα.

* 117.

Μόλις μὲν ἔννη λέπτον ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

---

110) Ex antiquo papyro a Letronnio erutum. vid. Schneidewin *Fragm. Griech. Dicht. aus einem Papyrus* p. 27 (cf. Delect. Add. p. 470), qui minus recte non interpunxit et vertit: *ich weiss nicht, wesshalb ich mir die Gedanken entzweimachen, theilen soll.* Sententia potius est: nescio quid faciam, duo mihi sunt consilia.

111) Ibid. p. 29 (p. 470) *δοκιμοιμι.*

112) Scholl. Rav. Arist. Thesm. 400. *αὐτάορα αἰστεφανηπλόκουν.*

113) Apoll. de pron. 123.

114) Ibid. 124, cod. *νόημμα* et sine articulo.

115) Et. M. 485, 45, Gud. 294, 42. (Et. M. *μάχομαι*).

116) Ann. Ox. I, 208, 16. *ἰδρῶς ἀμφότερα*, vid. §. 21. not. 11 et Mus. Rhen.

117) Hephaest. 81.

* 118.

Αἴτη αἴν τὰ μέτεῤῥα.

* 119.

Κατ' ὑψήλων ὀρέων.

* 120.

Παῖς ὁ χῶρος.

* 121.

Κλαΐην δάκρυσι.

* 122.

'Εκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

Theocriti Idyllia Aeolica.

Idyll. XXVIII.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον 'Αθανάας
γυναιξὶν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,

---

118) Et. M. 587, 14 αἰτιάο, vid. §. 29, 4.
119) Ann. Ox. I, 63, 29 et 418, 32, ubi κατ'.
120) Ann. Ox. III, 240.
121) Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 583. κλαΐειν.
122) Choerob. Hort. Ad. 134, b. τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς — μὲν τοι φέρω, vid. §. 21. not. 7; versus a Sapphus discipula vel recentiore imitatore profectus videtur.

Varietas lectionis Meineckianae.

XXVIII. 2. νόος οἰκωφελίας αἴσιν, quam lectionem e codicibus eruimus in *Zimmerm. Zeitschr. f. Alterth.* 1839 nr. 25, jam prius aliis auctoribus Meineckius receperat. —

θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὐπ' ἀπαλῶ.
Τῦδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πὰρ Διός,
ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἰμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν
δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν,
σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις, ἀνδρεΐοις πέπλοις,
πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὐδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὶς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοενεὶ, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' ἐϋσφύρω·
οὔτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
ὀπάσαι σε δόμοις, ἀμμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὤξ 'Εφύρας κτίσσε ποτ' 'Αρχίας,
νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραὶς ἀπαλαλκέμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐραννὰν μετ' 'Ιαόνων,
ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τὦπος ἰδών σ'· 'Η μεγάλα χάρις
δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ, πάντα δὲ τιματὰ τὰ πὰρ φίλων.

---

3. *ὑμάρτη*, vid. §. 4, 9. — 4. *ὄπα* e conj. Hermanni, vid. §. 9, 3; *ὑπαπαλω* Mein. corruptum reliquit, quum primae in *ἀπαλὸς* syllabae corruptio sane mira sit. — 5. *τυίδε*, codd. *τὺ δὲ*, vid. §. 29, 3 et §. 3, 7. — 6. *ὄποις*, cf. v. 4. — 9. *Νικιέας εἰς*, codd. *Νικίᾳ ἄσεις*, unde veriorem formam restituimus in *Zeitschr. f. Alterth.* l. l. — 13. *αὐτοενεὶ* est e conj. Bergkii, cod. *αὐτοεντεί; εἵνεκ'* Mein. vid. §. 8, 8. — 15. *ἀέργοις* e conj., codd. *ἀέργω*, quod l. l. restitui jussimus hoc sensu: in domum inutilis et pigrae mulieris; *ἀκίραις* apud Mein. est sphalma typographi. — 16. *ὀπάσαι* Hermannus emendavit pro *ὀππάσαι*; Mein. *ἀμετέραις*, pro quo *ἀμμετέρας* e libris recepimus, vid. §. 23, 8. — 17. *ποκ'* e conj. Brunckii, vid. §. 29, 1. — 24. *τῷ ποτιδών*, codd. *τῷ ποσείδων*, inde locum emendavimus l. l. — 25. *τιμᾶντα*, quod non sine libris mutavimus.

Idyll. XXIX.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
κἄμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι·
κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μύχῳ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω
ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἀμέραν, ὄκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν.
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
τῷ κε λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
ὅποι μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἅματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης.
Καί κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἴνεσε·
τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν·
φίλη δ', ἄς κε ζόῃς, τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεί.
αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται
κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδάριον.
Ἀλλὰ πὲρρ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.
Ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος

XXIX. 2. libri κἄμμεε. — 6. ζὰ τὰν, in quod ipsi incidimus in *Zeitschr. f. Alterth.* l. l., dudum Bergkii nostri sagacitate praereptum receperat Meineckius. — 7. τὺ e conj. — 8. fort. οὐ κ'. — 11. τῷ καί. — 12. δενδρέῳ sine libris, ut videtur. — 13. ὅπᾳ, vid. §. 29, 3. — 16. καΐ κεν σεῦ — αἰνέσαι; ex nostra emendatione et κεν melius se habet et sequens praeteritum. — 20. ὔμοιον, vid. §. 4, 9. — 24. ἐξεποίησε, vid. §. 13, 3; σιδαρέω e conj. Valck., vid. §. 12, 4. 25. ἀλλ' ἀπρὶξ, codd. ἀλλὰ περὶ, unde emendavimus πὲρρ, vid. §. 8, 7 et *Zeitschr. f. Alterth.* l. l. — 26. de ὀμνάσθην vid. §. 26, 9 et §. 28, 1. —

χῶτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
καὶ ῥυσσοί· νεότατά γ' ἔχειν παλινάγρετον
οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαις φορεῖ·
κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον
καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεΐαν ἔχῃς,
ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεΐοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐννοχλεῖς;
νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
βαίην καὶ φύλακον νεκύων πεδὰ Κέρβερον·
τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλεΐαις θύραις
προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῷ πόθω.

Corinnae fragmenta.

1.

Ἰώνει Ϝῦδ' εἰρώων ἀρειὰς χείρωάδων.

2.

Τοὺ δέ, μάκαρ Κρονιδῆε, τοὺ Ποτιδάωνος, Ϝάναξ Βοιωτέ.

3.

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύϊ.

---

28. ῥυσοί. — 33. ὅπως, vid. XXVIII, 4.

---

1) ἴωνει ηδ', vid. §. 45. not. 1 et §. 40, 4; cf. Mus. Rhen. — ἡρώων. — χειρωάδων.

2) *Κόριννα· Βοιωτοὶ* (leg. *Κόριννα Βοιωτῷ·*) *τοῦδε μάκαρ Κρονίδη· τοῦ ποτειδαωνος ἄναξ βοίωτε*, cf. Mus. Rhen. §. 48 et §. 40, 3. Corinna in carmine B o e o t o alloquitur Boeotum, Neptuni filium, Croni nepotem.

4.

Νίκασ' ὁ μεγαλοσθένεις
'Ωαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

5.

Οὐ γὰρ τὶν ὁ φθονερὸς δήμων.

* 6.

Καλλιχόρω χθονὸς Οὐρίας θουγάτειρ.

7.

Κὴ πεντείκονθ' οὑψιβίας.

8.

Δούρατος ὤστ' ἐφ' ἵππω.

— — — — —

**κατὰ μὲν βριμούμενοι*
**πόλιν δ' ἐπράθομεν·*
**προφανὴς γλούκου δέ τις αἴδων*
πελέκεσσι δονείτη.

9.

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

10.

Πῆδα Ϝὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλέσθη.

---

4) *μεγαλοσθένης*, vid. §. 39, 2. — *ὠαρείων.*

5) *δαίμων*, vid. §. 40, 1.

6) *καλλιχόρου.* — *θουγάτηρ*, vid. §. 39, 2.

7) *καὶ πεντήκονθ'*, vid. §. 40, 1 et 39, 2.

8) De his frustulis, nullo arctiore vinculo junctis, vid. Mus. Rhen. Pleraque intacta relinquere maluimus, *αἴδων* (Schn. *ἀείδων*) e libris dedimus, vid. §. 40, 3. — libri *δονεῖται.*

10) *εὐωνιμίης Κόριννα πήδεγον* — *ἐλήσθη;* primam vocem, quam *εὐωνυμίης* scribentes et transponentes fragmento addunt, omisimus, quia fortasse aliud quid latet.

11.

*Καλὰ * γεροι αἴσομένα*
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

12.

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

13.

Τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

14.

Ἦ διανεκῶς εὕδεις· οὐ γὰρ πάρος ἦσθα Κόριννα.

15.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

Omissa a Schneidewino.

16.

Τού τε νῶε.

* 17.

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

* 18.

Ἁμῶν δόμων.

* 19.

Ἐσσάρχι πολέμω.

---

11) *γεροια εἰσομένα.* — *λευκοπέπλοις*, vid. §. 40, 4. — *ἐμῇ.*

12) *μέμφομαι.* — *Μυρτίδ'.* — *Πινδαρίοιο.*

16) Apoll. de pron. 113. B. *τούτι νῶε· ἐν Ἰολάῳ Κόριννα*, quae correxit Boeckhius C. I. p. 722.

17) Ibid. 96, A. vid. §. 45. not. 3.

18) Ibid. 121, C. *Βοιωτοὶ ἁμίων, ἀπὸ δὲ τῆς κτητικῆς ἁμῶν· ἁμῶν δόμων.*

19) Ann. Ox. I, 160, 19. *ἔσσαρχος ποταμός* et 172, 14. *ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου*, vid. §. 47. not. 3.

Foedus Eleorum et Heraeensium.

Corp. Inscr. nr. 11.

ΑFρατρατοιρFαλειοις : καιτοιςερ
Fαοιοις : συνμαχιακεαεκατον Fετεα :
αρχοιδεκατοιαιδετιδεοι : αιτεFεποςαιτεF
αργον : συνεανκαλαλοις : ταταλκαιπα
ρπολεμο : αιδεμασυνεαν : ταλαντονκ
αργυρο : αποτινοιαν : τοιδιολυνπιοι : τοικα
δαλεμενοι : λατρειομενον : αιδετιρταγ
ραφεα : ταικαδαλεοιτο : αιτεFεταςαιτετ
ελεστα : αιτεδαμος : εντεπιαροικενεχ
οιτοτοινταυτεγραμενοι.

Quae recentiore scribendi more in hunc modum exprimenda nobis videntur:

Ἁ 1) *Fράτρα τοῖρ FΑληΐοις καὶ τοῖς Ἡρ Fαώοις* 1. 3) *συμμαχία κ᾽εἴα* 2) *ἔκατον* 1) *Fέτεα, ἄρχοι δέ κα τῷ* 4)· *αἰ δέ τι*

A Boeckhio discessimus in his:

1) B. *ἀ, Ἡρ Fαοίοις, ἔκατον*, vid. §. 52, 2.

2) B. *FΑλείοις, ἔα, συνέαν, λατρειόμενον.* — At primum probabile videtur, *ε* in titulo antiquissimo vicem diphthongi *ει* sustinere, deinde in derivatis a *FΑλεὺς, λάτρις* Eleos antiquissimo diaereseos genere *ηϊ*, non *ει* habere, vid. §. 52, 4; itaque scripsimus *εἴα, συνεῖαν, FΑληΐοις, λατρηϊώμενον;* de hoc cf. not. 6.

3) B. *Ἡρ Fαοίοις*, quod pro *Ἡρ Fαείοις* esse dicit, diphthongo *ει* Aeolice in *οι* mutata. At etiamsi Aeolicam illam mutationem Eleis concedere velimus, tamen nullum ejus certum reperitur exemplum praeter *ὄνοιρος*, vid. §. 15, 5. Itaque praetulimus *Ἡρ Fαώοις*, ut *Γελῷοι* a *Γέλα*, quod Hermannus proposuit, Boeckhius in Addendis p. 877, b non reprobavit.

4) B. *ἄρχοι δέ κα τοΐ*, initium autem sit hic ipse annus. At vellem demonstrasset, *ι* Attice demonstrativis additum ab anti-

δέοι αἴτε Fέπος αἴτε Fάργον, συνεῖαν [2]) κ' ἀλλάλοις τά τ' ἄλλ καὶ πὰρ πολέμω· αἰ δὲ μὰ συνεῖαν [2]), τάλαντον κ' ἀργύρω ἀποτίνοιαν τῷ Δὶ 'Ολυμπίῳ τοὶ καδδαλήμενοι [5]) λατρηϊώμενον [6])· αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα τᾷ [7]) καδδαλέοιτο αἴτε Fέτας

---

quioribus dialectis non esse alienum. Recte enim Scholiasta ad Arist. Ach. 710, ubi legitur ταδὶ, monere videtur: ἄμεινον δὲ ἀντὶ τοῦ ταδὶ γράφειν ταδή· Δωρίζει γάρ. Neque ullum hujus usus in Aeolicis dialectis vestigium reperitur. Praetulimus igitur aliorum τῷ, foedus incipiat hoc anno; nam quae Boeckhius Add. p. 877 contra monet de demonstrativorum et verbi ἄρχειν, ἄρχεσθαι vi, etiamsi vera habeantur, e cultioris Graecitatis legibus petita sunt et vix recte adhibentur ad hujus tituli simplicissimam orationem, cui simplicis demonstrativi ὁ pro ὅδε usus bene convenire videtur. — Non alia de causa in sequentibus cum aliis τᾷ quam cum Boeckhio ταῖ legere maluimus.

5) B. τῷ καδαλημένῳ, Jovi violato. At dubitamus cum aliis de passiva vocis significatione; perfecti enim quod passivam vim habet apud Herodotum et Euripidem, alia est ratio quam praesentis, quod rectius in hac forma agnoscitur, quum reduplicatio perfecti vix unquam jure neglecta putetur; praeterea καδδαλέοιτο in proximis activam vim habet. Itaque cum aliis legimus τοὶ καδδαλήμενοι, ii, qui foedus violant. — Ceterum δ in his duplicare maluimus, quia simplex consonans in Pindarico κάπετον, Alcmanico καβαίνων poëticae licentiae deberi videtur.

6) B. λατρειόμενον, quod pro λατρευόμενον esse dicit et explicat per venerationem praestitum. At, ne urgeamus, quae alii monuerunt de passivo hujus vocis apud antiquiores certe non obvio, et, ipso Boeckhio concedente, de insolita significatione, nos ferre non possumus ει pro ευ positum. Nam quae Boeckhius hujus mutationis exempla e decreto in Timotheum attulit, 'Ελεισινίαρ et δεισκείσατο, ea nullam auctoritatem habent, quum verissime illud decretum a Muellero Dor. II. p. 323 spurium judicetur, neque in recentissimis inscriptionibus Laconicis Σειδέκτας, Σείπομπος etc. pro Θεοδέκτας, Θεόπομπος (vid. C. I. nr. 1239, 1372) e Θευδέκτας, Θεύπομπος nata sunt sed ex antiquioribus Laconicis formis Σιοδέκτας, Σιόπομπος. Hermannus proposuit λατρειούμενον a novo verbo λατρειόω, et interpretatus est usui templi sacro destinatum. Boeckhius in Add. p. 878, a cum Welckero novam et vocem et significationem respuit. At vox, quanquam nova, tamen probe est formata. Nam sicuti ab οἰκεὺς, famulus, derivatur οἰκεῖος familiaris, inde οἰκειόω familiarem reddo, ita a λάτρις vel λατρεὺς,

αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος, ἐν τῆπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ [8]).

---

famulus descendere poterant λατρεῖος, λατρειόω, quae eandem fere vim haberent. Igitur ἀποτίνοιεν τάλαντον Διΐ λατρειούμενον potius interpretor οἰκειούμενον i. e. talentum solvant, quod Jovi peculiare fiat. Cur vero λατρηϊώμενον scripserimus, vide not. 2 et §. 52, 4.

7) B. ταΐ, vid. nr. 4; duriorem constructionem τὰ γράφεα τῷ, literas, quae hic leguntur, rudis sermonis indoles excusat. Ceterum Boeckhium recte γράφεα per γράμματα interpretatum esse, nostra sequentium interpretatio magis confirmat.

8) B. αἴτε δᾶμός ἐντ', ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ, multa sacra tenetor hic scripta. Offendit in his primum vox ἐντὶ et quod certe supervacanea est, et propter formam. Nam ἐντὶ pro ἐστὶ apud Theocritum legitur et in Pythagoreorum libris recentiore aetate scriptis, non legitur apud antiquiores scriptores Doricos, ne Siculos quidem Epicharmum et Sophronem, neque in ullis titulis Doricis, et, quum praeterea omni analogia careat, recentioris Dorismi corruptelae deberi videtur, ut ἀναδείκνυντι pro ἀναδείκνυτι in titulo Cretico C. I. nr. 3050. Deinde ἐπίαρος i. e. ἐφίερος si non nova vox, novae certe significationis est neque ejus valde probabilis. Denique non ferimus, quod, qui tabulas laedit, eadem multa multatur, qua qui foedus violat. Boeckhius comparat diras Tejorum C. I. 3044, ubi iisdem diris devoventur, qui tabulas laeserint et qui civitatem. At exsecratio ejus, qui tabulam laesurus sit, apta, non apte multa centum talentorum homini fortasse egentissimo irrogatur. Minus etiam placent, quae Hermannus excogitavit. Quare novam interpretationem proponere ausi sumus, ἐν τῆπιάρῳ legentes, quod e τᾷ ἐπιάρῳ Dorico more natum putamus. Jam vero ἐπίαρος cum Boeckhio pro ἐφίερος, sed simul ἁ ἐπίαρος non diversum esse putamus ab ἐπαρά, vid. §. 4, 6. s. v. ἶρος; de terminatione mutata conferatur praeter alia ἁ σούγγραφος in titulo Boeotico 1569, a pro συγγραφή. Formula non alia atque in Diris Tejorum C. I. 3044, 34 ἐν τῆπαρῇ ἔχεσθαι, sententia haec: si qui tabulas laeserit, deprecatione tenetor eo, quod hic scriptum est.

Addenda et Emendanda.

Pag. 2. init. Strabo Dicaearchum sequutus est, qui in *Βίῳ Ἑλλάδος* haec de stirpibus et dialectis: *Ἀττικοὶ μὲν εἰσι τῷ γένει, ταῖς δὲ διαλέκτοις Ἀττικίζουσιν· ὥσπερ Δωριεῖς μὲν οἱ ἀπὸ Δώρου τῇ φωνῇ Δωρίζουσιν, Αἰολίζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Αἰόλου· Ἰάζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἴωνος καὶ Ξούθου φύντες.*

— 3. not. 7. Strabo XIV. p. 653 ipsos Heraclidas, utpote e Boeotia oriundos, errore temporum Aeoles fuisse arbitratur.

— 3. l. 21. Quo jure Magnetes ad Maeandrum Aeolicae stirpi ab antiquis adnumerentur (vid. Boeckh ad C. I. nr. 2910), latet, quum nihil de eorum dialecto cognitum habeamus.

— 7. l. 6. inf. leg. *611* pro *6. 11.*

— 8. l. 9. inf. Addatur Eustath. Prooem. Comm. Pind. p. 9. §. 21. ed. Schneidew. de Pindaro: *Αἰολίζει δὲ τὰ πολλὰ, εἰ καὶ μὴ ἀτριβῆ δίεισιν Αἰολίδα.*

— 9. l. 7. Simonidem quoque, raro Aeolica intermiscentem (vid. Simonid. ed. Schneidew. p. XLVII), et alios nunc omisimus.

— 26. l. 8. inf. leg. §. *23, 10.*

— 28. l. 8. del. »(potius ἴλλαθι).«

— — l. 7. inf. del. »et *ἀφίξεται* Theocr. 29, 13.«

— 36. l. 11. leg. ἢ pro ῆ.

— 43. l. 3. leg. §. *50.* pro §. *49.*

— 47. l. 8. item.

— 48. l. 9. leg. *ὔσδος* pro *ὖσδος.*

— 50. l. 22. leg. »*ὄῤῥάτω* pro *στειλαμεναι* etc.«

— 51, 13. add. »et in dicto Pittaceo *Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι*, vid. Simonid. ed. Schneidewin p. 16 seqq.«

— 57. not. 26. leg. §. *50.* pro §. *49.*

— 58. l. 9 et not. 32. Valde nunc dubito, annon recte correxerim *ἴλλαθι* pro *ἔλλαθι.* In Et. Gud. 566, 28. enim legitur:

σπανίως τὸ ἰῶτα ἐκτεταμένον τρέπουσιν εἰς ε̄, οἷον ἵλαθι ἔλλαθι, χίλιοι χέλλιοι, et Simonidis fragmentum (XCI Schn.) in Scholl. Ven. Il. κ, 252. scribitur καὶ σὺ μὲν εἴκοσι παίδων μᾶτερ ἔλλαθι, nec minus in Callimach. fr. CXXI. legitur pluralis ἔλλατε, vid. Schneidewin. ad Simon. l. l. Collocatio vocis εἴλαθι apud Choeroboscum sub litera initiali iota, qua emendationem ἵλαθι et ἴλλαθι olim tueri voluimus, nihil certi indicat, quum p. 214, 16. etiam αἴσθησις sub litera *E* legatur. Vix tamen quisquam sibi persuadebit, eosdem Aeoles et ἵλλαος et ἔλλαθι dixisse. Dubitatio igitur subnascitur, an ἔλλαθι nihil commune habeat cum ἵλαθι vel ἵληθι, quibus quum non appellentur nisi dii, ἔλλατε quidem apud Callimachum fr. CXXI. est, ubi Gratias alloquitur, contra ἔλλαθι apud Simonidem ubi Divus Achilles (e probabili Schneidewini suspicione) Hecubam. Neque diversum videtur ἔλλετε, quo Callimachus utitur in fr. CCXCII. ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος, quanquam Heraclides apud Eustath. 756, 36. id κατὰ γλῶσσάν τινα pro ἔρρετε esse contendit. Quibus comparatis audemus suspicari, ἔλλαθι, cum Homerico οὖλε cognatum, significatione non differre a χαῖρε. Ceterum mature grammatici vocem raram et obscuram pro Aeolica notioris ἵλαθι forma habuerint. Non esse eam vere Aeolicam vel inde colligere licet, quod poëtae non Lesbiaci duplicationem liquidarum Aeolicam, nisi in paucissimis quibusdam (ut φαεννός, ἔμμεναι) sibi non concesserunt.

Pag. 60. l. 13. leg. »raro $\overline{\nu\nu}$ e $\overline{\nu F}$.«

— 72. l. 5. add. »πτέρυγας ἐπωμαδίαις Theocr. 29, 29.«

— 82, 15. Addimus hic Tzetzae locum, quia nonnulla insunt, quibus nusquam usi sumus. Post ea enim, quae §. 5. not. 11. exscripsimus, Tzetzes ad Hes. Opp. 664, quocum conspirat Et. Leid. ap. Gaisf. ad loc., ita pergit de dialecto Aeolica: χροισὸς διὰ διφθόγγου γράφουσι καὶ Ἀμφιτρύων καὶ ἄδων (fort. Ἀΐδων cf. Hesych. Ἀΐδωνι — Ζεὺς καταχθόνιος) καὶ Γηρυὼν λέγουσι καὶ ὕρνιν τὴν ὄρνιν καὶ ἄγυια καὶ ὄργυια καὶ σωπάσομαι, καὶ ἡ γράφεται τὸ κέντη καὶ τὰ ὅμοια προστακτικὰ καὶ παρηῷ καὶ τὰ ὅμοια καὶ πᾶν ἀπαρέμφατον καὶ ἕτερα μυρία.

— 83, 2. add. »et fortasse Hesychii glossa πυλαίμαρχος (leg. πυλίμαρχος) πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.«

— 87. l. 18. add. »πανέλοπες Alc. 64.«

— — l. 20. leg. ψᾶφαξ.

— 89. l. 8. leg. »(vid. §. 20. not. 8.), 39.«

— 92. l. 15. leg. Nam.

— 97. l. 5. inf. add. »cf. Hesych. χελύννη — τὴν κιθάραν — καὶ λύραν.«

— 100. fin. Aeolica fuerit etiam Hesychii glossa οὐ δίκαον, οὐ δίκαιον, cf. δικαόζειν.

— 102. l. 6. inf. Contractio neglecta videtur in σάος, vid. Hesych. σαώτερος ἀπὸ πρωτοτύπου σάος Αἰολικοῦ, unde σαόφρονι Theocr. 28, 14; σῶος tamen legitur Alc. 24.

— 103, 4. leg. ἱρὸν.

— — l. 5. inf. add. »ad 1, 85. de ζατεῦσα, ad 5, 85. de ὀρεῖσα.«

Pag. 105, 17. leg. 3).

— 106, 6. leg. »restituimus fr. 102, Alcaeo ποϊκίλαις fr. 33.«

— 129, 20. leg. χαίροισα.

— 136. not. 5. Socrates Platonis in Protagora p. 346, D. de Simonide (fr. 12. v. 21. Schn.) voce ἐπαίνημι uso: καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων, ὡς πρὸς Πίττακον λέγων.

— 139. l. 7. inf. leg. ναι pro ναι.

— 154. l. 2. leg. plura pro plures.

— 162. l. 10. inf. Lesbiacam linguam aliis Graecis barbaram visam esse, docet Prodicus Platonis Protag. p. 341, C., qui Pittacum a Simonide vituperari putat, ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαιρεῖν, ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος.

— 163. l. 21. leg. conspicitur pro conspiciatur.

— 177, 3. inf. leg. vulgaris, non.

— 188. l. 4. inf. leg. ᾳ pro α.

— 190, 4. leg. Ξενοκράτιος etc.

— 203. not. 2. leg. ἄρχοντος nr. 1564.

— 207. l. 5. inf. leg. Ἀλεξάνδρῳ pro Ἀλεξάνδρων.

— 227, 13. leg. voculis pro vocalis.

— 243. l. 2. praepositioni περ accentum addas et ita ubique praepositionibus apocopen passis.

— 256. v. 9. leg. ἄρμ'.

Leviora peccata, maxime in accentibus et interpunctione, benevolus lector facile ipse corriget.

IMPRESSIT FRIDERICUS ERNESTUS HUTH.